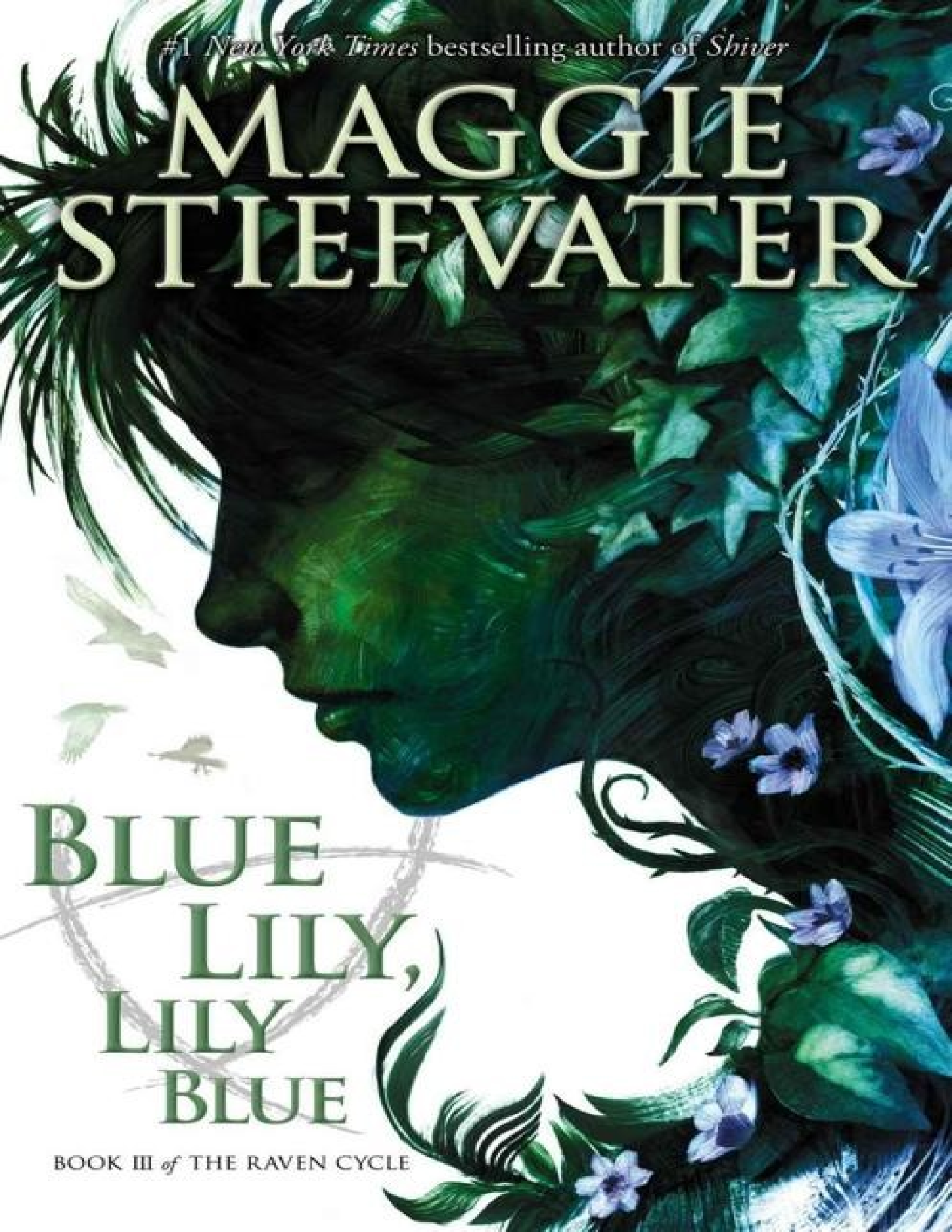

#1 New York Times bestselling author of Shiver
MAGGIE STIEFVATER
BLUE LILY, LILY BLUE
BOOK III of THE RAVEN CYCLE



İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

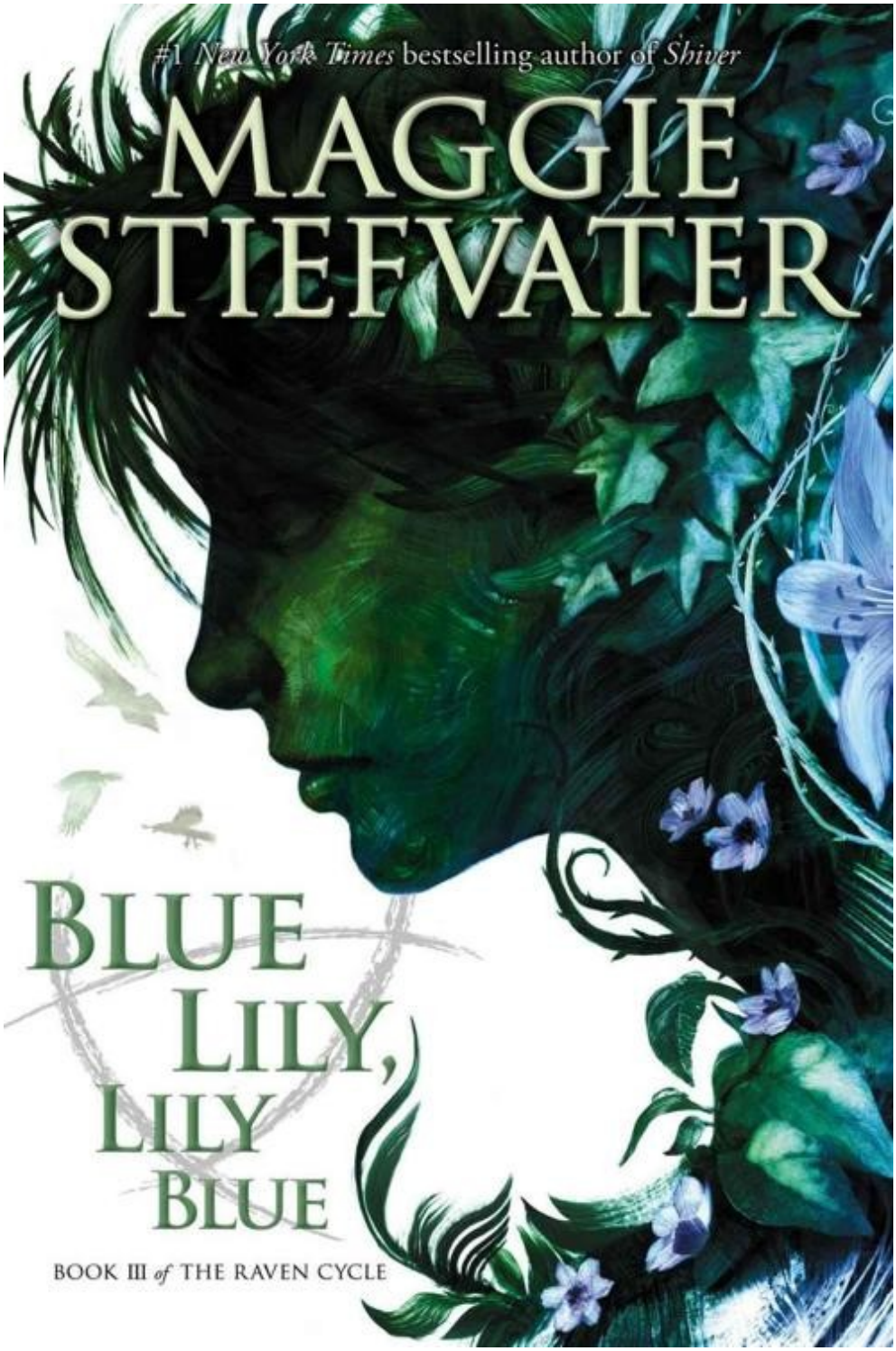
Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.


#1 New York Times bestselling author of Shiver
MAGGIE STIEFVATER
BLUE LILY, LILY BLUE
BOOK III of THE RAVEN CYCLE

BLUE LILY, LILY BLUE

Book III of the Raven Cycle

MAGGIE STIEFVATER



SCHOLASTIC PRESS • NEW YORK

Laura'ya, beyaz şövalyelerden birine

İçindekiler

Başlık Sayfası
İthaf Epigraf
Önsöz
1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20

21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32
33
34
35
36
37
38
39
40
41
42
43
44
45
46

47
48
49
50
51
Sonsöz
Yazar Hakkında
Ayrıca Maggie Stiefvater
tarafından da mevcuttur
Telif Hakkı

Dünya yaratılmadan önce
sahip olduğum yüzü
arıyorum.

- WILLIAM BUTLER YEATS, "BEFORE THE WORLD WAS MADE"

Bize sadece dış görünüşümüzü gösterdiği için aynaya minnettar olalım.

- SAMUEL BUTLER, *EREWHON*



ÜSTTE

Persephone çıplak dağın tepesinde duruyordu, fırfırlı fildişi elbisesi bacaklarının etrafında dalgalanıyor, beyaz-sarı bukleleri arkasından süzülüyordu. Tül gibiydi, cisimsizdi, bu kayaların arasına savrulmuş ve onlardan birine takılmış bir şeydi. Rüzgâr burada çok şiddetliydi ve onu engelleyecek hiçbir ağaç yoktu. Aşağıdaki dünya görkemli bir sonbahar havasındaydı.

Adam Parrish, ellerini yağ lekeli kargo pantolonunun ceplerine sokmuş, onun yanında duruyordu. Yorgun görünüyordu ama gözleri berraktı, onu son gördüğünden daha iyiydi. Persephone sadece önemli şeylerle ilgilendiği için uzun zamandır kendi yaşını düşünmemişti ama ona bakarken onun oldukça *yeni* olduğunu fark etti. Yüzündeki o ham ifade, omuzlarındaki o genç kambur, içindeki enerjinin çılgınca yayılışı.

Bunun için ne güzel bir gün, diye düşündü. Hava serin ve kapalıydı, güneşin gücünden, ayın programından ya da yakınlardan herhangi bir müdahale yoktu.

yol yapımı.

"Burası ceset yolu," dedi ve bedenini görünmez yolla aynı hizaya getirdi. Bunu yaparken, içinde bir şeylerin hoş bir şekilde uğuldamaya başladığını hissedebiliyordu; bu his, bir raftaki kitap sırtlarını hizalamanın verdiği memnuniyete çok benziyordu.

"Ley hattı," diye açıkladı Adam.

Sakin bir şekilde başını salladı. "Kendin bul."

Hemen çizgiye adım attı, yüzü bir çiçeğin güneşe bakması kadar doğal bir şekilde çizgiye doğru döndü. Persephone'nin bu beceride ustalaşması daha uzun sürmüştü ama genç öğrencisinin aksine, doğaüstü ormanlarla herhangi bir pazarlık yapmamıştı. Pazarlık yapmayı pek sevmezdi. Genel olarak grup projeleri ona göre değildi.

"Ne görüyorsun?" diye sordu.

Gözleri dalgalandı, tozlu kirpikleri yanaklarına yaslandı. Persephone olduğu ve bunun için iyi bir gün olduğu için, onun ne gördüğünü görebiliyordu. Bu ley hattı ile ilgili bir şey değildi. Güzel bir malikânenin zemininde paramparça olmuş heykelciklerden oluşan bir karmaşaydı. İlçe kırtasiyesine basılmış resmi bir mektup. Ayaklarının dibinde kıvranan bir arkadaş.

Persephone ona hafifçe, "Senin dışında," diye hatırlattı. Kendisi ceset yolu boyunca o kadar çok olay ve olasılık gördü ki, hiçbiri öne çıkmadı. Yanında iki arkadaşı Calla ve Persephone varken çok daha iyi bir medyumdu.

Maura da onunla: Calla izlenimlerini sıralayacak, Maura da bunları bir bağlama oturtacaktı.

Adam'ın bu konuda potansiyeli var gibi görünüyordu.

Maura'nın yerini alacak yeni bir arkadaş - hayır, bu çok saçma bir ifade, dedi Persephone kendi kendine, arkadaşların *yerini* alamazsın. Doğru kelimeyi bulmakta zorlandı. *Değiştirmek* değil.

Kurtarma. Evet, tabii ki, arkadaşlarınla yaptığın şey buydu. Maura'nın kurtarılmaya ihtiyacı var mıydı?

Eğer Maura dağda olsaydı, Persephone bunu söyleyebilirdi. Ama Maura dağda olsaydı, Persephone'nin söylemesine *gerek kalmazdı*.

Derin derin iç çekti.

Çok iç çekti.

"Bir şeyler görüyorum." Adam'ın kaşlarında ya konsantrasyon ya da belirsizlik vardı. "Birden fazla şey. Ahırdaki hayvanlar gibi. Bir şeyler görüyorum... uyuyorlar."

"Rüya görmek," diye onayladı Persephone.

Dikkatini uyuyanlara çeker çekmez, onlar bilincinde ön plana çıktılar.

"Üç," diye ekledi. "Üç

ne?"

"Özellikle üç tanesi," diye mırıldandı. "Uyandırılmak için. Oh, hayır.

Hayır. İki.

Kimse uyandırılmamalı."

Persephone doğru ve yanlış kavramları konusunda hiçbir zaman çok becerikli olmamıştı. Ama bu durumda, üçüncü uyuyan kesinlikle *yanlıştı*.

Birkaç dakika boyunca o ve çocuk - *Adam*, diye hatırlattı kendine; doğuştan verilen isimleri önemli bulmak o kadar zordu ki - ikisi de orada durmuş, ley hattının ayaklarının altından geçtiğini hissetmişlerdi. Persephone nazikçe ve başarısız bir şekilde Maura'nın varlığının parlak ipliğini, enerjinin karmakarışık iplikleri arasında bulmaya çalıştı.

Onun yanında Adam bir kez daha kendi içine çekilmiş, her zamanki gibi en çok bilmediği şeyle, kendi zihniyle ilgileniyordu.

"Dışarıda," diye hatırlattı Persephone ona.

Adam gözlerini açmadı. Sözleri o kadar yumuşaktı ki rüzgâr neredeyse onları yok edecekti. "Kaba olmak istemem hanımefendi ama neden bu öğrenmeye değer."

Persephone bu kadar makul bir sorunun nasıl kabalık olabileceğini düşündüğünden emin değildi. "Sen bebekken, konuşmayı öğrenmeye değen şey neydi?"

"Kiminle iletişim kurmayı öğreniyorum?"

Adamın bu kavramı hemen kavramış olmasından memnundu. "Her şeyi" diye yanıtladı.

ARASINDA

Calla, Maura'nın 300 Fox Way'deki odasında ne kadar çok bok olduğunu görünce şaşkına döndü ve bunu Blue'ya söyledi.

Mavi cevap vermedi. Pencerenin yanındaki kâğıtları karıştırıyor, başını düşünceli bir şekilde eğiyordu. Bu açıdan bakıldığında tıpkı annesine benziyordu; ufak tefek, atletik ve devrilmesi zor biriydi. Koyu renk saçlarını düzensiz bir şekilde kırpmış ve rototiller ile saldırdığı bir gömlek giymiş olmasına rağmen garip bir şekilde sevimliydi. Ya da belki de bunlar *yüzünden*.

Ne zaman bu kadar güzelleşmiş ve büyümüştü? Boyu hiç uzamadan mı? Muhtemelen sadece yoğurtla yaşayan kızların başına gelen buydu.

Blue sordu, "Bunları gördün mü? Gerçekten çok iyiler."

Calla, Blue'nun neye baktığından emin değildi ama ona inanıyordu. Blue annesine bile sahte iltifatlar edecek türden bir kız değildi.

Nazik olmasına rağmen, *iyi* biri değildi. Bu da iyi bir şeydi, çünkü iyi insanlar Calla'yı sinirli yapıyordu.

"Annen çok yetenekli bir kadın," diye homurdandı. Bu karmaşa onun hayatından yıllar götürüyordu. Calla güvenebileceği şeyleri severdi: dosyalama sistemleri, otuz bir günlük aylar, mor ruj. Maura kaosu severdi. "Beni kızdırmak gibi."

Calla, Maura'nın yastığını aldı. Duygular ona saldırdı. Yastığın nereden alındığını, Maura'nın onu boynunun altına nasıl sıkıştırdığını, yastık kılıfına sürülen gözyaşlarının sayısını ve beş yıllık rüyaların içeriğini bir anda *hissetti*.

Yan odadaki psişik telefon hattı çaldı. Calla'nın konsantrasyonu dağıldı.

"Lanet olsun," dedi.

Psikometrikti - sadece dokunuşu bile çoğu zaman bir nesnenin kökenini ve sahibinin duygularını ortaya çıkarabilirdi. Ama bu yastık o kadar sık kullanılmıştı ki, içinde ayıklanamayacak kadar çok anı vardı. Maura orada olsaydı, Calla işe yarar olanları kolayca ayırabilirdi.

Ama Maura orada olsaydı, buna ihtiyacı olmazdı.

"Mavi, buraya gel."

Mavi tiyatral bir şekilde elini Calla'nın omzuna vurdu. Doğal güçlendirme yeteneği Calla'nın yeteneğini hemen keskinleştirdi. Maura'nın Umut onu uyanık tutuyordu. Yastık kılıfında Bay Gray'in gölgeli çenesinin izini hissetti. Maura'nın son rüyasının içeriğini gördü: aynalı bir göl ve uzaktan tanıdık gelen bir adam.

Calla alay etti.

Artemus. Maura'nın uzun zaman önce ölmüş eski

sevgilisi. "Bir şey var mı?" Mavi sordu.

"İşe *yarar* bir şey yok."

O anda Mavi elini çekti, Calla'nın yastıklardan olduğu kadar kızlardan da birçok duyguyu alabildiğinin farkındaydı. Ancak Calla'nın, Blue'nun mantıklı ve hoş ifadesinin içinde öfkeyle yanan ateşle çeliştiğini tahmin etmek için psişik güçlere ihtiyacı yoktu. Okul yaklaşıyordu, havada aşk vardı ve Blue'nun annesi gizemli bir kişisel arayış için ortadan kaybolmuştu

Bir aydan fazla bir süre önce, yeni edindiği suikastçı sevgilisini geride bırakarak. Mavi, açık denizde gizlenen bir kasırgaydı.

Ah, Maura! Calla'nın midesi bulandı. *Sana gitme demiştim.*

"Dokun şuna." Mavi büyük, siyah bir kehanet kâsesini işaret etti. Halının üzerinde eğri büğrü duruyordu, Maura onu kullandığından beri dokunulmamıştı.

Calla scrying'i, ayna büyüsünü ya da uzay ve zamanın gizemli eterine girip diğer tarafını karıştırmakla ilgili herhangi bir şeyi pek düşünmezdi. Teknik olarak, scrying tehlikeli değildi; sadece yansıtılmış bir yüzeye meditasyon yapmaktı. Ancak pratikte, genellikle ruhu bedenden kurtarmayı içeriyordu. Ve ruh kırılgan bir gezgindi.

Calla, Persephone ve Maura ayna büyüsüyle en son uğraştıklarında, yanlışlıkla Maura'nın üvey kız kardeşi Neeve'in ortadan kaybolmasına neden olmuşlardı.

En azından Calla Neeve'den hiç hoşlanmamıştı.

Ama Mavi haklıydı. Kehanet kâsesi muhtemelen en çok cevabı barındırıyordu.

Calla dedi ki, "Tamam. Ama bana dokunma. Bunu olduğundan daha güçlü hale getirmeni istemiyorum."

Mavi, silahı olmadığını kanıtlamak istercesine ellerini havaya kaldırdı.

Calla isteksizce kâsenin kenarına dokundu ve karanlık bir anda görüş alanını kapladı. Uyuyordu, rüya görüyordu. Sonsuz siyah suyun içinde düşüyordu. Aynalanmış bir versiyonu yıldızlara doğru yükseliyordu. Metal yanağını ısırdı. Saçları ağzının köşesine yapıştı.

Maura tüm bunların neresindeydi?

Tanıdık olmayan bir ses kafasının içinde şarkı söylüyordu, sert, alaycı ve şarkılı:

"Kraliçeler ve krallar
Krallar ve kraliçeler
Mavi zambak,
zambak mavisi
Taçlar ve kuşlar
Kılıçlar ve eşyalar
Mavi zambak, zambak
mavisi"

Birden odaklandı. O yine

Calla'ydı.

Şimdi Maura'nın gördüğünü görüyordu: üç uyuyan - aydınlık, karanlık ve ikisi arasında. Artemus'un yeraltında olduğu bilgisi. Getirilmedikçe kimsenin o mağaralardan çıkmayacağının kesinliği. Blue ve arkadaşlarının daha büyük bir şeyin parçası olduklarının farkına varmıştı; uçsuz bucaksız, uzanan ve yavaş yavaş uyanan bir şeyin -

"MAVİ!" diye kükredi Calla, çünkü çabalarının neden birdenbire bu kadar başarılı olduğunu anlamıştı.

Elbette, Mavi omzuna dokunuyor ve her şeyi güçlendiriyordu.

"Merhaba."

"Sana bana dokunma *demiştim*."

Mavi üzgün görünmüyordu. "Ne gördün?"

Calla hâlâ o *diğer* farkındalığın içindeydi. Bir şekilde daha önce çoktan dövüşmüş olduğu bir dövüşe hazırlandığı fikrinden kurtulamıyordu.

Son seferinde kazanıp kazanmadığını hatırlayamıyordu.

AŞAĞIDA

Maura Sargent zamanın işlemeyi bıraktığına dair rahatsız edici bir hisse kapılmıştı. Tam olarak işlemeyi bıraktığı anlamına gelmiyordu. Sadece "olağan yol" olarak düşünmeye başladığı şekilde ilerlemeyi bırakmıştı. Dakikalar dakikaların üzerine yığılarak saatleri, sonra da günleri ve haftaları oluşturuyordu.

Aynı dakikayı tekrar tekrar kullanıyor olabileceğinden şüphelenmeye başlamıştı.

Bu durum bazı insanları rahatsız etmiş olabilir. Bazıları hiç fark etmeyebilirdi. Ama Maura *bazı insanlar* gibi değildi. On dört yaşındayken geleceği hayal etmeye başlamıştı. İlk ruhuyla on altı yaşındayken konuşmuştu. On dokuz yaşındayken dünyanın diğer tarafını görmek için uzaktan görüntüleme yöntemini kullanmıştı. Zaman ve uzay Maura'nın içinde yüzdüğü küvetlerdi.

Dünyada imkânsız şeyler olduğunu biliyordu ama zamanın durduğu bir mağaranın bunlardan biri olduğuna inanmıyordu. Bir saattir burada mıydı? İki saat mi? Bir gün mü? Dört gün mü? Yirmi yıl mı? El feneri piller bitmemişti.

Ama zaman burada ilerlemiyorsa, asla ilerlemeyecek, değil mi?

Tünelde sürünürken el fenerini yerden tavana kadar sıyırdı. Kafasını çarpmak istemiyordu ama dipsiz bir yarığa da düşmek istemiyordu. Zaten birkaç derin su birikintisine basmıştı ve aşınmış botları sırılsıklam ve soğuktu.

En kötüsü de can sıkıntısıydı. Batı Virginia'da geçen yoksul bir çocukluk Maura'ya güçlü bir kendine güven duygusu, rahatsızlığa karşı yüksek bir tolerans ve kara bir mizah anlayışı bırakmıştı.

Ama bu *monotonluk.*

Yalnızken şaka yapmak imkansızdı.

Maura'nın sahip olduğu tek belirti zamanın *bir yere* taşınıyor olabileceğiydi.

bazen burada kimi aradığını unutmasıydı.

Hedefin Artemus olduğunu kendine hatırlattı. On yedi yıl önce Calla'nın onu Artemus'un sadece kaçıp gittiğine ikna etmesine izin vermişti. Belki de ikna olmak istemişti. Derinlerde bir yerde, onun daha büyük bir şeyin parçası olduğunu biliyordu. *Kendisinin* de daha büyük bir şeyin parçası olduğunu biliyordu.

Muhtemelen.

Şimdiye kadar bu tünelde bulduğu tek şey şüpheydi. Burası güneşi seven Artemus'un seçeceği türden bir yer değildi. Buranın Artemus gibi birinin öleceği türden bir yer olduğuna dair yarım bir fikri vardı. Arkasında bıraktığı not için kendini kötü hissetmeye başlamıştı. Notun tamamında şöyle yazıyordu:

Glendower yeraltında. Ben de öyleyim.

O sırada kendini çok beğenmiş hissediyordu; not, kimin okuduğuna bağlı olarak hem öfkelendirecek hem de ilham verecekti. Elbette notu ertesi gün döneceğini düşünerek yazmıştı.

Şimdi bunu kafasında gözden geçirdi:

Eski erkek arkadaşımı aramak için zamansız mağaralara gidiyorum. Blue'nun mezuniyetini kaçıracak gibi görünüyorsam, yardım gönderin.

Not: Turta bir yemek değildir.

Yürümeye devam etti. Önü mürekkep karası, arkası mürekkep karasıydı. El fenerinin taraması ayrıntıları aydınlattı: düz olmayan tavandaki inatçı sarkıtlar. Duvarlarda su parlıyordu.

Ama kaybolmamıştı, çünkü şimdiye kadar sadece tek bir seçenek vardı: daha derine, daha derine.

Henüz korkmamıştı. Zaman ve mekânla küvet gibi oynayan birini korkutmak için çok şey gerekiyordu.

Maura çamurla kayganlaşmış bir dikiti tutamak olarak kullanarak kendini dar bir açıklıktan geçirdi. Karşı taraftaki manzara kafa karıştırıcıydı.

Tavan çiviliydi; zemin çiviliydi; sonsuzdu; imkansızdı.

Sonra küçük bir su damlası görüntünün içinde dalgalanarak yanılsamayı bir anlığına bozdu. Bir yeraltı gölüydü. Karanlık
Yüzey, tavandaki altın sarkıtları yansıtarak göl tabanından eşit sayıda dikit fışkırıyormuş gibi görünmesini sağlıyordu.

Gölün gerçek dibi gizliydi. Suyun derinliği iki santim, iki metre olabilirdi.

Ah. Sonunda buradaydı. Bunun hayalini kurmuştu. Hâlâ tam olarak korkmuyordu ama kalbi huzursuzca çarpıyordu.

Eve gidebilirim. Yolu biliyorum.

Ama eğer Bay Gray istediği şey için hayatını tehlikeye atmaya hazırsa, o da aynı cesareti gösterebilirdi. Onun hayatta olup olmadığını merak etti. Hayatta olmasını ne kadar çok umduğunu görünce şaşırdı.

Kafasındaki notu gözden geçirdi.

Eski erkek arkadaşımı aramak için zamansız mağaralara gidiyorum.
Blue'nun mezuniyetini kaçıracak gibi görünüyorsam, yardım gönderin.

Not: Turta hala bir yemek değil.
Not: Arabanızı yağ değişimi için götürmeyi unutmayın.
P.P.P.S. Beni aynalı bir gölün dibinde ara.

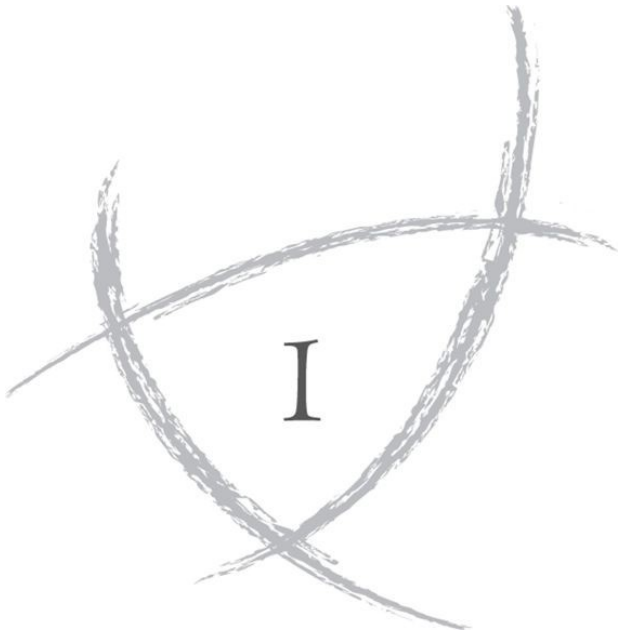
Kulağına bir ses fısıldadı. Gelecekten ya da geçmişten biri.
Ölü, diri ya da uyuyan biri. Maura bunun bir fısıltı olmadığını fark etti. Sadece boğuktu. Uzun zamandır cevap alamadan arayan birinin sesiydi.

Maura iyi bir dinleyiciydi. "Ne
dedin?" diye sordu. Tekrar
fısıldadı: *"Beni bul."*

Artemus değildi. Kaybolan, kaybolma sürecinde olan ya da kaybolacak olan başka biriydi. Bu mağaralarda, zaman

bir çizgi değildi; aynalı bir göldü.

P.P.P.S. Üçüncü uyuyanı uyandırmayın.



I

Sence bu gerçekten gerçek mi?" Mavi sordu.

Çalınmış bir yaz göğünün altında, yükselen meşelerin arasında oturuyorlardı. Kökler ve kayalar çevrelerindeki nemli toprağı büküyordu. Puslu hava, az önce geride bıraktıkları kapalı sonbahar soğuğuna hiç benzemiyordu. Yaza hasret kalmışlardı ve Cabeswater da onlara yazı yaşatmıştı.

Richard Gansey III sırt üstü uzanmış, dalların üzerindeki bulanık ılık maviliğe bakıyordu. Haki pantolonu ve turunçgil sarısı V yaka kazağıyla yayılmış, tembel, savrulmuş, etrafındaki ormanın duygusal bir varisi gibi görünüyordu. "Gerçek nedir?"

Mavi, "Belki de hepimiz buraya gelip uykuya dalıyoruz ve aynı rüyayı görüyoruz." dedi.

Bunun doğru olmadığını biliyordu ama birbirlerine bu kadar bağlı olduklarını, Cabeswater'ın gözlerini kapattıklarında hepsinin aklına gelen bir şeyi temsil ettiğini hayal etmek hem rahatlatıcı hem de heyecan vericiydi.

"Ne zaman uyanık, ne zaman uykuda olduğumu biliyorum," dedi Ronan Lynch. Gansey'nin etrafındaki her şey yumuşak kenarlı ve organik, soluk ve homojen ise, Ronan keskin, karanlık ve uyumsuzdu, ormandan keskin bir rahatlama ile göze çarpıyordu.

Adam Parrish, hırpalanmış, yağlı bir çift tulumun içinde kendi üzerine kıvrılmış bir halde, "Öyle mi?" diye sordu.

Ronan çirkin bir küçümseme ya da neşe sesi çıkardı. Cabeswater gibiydi: bir rüya yaratıcısı. Uyanmakla uyumak arasındaki farkı bilmiyorsa, bunun nedeni farkın onun için önemli olmamasıydı.

"Belki de *seni* rüyamda gördüm," dedi.

"Düz dişler için teşekkürler o zaman," diye cevap verdi Adam.

Etraflarında, Cabeswater hayatla uğulduyor ve mırıldanıyordu. Ormanın dışında var olmayan kuşlar tepelerinde kanat çırpıyordu. Yakınlarda bir yerde kayaların üzerinden su akıyordu. Ağaçlar büyük ve yaşlıydı, yosun ve likenlerle kaplıydı. Belki de ormanın bilinçli olduğunu bildiği içindi ama Mavi onun akıllıca *göründüğünü* düşündü. Zihninin yeterince uzağa gitmesine izin verirse, neredeyse
Ormanın onu dinlediğini hissetti. Açıklaması zordu; birisinin elini tam olarak dokunmadan teninizin üzerinde gezdirmesi gibi bir şeydi.

Adam, "Mağaraya girmeden önce Cabeswater'ın güvenini kazanmalıyız," demişti.

Mavi, Adam'ın ormana bu kadar bağlı olmasının, onun elleri ve gözleri olmaya söz vermesinin ne anlama geldiğini anlamıyordu. Adam'ın da bazen böyle düşünmediğinden şüpheleniyordu. Ama onun tavsiyesi altında grup
tekrar tekrar ormana döndü, ağaçların arasında yürüdü, dikkatlice araştırdı, hiçbir şey almadı. Hem Glendower'ı hem de Maura'yı barındırabilecek mağaranın etrafında yürüyordu.

Anne.

Bir aydan uzun bir süre önce bıraktığı notta ne zaman dönmeyi planladığı belirtilmemişti. Geri dönmeye niyetli olup olmadığını belirtmemişti. Bu yüzden hala gitmiş olup olmadığını söylemek imkansızdı çünkü
ya da eve gelmek istemediği için. Başka insanların anneleri orta yaş krizleri sırasında yerdeki deliklere girip kayboldular mı?

"Ben rüya görmem," dedi Noah Czerny. Ölmüştü, yani muhtemelen o da uyumuyordu. "Bu yüzden gerçek olması gerektiğini düşünüyorum."

Gerçek, ama onların, sadece onların.

Birkaç dakika daha, ya da saatlerce, ya da günlerce - burada zaman neydi ki? - tembellik ettiler.

Gruptan biraz uzakta, Ronan'ın küçük kardeşi Matthew, bu ziyaretten mutlu bir şekilde anneleri Aurora'yla konuşuyordu. İkisi de altın saçlı ve melek gibiydi, ikisi de bu yerin icatları gibi görünüyordu. Blue, Aurora'nın kökeni yüzünden - kelimenin tam anlamıyla kocası tarafından hayal edilmişti - ve bir köpek yavrusunun dikkat süresine ve entelektüel becerisine sahip olduğu için ondan nefret etmeyi arzuluyordu. Ama gerçek şu ki, Aurora sonsuz derecede nazik ve neşeliydi, en küçük oğlu kadar sevimliydi.

Son sınıftan hemen önce kızını terk etmezdi.

Maura'nın ortadan kaybolmasının en sinir bozucu yanı, Blue'nun endişe mi yoksa öfke mi duyması gerektiğini bilememesiydi. İkisi arasında çılgınca gidip geliyor, zaman zaman kendini tüketiyor ve hiçbir şey hissetmiyordu.

Bunu bana şimdi *nasıl yapabilir?*

Mavi yanağını sıcak yosunlarla kaplı bir kayaya yaslayarak düşüncelerini dengeli ve hoş tutmaya çalıştı. Mavi'yi güçlendiren aynı yetenek
Durugörü Cabeswater'ın tuhaf büyüsünü de artırıyordu ve başka bir depreme neden olmak ya da bir izdiham başlatmak istemiyordu.

Bunun yerine ağaçlarla sohbet etmeye başladı.

Şarkı söyleyen kuşları düşündü - *düşündü* ya da *diledi* ya da *özledi* ya da *hayal etti*. Bu, tersine çevrilmiş bir düşünce, zihninde açık bırakılmış bir kapıydı. Ne zaman doğru yaptığını söylemekte giderek daha iyi oluyordu.

Tuhaf bir kuş onun üzerinde yüksek ve tiz bir sesle öttü.

Yaprakların hışırdadığını düşündü, diledi, uzun uzun hayal etti.

Tepelerindeki ağaçlar yapraklarını susturarak belli belirsiz, fısıltılı sözcükler oluşturuyordu. *Avide audimus*.

Bir bahar çiçeğini düşündü. Bir zambak, mavi, adı gibi.

Mavi bir taç yaprağı amaçsızca saçlarına düştü. Bir diğeri elinin arkasına düştü ve bir öpücük gibi bileğinden aşağı kaydı.

Yapraklar hafifçe yanaklarına inerken Gansey'in gözleri açıldı. Dudakları merakla aralanırken, bir taç yaprağı doğrudan ağzına kondu. Adam başını çevirdi

Başını geriye atıp çiçek kokulu yağmurun etraflarında ağır çekim mavi kelebekler gibi süzülüşünü izledi.

Blue'nun kalbi öfkeli bir sevinçle patladı.

Bu gerçek, bu gerçek, bu gerçek -

Ronan gözlerini kısarak Blue'ya baktı. Blue başka tarafa bakmadı.

Bu bazen Ronan Lynch ile oynadığı bir oyundu: İlk kim başka tarafa bakacaktı?

Her zaman berabereydi.

Yaz boyunca değişmişti ve şimdi Mavi kendini grup içinde daha az eşitsiz hissediyordu. Ronan'ı daha iyi tanıdığı için değil, belki Gansey ve Adam'ın onu daha az tanıdığını düşündüğü için. Kendisini tekrar öğrenmeleri için hepsine meydan okudu.

Gansey kendini dirseklerinin üzerine itti; yapraklar sanki uzun bir uykudan uyanmış gibi üzerinden döküldü. "Tamam. Sanırım zamanı geldi. Lynch?"

Ronan ayağa kalkarak annesi ve ağabeyinin yanına gitti; kollarını gösteri yapan bir ayı gibi sallayan Matthew sustu. Aurora Ronan'ın elini okşadı, Ronan da buna izin verdi.

"Kalk," dedi Matthew'a. "Gitme zamanı."

Aurora oğullarına nazikçe gülümsedi. Burada, Cabeswater'da kalacak, kimse onları görmediğinde rüyalar ne yapıyorsa onu yapacaktı. Ormandan ayrılırsa anında uykuya dalacak olması Blue için şaşırtıcı değildi; Aurora'nın gerçek dünyada var olduğunu hayal etmek imkânsızdı. Onun gibi bir anneyle büyümeyi hayal etmek ise daha da imkânsızdı.

Annem öylece sonsuza dek gitmez. Öyle değil mi?

Ronan ellerini Matthew'un başının iki yanına koyarak sarı bukleleri aşağı doğru bastırdı ve kardeşinin bakışlarını kendi bakışlarına kilitledi.

"Git arabada bekle," dedi. "Dokuza kadar dönmezsek Blue'nun evini ara."

Matthew'un yüz ifadesi hoş ve korkusuzdu. Gözleri Ronan'ınkiyle aynı renk maviydi ama çok daha masumdu. "Numarayı nasıl bileceğim?"

Ronan kardeşinin başını tutmaya devam etti. "Matthew. Odaklan. Bunun hakkında konuşmuştuk. Düşünmeni istiyorum. Söyle bana: Numarayı nasıl bileceksin?"

Küçük kardeşi biraz güldü ve cebini sıvazladı. "Ah, doğru ya. Telefonunuzda programlı. Şimdi hatırladım." Noah

hemen, "Ben onunla kalırım," diye teklif etti.

"Tavuk," dedi Ronan nankörce.

"Lynch," dedi Gansey. "Bu iyi bir fikir, Noah, eğer kendini iyi hissediyorsan."

Nuh bir hayalet olarak görünür kalabilmek için dış enerjiye ihtiyaç duyuyordu. Hem Mavi hem de ley hattı güçlü ruhani pillerdi; yakınlarda park etmiş arabada beklemek fazlasıyla yeterli olmalıydı. Ama bazen Nuh'u başarısızlığa uğratan enerji değil, cesaretiydi.

"O bir şampiyon olacak," dedi Blue, Noah'nın koluna

hafifçe vurarak. "Şampiyon olacağım," diye tekrarladı

Noah.

Orman bekledi, dinledi, hışırdadı. Gökyüzünün kenarı, tam tepelerindeki maviden daha griydi, sanki Cabeswater'ın dikkati onlara o kadar sıkı odaklanmıştı ki gerçek dünya artık araya girebiliyordu.

Mağaranın ağzında Gansey*, "De fumo in flammam*," dedi.

Adam, Mavi için "Dumandan ateşe," diye tercüme etti.

Mağara. *Mağara.*

Cabeswater'daki her şey büyülüydü ama bu mağara alışılmadıktı çünkü ormanı ilk keşfettiklerinde böyle bir mağara yoktu. Ya da belki de vardı ama farklı bir yerdeydi.

Gansey, "Ekipman kontrolü." dedi.

Mavi yırtık pırtık sırt çantasının içindekileri döktü. Bir kask (bisiklet, kullanılmış), dizlikler (paten, kullanılmış) ve el feneri (minyatür, kullanılmış) ile pembe bir sustalı bıçak çıktı. Tüm bunları vücuduna uygulamaya başladığında, Gansey onun yanındaki postacı çantasını boşalttı. Çantasında bir kask (mağaracılık, kullanılmış), dizlikler (mağaracılık, kullanılmış) ve bir el feneri (Maglite, kullanılmış) ile birlikte birkaç uzunlukta yeni ip, bir koşum takımı ve çeşitli cıvata çapaları ve metal karabinalar vardı.

Hem Blue hem de Adam kullanılmış ekipmana baktı. Görünüşe göre Richard Campbell Gansey III'ün yepyeni bir şeyden daha azını almayı düşünmesi imkansız.

Onların dikkatinden habersiz olan Gansey, bir karabinayı başarılı bir düğümle ipe zahmetsizce bağladı.

Blue, Adam'dan bir dakika önce anladı. Ekipman kullanılmıştı çünkü *Gansey* onu kullanmıştı.

Bazen onunla tanışmadan önce de bir hayatı olduğunu hatırlamak zor oluyordu.

Gansey daha uzun bir güvenlik kablosunu çözmeye başladı.

"Konuştuğumuz şey.

Birbirimize bağlıyız, *en ufak bir* endişeniz varsa üç çekiş. Zaman kontrolü?"

Adam hırpalanmış saatini kontrol etti. "Saatim çalışmıyor." Ronan pahalı siyah saatini kontrol etti ve başını salladı.

Bu beklenmedik bir şey olmamasına rağmen Mavi yine de tedirgindi, bir uçurtma serbest kalmıştı.

Gansey sanki onun düşüncelerini paylaşıyormuş gibi kaşlarını çattı. "Telefonum da öyle. Tamam, Ronan."

Ronan havaya Latince bir şeyler haykırırken Adam çevirisini Mavi'ye fısıldadı: "İçeri girmek bizim için güvenli mi?"

Annem hala orada mı?

Cevap, Mavi'nin daha önce duyduğu seslerden daha vahşi, tıslayan yapraklar ve gırtlaktan gelen kazıntılar şeklinde geldi. *"Greywaren semper est incorruptus."*

"Her zaman güvende," diye hızlıca tercüme etti Gansey, Latince söz konusu olduğunda tamamen işe yaramaz olmadığını kanıtlamaya hevesliydi. "Greywaren her zaman güvenlidir."

Greywaren Ronan'dı. Onlar bu orman için neyse, Ronan da ondan fazlasıydı.

Adam düşündü, "*Incorruptus*. Birinin *bunu* kullanacağını hiç düşünmemiştim.

Lynch'i tanımlamak için bir kelime."

Ronan bir çukur engereğinin olabileceği kadar memnun görünüyordu.

Bizden ne istiyorsunuz? Mavi içeri girdiklerinde merak etti. *Bizi nasıl görüyorsunuz? Eski bir ormana gizlice giren dört genç.*

Mağara girişinin hemen içinde tuhaf bir şekilde sessiz bir toprak oda uzanıyordu. Duvarlar toz ve kayadan, kökler ve tebeşirden oluşuyordu; her şey Âdem'in saçının ve teninin rengindeydi. Mavi, isteksizce kıvrılmış bir eğrelti otuna dokundu, güneş ışığı solmadan önceki son yeşillikti. Adam başını çevirip dinledi ama sadece ayak seslerinin boğuk, sıradan sesi vardı.

Gansey farını yaktı. Daralan tünelin karanlığını zar zor deliyordu.

Çocuklardan biri biraz titriyordu. Blue, Adam mı yoksa Ronan mı olduğunu bilmiyordu ama kemerindeki kablonun titrediğini hissetti.

Gansey aniden, "Keşke Noah'yı da getirseydik," dedi. "Gidiyoruz. Ronan, ilerlerken yön işaretlerini ayarlamayı unutma. Sana güveniyoruz. Bana öylece bakma. Anlıyormuş gibi başını salla. Güzel. Ne yapalım biliyor musun? Onları Jane'e ver."

"Ne?" Ronan'ın sesi ihanete uğramış gibiydi.

Mavi işaretleyicileri aldı - üzerlerine oklar çizilmiş yuvarlak, plastik diskler. Onları eline alana kadar ne kadar gergin olduğunu fark etmemişti; yapacak somut bir şeylere sahip olmak iyi hissettirdi.

Gansey, "Islık çalmanı, mırıldanmanı ya da şarkı söylemeni ve zamanı takip etmeni istiyorum Ronan," dedi.

"Benimle dalga geçiyor olmalısın," diye cevap verdi Ronan. "Benimle."

Gansey tünelden aşağı baktı. "Pek çok şarkıyı baştan sona bildiğini ve her seferinde aynı hız ve uzunlukta söyleyebildiğini biliyorum. Çünkü İrlanda müziği yarışmaları için tüm o melodileri ezberlemek zorundaydınız."

Blue ve Adam birbirlerine sevinçle baktılar. Ronan'ın seçildiğini görmekten daha hoş olan tek şey, onun seçildiğini *ve* tekrar tekrar bir İrlanda jig'i söylemeye zorlandığını görmekti.

"İpe işeyin," dedi Ronan.

Gansey rahatsız olmadan

bekledi.

Ronan başını salladı, ama sonra hınzır bir gülümsemeyle şarkı söylemeye başladı: "Ez bir, ez iki, s-"

"O değil," dedi hem Adam hem de Gansey.

"Üç saat boyunca bunu dinlemeyeceğim," dedi Adam.

Gansey Ronan'ı işaret etti, o da nefes nefese neşeli bir ıslık çalmaya başladı.

Ve daha derine indiler.

Daha derine.

Güneş kayboldu. Kökler yerini sarkıtlara bıraktı. Hava nemli ve tanıdık kokuyordu. Duvarlar canlı bir şey gibi parıldıyordu. Mavi ve diğerleri zaman zaman havuzlardan ve akarsulardan geçmek zorunda kaldılar. Dar, engebeli patika su tarafından oyulmuştu ve su hâlâ bu işi yapıyordu.

Ronan'ın makarasının etrafındaki her on seferde bir, Blue bir işaretleyici bıraktı. Elindeki yığın azaldıkça, ne kadar ileri gideceklerini, yaklaşıp yaklaşmadıklarını nasıl anlayacaklarını merak etti. Bu zor görünüyordu
bir kralın burada saklanmış olabileceğine inanmak. Annesinin burada olabileceğini hayal etmek daha da zordu. Burası *yaşanacak* bir yer değildi.

Düşüncelerini sakinleştirdi. Deprem yok. İzdiham yok.

Maura'yı özlememeye, umut etmemeye, düşünmemeye ya da aramamaya çalıştı. İstediği son şey Cabeswater'ın onun için annesinin bir kopyasını üretmesiydi.
O sadece gerçek olanı istiyordu. Gerçeği.

Daha da dikleşti. Karanlığın kendisi yorucuydu; Mavi ışığı, boşluğu, gökyüzünü özlüyordu. Canlı canlı gömüldüğünü hissediyordu.

Adam kaydı ve elini uzatarak kendini yakaladı.

"Hey!" diye emretti Mavi. "Duvarlara dokunma."

Ronan ıslık çalmaya ara verip "Mağara mikropları
mı?" diye sordu. "Sarkıt büyümesi için kötü."

"Oh, gerçekten -"

"Ronan!" diye emretti Gansey sıranın önünden, dönmüyordu, kanarya rengi kazağı farlar tarafından açık gri hale getirilmişti. "İşinin başına dön."

Gansey ortadan kaybolduğunda Ronan bir kez daha ıslık çalmaya başlamıştı.

"Ne?" dedi Adam.

Sonra ayaklarının altından çekildi. Yere çarptı ve yan tarafına doğru kayarak uzaklaştı, parmakları iz bırakıyordu.

Mavi, Ronan'ın onu arkadan yakaladığını hissettiğinde bunun ne anlama geldiğini anlayacak zaman bulamadı. Sonra belindeki halat iyice sıkıştı ve onu da ayaklarından çekmekle tehdit etti. Ama Ronan iyi yerleşmişti. Parmakları kollarına öyle sıkı yapışmıştı ki canı acıyordu.

Adam hâlâ yerdeydi ama kaymayı bırakmıştı.

"Gansey?" diye seslendi, bu sözcük ötedeki uçsuz bucaksız boşlukta hüzünle yankılanıyordu. "Aşağıda iyi misin?"

Çünkü Gansey *ortadan kaybolmakla* kalmamış, bir çukura düşmüştü.

Tanrıya şükür birbirimize bağlıydık, diye düşündü Mavi.

Ronan'ın kolları hâlâ onun etrafında kilitliydi; titrediklerini hissetti. Bunun kas gerginliğinden mi yoksa endişeden mi kaynaklandığını bilmiyordu. Onu yakalamadan önce tereddüt bile etmemişti.

Bunu unutmama izin veremem.

"Gansey?" Adam tekrarladı ve bir şeylerin kenarı vardı arkasında korkunç bir şey vardı. Güven duygusunu, görünmez olması için kaygısının üzerine çok yoğun bir şekilde yapıştırmıştı.

Üç çekiş. Mavi, Adam'dan kendisine doğru ürperdiklerini hissetti. Adam gözle görülür bir rahatlamayla yüzünü çamurun üzerine koydu. "Neler oluyor?" Ronan sordu.

"Nerede o?"

"Asılıyor olmalı," diye cevap verdi Adam, Henrietta aksanının *asılmaktan* son *g'*yi de koparmasına izin vermeden. "İp beni ikiye bölüyor, o kadar sert çekiyor ki. Yardım etmek için yaklaşamıyorum. Çok yapışkan - onun ağırlığı beni içine çekecek."

Ronan'ın kollarından kurtulan Mavi, Gansey'nin kaybolduğu yere doğru deneysel bir adım attı. Onunla Adam arasındaki ip

gevşedi ama deliğe yaklaşmadı. Yavaşça, "Bence hareket etmezsen karşı ağırlık olabilirsin, Adam. Ronan, sen burada kal - eğer bir şey olursa ve ben kaymaya başlarsam, kendini demirleyebilir misin?"

Ronan'ın farları çamurlu bir sütunu işaret ediyordu. Ronan başıyla onayladı. "Tamam," dedi. "Gidip bir göz atacağım."

Adam'ın yanından yavaşça geçti. Parmakları işe yaramaz bir şekilde yanağının yanındaki özensiz toprağa takılmıştı.

Neredeyse deliğe düşüyordu.

Gansey'nin onu görmemiş olmasına şaşmamalı. Bir kaya çıkıntısı vardı ve sonra, sadece

- Hiçbir şey. Farını ileri geri salladı ve sadece mürekkep gibi siyah bir şey gördü. Uçurum diğer tarafı göremeyecek kadar genişti. Dibini göremeyecek kadar derindi.

Yine de çukura giden, çamurdan kararmış güvenlik halatı görülebiliyordu.

Mavi el fenerini karanlığa tuttu.

"Gansey?"

"Ben buradayım." Gansey'nin sesi beklediğinden daha yakındı. Beklediğinden de daha sessizdi. "Ben sadece - sanırım panik atak geçiriyorum."

"Panik atak *mı* geçiriyorsun? Yeni kural: Herkes aniden ortadan kaybolmadan önce dört kez çekmeli. Bir şey kırdın mı?"

Uzun bir duraklama. "Hayır."

Tek hecenin tonuyla ilgili bir şey, korkusu hakkında şaka yapmadığını bir kerede iletti.

Mavi güvence vermenin güçlü yanı olduğundan emin değildi, özellikle de bunu isteyen kendisi olduğunda, ama denedi. "Her şey yoluna girecek. Burada demirlemiş durumdayız. Tek yapman gereken dışarı tırmanmak. Düşmeyeceksin."

"Mesele o değil." Sesi titrekti. "Tenimde bir şey var ve bana şunu hatırlatıyor..."

Sustu.

"Su," diye önerdi Mavi. "Ya da çamur. Her yerde var. Bir şey daha söyle ki feneri sana doğrultabileyim."

Nefes alışının tırtıklı ve korkulu sesinden başka bir şey yoktu.

El fenerinin ışığını tekrar taradı.

"Ya da sivrisinekler. Sivrisinekler her yerde," dedi, sesi parlaktı.

Cevap gelmedi.

"İki düzineden fazla mağara böceği türü var," diye ekledi. "Bugün buraya gelmeden önce okumuştum."

Gansey fısıldadı, "Hornets."

Kalbi sıkışmıştı.

Adrenalinin etkisiyle kendini sakinleştirmeye çalıştı: Evet, eşek arıları Gansey'i bir sokuşta öldürebilirdi ama hayır, bu mağarada eşek arısı yoktu. Ve bugün Gansey'nin öleceği gün değildi, çünkü öldüğü gün onun ruhunu *görmüştü* ve o ruh yağmurdan ıslanmış bir Aglionby kazağı giyiyordu. Bir çift haki pantolon ve neşeli bir
sarı V yakalı.

El feneri ışını sonunda onu buldu. Koşum takımında gevşek bir şekilde asılı duruyordu, başı aşağı eğik, elleri kulaklarının üzerindeydi. El feneri ışını adamın omuzlarında gezindi. Üzerleri çamur ve kirle kaplıydı ama hiç böcek yoktu.

Tekrar nefes alabiliyordu.

"Bana bak," diye emretti. "Eşek arısı falan yok."

"Biliyorum," diye mırıldandı. "Bu yüzden panik atak geçiriyorum galiba dedim. Eşek arısı olmadığını *biliyorum*."

Söylemediği ama ikisinin de bildiği şey, Cabeswater'ın dikkatli bir dinleyici olduğuydu.

Bu da eşek arıları hakkında düşünmeyi bırakması gerektiği anlamına geliyordu.

"Beni kızdırıyorsun," dedi Mavi. "Adam senin için çamurun içinde yüzüstü yatıyor. Ronan eve gidiyor."

Gansey sesi çıkmadan güldü. "Konuşmaya devam et, Jane."

"*İstemiyorum*. Sadece o ipi tutmanı ve yapabileceğini bildiğim gibi kendini yukarı çekmeni istiyorum. Benim *konuşmamın* ne faydası var?"

O zaman ona baktı, yüzü çizgili ve tanınmaz haldeydi. "Sadece altımda bir hışırtı var ve senin sesin onu bastırıyor.
dışarı."

Blue'nun omurgasından aşağı kötü bir ürperti

geçti. Cabeswater çok iyi bir dinleyiciydi.

"Ronan," diye seslendi sessizce omzunun üzerinden. "Yeni plan: Adam ve ben Gansey'i çok hızlı bir şekilde dışarı çıkaracağız."

"Ne! Bu berbat bir fikir," dedi Ronan. "Plan neden bu?"

Blue bunu yüksek sesle haykırmak istemedi.

Adam yine de dinliyordu ve sessiz ve net bir şekilde, "*Est aliquid in foramen.* Bilmiyorum. *Apis? Apibus? Forsitan*."

Latinler Cabeswater'dan hiçbir şey saklamamışlardı; tek amaçları

Gansey'i kurtarmaktı. "Hayır," dedi Ronan. "Hayır, öyle bir şey yok.

Aşağıda olan şey bu değil." Gansey gözlerini kapadı.

Onu gördüm, diye düşündü Mavi. *Öldüğünde ruhunu gördüm ve giydiği şey bu değildi. Böyle olmaz. Şimdi değil, sonra, sonra -*

Ronan devam etti, sesi daha da yükselmişti. "Hayır. Beni duyuyor musun, Cabeswater? Beni güvende tutacağına söz vermiştin. Biz senin için kimiz? Hiç miyiz? Eğer onun ölmesine izin verirsen, bu *beni güvende tutmak olmaz.* Anlıyor musun? Onlar ölürse, ben de ölürüm."

Şimdi Mavi de çukurdan gelen uğultuyu duyabiliyordu.

Adam konuştu, sesi çamurdan yarı boğuk çıkıyordu. "Seninle bir anlaşma yaptım, Cabeswater. Ben senin ellerin ve gözlerinim. Ölürse ne göreceğimi sanıyorsun?"

Hışırtı büyüdü. *Çok sayıda* ses geliyordu.

Eşek arıları değil, Mavi düşündü, diledi, özledi, hayal etti. *Biz senin için kimiz, Cabeswater?* Ben *senin için kimim?*

Yüksek sesle, "Ley hattını daha güçlü hale getiriyoruz. *Seni* daha da güçlendiriyoruz. Ve size yardım etmeye devam edeceğiz, ama siz de bize yardım etmelisiniz -"

Karanlık, derinliklerden yükselen el feneri ışınını yedi. Ses patladı. Uğultuydu; kanatlardı. Çukuru doldurarak Gansey'i gözden sakladılar.

"Gansey!" Mavi bağırdı, ya da belki Adam'dı, belki de Ronan'dı.

Sonra yüzüne bir şey çarptı ve bir şey daha. Bir ceset duvardan uçtu. Tavandan aşağı. Farlarının ışıkları titreyen binlerce parçaya bölündü.

Kanatlarının sesi. *Ses*. Eşek arıları

değil.

Yara

salar

mı?

Hayır

.

Kuzgunlar.

Burası kuzgunların yaşadığı yer değildi ve kuzgunlar böyle davranmazdı. Ama Gansey'in altındaki çukurdan patladılar ve patladılar. Sanki sürü hiç bitmeyecekmiş gibi görünüyordu. Mavi'nin kafasını karıştıran bir his vardı.

Her zaman böyleydi, kuzgunlar etraflarında dolaşıyor, tüyleri yanaklarını okşuyor, pençeleri miğferine sürtünüyordu. Sonra birden kuzgunlar bağırmaya başladı, ileri geri, ileri geri. Giderek daha çok şarkı söylemeye başladılar ve sonra kelimelere dönüştüler.

Rex Corvus, parate Regis Corvi.

Kuzgun Kral, Kuzgun Kral'a yol açın.

Kuşlar mağara ağzına doğru hızla ilerlerken tüyler yağmur gibi yağdı. Blue'nun kalbi bu anın ve başka hiçbir anın bu kadar *büyük* olmamasından dolayı patladı.

Sonra sessizlik oldu, ya da en azından Mavi'nin çarpan kalbinden duyulacak kadar ses çıkmadı. Tüyler Adam'ın yanındaki çamurda titriyordu.

"Bekle," dedi Gansey. "Dışarı çıkıyorum."



2

Adam Parrish yalnızdı.

Yalnızlığın karşıtı için iyi bir kelime yoktur. İnsanın aklına *birliktelik* ya da *hoşnutluk* gelebilir, ancak bu iki kelimenin birbiriyle alakasız tanımlara sahip olması, *yalnızlığın* neden tam olarak yansıtılamadığını mükemmel bir şekilde göstermektedir. *Yalnızlık*, *tek başınalık* ya da *yalnızlık* anlamına gelmez, ancak *lonesome* tüm bu sözcükleri kendi içinde barındırabilir.

Yalnızlık, ayrı olma durumu anlamına gelir. Başka olmak. Alone-some.

Adam her zaman yalnız değildi, ama her zaman yalnızdı. Bir grup içindeyken bile kendini ayrı tutma becerisini yavaş yavaş mükemmelleştiriyordu. Bu beklenenden daha kolaydı; diğerleri bunu yapmasına izin veriyordu. Bu yaz kendini ley hattıyla daha sıkı bir şekilde hizaladığından beri farklı olduğunu biliyordu. Kendisiydi ama daha güçlüydü. Kendisiydi ama daha az insandı.

Onların yerinde olsaydı, o da sessizce onun uzaklaşmasını izlerdi.

Böylesi daha iyiydi. Uzun zamandır kimseyle kavga etmemişti. Haftalardır öfkelenmemişti.

Kuzgunların mağarasına yaptıkları gezinin ertesi günü Adam küçük, boktan arabasıyla Henrietta'dan uzaklaşmış, Cabeswater'ın işini yapmaya gidiyordu. Ayakkabılarının tabanında, ley hattının yavaş nabzını hissetti. Eğer o

Aktif olarak ona odaklanmasa da kalp atışları bilinçsizce onunla senkronize oluyordu.

Şimdi onun içinde dolanışında rahatlatıcı ve endişeli bir şey vardı; artık bunun sadece güçlü bir arkadaş mı yoksa gücün şimdi gerçekten *kendisi* mi olduğunu anlayamıyordu.

Adam benzin göstergesine temkinli bir şekilde baktı. Sonbahar dağlarında çok uzağa gitmek zorunda kalmazsa arabanın geri dönebileceğini düşündü. Cabeswater için ne yapması gerektiğinden henüz emin değildi. İhtiyaçları ona huzursuz gecelerde ve sancı dolu günlerde geliyor, bir gölün yüzeyinde yüzen bir şey gibi yavaş yavaş görünür hale geliyordu. Şu anki his, bir dırdır

Tamamlanmamışlık duygusu henüz tam olarak netleşmemişti ama okul başlamak üzereydi ve dersler başlamadan önce bunu halletmeyi umuyordu. O sabah, banyo lavabosunu folyoyla kapladı, suyla doldurdu ve açıklığa kavuşturmak için kehanette bulundu. Sadece belli belirsiz bir yer görmeyi başarmıştı.

Gerisi yaklaştığımda aklıma gelecek. Muhtemelen.

Yine de yaklaştıkça aklı bir gün önce mağarada Gansey'in sesine takılıyordu. İçindeki titrek nota. Korku - öylesine derin bir korku ki, Gansey onu fiziksel olarak engelleyen hiçbir şey olmamasına rağmen kendini çukurdan çıkmaya ikna edemiyordu.

Richard Gansey III'ün içinde bir korkak olduğunu bilmiyordu. Adam, ailesinin mutfak zemininde çömeldiğini hatırlıyordu.

Gansey'nin sık sık tekrarladığı gitme tavsiyesini dinlemesini söyledi.

İhtiyacın olanı arabaya koy, Adam.

Ama o kalmıştı. Babasının öfkesinin çukurunda asılı kaldı. O da bir korkaktı.

Adam, Gansey ile yaptığı her konuşmayı bu yeni bilgi ışığında yeniden düzenlemesi gerektiğini hissetti.

Skyline Drive'ın girişi göründüğünde, düşünceleri aniden Cabeswater'a kaydı. Adam bu parka gitmemişti ama Henrietta'da geçirdiği bir ömürden, Blue Ridge Dağları boyunca uzanan ve neredeyse ürkütücü bir hassasiyetle ley hattını takip eden bir milli park olduğunu biliyordu. Önündeki üç şerit, üç bodur kahverengi kabine bağlanıyordu. Kısa bir sıra

arabalar bekledi.

Bakışları ücret panosunu buldu. İçeri girmek için ödeme yapması gerektiğini fark etmemişti. On beş dolar.

Cabeswater'ın görevi için kesin bir yer belirleyememiş olsa da, bu gişelerin diğer tarafında olduğundan emindi. İçeri girmenin başka yolu yoktu.

Ama ceplerinin içindekileri de biliyordu ve on beş dolar değildi.

Başka bir gün gelebilirim.

İşleri başka bir gün, başka bir şekilde, daha ucuz bir şekilde, Gansey'nin kenarları düzeltebileceği bir gün yapmaktan çok yorulmuştu. Bunun *kendi* başına yapabileceği bir şey olması gerekiyordu, sihirbaz olarak gücü ley hattına bağlıydı.

Ama ley hattı onu bir gişeden geçiremedi.

Gansey burada olsaydı, paraları Camaro'dan rahatça atardı. Bunu düşünmezdi bile.

Bir gün, diye düşündü Adam. *Bir gün.*

Sırada otururken cüzdanını çıkardı ve yeterli gelmeyince koltukların altında bozuk para aramaya başladı. Gansey, Ronan ve Blue ile birlikte olsaydı hem daha kolay hem de daha kötü olabilecek bir andı. Çünkü o zaman senetlerin yaratılması gerekecekti, *varlıklılar* onlara geri ödenmesi gerekmediğini garanti edecekti.

Sahip olmayanlar öyle olduğunda ısrar ediyor.

Ama sadece Adam, yalnız Adam olduğu için, sessizce bir araya getirmeyi başardığı yetersiz miktara baktı.

$12.38.

Gişede dilenmeyecekti. Lanet olası bir haysiyet dışında elinde çok az şey vardı ve onu da vermeyi kendine yediremiyordu.

sürücü tarafı camı.

Başka bir gün olmalı.

Sinirlenmedi. Kızacak kimse yoktu. Sadece şakağını sürücü tarafına yaslayarak kısa bir an geçirmesine izin verdi.

Pencereyi açtı, sonra çizgiden çıktı ve geri dönmek için bankete yanaştı.

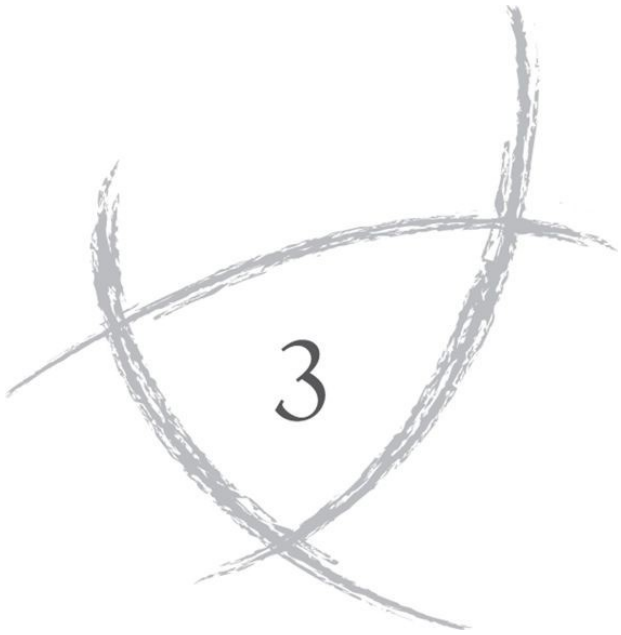
Bunu yaparken dikkatini hâlâ sırada bekleyen araçlar çekti. Arabalardan ikisi tam da Adam'ın hayal edebileceği türdendi: içinde genç bir adamın olduğu bir minivan.

İçinde bir aile, içinde üniversite çağında gülen bir çift olan bir sedan. Ama üçüncü araba pek doğru değildi. Kiralık bir arabaydı - ön camın köşesine yapıştırılmış barkod etiketini görebiliyordu. Belki de bu garip değildi; bir turist uçakla gelip parkı ziyaret edebilirdi. Ama gösterge panelinde Adam'ın çok aşina olduğu bir cihaz vardı: bir elektromanyetik frekans okuyucu. Yanında başka bir cihaz daha duruyordu ama onun ne olduğundan emin değildi. Belki bir jeofon.

Gansey ve diğerlerinin ley hattını ararken kullandıkları türden aletler. Cabeswater'ı bulmak için kullandıkları türden.

Sonra gözlerini kırpıştırdı ve arabanın ön paneli boştu. Her zaman boştu. Sadece kiralık bir arabaydı ve içinde sıkılmış bir aile vardı. Bir ay önce Adam gerçek olmayan şeyleri neden gördüğünü anlayamazdı. Ama şimdi Cabeswater'ı daha iyi tanıyordu ve az önce gördüğü şeyin gerçek *olduğunu* anladı - sadece farklı bir yerde ya da farklı bir zamanda gerçekti.

Henrietta'ya ley hattını arayan başka biri daha gelmişti.



Mapey neat downer," dedi Blue, "ne kadar ileri gideceğini görmek için."

"*Ne* nereye kadar gidiyor?" Gansey sordu. Kadının sözlerini tekrarladı ama saçmalık olarak kaldılar. "Lynch, *kapat* şunu."

Kuzgunların mağarasına yaptıkları yolculuktan bu yana birkaç gün geçmişti ve şimdi uluslararası ley hattı uzmanı ve Gansey'nin eski akıl hocası Dr. Roger Malory'yi almak için havaalanına gidiyorlardı. Ronan yolcu koltuğuna uzandı. Adam arkadaki cama yaslanmış, yorgunluğun verdiği gaflet uykusuyla ağzı açık kalmıştı. Blue, Gansey'nin arkasında oturmuş, sesini duyurabilmek için koltuk başlığını tutuyordu.

"Bu *araba*," diye umutsuzluğa kapıldı.

Gansey, güvenilir ve devasa Suburban'ının
yolculuk için daha mantıklı bir seçimdi ama profesörün ilk gördüğü şeyin pahalı yeni SUV değil, eski Camaro olmasını istiyordu. Camaro onun dönüştüğü kişinin kısaltmasıydı ve Malory'nin o kişinin bu yolculuğa değdiğini hissetmesini her şeyden çok istiyordu. Profesör uçmuyordu ama onun için üç bin mil uçmuştu.
Gansey böyle bir iyiliğin karşılığını nasıl ödeyeceğini bilemiyordu, özellikle de İngiltere'yi terk ettiği koşullar düşünüldüğünde.

"Belki de yardımsever bir şekilde bulduğun o çukura inmeliyiz dedim." Blue'nun sesi motorla ve Ronan'ın hâlâ rahatsız edici elektronik müziğiyle savaşıyordu. Adam'ın bu sesler arasında uyuyabilmesi imkânsız görünüyordu.

"Ben sadece - *Ronan.* Kulaklarım kanıyor!"

Ronan müziğin sesini kıstı.

Gansey yeniden başladı. "Glendower'ın adamlarının onu o çukura indirmek için neden bu kadar zahmete girdiklerini anlayamıyorum. Yapamam, Jane."

Çukuru düşünmek bile uzun zaman önceki zehrin boğazında uğuldamasına ve yanmasına neden oldu; zahmetsizce, parmaklarının arasındaki ince deride gezinen uyarı çizgili böceklerin görüntüsünü canlandırdı. O anı yeniden yaşamanın ne kadar dehşet verici ve zorlayıcı olduğunu neredeyse unutmuştu.

Gözünü yoldan ayırma, Gansey.

"Belki de yeni açılmış bir deliktir," diye önerdi. "Daha alçak bir mağaranın çökmüş çatısı."

"Eğer bu doğruysa, *içinden* değil, *karşısından geçmemiz* gerekir. Ronan ve ben duvarlara örümcek gibi tırmanmak zorunda kalırız. Tabii senin ve Adam'ın bilmediğim bir kaya tırmanışı deneyiminiz yoksa."

Arabanın dışında Washington, D.C. daha da yaklaştı; koyu mavi gökyüzü küçüldü. Genişleyen eyaletler arası yolda korkuluklar, sokak lambaları, BMW'ler, havaalanı taksileri büyüdü. Gansey dikiz aynasından Blue'nun yüzünün bir köşesini gördü. Uyanık bakışları hızla dışarıdaki bir şeye takıldı ve sanki burası başka bir ülkeymiş gibi pencereden dışarı bakmak için başını eğdi.

Öyle sayılırdı. Her zamanki gibi isteksizce geri dönen bir gurbetçiydi. Bir sızı hissetti, kaçma arzusu duydu ve bu onu şaşırttı. Uzun zaman olmuştu.

Mavi, "Ronan bizim için bir köprü hayal
edebilir," dedi. Ronan görkemli bir küçümseme
sesi çıkardı.

"Bana homurdanma! Bana neden olmadığını söyle. Sen büyülü bir yaratıksın.
Neden sihir yapamıyorsun?"

Ronan asidik bir hassasiyetle cevap verdi, "Öncelikle, çukurun hemen yanında uyumam gerekirdi, çünkü rüyadan çıkarmak için bir şeye dokunuyor olmam gerekir. Ve diğer tarafta ne olduğunu bilmem gerekirdi.

ne tür bir köprü yapacağımı. Ve sonra, tüm bunları başarsam bile, rüyamdan bu kadar büyük bir şey çıkarırsam, ley hattını boşaltacak, muhtemelen Cabeswater'ı tekrar yok edecek, bu sefer içinde bizimle birlikte, hepimizi asla kaçamayacağımız bir zaman-mekân lanetine gönderecekti. Bu yaz yaşananlardan sonra tüm bunların apaçık ortada olduğunu düşündüm, bu yüzden daha önce bu şekilde özetledim -"

Ronan görkemli bir küçümseme sesini tekrarladı.

"Süper yararlı alternatif önerileriniz için teşekkürler Ronan Lynch. Dünyanın sonundaki katkınız buna göre hesaplanacak," dedi Mavi. Dikkatini tekrar Gansey'e çevirdi ve ısrarla, "Peki o zaman, ne? Önemli bir şey olmalı, yoksa Cabeswater onu bize göstermezdi."

Gansey*, Cabeswater'ın önceliklerinin bizimkilerle aynı olduğunu varsayıyor*, diye düşündü. Yüksek sesle, "İçeri girmenin başka bir yolunu bulacağız. Bizi içeri sokacak bir yol.
o deliğin diğer tarafında. Normal bir mağara olmadığı için - her şey ley hattı ile bağlantılı - Malory bize yardım edebilir."

Malory'nin gerçekten burada olduğuna inanamıyordu. Profesörle neredeyse bir yıl geçirmişti, bu herhangi bir yerde kaldığı en uzun süreydi ve aramadığı bir zaman asla olmayacakmış gibi hissetmeye başlamıştı. Şimdi daralan bir mezara bakıyordu ve o uçsuz bucaksız karanlığın içinde bir yerlerde Glendower ve son vardı.

Gansey kendini dengesiz hissediyordu; zaman titrek bir hızla ilerliyordu.

Dikiz aynasından tesadüfen Mavi'nin gözlerini yakaladı. Garip bir şekilde, kendi düşüncelerinin onun yüzüne yansıdığını gördü: heyecan ve şaşkınlık. Ronan'ın görüş alanının dışında, Adam'ın hâlâ uyuduğundan emin olan Gansey elini sürücü koltuğu ile kapı arasında sallandırdı. Avuç içi yukarı, parmaklar geriye, Mavi'ye doğru uzanıyordu.

Buna izin verilmedi.

Kendi koyduğu kurallar gereği buna izin verilmediğini biliyordu. Adam ve Ronan arasında kayırmacılık yapmasına izin veremezdi; o ve Mavi de bu şekilde kayırmacılık yapamazdı. Zaten o da bu hareketi görmeyecekti. Görse bile görmezden gelirdi. Kalbi mırıldandı.

Mavi parmak uçlarına dokundu.

Sadece bu -

Parmaklarını bir anlığına hafifçe sıktı ve sonra elini geri çekip tekrar direksiyonun üzerine koydu. Göğsünde bir sıcaklık hissetti.

Buna izin verilmedi.

Ronan görmemişti; Adam hâlâ uyuyordu. Tek kayıp nabzıydı.

"Senin çıkışın, sik kafalı!" Ronan tersledi. Ya da *Dick*. İkisi de olabilirdi, gerçekten.

Gansey aceleyle dümeni kırdı. Adam gözlerini kırpıştırarak uyandı.

Ronan küfretti.

Gansey'in kalbi yeniden çalıştı.

Gözünü yoldan ayırma, Gansey.

Havaalanında, profesör planlandığı gibi açık hava yolcu karşılama alanında beklemiyordu ve telefonunu da açmadı. Sonunda onu bagaj karuselinin yanında, gevezelik eden bir grup insanın, bir bagaj kulesinin ve asabi görünümlü bir hizmet köpeğinin yanında otururken buldular. Tam olarak Gansey'nin hatırladığı gibi görünüyordu. Yüzünde kaplumbağayı andıran bir ifade vardı ve sadece bir çenesi değil, onun arkasında sırada bekleyen başka bir çenesi daha vardı. Burnu ve kulakları tuhaf bir şekilde kauçuktan yapılmış gibiydi. Gözlerinin altındaki yuvarlak torbalar, yuvarlak kaş çizgilerini mükemmel bir şekilde yansıtıyordu. Yüz ifadesi şaşkındı.

"Bay Malory!" Gansey memnuniyetle söyledi.

"Tanrım," dedi Ronan nefesinin altında. "O çok *yaşlı*."

Adam Ronan'ı yumruklayarak Gansey'i zahmetten kurtardı.

"Gansey," dedi Malory onunla el ele tutuşarak. "Ne kadar rahatladım." "Sizi beklettiğim için çok özür dilerim - ben aradım!"

"Lanet olası telefonum. Bu şeylerin bataryası çöp. Bize bir şey satmak için kurulmuş bir komplo gibi. Muhtemelen tansiyon ilacı. Uçaklar hep böyle midir? Bu kadar *insan* dolu mu?"

"Korkarım öyle," dedi Gansey. Göz ucuyla Adam'ın Malory'ye pek de *Adam*'a özgü olmayan bir şekilde baktığını fark etti, başı eğikti, gözlerinde dalgın bir konsantrasyon vardı. Şaşkına dönen Gansey

aceleyle devam etti. "Sizi tanıştırayım. Bunlar benim arkadaşlarım: Ronan, Adam Parrish ve Jane."

Adam'ın ifadesi odaklandı. Adam gibi oldu. Gansey'e göz kırptı.

"Mavi," diye düzeltti Mavi.

"Ah, evet, mavisin," diye kabul etti Malory. "Ne kadar anlayışlısın. Adın neydi? Jane mi? Telefonda konuştuğum bayan bu.
Aylar önce, değil mi? Ne kadar da küçük. Büyümen bitti mi?"

"Ne!" Mavi dedi ki.

Gansey, Malory'yi terminalden çıkarma zamanının geldiğini düşündü. "Bunlardan hangisi senin çantan?"

Malory trajik bir şekilde, "Hepsi," dedi.

Ronan Gansey'le anlamlı bir şekilde göz göze gelmek için elinden geleni yapıyordu ama Gansey buna izin vermiyordu. Gençler çantaları topladı. Hizmet köpeği ayağa kalktı.

Mavi, tüm köpeklerin dostu, "Dur bakalım dostum. Sen burada kal."

"Hayır," diye itiraz etti Malory. "Köpek benim."

Köpeğe baktılar. Daha fazla ayrıntı vermeden kullanışlılığının reklamını yapan şık mavi bir yelek giymişti.

"Tamam," dedi Gansey.

Ronan'ın anlamlı bir bakışından daha kaçındı. Dışarıdaki kaldırımda, Malory'nin Köpeğin yeleğini çıkarması için hep birlikte durdular ve sonra Köpeğin kiralık araba servisi tabelasının üzerine tuvaletini yapmasını izlediler.

Ronan, "Köpek ne için?" diye sordu.

Malory'nin kaplumbağa ağzı çok küçüldü. "O bir hizmet hayvanı."

"Ne tür bir hizmet sağlıyor?"

"*Affedersiniz*," diye cevap verdi Malory.

Gansey hem Adam'ın hem de Malory'nin anlamlı üçüncü bakışından kaçındı.

Terminale girdiklerinden beri hiç büyümemiş olan arabaya ulaştılar. Gansey aptallığının sonuçlarıyla bu kadar doğrudan yüzleşmekten hoşlanmıyordu.

Bayanlar ve baylar, bugünkü numaram bu 1973 Camaro'yu almak olacak -

Yedek lastiği bagajdan çıkaran Gansey, onu bir sokak lambasının yanına bıraktı. Malory'nin ziyaretinin bedeli.

- ve içine beş kişi, bir köpek ve bir sürü bagaj sığar.

Bu sihirli numarayı yaptıktan sonra sürücü koltuğuna oturdu. Köpek endişeyle nefes nefese kalmıştı. Gansey bunun nasıl bir his olduğunu biliyordu.

"Onu sevebilir miyim? Onu?" Mavi sordu.

"Evet," diye yanıtladı Malory. "Ama bundan hoşlanmayacaktır. Çok gergin biri."

Otoyola geri döndüklerinde Gansey, Blue'nun dikiz aynasından kendisiyle anlamlı bir bakış alışverişinde bulunmasına izin verdi.

Malory, "Uçaktaki yemekler berbattı; personelin ülser kanamasından ölmemiş olması şaşırtıcı," dedi. Gansey'nin koluna öyle ani bir tokat attı ki hem Gansey hem de Köpek şaşkınlıkla sıçradı. "Mawddwy'de İngilizler tarafından kaybedilen kumaş hakkında bir şey biliyor musun?"

"Perdelik mi? Oh. *Oh.* Üzerinde kırmızı elleri olan kadınlar mı vardı? Bunun bir bayrak olduğuna karar verdiklerini sanıyordum," dedi Gansey.

"Evet, evet, işte bu. Çok iyisin!"

Gansey yedi yıl boyunca tek başına çalıştıktan sonra beklenenden daha iyi olmadığını düşünüyordu ama yine de bu duyguyu takdir ediyordu. Arka koltuğu da konuşmaya dahil etmek için sesini yükseltti. "Bu
Aslında çok ilginç. İngilizler Glendower'ın bazı adamlarının peşine düşmüşler ve onlar kaçmış olsalar da İngilizler bu eski kumaş parçasını ele geçirmişler.
Bayrak, her neyse. Kırmızı eller ilginçtir çünkü kırmızı eller efsanevi bir unvan olan *Mab Darogan* ile ilişkilendirilir. Bu unvan Kral Arthur, Büyük Llewellyn ve tabii ki Owain Lawgoch gibi kişilere verilmiştir."

"Elbette," diye yankılandı Ronan alaycı bir sesle. "Elbette Owain Lawgoch." "Bu kadar bok çuvalı olma," diye mırıldandı Adam.

"Bu şerit sona eriyor," dedi Blue.

"Demek öyle," dedi Gansey, birleşerek. "Her neyse, *Mab Darogan* bir tür Galli 'Kaderin Oğlu'ydu. "

Malory araya girdi, "Şairleri suçlayın. Bir yarı-tanrının ya da seçilmiş birinin tarafında olduklarını düşünürlerse insanları isyana teşvik etmek daha kolaydır. Bir şaire asla güvenme. Onlar -"

Gansey araya girdi, "Bayrak yok edildi, değil mi? Özür dilerim, sözünüzü kesmek istememiştim."

"Sorun değil," dedi Malory ve sanki sorundan da öte bir şeymiş gibi konuştu. Bu -tarihin sıkı örgüsünden iplikler koparmak- onların ortak paydasıydı. Gansey ilişkilerinin hâlâ sağlam olduğunu, sadece arka koltuktaki insanlarla olan ilişkisinden çok farklı bir temel üzerine inşa edildiğini fark ederek rahatladı. Bir Honda yanlarından geçerken İşgalciler Gansey'e parmağını uzatırken profesör devam etti: "Gerçekten de yok edildiği düşünülüyordu. Yeniden kullanılmış, gerçekten. Skidmore, Dördüncü Henry için gecelik yapıldığını yazmıştı ama kaynağını bulamadım."

"Gecelikler!" diye tekrarladı Mavi. "Neden *gecelik*?"

Gansey, "Maksimum rezillik için." dedi.

"Kimse *rezilliğin* ne demek olduğunu bilmiyor, Gansey," diye mırıldandı Adam. "Rezalet," diye yanıtladı Malory. "Haysiyetin yok edilmesi. Çok benzer
uçak yolculuğu. Ama perde aslında geçtiğimiz hafta yeniden keşfedildi."

Gansey direksiyonu kırdı. "Şaka yapıyorsun!"

"Berbat durumda - tekstil ürünleri iyi korunmaz, sizin de bildiğiniz gibi Biliyorum. Ve ne olduğunu anlamaları sonsuza kadar sürdü. Şimdi, şimdi, bu çıkışta in, Gansey, böylece sana bunu gösterebilirim. Tuhaf bir tesadüf eseri, perdelik
Kirtling'de bir ahırın altında bulundu. Sel, üst toprakta derin bir yol açmış ve bu da eski bir temelin kenarını ortaya çıkarmıştır. Metrelerce toprak yerinden oynamıştı."

Adam, "O kadar su bayrağı yok etmedi mi?" diye sordu.

Profesör başını çevirdi. "Tam olarak soru bu! Fiziğin bir cilvesiyle, su temele dolmadı, bunun yerine hafifçe yokuş yukarı ayrı bir yol açmayı başardı! Ve sorulmamış sorunuza cevap olarak, evet! Ahır bir ley hattı üzerinde bulunuyordu."

Ronan, "Ben de tam bu soruyu sormak üzereydim," dedi.

"Ronan," dedi Blue, "bu kadar bok çuvalı olma."

Gansey dikiz aynasından Adam'ın kahkahasının bir köşesini yakaladı. Malory üzerinde bir yerlerden eski bir dijital fotoğraf makinesi çıkarmıştı ve şimdi içindeki fotoğraflara tıklıyordu. "Şimdi selden fırtına ya da benzeri bir şeyi sorumlu tutuyorlar. Ama *orada* bulunan insanlar bunun Çünkü ahırın duvarları ağlıyordu."

"Ağlıyor!" diye haykırdı Mavi. Dehşete mi kapıldığını yoksa sevindiğini mi söylemek imkânsızdı.

"Neye inanıyorsun?" Gansey sordu.

Malory cevap olarak kamerayı ona uzattı. Gansey ekrana baktı.

"Oh," dedi.

Fotoğrafta, Glendower'dan çok önceki bir döneme ait basit giysiler içindeki üç kadının resmedildiği, kötü bir şekilde bozulmuş bir tekstil ürünü görülüyordu. Birbirinin aynı pozlarda durmuşlar, ellerini başlarının iki yanına kaldırmışlar, avuç içleri kan kırmızısı, *Mab Darogan*'ı müjdeliyorlardı.

Her biri Mavi Çavuş'un yüzünü takıyordu.

İmkansız.

Ama hayır. Bugünlerde hiçbir şey imkânsız değildi. Daha iyi görebilmek için fotoğrafı büyüttü. Blue'nun geniş gözleri ona bakıyordu. Stilize edilmişti, evet, ama yine de benzerlik tekinsizdi: şüpheli kaşları, meraklı ağzı. Kulaklarında eşek arıları tıslarken bir parmak eklemini dudaklarına bastırdı.

Aniden, uzun zamandır olmadığı kadar, hayatı kurtulurken kafasının içinde duyduğu sesin hatırasıyla sarsıldı. *Yaşayacaksın Glendower yüzünden. Ley hattındaki başka biri ölmemesi gerekirken ölüyor ve sen de ölmemen gerekirken yaşayacaksın.* Glendower'ın kendisini görme, eline dokunma, önünde diz çökme, ona teşekkür etme, onun gibi olma ihtiyacıyla doluydu.

Eller arkadan uzandı; kim olduklarını bilmiyordu. Kamerayı almalarına izin verdi.

Mavi, Adam'ın yakalayamadığı bir şeyler mırıldandı. Adam fısıldadı, "Sana benziyor."

"Hangisi?"

"Hepsi."

"Siktir git," dedi Ronan, tüm düşüncelerini dile getirerek.

"Fotoğraf çok yakın," dedi Gansey sonunda. "Kalitesi mükemmel."

"Elbette," diye cevap verdi Malory. "Anlamıyor musunuz? İşte bu Tatil evimin önündeki ahırda. Gözyaşlarını gören bendim. Ekibim perdeyi buldu."

Gansey bunu bir araya getirmekte zorlandı. "Oraya bakacağını nereden bildin?"

"İşte Gansey, mesele de bu. Ben bir şey aramıyordum. Hak ettiğim bir tatildeydim. Geçirdiğim yazdan sonra, o sefil Simmons'ın komşusunun korkunç kanalizasyon sorunu yüzünden biraz uzaklaşmaya ihtiyacım vardı. Sizi temin ederim, Kirtling'deki varlığım tesadüf."

"Tesadüf," diye yineledi Adam, kuşkuyla.

Neydi bu şey, bu kocaman şey? Gansey beklenti ve korkuyla doluydu. Bu şeyin büyüklüğü mağaradaki siyah çukura benziyordu - ne dibini ne de diğer tarafını görebiliyordu.

"İtiraf etmeliyim ki Gansey," dedi Malory neşeyle. "Senin ley hattınla tanışacağım için çok heyecanlıyım."



4

Mavi o gece uyuyamadı. Ön kapının sesini beklemekten kendini alamadı. İçindeki aptalca bir parça, annesinin yarın okul başlamadan önce eve gelmeyeceğine inanamıyordu. Yanlış bile olsa annesinin her zaman her şeye bir cevabı vardı ve Blue, her şey tersine dönerken onun değişmeyeceğini varsaymıştı.

Mavi onu özledi.

Salona gitti ve dinledi. Dışarıda Orla birkaç ateşli müşterisiyle gece yarısı çakra temizliği yapıyordu. Alt katta Calla öfkeyle tek başına televizyon izledi. Bulunduğu katta hiçbir şey duymadı, hiçbir şey.
- Sonra koridorun sonundaki Persephone'nin odasından kısa, maksatlı iç çekişler geldi.

Kapıyı çaldığında Persephone küçücük sesiyle, "Sen de yapabilirsin," dedi.

İçeride, lamba ışığı sadece derme çatma küçük bir masaya ve Persephone'un yüksek, yaşlı ikiz yatağının ucuna kadar ulaşıyordu. Persephone Viktorya döneminden kalma masa sandalyesinde bağdaş kurmuş oturuyordu, kıvırcık saçları lamba ışığıyla altın gibi parlıyordu.
tek bir ampul. Eski bir kazakla uğraşıyordu.

Blue yıpranmış yatağa tırmandığında, birkaç iplik bobini çıplak ayaklarına dolanmak için aşağıya doğru koştu. Büyük boy gömleğini dizlerinin üzerinden çekiştirerek indirdi ve birkaç dakika Persephone'u izledi. Birbiriyle uyumsuz manşetler dikerek kollara uzunluk katıyor gibiydi. Arada sırada, sanki kendisine ya da kazağa kızmış gibi iç çekiyordu.

"Bu senin mi?" Mavi sordu.

"Bu benim mi?" Persephone onun gözlerini kazağa doğru takip etti. "Oh. Oh, hayır. Yani, öyleydi. Bir zamanlar. Ama görüyorsun, değiştiriyorum."

"Devasa uzun kolları olan biri için mi?"

Persephone durumun böyle olup olmadığını doğrulamak için giysiyi uzattı. "Evet."

Mavi yavaşça ipliği renklerine göre yanındaki yatağın üzerine dizdi. "Sence annem Butternut'ı aramaya gitmiş midir?"

"Baban. Artemus," diye düzeltti Persephone. Ya da açıklığa kavuşturdu. *Butternut* aslında Blue'nun babasının adı değildi - görünüşe göre Maura'nın ona Eski Günler'de verdiği bir evcil hayvan adıydı. "Bence bu fazla basitleştirmek olur. Ama evet, gitmesinin nedenlerinden biri de bu."

"Bay Gray'e aşık olduğunu sanıyordum."

Persephone düşündü. "Annenle ilgili sorun, Blue, o
bir şeylere dokunmayı seviyor. Ona Artemus'un geçmişte kaldığını söyledik. Seçimlerini senden çok önce yaptı, dedim. Ama hayır, dokunmaya devam etmek zorundaydı! *Dürtmeye* devam edersen bir şeyin iyileşmesini nasıl bekleyebilirsin?"

"Yani... onu... almak için... gitti mi?"

"Oh, hayır!" Persephone küçük bir kahkaha attı. "Bunun olacağını sanmıyorum
- Hayır. Dediğiniz gibi, Bay Gray'den hoşlanıyor. Gençler artık bunu gerçekten söylüyor mu?"

"Az önce söyledim. Ben
gencim." "Ish."

"Bana soruyor musun, sormuyor musun? Ya bu konudaki otoritemi kabul edersiniz ya da yolumuza devam ederiz."

"Biz yolumuza devam ediyoruz. Ama onu aramak isteyip istememek ona kalmış. Asla kendi başına kalamaz ve bu onun için bir şans.

Kendine biraz zaman ayır."

Maura, Blue*'ya kendine zaman* ayıran biri gibi *gelmiyordu* ama belki de sorun buydu. "Yani onu aramaya devam etmememiz gerektiğini söylüyorsun."

"Nereden bileyim?"

"Sen bir medyumsun! İnsanlardan geleceklerini söylemeleri için para alıyorsun! Geleceğe bak!"

Persephone simsiyah gözleriyle Mavi'ye baktı, ta ki Mavi patlamasından dolayı kendini biraz kötü hissedene kadar ve sonra ekledi, "Maura Cabeswater'a gitti. Bu gelecek değil. Ayrıca, yardım isteseydi sorardı. Muhtemelen."

"Eğer sana ödeme yapmış olsaydım," dedi Blue tehlikeli bir şekilde, "şu anda paramı geri istiyor olurdum."

"Bana ödeme yapmadığın için şanslısın o zaman. Bu sana eşit görünüyor mu?" Persephone kazağı kaldırdı. İki kol birbirine hiç benzemiyordu.

Kahrolası bir *pshaw!* Mavi yataktan fırladı ve hışımla odadan çıktı. Koridorda ilerlerken Persephone'un "Uyku beyin gıdasıdır!" diye seslendiğini duydu.

Mavi rahatlamamıştı. Kendisini hiçbir şekilde bir insanla anlamlı bir alışveriş yapmış gibi hissetmiyordu.

Yatak odasına gitmek yerine, loş Telefon/Dikiş/Kedi Odası'na girdi ve psişik telefon hattının yanına oturdu.

Altında çıplak bacaklar. Aralık pencere serin havayı içeri alıyordu. Yaprakların arasından süzülen sokak lambası dikiş malzemesi kutularının üzerine tanıdık, canlı gölgeler düşürüyordu. Sandalyeden bir yastık kapan Mavi, ahizeyi kaldırmadan önce onu tüyleri diken diken olmuş bacaklarının üzerine koydu. Telefonun sesini dinledi

Çevir sesi olduğundan ve diğer uçta psişik bir aktivite olmadığından emin olmak için.

Sonra Gansey'i aradı.

İki kere çaldı, üç kere çaldı ve sonra: "Alo?"

Sesi çocuksu ve sıradan geliyordu. Mavi, "Seni uyandırdım mı?"

diye sordu. Gansey'nin tel kafeslerini karıştırdığını duydu.

"Hayır," diye yalan söyledi, "uyanıktım."

"Zaten sizi kazara aradım. Kongre'yi aramak istemiştim ama numaranız kapalı."

"Oh?"

"Evet, çünkü seninkinde 6-6-5 var." Durakladı. "Anladın mı?" "Ah, sen."

"6-6-5. Bir sayı farklı. *Anladın mı?*"

"Evet, anladım." Sonra bir dakika sessiz kaldı, ancak nefes aldığını duydu. "Aslında cehennemi arayabileceğinizi bilmiyordum."

"Arayabilirsiniz," dedi Blue. "Mesele şu ki, *dışarıya* seslenemezsiniz." "Yine de mektup gönderebileceğinizi düşünüyorum."

"Asla yeterli posta ücretiyle değil."

"Hayır, fakslar," diye düzeltti Gansey kendini. "Mektup demediğimi farz et.
Fakslar daha komik."

Mavi yastığa doğru güldü. "Tamam, hepsi bu kadar." "Hepsi ne?"

"Tüm söyleyeceğim buydu."

"Çok şey öğrendim. Yanlış aramana sevindim."

"Şey. Yapması kolay bir hata," dedi. "Tekrar yapabilirim."

Çok, çok uzun bir duraklama. Doldurmak için ağzını açtı, sonra fikrini değiştirdi ve doldurmadı. Bacaklarındaki yastıkla üşümemesine rağmen yine titriyordu.

"Yapmamalısın," dedi Gansey sonunda. "Ama umarım yaparsın."



5

Ertesi sabah Gansey ve Malory ley hattını araştırmak için dışarı çıktılar. Adam onlara katılmayı kabul etti ve bu Gansey'i şaşırttı. İkisi kavga etmiyordu. Kavga *etmiyorlardı*. Konuşmuyorlardı. Hiçbir şey yapmıyorlardı. Gansey her zaman gittiği yolda ilerlemeye devam etmiş, Adam ise ikinci bir yola sapmıştı.

Ama en azından şimdilik aynı yöne doğru gidiyorlardı.

Hedef: Kuzgun mağarasına başka bir giriş bul. Yöntem: Önceki Önceki ley hattı aramalarındaki adımları takip edin. Kaynaklar: Roger Malory.

Kasabayı göstermek için yılın iyi bir zamanıydı. Henrietta ve onun çevresi bir renk kutusuydu. Yeşil saman tarlaları, altın rengi mısır tarlaları, Sarı çınarlar, turuncu meşeler, deniz mavisi dağlar, cerulean bulutsuz gökyüzü. Yeni asfaltlanmış yol siyah, kıvrımlı ve davetkârdı. Hava berrak, nefes alınabilir ve harekete geçmek için ısrarcıydı.

Üçü hızlı adımlarla ilerlerken Malory'nin dikkati sabahki dördüncü durakları olan Massanutten Dağı'na takıldı. Burası pek de mistik bir yer sayılmazdı. Yanlarından mahalleler fışkırıyor ve bir kayak merkezi onu taçlandırıyordu. Gansey burayı kaba, turist ve öğrenci yemi olarak görüyordu,

Ama bunu yüksek sesle söyleseydi, Adam elitist olduğu için bir dakika içinde boğazını keserdi.

Üçü de yavaşlayan sürücülerin bakışlarından kaçınarak yolun hemen dışında durdular. Malory üç ayaklı sehpasının arkasına geçmiş, ya Adam'a ya da kendisine ders veriyordu. "Amerika'da ley avlama prosedürü oldukça farklıdır! İngiltere'de gerçek bir leyin en az bir hizalanmış unsuru olmalıdır - kilise,
her iki milde bir, ya da tesadüfi olarak kabul edilir. Ama tabii ki burada, Koloniler'de" - her iki çocuk da iyi huylu bir şekilde gülümsedi - "her şey birbirinden çok daha uzak. Dahası, Romalılar size hiçbir zaman harika düz çizgiler halinde bir şeyler inşa etmedi. Yazık. İnsan onları özlüyor."

Gansey, Adam'ın sırıttığını görmek için, "Romalıları özlüyorum," dedi.

Malory ağaçların arasındaki bir boşluktan aşağıdaki geniş vadiye doğru geçişini izledi. "Ve senin hattın şu anda uyanık ve derin - kesinlikle *derin* - enerjiyle dolu olsa da, bugün aradığımız ikincil hat lanet!" Köpeğe takılıp düşmüştü.

Köpek Malory'ye baktı. Yüz ifadesi *"Lanet olsun!*" diyordu.

"Şu kalemi bana ver." Malory kalemi Adam'dan aldı ve harita üzerinde bir şeyler işaretledi. "Git arabaya otur!"

"Affedersiniz?" Adam kibarca ve şaşkınlıkla

sordu. "Sen değil! Köpek!"

Köpek somurtkan bir şekilde geri çekildi. Başka bir araba yavaşlayıp baktı. Malory kendi kendine mırıldandı. Adam dalgınca bir parmağını bileğine vurdu, bu hareket bir şekilde rahatsız edici ve uhreviydi. Etraflarında böcekler vızıldadı; kanatlar Gansey'in yanağını okşadı.

Bir arı, belki; bir dakika içinde burada ölebilirim, belki de Malory cep telefonunu arabadan çıkaramadan, Adam neler olduğunu anlayamadan.

Böceğe vurmadı. Böcek vızıldayarak uzaklaştı ama kalbi hâlâ hızlı

atıyordu. "Bana ne yaptığını anlat," dedi Gansey. Sonra düzeltti: "*Biz*. Bizden bahset."

Malory profesör sesini benimsedi. "Mağaranız ley hattına bağlı ve sabit bir yeri yok. Bu nedenle, onunla birleşmek için bir mağara arıyorsak, sıradan mağara girişlerini aramanın bir anlamı yoktur. Sadece bir bir ley üzerinde giriş yapacaktır. Ve mağara haritanız, ley boyunca değil de ley'e dik olarak seyahat ettiğinizi gösterdiğinden, mağara ağının tamamının birden fazla hat üzerinde var olduğuna inanıyorum. Yani bir kavşak arıyoruz!
Söyle bana, nedir bu?"

Haritaların birinde, daha genç bir Gansey'nin ağır ağır not aldığı bir şeyi gösterdi. Yaşlı Gansey Malory'nin parmağını kaldırarak altına baktı. "Spruce Knob. Batı Virginia'daki en yüksek tepe. Kırk beş yüz fit ya da onun gibi bir şey mi?"

"Virginia'daki en yüksek tepe mi?" diye yankılandı Malory.

"Batı," dedi Gansey ve Adam aynı anda.

"*Batı* Virginia," diye tekrarladı Gansey, yavaşlayan başka bir sürücüyle göz teması kurmaktan özenle kaçınarak. "Buradan altmış mil batıda. Belki de yetmiş?"

Malory kare şeklindeki parmak ucunu kısa fosforlu kalem yollarından biri boyunca birkaç santim sürükledi. "Peki bu ne?"

"Coopers Dağı."

Malory ona dokundu. "Bu not da ne? Devin Mezarı

mı?" "Dağın başka bir adı."

Profesör kıllı kaşlarını kaldırdı. "Yeni dünya için ilginç bir isim."

Gansey, Coopers Dağı'nın eski adını öğrendiğinde ne kadar heyecanlandığını hatırlıyordu. Eski bir mahkeme belgesinde bu isme rastlamak müthiş bir dedektiflik çalışması gibi gelmişti ve sonra dağın uygun bir şekilde tuhaf olduğunu keşfetmek daha da heyecan vericiydi. eğimli tarlaların ortasında, ana sırttan iki mil uzakta. "Neden bu

kadar ilginç?" Adam sordu.

Gansey şöyle açıklıyor: "İngiliz mitolojisinde krallar genellikle devlerdir. Krallarla ilişkilendirilen pek çok İngiliz mekanında *dev* kelimesi geçer ya da

devasa büyüklükte. Galler'de bir dağ var, adı ne... İdris mi? Dr. Malory, bana yardım edin."

Malory dudaklarını şapırdattı. "Cadair Idris."

"Doğru. Bir kral ve bir dev olan *İdris'in sandalyesi* anlamına geliyor ve bu yüzden dağdaki sandalye de dev boyutlarda. Giant's Grave'de yürüyüş yapmak için izin aldım - orada Kızılderili mezarları olduğuna dair bazı söylentiler vardı ama bulamadım. Mağara da yok."

Malory fosforlu kalem çizgisini izlemeye devam etti. "Peki ya bu?"

"Köstebek Tepesi. Eskiden bir yanardağdı. Düz bir arazinin ortasında. Orada da mağara yok ama bir sürü jeoloji öğrencisi var."

Malory hattaki son konuma dokundu. "Ve bu biziz, değil mi? Mass-a-nut-ten. Vay canına, bu çizginiz. Böyle bir şey görmek için bir ömür boyu bekledim. Olağanüstü! Söylesene, etrafta dolaşıp onu kurcalayan başkaları da olmalı?"

Adam hemen, "Evet," diye cevap verdi.

Gansey ona baktı. *Evet*, şüpheye yer bırakmamıştı; paranoyadan değil, gözlemden kaynaklanan bir *evetti* bu.

Adam, Malory için değil, Gansey için daha alçak bir sesle, "Mr. Gray."

Tabii ya. Bay Gray büyülü bir paket için gelmişti ve paketi işvereni Colin Greenmantle'a teslim edemeyince Greenmantle kasabayı Bay Gray'i arayan insanlarla doldurmuştu. Hepsinin gittiğini varsaymak aptallık olurdu.

Gansey aptal olmayı tercih etti.

"Şaşırtıcı değil!" Malory sonuca vardı. Bir elini Gansey'nin omzuna vurdu. "İkiniz de şanslısınız ki bu genç adamın kulakları diğerlerinden daha iyi işitiyor; o kralı başkaları dinlemeyi akıl edemeden çok önce duyacaktır. Şimdi, bu kaba yerden bir an önce kaçalım. Buraya! Spruce Knob'a. Diğer iki topaktan geçerek."

Malory beklemek için Suburban'a tırmanırken, Gansey eski alışkanlıkla transit, GPS ve lazer çubuğunu topladı. Adam işemek için biraz daha uzaktaki ormana gitti; bu, Gansey'nin her zaman aynı şeyi yapamayacak kadar çekingen olmamasını dilemesine neden olan bir eylemdi.

Döndüğünde Adam aniden, "Kavga etmediğimize sevindim. Bu kadar uzun sürmesi aptalcaydı."

Gansey rahatlamış, bitkin ve memnun görünmemeye çalışarak, "Evet," diye cevap verdi.

Çok fazla şey söylemekten korkuyordu; zaten hayali olan bu anı mahvedebilirdi.

Adam devam etti, "Blue ile olan şey. Onunla bir kez çıkmaya çalışmanın garip olacağını bilmeliydim... bilirsiniz, hepimizle birlikte. Her neyse."

Gansey parmaklarının Mavi'ninkilerin üzerinde olduğunu ve böyle bir hareketin ne kadar aptalca olduğunu düşündü. Bu denge çok zor kazanılmıştı.

Aptal olmayı tercih ediyordu ama bu şekilde devam edemezdi.

Her iki çocuk da ağaçların arasındaki çıplak noktadan vadiye doğru baktı. Gökyüzünde tek bir bulut olmamasına rağmen bir yerlerde gök gürlüyordu. Zaten gökten geliyormuş gibi de hissetmiyorlardı. Sanki altlarından, ley hattının aşağısından geliyor gibiydi.

Adam'ın yüz ifadesi hem vahşi hem de memnundu; Gansey onu tanıdığı için hem gurur duyuyor hem de tanıdığından emin olamıyordu.

"Bunu yaptığımıza inanamıyorum," dedi Gansey.

Adam "İnanabiliyorum" diye cevap verdi.



Bu Blue'nun gerçek hayatı değildi.

Rehber öğretmenin odasının dışındaki duvara yaslanırken, okulu tekrar ne zaman önemli bir şey olarak görmeye başlayacağını merak ediyordu. Kralların peşinde koştuğu ve annelerin ortadan kaybolduğu olağanüstü bir yazdan sonra, kendini gerçekten okula giderken hayal etmek zordu her gün sınıfta. İki yıl sonra bunların ne önemi olacaktı? Buradaki hiç kimse onu hatırlamayacaktı, ya da tam tersi. Sadece bu sonbaharda annesinin kaybolduğunu hatırlayacaktı. Bu Glendower yılıydı.

Muşamba kaplı koridordan saate doğru baktı. Bir saat içinde evine, gerçek hayatına dönebilirdi.

Yarın geri geleceksin, dedi Blue kendine. *Ve ertesi gün.*

Ama Cabeswater'dan çok bir rüya gibiydi.

Diğer elinin parmaklarıyla avucuna dokundu ve Malory'nin bulduğu, kırmızı elli üç kadın ve kendi yüzünün resmedildiği bayrağı düşündü. Çocukların onsuz nasıl keşfe çıktıklarını düşündü.

Noah'nın varlığının farkına vardı. İlk başta sadece onun orada olduğunu biliyordu ve nasıl olduğunu düşündüğünde

onu, buruşuk Aglionby üniformasıyla yanında kambur dururken görebildiğini fark etti.

"Burada mı?" Mavi talep etti ama aslında memnun olmuştu. "Burada, ölümün kuzgun mağarasında değil mi?"

Noah omuz silkti, özür dileyen ve lekeli bir ifadeyle. Görünür kalmak için ondan enerji çekerken yakınlığı Mavi'yi üşüttü. Bir el arabasını iterek yürüyen iki kıza göz kırptı. Onu fark etmemiş gibi görünüyorlardı ama bunun onlar için görünmez olmasından mı yoksa Noah olmasından mı kaynaklandığını söylemek zordu.

"Sanırım bu kısmı özlüyorum," dedi. "Başlangıcı. Bu başlangıç, değil mi?"

"İlk gün," diye yanıtladı Mavi.

"Oh, *evet*." Noah arkasına yaslandı ve nefes aldı. "Oh, bekle, hayır, bu diğeri. Unutmuşum. Aslında bu kısımdan nefret ediyorum."

Mavi bundan nefret etmedi, çünkü bu, bunun gerçekten olduğunu kabul etmeyi gerektirirdi.

"Ne yapıyorsun?" Noah sordu.

Ona bir broşür uzattı, her ne kadar bunu paylaşmaktan çekinse de, sanki ona Noel Baba için bir liste veriyormuş gibi. "Bu konuda danışmanla konuşuyorum."

Noah kelimeleri sanki yabancı bir dildeymiş gibi okudu. "Ex-per-ie-ence di-verse fo-rest types in the A-ma-zon. E-col-o-o-gy için Sch-ooool bir stud-y a-broad özelliğine sahiptir - oh, bir *yere gidemezsiniz*."

Adamın muhtemelen haklı olduğunun farkındaydı. "Güven oyu için teşekkürler."

"İnsanlar seni kimseyle konuşmazken görecek ve tuhaf olduğunu düşünecekler." Bu onu eğlendirdi.

Bu durum Blue'yu ne eğlendiriyor ne de endişelendiriyordu. On sekiz yıl boyunca kasabanın medyumunun kızı olarak yaşamıştı ve şimdi, son sınıfta, bu gerçek hakkında mümkün olan her konuşmayı yapmıştı. Dışlanmış, kucaklanmış, zorbalığa uğramış ve kandırılmıştı. Cehenneme gidiyordu, ruhani nirvanaya giden düz bir çizgisi vardı. Annesi bir hackerdı, annesi

bir cadıydı. Mavi bir serseri gibi giyinmişti, Mavi bir moda kralı gibi giyinmişti.

Dokunulmaz derecede komikti, arkadaşsız bir kaltaktı. Her şey monoton bir arka plan gürültüsüne dönüşmüştü. Cesaret kırıcı ve yalnız sonuç, Blue Sargent'ın Mountain View Lisesi koridorlarındaki en garip şey olmasıydı.

Noah hariç.

"Başka ölü insanlar görüyor musun?" Mavi ona

sordu. Yani: *Annemi görüyor musun?*

Noah ürperdi.

Çatlak ofis kapısından bir ses geldi. "Mavi? Tatlım, artık içeri gelebilirsin."

Noah onun önünde ofise girdi. Ofisin penceresinden gelen güçlü güneş ışığında sağlam ve canlı görünmesine rağmen, danışman onun tam içinden baktı. Metal masanın önünde yere oturup keyifli bir şekilde kulak kabartırken görünmezliği düpedüz mucizevi görünüyordu.

Mavi ona alaycı bir bakış fırlattı.

İki tür insan vardı: Noah'yı görebilenler ve göremeyenler. Mavi genellikle sadece birincilerle iyi geçinirdi.

Danışman - Bayan Shiftlet - okul için yeniydi ama Henrietta için değil. Blue onu postaneden tanıyordu. İşlerin ilk seferde doğru yapılmasını seven, kusursuz giyimli yaşlı kadınlardan biriydi. Kambur durmak için tasarlanmış bir sandalyede, birbiriyle uyumsuz kişisel ıvır zıvırlarla dolu, ucuz, ortak bir masanın arkasında hiç de uygun olmayan bir şekilde dimdik oturuyordu.

Bayan Shiftlet verimli bir şekilde bilgisayarı kontrol etti. "Birinin doğum günü olduğunu görüyorum."

"*Doğum günün müydü*?" Noah sordu.

Mavi, Nuh yerine danışmana hitap etmek için çabaladı. "Ne - oh - Evet."

İki hafta önceydi. Normalde Maura çamur gibi brownieler yapardı ama o orada değildi. Persephone onların az pişmiş ihtişamını yeniden yaratmak için elinden geleni yapmıştı ama browniler kazara güzel ve

Üzerine dantel desenli pudra şekeri serpilmiş. Calla, Mavi'nin kızacağından endişelenmiş gibiydi, bu da Mavi'yi şaşırtmıştı. Blue *onlara* neden kızsındı ki? Asıl tokatlamak istediği Maura'ydı. Ya da sarılmak.

"Bize söylemediğine inanamıyorum," diye mırıldandı Noah. "Dondurma yemeye gidebilirdik."

Noah yemek yiyemiyordu ama Blue'nun aklına gelmeyen nedenlerden dolayı kasabadaki gelato salonunu seviyordu.

Bayan Shiftlet mükemmel duruşunu bozmadan başını Mavi'ye doğru eğdi. "Burada Bay Torres'le ayrılmadan önce konuştuğunuzu görüyorum. Burada bir olayla ilgili bir notu var -"

Blue, Noah'nın gözlerini kaçırarak, "Hepsi halledildi ve bitti," diye araya girdi. Broşürü masanın üzerinden kaydırdı. "Hiç olmamış gibi davran. Tek bilmek istediğim, şu anda bulunduğum yerden buraya ulaşmanın bir yolu olup olmadığı."

Bayan Shiftlet, *olay* olarak değerlendirilebilecek herhangi bir konudan uzaklaşmak için gözle görülür bir istek duyuyordu. Broşüre göz attı. "Şey, bu bir maymun fıçısına benziyor, kelime oyunu yapmak istemedim! Vahşi yaşama ilginiz var mı? Bu okul hakkında biraz bilgi toplayayım."

Noah eğildi. "Ayakkabılarını görmelisin. Sivri."

Mavi onu görmezden geldi. "Nehir sistemleri ya da ormanlarla ilgili bir şeyler yapmak *istiyorum*.
-"

"Oh, bu okul *çok* rekabetçi." Bayan Shiftlet, "Bu okul çok rekabetçi. Mavi'nin cümlesini bitirmesine izin verdi. "İşte, size kabul edilen öğrencilerin ortalama puanlarını göstereyim."

"Kaba," diye yorumladı Noah.

Bayan Shiftlet, Mavi'nin biraz moral bozucu bir grafik görebilmesi için monitörü çevirdi. "Ne kadar az öğrencinin kabul edildiğini görüyorsunuz. Bu, mali yardımın da çok rekabetçi olacağı anlamına geliyor. Yardım için başvuracak mısınız?"

Bunu bir soru gibi değil de bir ifade gibi söyledi ama haksız da değildi. Burası Mountain View Lisesi'ydi. Kimse özel bir okul için para ödemiyordu. Blue'nun yaşıtlarının çoğu, eğer üniversiteyi düşünüyorlarsa, devlet üniversitesini ya da devlet okullarını düşünüyorlardı.

"Bay Torres ihtiyacınız olan okul türlerinin üzerinden geçti mi bilmiyorum." Bayan Shiftlet sanki Torres'in bunu yapmadığından şüpheleniyor ve bu yüzden onu yargılıyor gibiydi. "İhtiyacınız olan şey üç farklı tür. *Erişim* okulları, *eşleştirme* okulları ve *güvenlik* okulları. Bu okul, erişim okulu için harika bir örnek. Ama şimdi listenize başkalarını da eklemenin zamanı geldi. Girebileceğinizden ve karşılayabileceğinizden emin olabileceğiniz bazı okullar. Bu sadece sağduyu."

Bayan Shiftlet bir indeks kartına *erişim*, *eşleşme* ve *güvenlik* yazdı. *Güvenliğin* altını çizerek masaya doğru kaydırdı. Blue bunu saklaması gerekip gerekmediğinden emin değildi.

"Başvuru ücretinden feragat formunuzu doldurdunuz mu?"

"Dört tane. İnternette dörde kadar feragat edebileceğimi okumuştum."

Bu verimlilik gösterisi Bayan Shiftlet'i gözle görülür biçimde memnun etti. "Belki de buranın *ulaşabileceğiniz* okul olduğunu zaten biliyorsunuzdur! Şimdi mantıklı bir yedek plan yapma zamanı."

Blue taviz vermekten çok yorulmuştu. *Mantıklı* olmaktan yorulmuştu.

Noah tırnaklarını masanın ayağına geçirdi. Rahatsız edici olduğu kabul edilen bu ses Bayan Shiftlet'in kaşlarını çatmasına neden oldu.

"Eğer bir danışman olsaydım çok daha güneşli olurdum" dedi.

"Eğer kabul *edilirsem*," dedi Blue, "hepsini karşılamak için kredi ve yardım alabilir miyim?" "Size bazı evraklar getireyim," dedi Bayan Shiftlet. "FAFSA ödeyecek *İhtiyacınıza* bağlı olarak bir *yüzde* için. Miktar değişir."

Blue, 300 Fox Way'deki zayıf bütçeden herhangi bir yardım bekleyemezdi. Yavaş yavaş doldurduğu banka hesabını düşündü. "Geriye ne kadar kalacak? Tahmin edebilir misin?"

Bayan Shiftlet iç çekti. *Tahmin* yürütmek açıkça onun ilgi alanının dışında kalıyordu. Monitörü tekrar çevirerek okulun öğrenim ücretini gösterdi. "Yurtta kalıyor olsaydınız, muhtemelen yılda on bin dolar ödemeniz gerekirdi. Ailen kredi çekebilir tabii ki. İsterseniz bunun için de evraklarım var."

Kalbi göğüs boşluğunu terk ederken Mavi arkasına yaslandı. Elbette bu imkânsızdı. O gelmeden önce bu imkânsızdı ve sonsuza dek de imkânsız

olmaya devam edecekti. Sadece Gansey'le vakit geçirmek ve

Diğerleri ona imkânsızın daha önce düşündüğünden daha mümkün olabileceğini düşündürmüştü.

Maura ona *her* zaman "*İçinde taşıdığın potansiyele bir bak!"* diyordu.

Diğer insanlar için potansiyel olsa da. Blue için değil.

Uzun zamandır bildiği bir şey için gözyaşı dökmeye değmezdi. Sadece *bu, diğer* her şeyin üstüne -

Yutkundu. *Bu kadının önünde ağlamayacağım.*

Noah aniden masanın altından fırladı. Ayağa fırladı. Bu harekette yanlış bir şeyler vardı, yaşayan bir çocuğun yapamayacağı kadar hızlı, çok dikey ya da çok şiddetli olduğunu gösteren bir şeyler. Ve ayağa kalktıktan sonra bile yükselmeye devam etti. Tavana doğru uzandığında, *üzerinde erişim, eşleşme* ve *güvenlik* yazan kart havaya fırladı.

"Oh?" dedi Bayan Shiftlet. Sesi henüz şaşırmış bile değildi.

Sıcaklık Blue'nun teninden emildi. Bayan Shiftlet'in bardağındaki su gıcırdadı.

Kartvizitlik ters çevrilmiş. Kartlar masanın üzerine yayıldı. Bir bilgisayar hoparlörü yüz üstü düştü. Bir dizi kâğıt havaya uçuştu. Birinin aile fotoğrafı yukarı doğru çekilmiş.

Mavi ayağa fırladı. Noah'yı durdurmaktan başka bir planı yoktu ama ellerini havaya kaldırdığında Noah'nın orada olmadığını fark etti.

Sadece kağıt mendillerin, iş zarflarının ve kartvizitlerin savrulduğu bir patlama oldu, çılgın bir kasırga itici gücünü kaybetti.

Malzeme masanın üzerine geri çöktü.

Mavi ve Bayan Shiftlet birbirlerine baktılar. Kağıt tamamen yerleşirken hışırdadı. Devrilen bilgisayarın hoparlörü vızıldadı; kablolarından biri aralık kalmıştı.

Odada sıcaklık yeniden yavaş yavaş yükseliyordu. "Az

önce ne oldu?" Bayan Shiftlet sordu.

Blue'nun nabzı dört nala atıyordu.

Dürüstçe, "Hiçbir fikrim yok" diye cevap verdi.



Blue, Monmouth İmalat'a herkesten önce varmıştı. Emin olmak için kapıyı çaldı ve sonra kendini içeri attı. Hemen odanın rahat kokusuyla sarmalandı: eski kitapların solmuş kütüphane kokusu, nanenin serin kokusu, asırlık tuğla ve eski boruların küf ve pas kokusu, kirli çamaşır yığınının Duvara.

"Noah?" Sesi devasa genişlikte cılız çıkıyordu. Sırt çantasını masa sandalyesinin üzerine bıraktı. "Burada mısın? Sorun yok, üzgün değilim. İhtiyacın olursa enerjimi kullanabilirsin."

Cevap gelmedi. Garip gök gürültülü fırtınalardan biri dağların üzerinden geçip deponun tabandan tavana pencerelerini bulutlarla doldururken etraf gri ve maviye bürünüyordu. Keskin öğleden sonra
Kitap yığınlarının arkasındaki gölgeler değişime uğradı ve dağıldı. Oda ağır ve uykulu hissediyordu.

Mavi, çatının uzak tepesindeki karanlık topluluğa baktı. "Noah? Sadece olanlar hakkında konuşmak istiyorum."

Başını Noah'nın odasının kapısından içeri soktu. Malory'nin eşyaları şu anda burayı işgal ediyordu ve burası erkeksi ve herdem yeşil kokuyordu. Çantalarından biri

açtı ve Mavi içinin tamamen kitaplarla dolu olduğunu gördü. Bu ona pratik olmayan ve Ganseyvari geldi ve profesöre karşı biraz daha yardımsever hissetmesine neden oldu.

Noah orada değildi.

Aynı zamanda bir çeşit çamaşır odası ve mutfak olan banyoyu kontrol etti. Üst üste istiflenmiş küçük bir çamaşır kurutma makinesinin kapakları açıktı; çoraplar lavabonun kenarından sarkıyor, ya kuruyor ya da savruluyordu. Küçük bir buzdolabı tuvalete tehlikeli bir şekilde yakın duruyordu. Kirli bir giderin üzerindeki duş başlığını uzun bir lastik boru boğuyordu; duş perdesi tavandan misina ile sarkıtılmıştı. Tuvaletten ulaşılabilen cips poşetlerinin sayısı Mavi'yi rahatsız etti. Yerdeki koyu kırmızı bir kravat çıkışa doğru sivri bir çizgi çiziyordu.

Yabancı bir dürtü, Blue'yu dağınıklığın herhangi bir parçasını, tek bir bileşeni alıp felaketi iyileştirmeye itti.

O yapmadı.

Geri çekildi.

Ronan'ın odası yasaktı ama yine de içeri baktı. Kuzgunun kafesi kapısı aralık, kusursuz ve uyumsuz bir şekilde temiz duruyordu. Odası pislikten çok dağınıklıkla doluydu: kürekler ve kılıçlar
köşeler, duvar kenarına yığılmış hoparlörler ve yazıcılar. Ve aralarda tuhaf nesneler: içinden sarmaşıklar çıkan eski bir bavul, kendi kendine mırıldanıyor gibi görünen bir saksı ağacı, zeminin ortasında tek bir kovboy çizmesi. Duvarda bir maske asılıydı, gözleri geniş, ağzı açıktı. Sanki ateşten çıkmış gibi kararmış ve kenarları testereyle kesilmiş gibi kötü bir şekilde ısırılmıştı.
Gözlerinden birinin üzerinde şüpheli bir şekilde lastik izine benzeyen bir şey vardı. Maske Blue'*ya hayatta kalan* ve *yok eden* gibi kelimeleri düşündürdü.

Hoşuna gitmedi.

Blue'nun arkasından gelen bir gürültü sıçramasına neden oldu - ama bu sadece apartman kapısının açılmasıydı. Suçluluk duygusu sesi güçlendirmişti.

Mavi, Ronan'ın odasından dışarı fırladı. Gansey ve Malory derin bir sohbete dalmış halde yavaşça içeri girdiler. Köpek arkalarından somurtarak baktı, İngilizce bilmediği için dışlanmıştı.

Gansey ceketini çıkarırken, "Elbette Iolo Goch bir yol arkadaşı olarak mantıklı olurdu," diyordu. "O ya da Gruffudd Llwyd, sanırım. Ama
- Hayır, bu imkansız. Galler'de öldü."

"Ama emin miyiz?" Malory sordu. "Nereye gömüldüğünü biliyor muyuz?
Gömüldüğünü mü?"

"Ya da sadece gecelik giydirilseydi, demek istiyorsun?" Gansey o anda Blue'yu gördü ve onu en güzel gülümsemesiyle ödüllendirdi - cilalı gülümsemesiyle değil, heyecanlandığını gösteren daha aptalca bir gülümsemeyle. "Merhaba Jane. Bana Iolo Goch'un senin için ne anlama geldiğini anlat."

Mavi düşüncelerini Ronan'ın maskesinden, Noah'dan ve okuldan uzaklaştırdı. "Göğüs üşütmesi mi?"

"Glendower'ın en yakın şairi," diye düzeltti Gansey. "Ayrıca çok komik." "Bir şey bulabildin mi?" diye sordu.

"Kesinlikle hiçbir şey," diye yanıtladı ama sesi neşeli geliyordu.

Malory kütlesini deri kanepeye indirdi. Köpek onun üzerine uzandı. Pek rahat olacakmış gibi görünmüyordu; Köpek, profesörün üzerine bir sandalyenin üzerine örtülmüş bir örtü gibi örtülmüştü. Ama Malory sadece gözlerini kapadı.
Gözlerine baktı ve alışılmadık bir şefkat gösterisiyle onu okşadı. "Gansey, bir fincan çay için can atıyorum. Burada böyle bir şey bulunabilir mi? Bir fincan çay içmeden bu jet lag'dan kurtulmayı umamam."

"Sadece senin için çay getirdim," dedi Gansey. "Biraz hazırlayayım."

Malory gözlerini açmadan arkasından, "Lütfen tuvalet suyuyla olmaz," diye seslendi. Köpek onun üzerine yatmaya devam etti.

Mavi bir an için köpeğin ne için olduğunu sormaktan kendini alamayacağından korktu. Bunun yerine Gansey'i mutfak-banyo-çamaşırhaneye kadar takip etti.

Dağınık rafları karıştırdı. "Biz de tam Glendower'ı buraya getirmenin mekaniği hakkında konuşuyorduk. Kitaplarda büyücülerle seyahat ettiği yazıyor - onu uyutan onlar mıydı? Bunu o mu *istedi*? Gitmeden önce uyuyor muydu, yoksa burada mı uyuyakaldı?"

Birdenbire evinden uzakta bir denize gömülmek, uzaya fırlatılmak gibi yalnız bir şey gibi göründü. "Iolo Goch, bir zamanlar

büyücüler?"

"Hayır, sadece bir şair. Arabada Malory'yi duydun. Çok şairane konuşuyorlardı.

- şair - politik." Gansey kendi tökezlemesine güldü. "*Şairler politiktir*. Bunun bir tekerleme olmadığını biliyorum. Bütün gün Malory dinledim. P-p-politik. Şairler. Iolo, Glendower'ın geçmişteki cesareti, evi ve toprakları hakkında övgü dolu şiirler yazdı. Ailesi hakkında. Ve bunun gibi şeyler. Oh, burada ne arıyorum ki?"

Küçük bir mikrodalga fırın bulmak için durakladı. Bir kupayı doldurmadan önce içini inceledi. Cebinden emmek için bir nane yaprağı çıkardı ve su ısınırken etrafında konuştu. "Gerçekten, eğer Glendower Robin Hood olsaydı, Iolo Goch da... şu diğer adam olurdu."

"Maid Marian," dedi Blue. "Küçük John."

Gansey onu işaret etti. "Batman ve Robin gibi. Ama Galler'de öldü. Glendower'ı burada bıraktıktan sonra Galler'e döndüğüne mi inanacağız? Hayır. Bunu reddediyorum."

Blue, dışarıdan nasıl göründüğünü düşünemeyecek kadar gerçeklerle ilgilenen bu ağırbaşlı, bilgili Gansey'i seviyordu. "Glendower'ın bir karısı vardı, değil mi?" diye sordu.

"Londra Kulesi'nde öldü."

"Kardeşleri mi?"

"Kafaları

kesilmiş."

"Çocukların

mı?"

"Bir milyon kişi, ama çoğu hapsedilmiş ve ölmüş ya da sadece ölmüş. Ayaklanmada tüm ailesini kaybetti." "Şair

o zaman!"

Gansey, "Mikrodalgada su kaynatırsanız dokunduğunuzda patlayacağı söylentisini hiç duydunuz mu?" diye sordu.

"Saf olmalı," diye yanıtladı. "Damıtılmış su. Normal su olmaz mineraller yüzünden patlayabilir. İnternette okuduğunuz her şeye inanmamalısınız."

Bir kükreme sesi onları böldü, ani ve eksiksizdi. Mavi başladı ama Gansey gözlerini yukarı dikmekle yetindi. "Çatıda yağmur var. Yağmur

yağıyor olmalı.

damping."

Elinde kupayla döndü ve aniden aralarında bir santim mesafe kaldı. Adamın ağzındaki nanenin kokusunu alabiliyordu. Yutkunurken boğazının hareket ettiğini gördü.

Vücuduna ona ihanet ettiği için, onu diğer çocuklardan farklı bir şekilde istediği için, sadece arkadaş oldukları yönündeki ısrarını dinlemeyi reddettiği için öfkeliydi.

"Okuldaki ilk günün nasıldı Jane?" diye sordu, sesi öncekinden farklıydı.

Annem gitti. Noah patladı. Üniversiteye gitmeyeceğim. Her şeyin garip olduğu eve gitmek istemiyorum ve her şeyin normal olduğu okula geri dönmek istemiyorum.

"Ah, bilirsin işte, devlet okulu," dedi Gansey'in gözlerine bakmadan. Onun yerine Gansey'nin tam göz hizasında olan boynuna ve yakasının tenine tam olarak oturmamasına odaklandı
Adem elması yüzünden. "Bütün gün çizgi film izledik." Alaycı olmak istemişti ama pek işe yaradığını sanmıyordu. "Onu bulacağız," dedi ve göğsü yeniden sızladı.

"Bulunmak isteyip istemediğini bilmiyorum."

"Yeterince adil. Jane, eğer -" Durdu ve çayı karıştırdı. "Umarım Malory süt istemiyordur. Tamamen unutmuşum."

Kendisinden nefret eden o Mavi'yi hâlâ uyandırabilmeyi diledi. Adam'ın bu konuda kendini kötü hissedip hissetmeyeceğini bilmeyi diledi. Keşke
Bu duyguyla savaşmanın Gansey'nin önceden haber verilen sonunun onu daha az yıkıp yıkmayacağını bilmiyordu.

Mikrodalgayı kapattı. Gansey odadan çıktı.

Kanepeye geri dönen Malory, çayı bir adamın ölüm cezasına baktığı gibi inceledi.

"Başka ne var?" Gansey nazikçe sordu.

Malory köpeği üzerinden itti. "Yeni bir kalça istiyorum. Ve daha iyi bir hava. Ancak. Burası senin evin ve biliyorum ki ben bir

Dışarıdan biri olarak azarlamak ya da haddimi aşmak bana düşmez. Bununla birlikte, ... altında biri olduğunun farkında mıydınız?"

Bilardo masasının altındaki fırtına karanlığındaki alanı gösterdi. Mavi gözlerini kısarsa, karanlığın içinde bir şekil seçebiliyordu.

"Noah," dedi Gansey. "Hemen dışarı çık."

"Hayır," diye yanıtladı Noah.

"Pekâlâ! Görüyorum ki birbirinizi tanıyorsunuz ve her şey yolunda," dedi Malory, belanın yaklaştığını hisseden ve şemsiye getirmemiş birinin sesiyle. "Ben odamda jet lag'ımı tedavi ediyor olacağım."

O geri çekildikten sonra Mavi öfkeyle, "Noah! Seni çağırdım ve çağırdım."

Noah olduğu yerde kaldı, kollarını vücuduna doladı. Daha önceki halinden belirgin bir şekilde daha az canlı görünüyordu; gözlerinde buğulu, kenarlarında belirsiz bir şeyler vardı. Nuh'un durduğu ve altındaki gölgenin başladığı yere bakmak biraz zordu. Yüzünde neyin yanlış olduğunu anlamaya çalışırken Mavi'nin boğazında tatsız bir şey oldu.

"Bundan bıktım," dedi Noah.

"Neyden bıktınız?" Gansey kibar bir sesle sordu.

"Çürümekten."

Ağlıyordu. Mavi, yüzündeki sorunun bu olduğunu fark etti. Doğaüstü bir şey yok.

"Oh, Noah," dedi çömelerek.

"Ne yapabilirim ki?" Gansey sordu. "Biz. Biz ne

yapabiliriz?" Noah sulu bir şekilde omuz silkti.

Mavi birden Nuh'un gerçekten ölmek isteyebileceğinden umutsuzca korkmaya başladı. Bu çoğu hayaletin istediği bir şey gibi görünüyordu - dinlenmek. Bu korkunç bir fikirdi, sonsuza dek veda etmek. Bencilliği, ailesindeki kadınlardan öğrendiği tüm etik değerlerle büyük bir savaşa girmişti.

Patladı. Yapmak zorundaydı.

"Bir yol bulmamızı ister misin, um, düzgün bir şekilde, yatmak için ..." diye sordu.

Daha sözünü bitirmeden Noah başını sallamaya başladı. Bacaklarına daha sıkı sarıldı. "Hayır. Nonono."

"Utanmana gerek yok," dedi Mavi, çünkü bu annesinin söyleyeceği bir şeymiş gibi gelmişti. Annesinin öbür dünyayla ilgili rahatlatıcı bir şeyler ekleyeceğinden emindi ama bu kez kendisi rahatlatılmak isterken rahatlatıcı bir ses çıkaramadı.
"Korkmana gerek yok" diye bitirdi sözlerini.

"Bilmiyorsun!" Noah belli belirsiz histerik bir sesle, "Bilmiyorsun!"

dedi. "Bilmiyorsun!" Bir elini uzattı. "Tamam, hey -"

Noah tekrarladı, "Bilmiyorsun!"

"Bunu konuşarak halledebiliriz," dedi Gansey, sanki çürüyen bir ruh konuşarak çözülebilecek bir şeymiş gibi.

"Bilmiyorsun! Bilmiyorsun!"

Noah ayaktaydı. Bu imkânsızdı, çünkü bilardo masasının altında ayakta durabileceği bir yer yoktu. Ama bir şekilde iki yana kaçıyor, Gansey ve Mavi'nin etrafını sarıyordu. Haritalar yeşil yüzeyde çılgınca dalgalanıyordu. Bilardo masasının altından bir sürü toz tomarı yuvarlandı.
ve Gansey'in Henrietta'nın minyatür modelinin sokaklarında koşturdu. Masa lambası titredi.

Sıcaklık düştü.

Mavi, Gansey'nin gözlerinin kendi nefesinden oluşan bir bulutun ardında açıldığını gördü.

"Noah," diye uyardı Mavi. Noah enerjisini emerken başı dönüyordu. Garip bir şekilde, evin eski halı kokusunun kokusunu aldı.
rehberlik danışmanının ofisi ve ardından Cabeswater'ın canlı, yeşil kokusu.
"Bu sen değilsin!"

Rüzgâr hâlâ yükseliyor, kâğıtları savuruyor ve kitap yığınlarını deviriyordu. Köpek, Nuh'un eski odasının kapalı kapısının arkasından havlıyordu. Blue'nun teninde tüyler diken diken oldu ve kolları bacakları ağırlaştı.

"Noah, *dur*," dedi Gansey.

Ama yapmadı. Dairenin kapısı tıkırdadı. Blue,

"Noah, sana şimdi soruyorum." dedi.

O katılmıyordu ya da katılacak yeterli sayıda gerçek Nuh yoktu.

Titrek bacakları üzerinde ayağa kalkan Mavi, annesinin ona öğrettiği tüm koruyucu görselleştirmeleri kullanmaya başladı. Kendini kırılmaz bir cam topun içinde hayal etti; dışarıyı görebiliyordu ama kimse ona dokunamıyordu.

Beyaz ışığın fırtınalı bulutları, çatıyı, Nuh'un karanlığını deldiğini, Mavi'yi bulduğunu, onu zırhlandırdığını hayal etti.

Sonra Blue Sargent'ın pilinin fişini çekti.

Oda hareketsiz kaldı. Kağıtlar yerleşti. Işık bir kez daha titredi ve sonra güçlendi. Küçük bir hıçkırık sesi ve ardından mutlak bir sessizlik duydu.

Gansey şok olmuş görünüyordu.

Noah zeminin ortasında oturuyordu, etrafı kâğıtlarla doluydu, elindeki nane bitkisinin toprağı dökülüyordu. Kambur duruyordu ve gölgesizdi, şekli hafif ve çizgiseldi, neredeyse hiç görünmüyordu. Yine ağlıyordu.

Çok küçük bir sesle Mavi'ye, "Enerjini kullanabileceğimi söylemiştin," dedi.

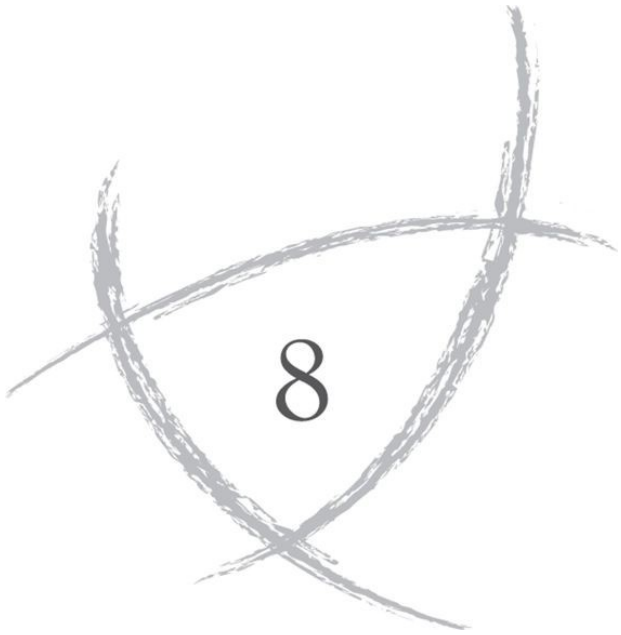
Onun önünde diz çöktü. Ona sarılmak istedi ama o gerçekten orada değildi. Onun enerjisi olmadan, kâğıt kadar ince bir çocuktu, bir kafatasıydı, Nuh şeklinde bir havaydı. "Öyle değil."

"Özür dilerim." diye fısıldadı.

"Ben de."

Yüzünü kapattı ve sonra da gitti. Gansey,

"Bu etkileyiciydi, Jane" dedi.



O gece, Mavi arka bahçesindeki yayılan kayın ağacına yaslandı, gözlerini yıldızlara dikti ve parmakları köklerden birinin soğuk, pürüzsüz kabuğuna dokundu. Sürgülü kapıdan giren mutfak ışığı çok uzakta görünüyordu.

Bu etkileyiciydi, Jane.

Blue yeteneğinin olumlu etkilerinin tamamen farkında olmasına rağmen, bunun tersini hiç düşünmemişti. Yine de kendini ondan ayırmasaydı Noah Monmouth Manufacturing'i yok edebilirdi.

Yıldızlar kayın yapraklarının arasından göz kırpıyordu. Yeni yıldızların çiftler halinde oluşma eğiliminde olduğunu okumuştu. Yakın yörüngede dönen ikili yıldızlar, ancak eşleri çılgınca dönen başka bir çift yeni yıldız tarafından parçalandığında tek yıldız haline geliyorlardı. Yeterince sert davranırsa, yıkıcı ve yıkıcı bir şekilde birbirlerine tutunan çok sayıda çifti görebilirdi.

takımyıldızlarının yaratıcı çekim gücü.

Etkileyici.

Belki biraz etkilenmiştir. Ölü bir çocuğun fişini çekerek değil.

- Bu üzücü görünüyordu, övünülecek bir şey değildi. Ama öğrendiği için

Bugün kendisiyle ilgili bir şey keşfetti ve keşfedecek bir şey kalmadığını düşündü.

Yıldızlar üzerinde yavaşça hareket ediyordu, bir dizi olasılık vardı ve uzun zamandır ilk kez bunların kalbine yansıdığını hissetti.

Calla sürgülü kapıyı açtı. "Mavi mi?"

"Ne?"

Calla, "Eğer bugünlük gezintin bittiyse, vücudunu kullanabilirim," dedi. "Bir okumam var."

Mavi kaşlarını kaldırdı. Maura ondan sadece önemli okumalar sırasında yardım istemişti ve Calla asla yardım istememişti. İtaatten ziyade merak Mavi'yi ayağa kaldırdı. "Bu saatte mi? Şimdi mi?"

"Şimdi soruyorum, değil mi?"

İçeri girdikten sonra Calla okuma odasını karıştırdı ve Persephone o kadar çok bağırdı ki, Orla birilerinin telefon görüşmesi yapmaya çalıştığını söyledi ve Jimi "Yardımcı olabileceğim bir şey mi?" diye bağırdı.

Tüm bu yaygara Blue'yu garip bir şekilde germişti. 300 Fox Way'de okumalar o kadar sık yapılırdı ki, normalde hem göstermelik hem de büyüsüz hissederlerdi. Ama bu bir kaos gibiydi. Her şey olabilirmiş gibi hissediyordu.

Kapı zili çaldı.

"PERSEPHONE, SANA SÖYLEMİŞTİM," diye kükredi Calla. "Mavi, al şunu. Ben okuma odasında olacağım. Onu oraya getir."

Mavi ön kapıyı açtığında, verandanın ışığında duran bir Aglionby öğrencisiyle karşılaştı. Başının etrafında güveler uçuşuyordu. Somon rengi pantolon ve beyaz Top-Siders ayakkabı giymiş, kusursuz bir cilde ve dağınık saçlara sahipti.

Sonra gözleri alıştı ve onun kuzgun bir çocuk olamayacak kadar yaşlı olduğunu fark etti. Oldukça yaşlıydı; bir an için bile olsa bunu daha önce nasıl düşünmüş olabileceğini hayal etmek zordu.

Mavi kaşlarını çatarak önce ayakkabılarına, sonra da yüzüne baktı. Onunla ilgili her şey etkilemek için geliştirilmiş olsa da, onu birkaç ay öncesine göre daha az etkileyici buluyordu. "Hola."

"Merhaba," diye cevap verdi, şaşırtıcı derecede düz dişlerle dolu neşeli bir gülümsemeyle. "Geleceğimi araştırmak için buradayım. Sanırım zamanlama hala
iyi mi?"

"Doğru bekliyorsun, denizci. İçeri gel."

Okuma odasında Calla'ya Persephone de katılmıştı. Bir jüri gibi masanın bir tarafına oturmuşlardı. Adam karşılarında durmuş, parmaklarını sandalyenin arkalığına vuruyordu.

"Otur," diye mırıldandı Calla.

"Herhangi bir eski sandalye," diye ekledi Persephone hafifçe.

"Herhangi bir sandalye değil," dedi Calla. İşaret etti. "Şuradaki."

Karşısına oturdu, parlak gözleri odanın her tarafındaydı, vücudu dinamikti. *İşleri halleden* birine benziyordu. Mavi yapamazdı yakışıklı olup olmadığına ya da tavırlarının onu öyle olduğuna inandırıp inandırmadığına karar verdi.

"Peki, bu iş nasıl yürüyor? Size peşin mi ödeme yapacağım yoksa geleceğimin ne kadar karmaşık olduğunu gördükten sonra mı ne kadar olacağına siz karar vereceksiniz?"

"Herhangi bir zaman," dedi

Persephone. "Hayır," dedi Calla.

"Şimdi. Elli."

Faturaları kötü niyet olmadan verdi. "Makbuz alabilir miyim? İş harcaması. Bu arada şuradaki Steve Martin'in harika bir portresi. Gözlerinin odanın içinde sizi nasıl takip ettiğine bakın."

"Blue, makbuzu getirir misin?" Persephone sordu.

Kapının yanında duran Blue, miktarı yazmak için bir kartvizit almaya gitti. Döndüğünde Persephone Calla'ya şöyle diyordu: "Oh, sadece seninkini kullanmamız gerekecek. Benimki yok."

"Seninki yok!" Calla inanamayarak cevap verdi. "Ne oldu onlara?"

"Coca-Cola gömleğinde var."

Calla güçlü bir homurtuyla tarot kartlarını aldı ve adama onları nasıl karıştıracağını anlattı. Sözlerini şöyle bitirdi: "Sonra onları bana geri ver, yüzleri dönük olsun, ben de onları çekeyim."

O başladı.

Persephone küçük sesiyle, "Onları karıştırırken neyi bilmek istediğini düşünmelisin," diye ekledi. "Bu, okumaya biraz odaklanmanı sağlayacaktır."

"İyi, iyi," diye cevap verdi, kartları daha agresif bir şekilde karıştırarak. Mavi'ye baktı. Sonra, hiçbir uyarıda bulunmadan desteyi çevirdi, böylece kartların yüzü açıktı. Gözlerini seçtiklerinin üzerinde gezdirerek onları dağıttı.

Calla ona bu şekilde talimat vermemişti. Blue'nun
sinirlerindeki bir şey uyarı verircesine
karıncalandı.

"Yani, eğer soru '*Bunu* nasıl gerçekleştirebilirim? " - bir kart kopardı ve masanın üzerine koydu - "bu iyi bir başlangıç, değil mi?"

Ölü bir sessizlik vardı.

Kart kılıçların üçüydü. Yukarıda bahsedilen üç kılıçla bıçaklanmış kanlı bir kalbi tasvir ediyordu. Bıçaklardan kan damlıyordu.
Maura buna "kalp kırıklığı kartı" dedi.

Mavi'nin ondan sızan tehdidi hissetmek için psişik algıya ihtiyacı yoktu.

Medyumlar adama bakakaldı. Mavi, midesindeki soğuk bir kıvrımla bunun olacağını tahmin etmediklerini fark etti.

Calla hırladı, "Senin oyunun ne?"

Neşeli ve cana yakın gülümsemesini sürdürdü. "Soru şu: Bu bir
Senden bir tane daha var mı? Şuna daha çok benzeyen bir tane?" Midesi bir kez daha tatsız bir şekilde altüst olan Mavi'yi işaret etti.

Anne.

"Cehenneme git," diye patladı Calla.

Başını salladı. "Ben de öyle düşünmüştüm. Onu yakın zamanda bekliyor musun?
Özellikle onunla sohbet etmeyi çok isterim."

"Lanet olsun," dedi Persephone. "Aslında bu durumda aynı fikirdeyim. Oraya gitmek söz konusu olduğu sürece."

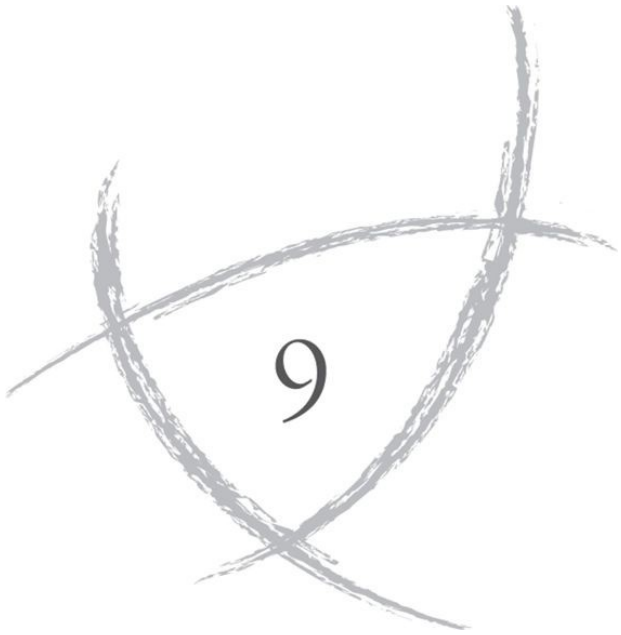
Bu adam annemden ne istiyor?

Mavi, daha sonra onu tarif edebilmek için onunla ilgili her şeyi çılgınca ezberledi.

Adam ayağa kalktı ve üç kılıcı süpürdü. "Biliyor musunuz? Bu bende kalacak. Bilgi için teşekkürler."

Gitmek için döndüğünde Calla da peşinden gitti ama Persephone tek parmağıyla Calla'nın koluna dokunarak onu durdurdu.

"Hayır," dedi Persephone usulca. Ön kapı kapandı. "Buna dokunulmamalı."



Ronan kendini yanındaki masaya fırlattığında Adam ilk çeyrek programını okuyor ve tekrar okuyordu.

Lacivert halı kaplı sınıfta sadece ikisi vardı; Adam Borden House'a çok erken gelmişti. Okulun ilk gününün, kuzgunların mağarasındaki endişeli öğleden sonrayla aynı duygusal ağırlığı taşıması yanlış görünüyordu ama şu anda damarlarındaki neşeli ve beklenti dolu gerginliğin, kuşların etraflarında şakıdığı o nefes nefese dakikalar kadar belirgin olduğunu inkâr etmek mümkün değildi.

Bir yıl daha ve başarmıştı.

İlk gün en kolayıydı elbette. Her şey gerçekten başlamadan önce: ödevler ve spor, okul çapında yemekler ve üniversite danışmanlığı, sınavlar ve ekstra krediler. Adam'ın gece işi ve sabah üçe kadar ders çalışması onu mahvetmek için komplo kurmadan önce.

Programını tekrar okudu. Dersler ve ders dışı etkinliklerle doluydu. İmkansız görünüyordu. Aglionby zor bir okuldu: Adam için daha da zordu, çünkü en iyisi olmak zorundaydı.

Geçen yıl Barrington Whelk bu odanın önünde durmuş ve onlara Latince öğretmişti. Artık ölmüştü. Adam Whelk'i gördüğünü biliyordu.

ama olayın gerçekte neye benzediğini hatırlayamıyordu - yine de, yeterince zorlarsa, nasıl *olması gerektiğini* hayal edebiliyordu
gibi görünüyordu.

Adam bir an için gözlerini kapattı. Boş sınıfın sessizliğinde, yaprakların başka yapraklara çarparak çıkardığı hışırtıyı duyabiliyordu.

Ronan, "Buna dayanamıyorum," dedi.

Adam gözlerini açtı. "Neyi alayım?"

Görünüşe göre oturmak. Ronan beyaz tahtaya gitti ve yazmaya başladı. Öfkeli bir el yazısı vardı.

"Malory. Her zaman kalçalarından, gözlerinden, hükümetten ya da - ah, bir de şu *köpekten* şikayet eder. Kör ya da sakat falan değil."

"Neden kuzgun gibi normal bir şeye sahip olamadı?"

Ronan bunu görmezden geldi. "Ve gece işemek için üç kez kalktı. Sanırım tümörü var."

Adam dedi ki, "Sen zaten uyumuyorsun."

"*Artık* değil." Ronan'ın kuru silgi kalemi Latince sözcükleri yazarken itiraz edercesine cızırdadı. Ronan gülümsemese ve Adam bazı kelimeleri bilmese de, Adam bunun müstehcen bir şaka olduğundan emindi. Bir an için Ronan'ı izledi ve onun Ronan yerine bir öğretmen olduğunu hayal etmeye çalıştı. Bu imkânsızdı. Adam onun kollarını nasıl kıvırdığına mı yoksa kravatını nasıl bağladığına mı karar veremedi.

Ronan rahat bir tavırla, "O her şeyi bilir," dedi.

Adam, Ronan'ın ne demek istediğini anlamasına rağmen hemen cevap vermedi,
Çünkü o da profesörün her şeyi bilmesini rahatsız edici buluyordu. Bu tatsızlığın kaynağını -Malory'nin on beş yaşındaki Gansey'le bir yıl geçirmesi fikrini- biraz daha düşününce, bunun paranoya değil, kıskançlık olduğunu kabul etmek zorunda kaldı.

"Beklediğimden daha yaşlı," dedi Adam.

Ronan sanki Adam'ın bundan bahsetmesini bekliyormuş gibi hemen, "Tanrım, en yaşlısı," diye cevap verdi. "Ağzı kapalıyken asla çiğnemez."

Bir döşeme tahtası patladı. Ronan hemen elindeki kalemi yere bıraktı. Borden House'un ön kapısı, iki oda ötedeki döşemeyi gıcırdatmadan açılamazdı. Dolayısıyla her iki çocuk da sesin ne anlama geldiğini biliyordu: Okul başlamıştı.

"Pekâlâ," dedi Ronan, sesi kötü ve mutsuz çıkıyordu, "işte başlıyoruz kovboy."

Masasına dönerek ayaklarını masanın üzerine uzattı. Bu elbette yasaktı. Kollarını kavuşturdu, çenesini geriye yatırdı, gözlerini kapattı. Anında küstahlık. Aglionby için, ağabeyi Declan için ve bazen de Gansey için hazırladığı versiyonu buydu.

Ronan her zaman asla yalan söylemediğini söylerdi, ama yalancı bir yüz ifadesi takınırdı.

Öğrenciler içeri girdi. Çok tanıdık bir sesti - sıraların ayakları yere sürtünüyor, ceketler sandalyelerin sırtına çarpıyor, defterler çalışma masalarını tokatlıyordu

- Adam gözlerini kapasa bile sahneyi mükemmel bir netlikle görebilirdi. Gevezelik ediyorlardı, nefret doluydular ve umursamazdılar. *Tatilde neredeydin, dostum? Cape, her zaman, başka nerede? Çok sıkıcı. Vail. Annem bileğini kırdı. Bilirsin, Avrupa'ya gittik, berduş tarzı. Büyükbabam biraz kaslanmam gerektiğini söyledi çünkü bugünlerde gay gibi görünüyormuşum. Hayır, gerçekten öyle demedi. Lafı açılmışken, işte Parrish.*

Biri Adam'ın kafasının arkasını kelepçeledi. Gözlerini kırpıştırdı. Önce bir tarafa, sonra diğer tarafa. Saldırgan Adam'ın sağır tarafına doğru gelmişti.

"Oh," dedi Adam. Tad Carruthers'dı, en büyük hatası Adam'ın ondan hoşlanmaması ve Tad'in bunu söyleyememesiydi.

"Oh," diye taklit etti Tad yardımseverce, sanki Adam'ın soğukluğu onu cezbetmiş gibi. Adam umutsuzca ve mazoşistçe Tad'in ona nerede yazladığını sormasını istedi. Bunun yerine Tad, Ronan'ın hâlâ gözleri kapalı bir şekilde uzandığı yere döndü. Ronan'ın kafasını kelepçelemek için elini kaldırdı ama bir santim kala cesaretini kaybetti. Bunun yerine Ronan'ın masasına vurup oradan uzaklaştı.

Adam ley hattının nabzını ellerinin damarlarında hissedebiliyordu.

Öğrenciler gelmeye devam etti. Adam izlemeye devam etti. Bu kısımda,

yani başkalarını gözlemleme konusunda iyiydi. Çalışamıyor gibi göründüğü kendisiydi.

ya da anlayamadı. Onları nasıl küçümsediğini, nasıl onlar gibi olmak istediğini. Nasıl
Maine'de yaz geçirmenin anlamsızlığını, bunu yapmayı ne kadar çok istediğini. Konuşmalarından ne kadar etkilendiğini, tembel monoton seslerine nasıl imrendiğini. Tüm bunların nasıl olup da aynı derecede doğru olduğunu anlayamıyordu.

Gansey kapı aralığında belirdi. Koridorda bir öğretmenle konuşuyordu, başparmağı alt dudağında, kaşları yakışıklı bir şekilde çatılmış, üniforması kendinden emin bir rahatlıkla giyilmişti. Sınıfa adımını attı, omuzları dikti ve bir an için sanki yeniden bir yabancıydı - bir zamanlar
daha çok o yüce, bilinmez Virginia prensesi.

Adam'a gerçek bir şey gibi çarptı. Sanki bir şekilde o olmayı bırakmıştı. Gansey ile arkadaştı ve bu ana kadar unutulmuştu. Gansey'in yapacağı gibi Adam'ın yanındaki yerine Ronan'ın diğer tarafına oturdu. Sanki geçen yıl hiç yaşanmamıştı ve bir kez daha bu aşırı beslenmiş yırtıcıların geri kalanına karşı sadece Adam olacaktı.

Sonra Gansey iç çekerek Adam'ın önündeki koltuğa oturdu. Arkasını döndü. "Tanrım, bir saniye bile uyumadım." Terbiyesini hatırladı ve yumruğunu uzattı. Adam onunla yumruklarını tokuştururken olağanüstü bir rahatlama ve sevgi hissetti. "Ronan, ayaklarını indir."

Ronan ayaklarını indirdi.

Gansey tekrar Adam'a döndü. "Ronan sana Domuz hakkında her şeyi anlattı o zaman." "Ronan bana hiçbir şey anlatmadı."

"Sana işemeden bahsetmiştim," dedi Ronan.

Adam onu görmezden geldi. "Peki ya araba?"

Gansey sanki yaz boyunca değiştiğini görmeyi umuyormuş gibi Borden House'a şöyle bir baktı. Tabii ki öyle değildi: her şeyin üzerinde lacivert halı, yılın çok erken saatlerinde yanan süpürgelik kaloriferi, Latince, Yunanca ve Fransızca zarifçe yırtılmış kitaplarla dolu kitap rafları. Bu ona sarıldığınızda kokan en sevdiğiniz teyzenizdi. "Dün gece ekmek, reçel ve Pig'de biraz daha çay içmek için dışarı çıktık ve hidrolik direksiyon bozuldu. Sonra radyo, ışıklar. Tanrım. Ronan o berbat murder squash şarkısını söylüyordu ve sadece yarım mısrasını söyleyebilmişti ki elimde hiçbir şey kalmamıştı. Yoldan çıkarmak için güreşmek zorunda kaldım."

"Yine alternatör," diye gözlemledi Adam.

"Doğru, evet, evet," dedi Gansey. "Kaputu açtım ve alternatör kayışının orada öylece asılı durduğunu gördüm. Başka bir tane almak zorunda kaldık ve bir nedenden dolayı stokta bir tane bulmak tam bir *hayvanat bahçesiydi*. tam olarak bu boyutta bir çalışma oldu. Elbette yeni kayışı yol kenarında takmak işin en hızlı kısmıydı."

Sanki yeni bir kayış takmak önemsiz bir şeymiş gibi, çok da uzun olmayan bir zaman önce Richard Gansey III'ün tek bir otomotiv becerisi vardı: çekici çağırmak.

Adam, "Bunu anlamakla akıllılık ettin" dedi.

"Bilmiyorum," diye yanıtladı Gansey ama gurur duyduğu belliydi. Adam kendini bir kuşun yumurtadan çıkmasına yardım etmiş gibi hissetti.

Tanrı'ya şükür kavga etmiyoruz, Tanrı'ya şükür kavga etmiyoruz, Tanrı'ya şükür kavga etmiyoruz, bunun tekrar olmasını nasıl engelleyebilirim-

Ronan, "Böyle devam edersen mezun olduktan sonra tamirci olabilirsin. *Bunu* mezunlar dergisine koyarlar."

"Ha ve -" Gansey koltuğunda dönerek yeni Latince öğretmeninin öne doğru ilerleyişini izledi.

Her öğrenci onu izledi.

Adam torpido gözünde ilham almak için kesilmiş bir reklam bulunduruyordu. Fotoğrafta mutlu Almanlar tarafından üretilmiş şık gri bir araba vardı. Genç bir adam, yakası rüzgara karşı kalkık, uzun siyah yün paltosuyla araca yaslanmıştı. Kendinden emin ve kalkık burunlu, güçlü bir çocuk gibiydi, çok sayıda siyah saçı ve beyaz dişleri vardı. Kollarını bir boksör gibi göğsünün üzerinde kavuşturmuştu.

Yeni Latince öğretmenleri böyle görünüyordu. Adam

fena halde etkilenmişti.

Yeni öğretmen Ronan'ın beyaz tahtadaki çalışmasını izlerken koyu renk paltosunu sıyırdı. Sonra bakışlarını oturmakta olan Araba reklamındaki adamla aynı özgüvene sahip öğrenciler.

"Şu haline bak," dedi. Gözleri Gansey'in, Adam'ın ve Ronan'ın üzerindeydi. "Amerika'nın gençleri. En iyisi mi yoksa en kötüsü mü olduğunuza karar veremiyorum.

Bu hafta gördüğüm en güzel şey. Bu kimin eseri?" Herkes biliyordu ama kimse itiraf etmedi.

Ellerini arkasında kavuşturdu ve daha yakından baktı. "Kelime dağarcığı etkileyici." Birkaç kelimeye parmaklarıyla vurdu. Kinetikti. "Ama buradaki dilbilgisine ne oluyor? Ve burada? Bu korku cümlesinde dilek kipi kullanmanız gerekir. 'Korkarım *ki* buna inan'- burada bir vokatif olmalı. Burada ne söylendiğini biliyorum çünkü espriyi zaten biliyorum, ama anadili Latince olan biri size öylece bakardı. Bu kullanılabilir bir Latince değil."

Adam'ın Ronan'ın kaynadığını *hissetmesi* için başını çevirmesine gerek yoktu.

Yeni Latince öğretmenleri döndü, hızlı, kompakt ve keskin ve Adam yine hem gözdağı hem de huşu dolu bir telaş hissetti. "İyi ki de öyle, yoksa işimden olurdum. Pekâlâ, sizi küçük bücürler. Beyler. Ben bu yılki Latince öğretmeninizim. Sırf dil olsun diye dil öğrenmeyi pek sevmem. Ben sadece onları nasıl kullanabileceğimizle ilgileniyorum. Ve ben gerçek bir Latince öğretmeni değilim. Ben bir tarihçiyim. Bu da demek oluyor ki Latince ile sadece ölü adamların kağıtlarını karıştırmak için bir mekanizma olarak ilgileniyorum. Sorusu olan var mı?"

Öğrenciler ona baktı. Bu, okulun ilk gününün ilk dersiydi ve hiçbir şey Latince dersini daha az Latince dolu yapamazdı. Bu adamın hararetli enerjisi yosun kaplı taşlara boş yere battı.

Adam elini kaldırdı.

Adam onu işaret etti.

"Miserere nobis," dedi Adam. "*Timeo nos horrendi esse.* Efendim."

Bize merhamet edin, korkarım ki berbat durumdayız.

Efendim deyince adamın gülümsemesi genişledi. Ama öğrencilerin öğretmenlerine saygı göstermek için *efendim* ya da *hanımefendi* diye hitap etmeleri gerektiğini bilmeliydi.

"Nihil timeo," diye cevap verdi. *"Solvitur ambulando."*

İlk ifadesinin nüansları - *Hiçbir şeyden korkmuyorum!* - ifadesinin nüansları sınıfın çoğunun gözünden kaçtı ve ikinci ifade - pratiğin erdemini kucaklayan bir deyim - geri kalanı tarafından uçuruldu.

Ronan tembelce gülümsedi. Elini kaldırmadan, "Heh. *Noli prohicere*

maccaritas ad porcos."

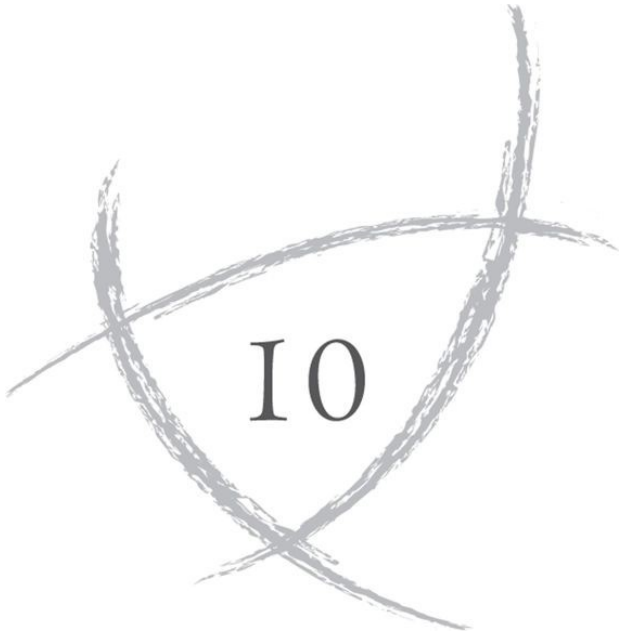
Domuzun önüne inci atma.

Efendim diye eklemedi.

"O zaman siz domuz musunuz?" diye sordu adam. "Yoksa erkek misiniz?"

Adam ne Ronan'ın ne de yeni Latince öğretmenlerinin kendi iplerinin sonuna kadar koşmalarını izlemeye istekli değildi. Hemen sordu, *"Quod nomen est tibi*, efendim?*"*

"Benim adım" - adam Ronan'ın kötü dilbilgisinin büyük bir bölümünü silginin ucuyla sildi ve boşluğu verimli bir şekilde kullanmak için kullandı "Colin Greenmantle."



İşte buradayız, taşralılar arasında yaşıyoruz!" Colin Greenmantle pencereden dışarı eğildi. Aşağıda bir inek sürüsü ona bakıyordu. "Piper, gel de şu ineklere bak. Bir pislik bana doğru bakıyor. 'Colin,' dedi bu inek, 'artık gerçekten taşralıların arasında yaşıyorsun. "

Piper, "Banyodayım." dedi.

Yine de sesi mutfaktan geliyordu. *Karısı* (her ne kadar bu kelimeyi kullanmaktan hoşlanmasa da, çünkü bu ona kendisinin artık otuzunu geçmişti, ama yine de hatırlatılmasına gerek yoktu ve her neyse, hâlâ çocuksu yakışıklılığına sahipti; aslında, marketteki kasiyer daha dün gece onunla flört etmişti ve her ne kadar peynir-kraker koşusu için aşırı derecede abartılı giyinmiş olmasından kaynaklanmış olsa da, muhtemelen akuamarin gözlerinden kaynaklandığını düşündü, çünkü kadın neredeyse onların içinde yüzüyordu) Henrietta'ya taşınmayı beklediğinden daha iyi karşılıyordu. Şimdiye kadar Piper'ın yaptığı tek isyan, kiralık arabayı bir alışveriş merkezinin tabelasına doğru agresif bir şekilde sürerek mahvetmek ve mağazalara yürüyerek gidemediği bir yerde yaşamaya ne kadar uygun olmadığını göstermek olmuştu. Bunu bilerek yapmamış olması mümkündü ama Piper'ın kazara yaptığı çok az şey vardı.

Greenmantle, "Aslında canavarlar," dedi, ancak şimdi ineklerden çok yeni öğrencilerini düşünüyordu. "Bütün gün sadaka kabul ediyorlar ama doğru dişlere sahip olsalar sizi bir saniyede yerler.
o."

Bir sığır çiftliğindeki "tarihi" kiralık evlerine daha yeni taşınmışlardı. Çok sayıda tarih yazmış olan Greenmantle, çiftlik evinin
tarihi bir iddiaydı ama yeterince çekiciydi. Çiftçilik fikrini seviyordu; en temel dilbilimsel anlamda artık bir çiftçiydi.

Piper, "Cuma günü kanını almak için burada olacaklar," diye seslendi.

İnekler merakla alçaldı. Greenmantle deneysel olarak onları tersledi; yüz ifadeleri değişmedi. "Artık buradalar."

"İnekler değil. Senin için daha fazla hayat sigortası yaptırıyorum ve kanına ihtiyaçları var. Cuma günü. Burada ol."

Tekrar içeri girdi ve gıcırdayarak mutfağa indi. Piper pembe bir sutyen ve iç çamaşırıyla tezgâhın başında durmuş, mango doğruyordu. Sarı saçları başının etrafında bir perde gibiydi. Başını kaldırıp bakmadı.

"Cuma günü ders veriyorum," dedi. "*Çocukları* düşünün. Ne kadar hayat sigortasına ihtiyacımız var?"

"Eğer bir şey olursa sürdürmek istediğim belirli yaşam standartlarım var. Gecenin bir yarısı başına çok kötü şeyler geliyor." Adam bir parça mango çalarken kadın bıçağı adama sapladı. Adam sadece hızı sayesinde yara almaktan kurtuldu, kadının niyetsizliği sayesinde değil. "Dersten sonra hemen geri gel. Yaptığın gibi boş boş dolaşma."

Greenmantle, "Ben boşa harcamıyorum," dedi. "Oldukça maksatlı davranıyorum." "Evet, biliyorum, intikam almak, testislere sahip olmak falan."

"İstersen yardım edebilirsin. Yol tarifi ve diğer konularda çok daha iyisin."

Egosuna hitap etmenin onu memnun ettiğini pek saklayamadı. "Pazara kadar olmaz. Çarşamba günü kaşlarım var. Perşembe günü bikini bölgesi.
Cumartesi eve gelme. Cumartesi günü kaç. İnsanlara evi arattıracağım."

Greenmantle bir parça daha mango kopardı; bıçak bu sefer biraz daha yaklaştı. "Bu ne anlama geliyor?"

"Bir ilan gördüm. Bir yerdeki kötü enerjiden kurtulmak için. Bu ev onunla dolu."

"Bu sadece sensin."

Bıçağı lavaboya fırlattı, ölene kadar orada kalacaktı. Piper ev işlerini pek sevmezdi. Çok dar bir beceri seti vardı. Yatak odasına doğru sürüklendi, banyo yapmaya, kestirmeye ya da savaş başlatmaya gidiyordu. "Bizi öldürtme."

"Kimse bizi öldürmeyecek," dedi Greenmantle kesin bir ifadeyle. "Gri Adam kuralları biliyor. Ve diğerleri..." Bıçağı duruladı ve bıçak kutusuna geri koydu.

"Diğerleri ne?"

Onun hâlâ odada olduğunu fark etmemişti. "Ben de tam bugün Niall Lynch'in oğullarından birini nasıl gördüğümü düşünüyordum."

"O da mı bir piçti?" Piper sordu. Niall Lynch ortak yaşamlarında yedi orta derecede tatsız ve dört aşırı derecede tatsız ayın sorumlusuydu.

"Muhtemelen. Tanrım, ama tıpkı o şerefsize benziyordu. Onu yüzüstü bırakmak için sabırsızlanıyorum. Acaba kim olduğumu biliyor mu? Acaba ona söylemeli miyim?"

"Sen tam bir sadistsin," dedi umursamazca.

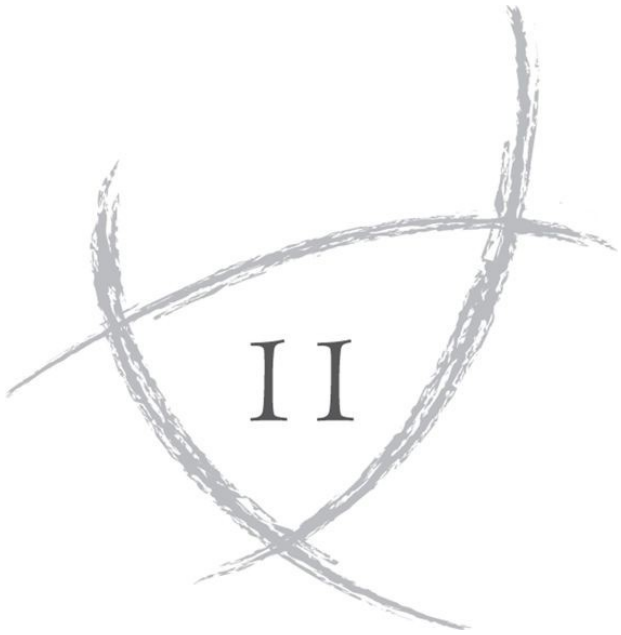
Parmak eklemlerini tezgâha vurdu. "Gidip şu ineklerin hangi çenelerinde diş olduğuna bakacağım."

"Alttan. Animal Planet'te görmüştüm."

"Ben yine de gidiyorum."

Hangi kapının çamurluğa çıktığını hatırlamaya çalışırken, kadının ona bir şey söylediğini duydu ama yakalayamadı. Takan kişiye kötü rüyalar gördüren on beşinci yüzyıldan kalma bir kemer tokasını araştırması gereken Belçikalı bir bağlantının numarasını çoktan çevirmişti. Bu adamın araştırması sonsuza dek sürecekti. Gri Adam'ı bu işe bulaştıramaması çok kötüydü; o en iyisiydi. Greenmantle'a ihanet edene kadar tabii.

Gri Adam'ın ona gelmesinin ne kadar süreceğini merak ediyordu.



Gansey ve Ronan okuldan sonra 300 Fox Way'e vardıklarında Calla oturma odasında tamamen gri giyinmiş bir adam tarafından saldırıya uğruyordu. Mavi, Persephone ve mobilyalar duvarlara yaslanmıştı. Adam mükemmel bir dövüş formunda duruyordu, bacakları omuzlarından biraz daha genişti, bir ayağı ilerideydi. Kadının ellerinden birini sıkıca kavramıştı. Calla'nın diğer elinde ise dökmemeye çalıştığı bir Manhattan vardı.

Gri Adam ince ince gülümsüyordu. Olağanüstü dişleri vardı.

Çocuklar kapıyı çalmadan, tanıdık bir şekilde içeri girmişlerdi ve şimdi Gansey postacı çantasını eski tokalı döşeme tahtalarının üzerine bıraktı ve oturma odasının kapısında durdu. Durumun müdahale gerektirip gerektirmediğinden emin değildi. Gri Adam (muhtemelen emekli olmuş) bir kiralık katildi. Hafife alınacak bir şey değildi.

Ama yine de, eğer Calla yardım isteseydi, kesinlikle içkisini bırakırdı. Elbette Mavi sadece yoğurt yemiyordur.

"Bana bir daha göster," dedi Calla. "Ben görmedim, sanmıyorum."

"Biraz daha sert yapacağım," diye yanıtladı Bay Gray, "ama kolunuzu gerçekten kırmak istemiyorum."

"Hiçbir yere yakın değildin," diye güvence verdi ona. "Sırtını bu işe ver."

Manhattan'ını yudumladı. Elini ve bileğini tekrar kavradı, teni onunkine karşı solgundu ve hızla tüm kolunu çevirdi. Omzu keskin bir şekilde aşağı doğru eğildi; içkisini kaptı ve kıkırdadı. "Bunu hissettim."

"Şimdi bana yap," dedi Bay Gray. "İçkini ben tutarım."

Ellerini ceplerine sokan Gansey kapı pervazına yaslanmış, olanları izliyordu. İçgüdüsel olarak, taşıdığı korkunç haberin, paylaşıldığında daha da ağırlaşacak türden bir yük olduğunu biliyordu. Fırtınadan önce kendine bir an izin verdi, evin atmosferinin üzerinde her zamanki etkisini göstermesine izin verdi. Monmouth Manufacturing'in aksine, 300 Fox Way yabancı insanlar ve tuhaf nesnelerle doluydu. Konuşmalar, müzik, telefonlar ve eski aletlerle uğulduyordu. Bu kadınların hepsinin geçmişe ve geleceğe bağlı olduğunu, dünyadaki her şeye ve birbirlerine bağlı olduklarını unutmak imkansızdı.

Gansey ziyaret etmekten çok içine çekildi.

Onu seviyordu. Bu dünyanın bir parçası olmak istiyordu, her ne kadar asla olamayacağının sonsuz nedenleri olduğunu bilse de. Mavi, böyle bir evin doğal sonucuydu: kendinden emin, tuhaf, saf, meraklı.

Ve işte *buradaydı*: nevrotik, nadide, tamamen başka bir şeyin ürünü. "Başka ne?" Calla sordu.

"İsterseniz size çenemi nasıl açacağınızı gösterebilirim," dedi Bay Gray nazikçe.

Calla onu görünce, "Ah, evet, işte Üçüncü Richard Gansey," dedi. "Ve yılan. Coca-Cola nerede?"

"İş," dedi Gansey. "İşten çıkamadı."

Persephone uzun, açık pembe bir içkinin arkasından belli belirsiz el salladı. Mavi el sallamadı. Gansey'nin yüz ifadesini görmüştü.

"Colin Greenmantle ismi size bir şey ifade ediyor mu?" Gansey, cevabı zaten biliyor olmasına rağmen Bay Gray'e sordu.

Calla'ya içkisini uzatan Gri Adam avuçlarını pantolonuna sildi. Mükemmel dişleri kaybolmuştu. "Colin Greenmantle benim işverenimdi."

"O bizim yeni Latince öğretmenimiz."

"Ah, canım," dedi Persephone. "Bir içki ister misin?"

Gansey onun kendisiyle konuştuğunu fark etti. "Oh, hayır, teşekkür ederim."

"Bana bir tane daha lazım," dedi. "Sizin için de bir tane yapıyorum, Mr. Gray."

Gri Adam pencereye doğru ilerledi. Arabası, kocaman bir spoyleri olan, dikkat çekmeyen beyaz bir Mitsubishi, dışarıya park edilmişti ve hem o hem de Ronan dalgın dalgın arabayı incelediler. Çok uzun bir süre sonra Gri Adam, "Ronan'ın babasını öldürmemi isteyen adam o," dedi.

Gansey bu ifadenin sıradanlığının onu incitmeyeceğini biliyordu -Bay Gray bir kiralık katildi, Niall Lynch onun hedefiydi, Ronan'ı o zamanlar tanımıyordu ve etik olarak Bay Gray'in mesleği muhtemelen profesyonel bir paralı askerden daha kötü değildi- ama bu Ronan'ın babasının ölmüş olduğu gerçeğini değiştirmiyordu. Kendisine Gri Adam'ın sadece umursamaz bir silah olduğunu hatırlattı. Greenmantle ise onu kullanan eldi.

Bu noktaya kadar sessiz kalan Ronan, "Onu öldüreceğim," dedi.

Gansey'nin gözünün önüne aniden korkunç bir görüntü geldi: Ronan'ın elleri kanla boyanmış, gözleri boş ve bilinmez, ayaklarının dibinde bir ceset. Bu vahşi ve sarsılmaz bir görüntüydü, daha da kötüleşti çünkü Gansey
Bir araya geldiklerinde nasıl görüneceklerini tam olarak bilmek için parçaları ayrı ayrı inceleyin.

Gri Adam hızla döndü.

"*Yapmayacaksın*," dedi Gansey'nin o güne kadar ondan duymadığı bir güçle. "Beni duyuyor musun? Yapamazsın."

"Oh, yapamaz mıyım?" Ronan sordu. Sesi alçak ve tehlikeliydi; cevabını hırıldayarak vermesinden çok daha tehditkârdı.

"Colin Greenmantle dokunulmazdır," dedi Gri Adam. Parmaklarını iki yana açarak elini havaya kaldırdı. "O ağa yapışmış bir örümcek.
Her bacak bir ipliğe dokunur ve örümceğe bir şey olursa cehennem yağar."

Ronan, "Ben zaten cehennemi yaşadım." dedi.

"Cehennemin ne olduğu hakkında hiçbir fikrin yok," dedi Gri Adam, ama kaba bir şekilde değil. "İntikam almak isteyen ilk oğul olduğunu mu sanıyorsun? Sence baban onun öldürdüğü ilk kişi miydi? Yine de Greenmantle yaşıyor ve

dokunulmadan. Çünkü nasıl işlediğini hepimiz biliyoruz. Boston'dan buraya gelmeden önce, benim gibi insanlara, bilgisayar programlarına, banka hesaplarına on altı küçük iplik bağlardı. Örümcek ölür, ağ seğirir, aniden hesaplarınız temizlenir, küçük kardeşiniz ampute olur, ağabeyiniz Washington'da bir arabanın direksiyonunda ölür, Bayan Gansey'in kampanyası sahte skandal fotoğrafları yüzünden yok olur, Adam'ın bursu kaybolur, Blue bir gözünü kaybeder -"

"Dur," dedi Gansey. Kusabileceğini düşündü. "Tanrım, lütfen dur."

"Ronan'ın aptalca bir şey yapamayacağını anlamasını istiyorum," dedi Gri Adam. "Greenmantle'ı öldürmek, bildiğiniz hayatlarınızı sona erdirmek demektir.
İntikam almanın size ne faydası olacak?"

"Bunu katil söylüyor," dedi Ronan. Şimdi hırıltısı geri gelmişti, bu da canının yandığı anlamına geliyordu.

"Katil diyor, evet, ama ben bu işte iyiyim," diye yanıtladı Bay Gray. "Göz kamaştırıcı bir ağın içindeki bir örümcek olmasaydı bile, onu öldürmenin tatmini için hapse girmeye razı olur muydunuz?"

Ronan tek kelime etmeden ön kapıyı çarparak çıktı.
Gansey takip etmedi. Ronan'ın acısını hafifletme dürtüsü ile onun yaralı ama temkinli kalmasına izin verme dürtüsü arasında kalmıştı. Şiddet, Gansey'nin yakalanabileceğini düşünmediği bir hastalıktı. Ama etrafındaki arkadaşları yavaş yavaş bu hastalığa yakalanıyordu.

Persephone Gri Adam'a bir içki getirdi; kendisinin de bir içkisi vardı. Birlikte içkilerini yuvarladılar.

"Bunu ister misin?" Mavi Gansey'e sordu. Yoğurt kabını ona doğru eğdi, böylece geriye kalan tek şeyin dibindeki meyve olduğunu görebildi. Başını sallamadı ama yine de ona getirdi ve kaşığını uzattı. Topraklayıcı bir etkisi vardı - yaban mersininin şok edici balçığı, midesine vuran şeker, okuldan boşalmış olması, ağzının
kaşığa en son dokunacak şey.

Mavi onun ilk lokmayı alışını izledi ve sonra hızla Bay'a döndü.
Gray. "Dün gece okuma için gelen oydu, değil mi?"

"Evet," dedi Bay Gray. "Düşündüğüm gibi. Şimdi de çocuklara Latince öğretiyor."

"Neden?" Gansey sordu. "Neden biz?"

"Siz değil," diye yanıtladı Bay Gray. "Ben. Belli ki Greywaren'larla kaçış hikâyeme inanmamış. Maura'yı aramak için bu eve geldi, çünkü onun benim için önemli olduğunu düşünüyor. Okula sızmış
Çünkü seninle tanıştığımızı öğrenmiş. Hâlâ burada olduğumu bildiğini ve buradaki hayatım hakkında ne kadar çok şey bildiğini bilmemi istiyor."

"Ne yapacağız?" diye sordu Gansey. Bugünün bir hata olduğunu düşünmeye başlamıştı; bu okulun gerçek ilk günü değildi; yarına kadar yatakta kalmalı ve tekrar denemeliydi.

"O senin sorunun değil; benim sorunum," dedi Bay Gray sert bir sesle.

"O her gün benim okulumda. Ronan *her gün onun yüzüne bakmak* zorunda.
Bu nasıl benim sorunum olmaz?"

Bay Gray, "Çünkü onun istediği siz değilsiniz. Ben konuşacağım. Sizin sorununuz bu konuyu ele almama izin vermek."

Gansey çömeldi. Bay Gray'in niyetine inanıyordu ama ifadesine değil. Son bir yıl içinde öğrendiği bir şey varsa, o da bu kasabada her şeyin birbirine karışmış olduğuydu.

Calla, Bay Gray'in bileğini tuttu ve yavaşça kolunu kıracakmış gibi yaptı. Başını hafifçe sallayarak onunla yer değiştirdi, bir eline avucunu, diğerine bileğini aldı. Yavaş bir hassasiyetle çevirdi. Birkaç kez, böylece nasıl yaptığını görebiliyordu. Onu bu sahte şiddet eylemini ustalıkla sergilerken izlemenin tatmin edici bir yanı vardı, kontrollü ve güzel bir şey, bir dans gibi. Temiz, kaslı görünüşü ve temiz, kasıtlı süreciyle ilgili her şey, *ben hallederim*, diyordu.
kontrol altında. Her şey için durduğu yerde.

Gansey, Greenmantle'ın Gri Adam'ın sorunu olmasına izin vermeyi ne kadar da çok istiyordu. Ama yine o daralan siyah tüneli, çukuru ve dibindeki mezarı gördü.

Calla küfretti ve omzunu tuttu.

"Üzgünüm," dedi Bay Gray. Gansey'e, "Ne istediğini öğreneceğim."

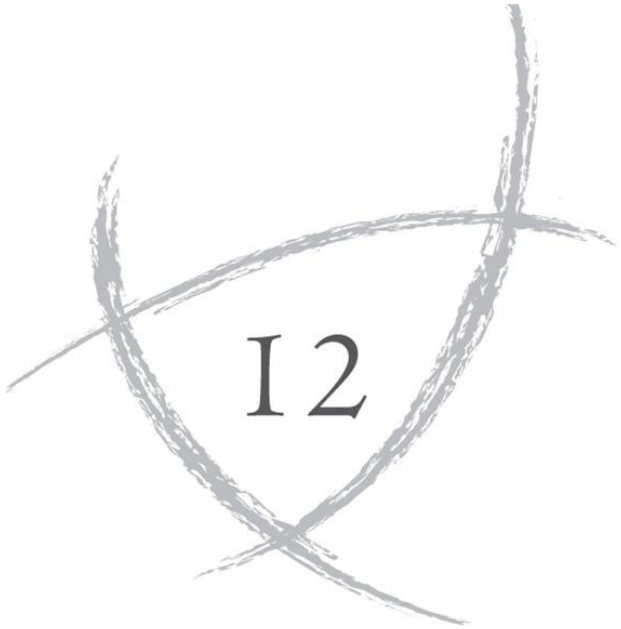
"Sakın öldürülme," dedi Mavi hemen.

"Öyle bir niyetim yok."

Persephone sonunda küçük sesiyle konuştu. "Bence o kralı neredeyse bulmuş olman iyi oldu."

Gansey onun kendisiyle konuştuğunu fark etti. "Öyle mi?"

"Elbette," dedi Calla. "Yeterince uzun sürdü."



O gece, işten döndükten kısa bir süre sonra Adam kilisedeki dairesinin kapısının çalındığını duydu. Kapıyı açtığında, önce karşı taraftaki kişinin gerçek olduğuna, sonra da bu kişinin Ronan değil de Gansey olduğuna şaşırdı.

"Oh," dedi. "Geç oldu."

"Biliyorum." Gansey paltosu ve tel kafesleri içindeydi; belli ki uyumaya çalışmış ve başaramamıştı. "Özür dilerim. Hesabını bitirdin mi? Dört numarayı alamıyorum."

Greenmantle kelimesini söylemedi. Bay Gray'den daha fazlasını duyana kadar söylenecek başka bir şey yoktu.

"Ben aldım, ama sen bakabilirsin." Adam Gansey'i içeri aldı, mektubu süpürdü.

- *Mektubu* kapının yanındaki küçük rafın arkasına koydu. Ronan'ın aksine Gansey dairenin içinde yersiz yurtsuz görünüyordu. Kırma tavan onu daha çok sıkıyordu; sıvadaki çatlaklar daha keskin bir şekilde kazınmıştı; Adam'ın eşyalarını içeren faydacı plastik kutular estetik cazibeden daha da yoksun görünüyordu. Gansey eski şeylere aitti ama burası sadece eski değil, aynı zamanda ucuzdu.

Mektup gizliydi, değil mi? Saklıydı. Adam rafın arkasından parlayan dış hatlarını hissedebiliyordu. Gansey ona acıyacak ve bir avukat tutacaktı ve Adam kendini pislik gibi hissedecekti ve sonra kavga edeceklerdi -

Savaşmayacağız.

Gansey paltosunu çıkarıp attı - paltosunun altında bir tişört ve Pijama pantolonu, ki bu muhtemelen Adam'ın arkadaşı için hayal edebileceği en mecazi kıyafetti, tabii tişörtün altına başka bir palto ve o ikinci paltonun altına başka bir pijama takımı giymeyi başaramazsa, bu böyle devam eder, sonsuz bir Gansey matruşkası - ve kendini yatağın ucuna attı.

"Annem aradı," dedi Gansey. "Bir sonraki hafta sonu valiyle tanışmak istiyor muyum, çünkü tanışırsam harika olur ve arkadaşlarımı da getirmek istiyor muyum? Hayır anne, aslında bunu hiç istemem. Helen orada olacak! Evet anne, öyle tahmin ediyorum ama Adam'ı kaçıracağından endişe ettiğim için bunu bir artı olarak görmüyorum. Tamam, tamam, yapmak zorunda değilsin, meşgul olduğunu biliyorum ama nokta nokta nokta *vesaire vesaire*. Oh, unuttum, ödemeyi getirdim
izinsiz giriş."

Ceketini kolundan tutarak yaklaştırdı ve cebinden iki çikolata çıkardı. Birini Adam'ın kucağına attı ve diğerini kendisi için soydu.

Adam bunu yemeyi çok istiyordu ama yarın akşam iş yerinde vereceği molada yemek üzere bir kenara koydu. "Beni ayakta tutar." Gansey'nin zarif ablasının onu yakışıklı bulması fikri hoşuna gitmişti. Kadının imkânsızlığı bunu sadece hoş bir ego okşaması haline getiriyordu. "Gidiyor musun?"

"Bilmiyorum. Eğer yaparsam, gelir misin?"

Adam içgüdüsel bir gerginlik hissetti. En son bir Gansey siyasi etkinliğine gittiği zamandan kalma kas hafızası. "Blue'yu da davet etsen iyi olur.
Sonuncusuna davet edilmediğim için beni azarladı."

Gansey gözlerini kırpıştırdı, gözlüklerinin arkasındaki gözleri irkilmişti. "Onu davet et*mediğim* için mi?"

"Hayır, ben. Ama o gitmek isteyecektir. Güven bana. O korkutucu bir şeydi."

"Sana inanıyorum. Tanrım, az önce valiyle tanıştığını hayal ettim. Kafamda onun sorularından oluşan bir slayt gösterisi oynatıyorum."

Adam sırıttı. "Hepsini hak ediyor."

Gansey bir kalemle ödevini gözden geçirip Adam'ınkiyle karşılaştırdı, ancak Adam onun gelmeden önce dört numarayı oldukça iyi yaptığını görebiliyordu. Adam çikolataya baktı ve ellerinin arkasını ovuşturdu. Her kış tüm çabalarına rağmen korkunç bir şekilde çatlarlardı ve çoktan kurumaya başlamışlardı. Tıkırtıların kesildiğini fark etti ve başını kaldırıp baktığında Gansey'nin kaşlarını çatarak boşluğa baktığını gördü.

"Herkes *sadece Glendower*'ı *bul* diyor," dedi Gansey aniden, "ama etrafımdaki mağara duvarları yıkılıyor."

Yıkılan mağara duvarları değildi. Adam, Gansey'in mağaradaki endişesini duyduğuna göre, onun yeniden ortaya çıkışına son derece hazırdı Şimdi. Gansey'e kendini toparlaması için bir şans vermek üzere gözlerini kaçırdı ve sonra, "Malory bundan sonra ne yapmamızı söylüyor?" diye sordu.

"Anlayamadığım bir nedenden ötürü Devin Mezarı'ndan heyecan duyuyor gibi görünüyor." Gansey gerçekten de Adam'ın ona tanıdığı süreyi ses tonunu dikkatle ayarlamak için kullanmıştı; endişe, sıkça uygulanan bir ritüelde alaycı bir küçümsemeye dönüşmüştü. "Görsel ipuçlarından, enerji okumalarından ve hepsinin orayı işaret ettiğinden bahsediyor. Ley hattımıza bayıldığını söylüyor. Gözleri fal taşı gibi açılmış.
o."

"Bir zamanlar öyleydin," diye hatırlattı Adam ona. İkisi de öyleydi. Ne kadar nankör olmuşlardı, daha iyi mucizeler için ne kadar açgözlüydüler.

Gansey sözsüz bir anlaşmayla kalemine vurdu.

Sessizlikte Adam banyo yönünden gelen fısıltıları duydu. Deneyimlerinden, fısıltıların musluktan damlayan sudan geldiğini ve bu dilin kendisi için anlamsız olduğunu biliyordu. Ronan bir ya da iki kelimeyi tanıyabilirdi; eski dil her neyse onu tercüme eden bulmaca kutusu vardı. Ama Adam hâlâ dinliyor, seslerin yükselip alçalacağını, ley hattının dalgalanıp dalgalanmadığını ya da Cabeswater'ın iletişim kurmaya çalışıp çalışmadığını duymayı bekliyordu.

Gansey'nin kaşları çatılmış bir halde kendisine baktığını fark etti. Adam onun yüz ifadesinin ne olduğundan ya da ne kadar zamandır Gansey'nin duyamayacağı bir şeye odaklandığından emin değildi. Gansey'nin yüzüne bakılırsa, bir süredir.

"Malory bütün gün Monmouth'ta mı mahsur kaldı?" Adam hemen sordu.

Gansey'nin yüzü aydınlandı. "Ona etrafta dolaşması için Suburban'ı verdim.

Tanrı yardımcımız olsun; yürür gibi araba kullanıyor. Ama Monmouth'u sevmediğini söyleyebilirim."

"Vatana ihanet," dedi Adam, çünkü bunun Gansey'i memnun edeceğini biliyordu ve öyle olduğunu da gördü. "Ronan nerede?"

"Ahırlara, dedi." "Ona inanıyor musun?"

"Muhtemelen. Chainsaw'ı aldı," dedi Gansey. "Greenmantle ile uğraşacağını sanmıyorum - Bay Gray çok ikna ediciydi. Ve başka ne olabilir ki?

girmiş? Kavinsky öldü, yani - *Tanrım*, beni dinle. Yüce İsa." Mağara duvarları daha da parçalandı; daha önceki ayin kusurluydu.

Gansey duvara yaslandı ve gözlerini kapadı. Adam onun yutkunmasını izledi.

Mağarada yine Gansey'in sesini duydu.

"Sorun değil," dedi Adam. Joseph Kavinsky'nin ölmüş olması umurunda değildi ama Gansey'nin umurunda olması hoşuna gitmişti. "Ne demek istediğini anlıyorum."

"Hayır, öyle değil. Bu benim için iğrenç bir şey." Gansey gözlerini açmadı. "Her şey çok çirkinleşti. Bu şekilde olmaması gerekiyordu."

Adam için her şey çirkin *başlamıştı* ama Gansey'nin ne demek istediğini biliyordu. Asil, umursamaz ve iyimser arkadaşı yavaş yavaş gözlerini açıyor ve dünyanın ne olduğunu görüyordu; pis, vahşi, saygısız ve adaletsizdi. Adam her zaman istediği şeyin bu olduğunu düşünmüştü - Gansey'nin bunu *öğrenmesini*. Ama şimdi emin değildi. Gansey kimseye benzemiyordu ve Adam birdenbire onun gerçekten öyle olmasını istediğinden emin olamadı.

"İşte," dedi Adam, ayağa kalkıp tarih metinlerini getirerek. "Okumayı yap. Yüksek sesle. Ben not alacağım."

Bir saat bu şekilde geçti, Gansey o güzel yaşlı sesiyle yüksek sesle okuyor, Adam da aşırı hırslı eliyle bir şeyler karalıyordu.

Ödevin sonuna geldiğinde metni dikkatlice kapattı ve Adam'ın komodin olarak kullandığı ters çevrilmiş plastik kutunun üzerine koydu.

Gansey ayağa kalktı ve ceketini giydi.

"Sanırım," dedi, "Glendower'ı bulursak - ne zaman bulursak - ondan Nuh'un hayatını isteyeceğim. Sence bu işe yarar mı?"

Bir önceki konuşmanın konusuyla o kadar alakasızdı ki Adam hemen cevap vermedi. Sadece Gansey'e baktı. Onda farklı bir şeyler vardı; Adam'ın arkası dönükken değişmişti. Kaşlarının arasındaki kırışıklık mı? Çenesini nasıl eğmişti? Belki de sorumluluk duygusu ağzının kenarlarını aşağıya doğru çekiştirirken ağzını daha sıkı kapatmıştı.

Adam yaz boyunca sürekli kavga etmeyi nasıl başardıklarını hatırlayamıyordu. Gansey, en iyi arkadaşı, aptal, nazik ve muhteşem en iyi arkadaşı.

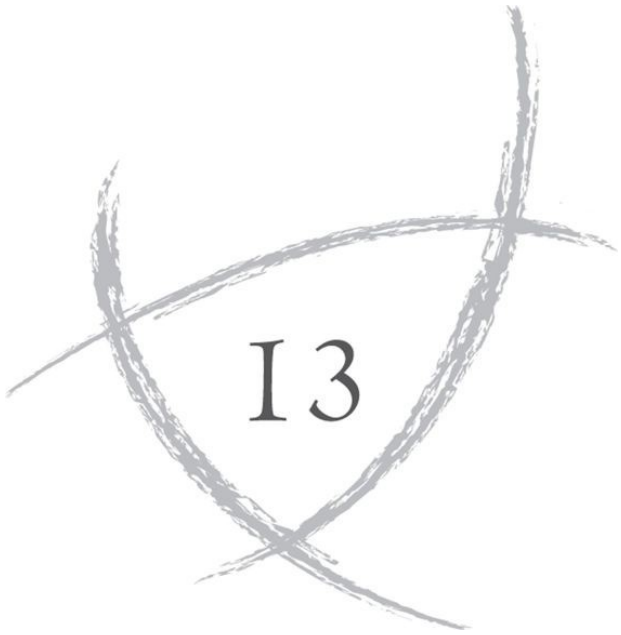
"Hayır ama bence sormaya değer." diye cevap verdi.

Gansey bir kez başını salladı. İki kez. "Seni geç saate kadar tuttuğum için özür dilerim. Yarın görüşür müyüz?"

"İlk şey."

Gansey gittikten sonra Adam gizli mektubu aldı. İçinde babasının yeniden planlanan mahkeme tarihi vardı. Adam'ın uzak bir yanı, *Robert Parrish* kelimelerini görmenin bile midesini çamurlu ve vatan hasreti dolu bir şekilde bulandırmasına hayret etti.

İleri bak, Adam. Yakında her şey geride kalacaktı. Yakında bu okul yılı da geride kalacaktı. Yakında Glendower'ı bulacaklardı, yakında hepsi kral olacaktı. Yakında, yakında.



Ertesi gün okuldan sonra Mavi bir elinde kaşık, diğer elinde İngilizce için analiz etmeyi seçtiği *Lysistrata* oyunuyla masaya oturdu. (*Kadınlar için kaçmak kolay değildir, bilirsiniz. Biri kocasıyla uğraşmakla, hizmetçiyi uyandırmakla, çocuğunu uyutmakla, yumurcağı yıkamakla ya da beslemekle meşguldür*). Dağınık mutfağın pencerelerine gri çiseleyen yağmur vuruyordu.

Blue, *Lysistrata*'yı düşünmüyordu. Gansey'i düşünüyordu.
ve Gri Adam, Maura ve kuzgunların mağarası.

Birden kuzeni Orla'nın tam boyutunda ve şeklinde bir gölge masanın üzerine düştü.

Orla merhaba derken, "Maura'nın uzakta olduğunu anlıyorum ama bu etrafta sosyal bir gerizekalı gibi dolaşmak için bir neden değil," dedi. "Ayrıca, en son ne zaman yoğurt dışında bir yiyecek yedin?"

Bazen Blue Orla'ya katlanamazdı. Bu da o zamanlardan biriydi. Başını kaldırıp bakmadı. "Kırıcı olma."

"Charity bana T.J.'in bugün sana çıkma teklif ettiğini ve senin ona öylece baktığını söyledi."

"Ne?"

"T.J. sana çıkma teklif etti. Sen sadece ona baktın. Çanlar mı çalıyor?" Orla Mountain View Lisesi'nden mezun olalı çok olmuştu ama sınıfındaki herkesle hâlâ arkadaş ya da eski sevgiliydi ve tüm bu küçük kardeşlerin kolektif gücü Orla'ya Blue'nun şu anki lise hayatı hakkında eksik de olsa bir fikir veriyordu.

Mavi uzun boylu kuzenine yukarı (ve yukarı, ve yukarı) baktı. "Öğle yemeğinde T.J. masama geldi ve dosyamdaki tek boynuzlu atın üzerine bir penis çizdi. Charity'nin bahsettiği olay bu mu?"

"Bana Üçüncü Richard Gansey deme," diye karşılık verdi Orla.

"Çünkü kastettiği buysa, evet, ona öylece baktım. Bunun bir konuşma olduğunu fark etmedim çünkü *penis*."

Orla burun deliklerini muhteşem bir şekilde genişletti. "Sana bir tavsiye: Bazen insanlar sadece arkadaşça davranmaya çalışırlar. Herkesin her zaman derin olmasını bekleyemezsiniz. Sadece sohbet etmek vardır."

"*Sohbet* ediyorum," diye karşılık verdi Mavi. Her ne kadar tek boynuzlu atının cinsiyetsiz olmasını tercih etse de, T.J. olayı onu rahatsız etmemişti. Sadece kendisini okuldaki herkesten daha yaşlı hissetmesine neden olmuştu. "Sakıncası var mı? Bunu almaya çalışıyorum
Gansey gelmeden hallet." (*Ey Zeus, ne zonklayıcı acı!*)

"İnsanlarla sadece arkadaş olabilirsin, biliyorsun," dedi Orla. "Bence tüm o kuzgun oğlanlara aşık olman çok çılgınca."

Orla haksız değildi elbette. Ama Blue ve oğulları hakkında fark etmediği şey, *hepsinin* birbirine aşık olduğuydu. O bir
Onlara, ona ya da birbirlerine olduklarından daha az takıntılıydılar, her konuşmayı ve hareketi analiz ediyor, her şakayı gittikçe daha uzun süren bir espriye dönüştürüyor, her anı ya birbirleriyle geçiriyor ya da bir dahaki sefere ne zaman birlikte olacaklarını düşünüyorlardı. Blue, her şeyi kuşatmayan, kör edici, sağır edici, çıldırtıcı, hızlandırıcı olmayan bir arkadaşlığın mümkün olduğunun tamamen farkındaydı. Sadece şimdi bu türden bir arkadaşlığa sahip olduğu için diğerini istemiyordu.

Orla parmaklarını Mavi ve kitabı arasında şıklattı. "Mavi. Ben de tam bundan bahsediyordum."

Mavi yerini korumak için parmağını sayfaların arasına soktu. "Ben tavsiye istemedim."

"Hayır, ama yapmalısın," dedi Orla. "Bir yıl içinde ne olacağını sanıyorsun? Oğullarının hepsi havalı okullara gidecek ve sen nerede olacaksın? Burada, Henrietta'da, *sohbet etmediğin* insanlarla birlikte."

Mavi ağzını açıp kapattı ve Orla'nın gözleri zaferle parladı. İliklerine kadar kazdığını biliyordu.

Dışarıda eski bir Camaro'nun tanıdık homurtusu duyuldu ve Mavi yerinden sıçradı. Kaşığını lavaboya bıraktı. "Aracım geldi."

"*Geçici* yolculuk."

Mavi patladı ve yoğurt kabını geri dönüşüm kutusuna fırlattı. "Ne oldu, Orla? Kıskançlık mı? Yoksa ne? Onları benim sevdiğim kadar sevmemi istemiyorsun çünkü... beni incinmekten kurtarmaya mı çalışıyorsun? Başka neyin geçici olduğunu biliyor musun? *Hayat*."

"Lütfen, bunu biraz abarttığınızı düşünmüyor musunuz-"

"Belki de sevgimi başka annelere de yaymalıydım!" Mavi ceketini kaptı ve hışımla koridordan kapıya doğru yürüdü. "*Onu* bu kadar çok sevmeseydim, gittiğinde o kadar da kötü hissetmezdim! Her biri sevgimin *küçük* bir parçasını içeren yedek ebeveynlerim olabilirdi, böylece biri gittiğinde farkına bile varmazdım! Ya da belki de hiç kimseyi ya da hiçbir şeyi sevmemeliyim! Bu en kolayı, gerçekten, çünkü o zaman asla hayal kırıklığına uğramayacağım! Sevgim için bir kule inşa edeceğim.
kalp!"

"Oh, sakin ol," dedi Orla, platform takunyalarıyla Blue'nun peşinden giderken. "Kastettiğim bu değildi."

"Ne düşünüyorum biliyor musun, Orla? Bence sen büyük, şişko bir *zorbasın* -" Mavi, ön koridora adımını atmış olan Gansey'e doğru hızla ilerledi. Bir an için nane kokusunu aldı, göğsünün sertliğini hissetti ve sonra geri döndü.

Gansey saatini Blue'nun tığ işi ceketinden çözdü. "Merhaba. Oh, Orla."

"Ah, *Orla*," diye yankılandı Orla, pek de hoş olmayan bir sesle. Bu ona değildi, ama o da
Bunu biliyordu; irkildi.

Üst kattan Calla kükredi, "Kes sesini!"

"Bu konuşmayı daha sonra hatırlayacak ve benden özür dileyeceksin," dedi Orla Blue'ya. "Kim olduğunu unutuyorsun." Uzun bacakları ve kocaman ayakkabılarının üzerinde olabildiğince zarif bir şekilde döndü.

Gansey tartışmanın kaynağını sormayacak kadar nazikti. "Çıkarın beni buradan," dedi Blue.

Dışarıda berbat bir gün vardı, vıcık vıcık ve serin, sonbaharın sonları çok erken gelmişti. Malory çoktan Domuz'un ön koltuğuna yerleşmişti; Blue onun yanında olmasından hem pişmanlık hem de memnuniyet duyuyordu. Onu aptalca bir şey yapmaktan alıkoyacaktı.

Şimdi Köpeğin yanında oturmuş, Coopers Dağı yolunda Köstebek Tepesi'ni geçerken arka koltuğun camından dışarı bakıyor ve kötü ruh halinin griye sızdığını hissediyordu. Burası Henrietta'dan çok farklı bir yerdi. Kırsal, ama daha az vahşi. Daha çok inek, daha az orman. Ve çok fakir. Otoyol boyunca sıralanan evler tek kişilik karavanlardan daha küçüktü.

"Bu konuda hiç umutlu değilim," diyordu Gansey Malory'ye. Sol omzunu sıvazladı; kapalı olmasına rağmen camdan içeri yağmur giriyordu. Dikiz aynasının altındaki gösterge paneline de su damlıyordu.
Malory elindeki haritanın üzerindeki suyu silkeledi. "Bir yıl önce bu dağın her yerini taradım ve hiç mağara görmedim. Eğer bir tane varsa, o da başkasının sırrıdır."

Mavi öne doğru eğildi; Köpek de öyle. "Ülkedeki insanların başkalarının sırlarını öğrenmesinin çok zekice bir yolu var. Onlara *sorarız*."

Gansey dikiz aynasında önce onun, sonra da Köpeğin gözleriyle karşılaştı. "Adam sırlarını oldukça gizli tutar."

"Oh, *Adam'ın* taşralıları gibi değil."

Blue, Virginia'nın kendi bölgesindeki kırsal nüfus için iki farklı stereotip olduğunu keşfetmişti: Birine borç veren komşular

bir bardak daha şeker ve herkes hakkında her şeyi biliyordu ve ellerinde tüfeklerle verandalarında durup ırkçı sloganlar atan cahiller sarhoş olduklarında bir şeyler yaparlardı. İlk grupta iyice yerleşik olarak büyüdüğü için, ikinci gruba ergenlik çağına kadar inanmamıştı. Okul ona bu iki türün neredeyse hiçbir zaman aynı batında doğmadığını öğretmişti.

"Bak," dedi. "Oraya vardığımızda, sana durman gereken evleri göstereceğim.

.."

Coopers Dağı'nın bir dağdan çok bir dağ eteği olduğu ortaya çıktı. Düzgün bir dağdı, daha çok seyrek nüfuslu tarlaların ortasında aniden ortaya çıkması nedeniyle etkileyiciydi. Bir tarafında küçük bir mahalle uzanıyordu. Çevrenin geri kalanını geniş çiftlik evleri kaplıyordu. Mavi, Gansey'i ilkinin yanından geçirip ikincisine doğru yönlendirdi.

"Mahallelerdeki insanlar sadece mahallelerdeki insanlar hakkında bilgi sahibidir" dedi. "Mahallelerde mağara olmaz. İşte, işte, bu iyi! Süslü suratınla arabada beklesen iyi edersin."

Gansey yüzünün süslü olduğunun o kadar farkındaydı ki itiraz edemedi. Camaro'yu beyaz bir çiftlik evinde son bulan uzun, çakıllı bir yola doğru sürdü. Cinsi belirsiz ya da her cinsten tüylü bir köpek, yağmurun altında dışarı çıkarken ona havlamaya başladı.

"Hey, sen," diye selamladı Mavi onu ve köpek hemen verandanın altına çekildi. Kapıda, elinde bir dergi tutan yaşlı bir kadın kapıyı çaldı. Dost canlısı görünüyordu. Blue'nun deneyimine göre, uzak ve yorgun çiftlik evlerinde yaşayan herkes genellikle dost canlısı görünürdü, ta ki öyle görünmeyene kadar.

"Sizin için ne yapabilirim?"

Mavi, aksanını olabildiğince yavaş ve yerel bir şekilde kullandı. "Hiçbir şey satmıyorum, söz veriyorum. Adım Blue Sargent ve Henrietta'da yaşıyorum ve bir jeoloji projesi yapıyorum. Buralarda bir mağara olduğunu duydum. Bana doğru yolu gösterebilir misiniz?"

Sonra sanki kadın ona çoktan yardım etmiş gibi gülümsedi. Blue'nun garsonluk ve köpek bakıcılığı yaparken öğrendiği bir şey varsa o da

Maura Sargent'ın kızına göre, insanlar genellikle onlardan beklediğiniz gibi bir insan oluyorlardı.

Kadın düşündü. "Kulağa tanıdık geliyor, ama sanmıyorum ki... Wayne'e sordunuz mu? Bauer'e? O bu alanda iyidir."

"Şimdi hangisi?"

Kadın otoyolun karşı köşesini işaret etti.

Mavi ona bir başparmak işareti yaptı. Kadın ona şans diledi.

Wayne Bauer evde değildi ama karısı evdeydi ve mağara hakkında bir şey bilmiyordu ama yolun aşağısındaki Jimmy'ye sormuşlardı çünkü o sürekli hendek kazardı ve hendeklerde her türlü şey bulunurdu. Jimmy bilmiyordu ama Gloria Mitchell'in geçen yıl bu konuda bir şeyler söylediğini sanıyordu. Gloria'nın evde olmadığını ama yaşlı kız kardeşinin evde olduğunu fark ettiler ve Gloria, "Ne demek istiyorsun?" diye sordu. Jesse Dittley'in mağarası mı?"

Emniyet kemerini bağlarken Gansey Blue'ya, "Kendini beğenmiş gibi görünmene gerek yok," dedi.

"Elbette var," diye yanıtladı Mavi.

Dittley çiftliği doğrudan Coopers Dağı'nın eteklerindeydi. Arkaya doğru sallanan ahşap iskeletli evin etrafı kısmen arabalar ve tamamen büyümüş kanepelerle çevriliydi. Terk edilmiş lastikler ve kırık pencereler Klimalar, Monmouth'taki dağınık mutfak-banyo-çamaşırhane gibi Blue'da da aynı duyguyu uyandırdı: toparlama ve düzen verme dürtüsü.

Dışarı çıkarken *Jesse Dittley* ismini zihninde tekrar tekrar çevirdi. Bu isimle ilgili bir şey aklına takıldı ama ne olduğunu düşünemedi. Eski bir aile dostu mu? Bir gazete haberindeki seks suçlusu mu?
Resimli kitap karakteri mi?

Ortadakinin o olması ihtimaline karşı, pembe sustalı bıçağının cebinde olduğundan emin oldu. Birini bıçaklamak zorunda kalacağını pek düşünmüyordu ama hazırlıklı olmak hoşuna gidiyordu.

On dört boş süt testisi ve on kediyle birlikte eğimli verandada durdu ve kapıyı çaldı. Kapının açılması uzun zaman aldı ve açıldığında içinden bir nefes sigara dumanı çıktı.

"SEN DE KIMSIN?"

Kadın adama baktı. Adam da ona baktı. Adamın boyu bir metreye yakın olmalıydı ve üzerinde o güne kadar gördüğü (ve çok gördüğü) en büyük beyaz eş kazağı vardı. Yüzü şaşırmış olsa da yumuşaktı; Mavi, gürlemenin kötü niyetten değil, göğüs kapasitesinden kaynaklandığına karar verdi. O
kurdelelerden ve gazoz kapaklarından yaptığı gömleğine, sonra da yüzüne baktı.

"Sizinle tanıştığım için heyecanlıyım." Onun yanından evin içine baktı. Hayatında hiç görmediği kadar çok koltuk gördü (ve çok şey gördü). Onun adını daha önce nerede duymuş olabileceğine dair hiçbir ipucu yoktu. "Jesse Dittley siz misiniz?"

"BEN JESSE DITTLEY. YEŞİLLİKLERİNİ HİÇ YEMEDİN Mİ?"

Blue'nun 1.80'den biraz kısa olduğu doğruydu ve aynı zamanda Yeşilliklerini yememişti ama araştırma yapmıştı ve ikisinin ilişkili olduğunu düşünmüyordu. "Genetik zar atma şansımı kaybettim." dedi.

"AYNEN ÖYLE."

"Buradayım çünkü insanlar bir mağaranız olduğunu söylüyor."

Bunu düşündü. Göğsünü kaşıdı. Sonunda Camaro'nun çukurlu garaj yolunda çamurlu bir şekilde durduğu yere baktı. "BU KİM?"

"Arkadaşlarım," diye yanıtladı Mavi, "onlar da mağarayla ilgileniyorlar. Eğer varsa."

"AH, VARMIŞ." Kasırga büyüklüğünde bir iç geçirdi. "ONLARA YAĞMURDAN KAÇARKEN DOLUYA TUTULMALARINI DA SÖYLEYEBILIRDIM."

Camaro teorik olarak çoktan yağmurdan kurtulmuştu - belki Gansey'nin sol omzu kurtulmamıştı - ama Blue bunu tartışmadı. Diğerlerine kendisine katılmalarını işaret etti.

Çiftlik evinin içi de dışı gibiydi. Yarı parçalanmış makineler, kuru saksılarda ölü bitkiler, köşelerde toplanmış tozlu yatak örtüleri, lavaboların içinden bakan kediler. Gri, renksiz ve yağmurda karanlıktı.
Sanki koridorlar biraz fazla dar, biraz eğimli ya da bir şekilde biraz yanlışmış gibi *yanlamasına* bir şeyler vardı.

Jesse Dittley. Bu aşinalık onu çıldırtıyordu.

Oturma odasında Malory gözünü bile kırpmadan kahverengi bir koltuğa oturdu. Gansey ayakta kaldı. Biraz baygın görünüyordu.

Blue sandalyesiz bir sedirde oturuyordu. Jesse Dittley boş bardaklarla kaplı bir kart masasının yanında duruyordu. Onlara içki ikram etmedi.

"MAĞARA HAKKINDA NE BILMEK ISTIYORSUN?" Önce Cevap verebileceklerini düşünürken, hüzünle ekledi:

"LANETLENDİ." "Vay canına," dedi Malory.

"Lanetleri pek umursamıyorum," dedi Gansey, eski Virginia aksanı Jesse'ninkinin yanında zarif ve etkileyici kalıyordu. "Buraya yakın mı?"

"ŞURADA," diye bildirdi Jesse.

"Oh! Ne kadar uzun olduğunu biliyor musun?" Gansey sordu, aynı anda Mavi de dostça bir tavırla, "Ne tür bir lanet?" diye sordu.

"BABAM IÇINDE ÖLDÜ. VE BABAMIN BABASI. VE BENİM BABASININ BABASININ BABASI." Jesse muhtemelen hatalı bir şekilde şu sonuca vardı: "MUHTEMELEN SONU YOK. "O ZAMAN SEN DE AGLIONBY ÇOCUKLARINDAN BIRISIN?"

"Evet," diye yanıtladı Gansey kesin bir

ifadeyle. "ŞU KÖPEK SU ISTIYOR

MU?"

Hepsi Köpeğe baktı. Köpek biraz baygın görünüyordu.

Malory, "Çok zahmet olmayacaksa," dedi.

Jesse su almaya gitti. Gansey, Blue ile bakıştı. "Bu iş beklenmedik bir şekilde uğursuzluğa dönüştü."

"Sence bir lanet var mı?" diye sordu.

"Elbette var," diye yanıtladı Malory. "Burası bir ley hattı üzerinde. Hayaletler ve şimşekler, kara yaratıklar ve zaman kayması."

"Bizim için sadece ley hattı. Diğer herkes içinse bir lanet," diye tamamladı Gansey merakla. "Elbette."

Jesse elinde su dolu yontulmuş cam bir karıştırma kabıyla döndü. Köpek kana kana içti. Camaro'da bir egzoz kaçağı vardı ve bu da içindekiler üzerinde susuz bırakıcı bir etki yaratıyordu.

"MAĞARADAN NE ISTIYORSUN? SANIRIM BURADA LANETI OLMAYAN BIR SÜRÜ MAĞARA VAR."

Gansey cevap verdi, "Başka bir mağara sistemini araştırıyoruz ve tıkanmış bir bölüme ulaştık. Başka bir yol bulmaya çalışıyoruz ve sizin mağaranızın bunu yapabileceğini düşünüyoruz."

Gerçek ne kadar da düzgün işliyordu.

Jesse onları arka kapıdan çıkardı, başka bir sundurmadan geçirdi ve sisin içine soktu.

Dışarıda, Mavi'nin düşündüğünden bile daha büyüktü. Ya da belki, şimdi onun büyüklüğünü evle karşılaştırmak ve evi yetersiz bulmak daha kolaydı. Onları geniş bir inek otlağından geçirirken yağmura karşı başını eğmedi. Bu kaygısızlık Blue'ya asilce gelmişti ama kulak memelerinden yağmur damlarken kendi başını onun yolundan gitmeye pek ikna edemiyordu.

"Bu hava bana bu adamla çıktığım o korkunç tırmanışı hatırlattı. Pelham'lı dostum," diye mırıldandı Malory, üstünden bir şemsiye çıkarıp Blue ile paylaşırken. "Her yöne on dört kilometre ve hepsi de bazı ışıklarda köpeğe benzeyen dikili bir taş için. Adam futboldan ve kız arkadaşından bahsedip durdu - herkes çok kötü vakit geçirdi."

Jesse büyük, eğimli adımlarla onları dikenli tellerle çevrili bir çite götürdü. Diğer tarafta, kayalık tepenin yamacında yaşı belirsiz, yıkık dökük bir taş yapı yükseliyordu. Çatısızdı ve yaklaşık yirmi metre kareydi. Tek katlı olmasına rağmen, sanki bir zamanlar daha yüksekmiş gibi bir izlenim veriyordu. Mavi, orijinal amacının ne olabileceğini hayal etmekte zorlandı.
Binanın küçüklüğüyle ilgili bir şey
Pencereler bir konut için yanlış görünüyordu. Eğer burası Virginia olmasaydı*, daha eski* bir yer olsaydı, bir harabeye benzediğini düşünebilirdi.
Taş kule.

"İŞTE BU."

Blue ve Gansey bakıştılar. Gansey'in bakışı*, "Ona "mağara" dedik, değil mi?" diyordu*. Blue'nunki *"Kesinlikle söyledik.*

Jesse bir sopayla dikenli telin üst ipini aşağı itti, böylece üzerinden geçebildiler - geride sinirli bir şekilde kalan Köpek hariç hepsi. Sonra ayakları nemli yapraklar üzerinde kayarak tepeye tırmandılar. Tepenin arka tarafında

Binanın eski kapı çerçevesine oldukça yeni bir kapı yerleştirilmişti. Bir asma kilit kapıyı kapalı tutuyordu. Jesse bir anahtar çıkardı ve Blue'ya uzattı.

"Ben mi?" diye sordu.

"İÇERI GIRMEYECEĞIM."

"Cesurca," diye gözlemledi Mavi. Pek gergin sayılmazdı; sadece o sabah yola çıkarken bir lanete bulaşmak gibi bir niyeti yoktu.

"SADECE KÜÇÜK ÇOCUKLARI ÖLDÜRÜR," diye Jesse onu rahatlattı. "EĞER SENDE KÜÇÜK ÇOCUK KANI YOKSA?"

Blue, "Hiç sanmıyorum" dedi.

Anahtarı kilide soktu ve kapının açılmasına izin verdi.

İçeride fidanlar, ufalanmış taşlar ve enkazın arasında bir delik vardı. Cabeswater'ın onlar için hazırladığı davetkâr mağara girişine hiç benzemiyordu. Daha küçük, daha siyah, daha engebeli ve daha dikti. Sırların saklandığı bir yere benziyordu.

"Şu mağaraya bak, Gansey," dedi Malory. "Burada bir mağara olduğunu kim söyledi acaba?"

Gansey ona, "Kendini beğenmişliği Jane'e bırak," dedi.

"Buraya girme," diye uyardı onu Mavi, molozların arasından kendine yol açarken. "Yuva ya da başka bir şey varsa diye."

"İÇİNE BAKTIĞINDA KÖTÜ GÖRÜNÜYOR," dedi Jesse deliğe bakarken. İçerisi kapkaraydı, güneş olmadığı için daha da karanlıktı. "AMA SARP DEĞİL. SADECE LANETLİ."

"Dik olmadığını nereden biliyorsun?" diye sordu.

"DAHA ÖNCE BABAMIN KEMIKLERI IÇIN GIRMIŞTIM. "LANET HAZIR OLANA KADAR SENI ALMAZ."

Bu mantıkla tartışmak zordu.

"Sence içeri girebilir miyiz?" Gansey sordu. "Şimdi değil ama uygun ekipmanla geri dönersek?"

Jesse önce ona, sonra Malory'ye ve son olarak da Blue'ya baktı. "GÖRÜNÜŞÜNÜ BEĞENDIM, YANI -"

Başını salladı.

"HAYIR."

"Affedersiniz, hayır mı dediniz?" Gansey sordu.

"VICDANIM EL VERMEDI. HADI ŞIMDI, ÇIK ORADAN. HADI TEKRAR KILITLEYELIM."

Anahtarı Blue'nun şok olmuş parmaklarından

aldı. "Ah, ama çok dikkatli olmalıyız," dedi ona.

Jesse sanki o hiç konuşmamış gibi kapıyı tekrar kilitledi.

"Masraflarınızı karşılayabilir miyiz?" Gansey dikkatle önerdi ve Blue bacağını pantolonunda çamurlu bir çizik bırakacak kadar sert tekmeledi. "Tanrım, Jane!"

"RAB'BİN ADINI BOŞA ÇIKARMAYIN," dedi Jesse. "SIZ ÇOCUKLAR ŞIMDI BAŞKA BIR YERI KEŞFEDEREK IYI VAKIT GEÇIRIN."

"Oh, ama -"

"KISA YOL TARLANIN KARŞISI. İYI GÜNLER."

Görevden alınmışlardı. İnanılmaz bir şekilde, kovulmuşlardı.

Nemli tarlaya doğru geri dönerlerken Malory, "İyi ki de öyle," dedi, omuzları perişan bir şekilde kamburlaşmıştı. "Mağaralar ölmek için korkunç yerlerdir."

"Şimdi ne olacak?" Mavi sordu.

"Görünüşe göre acele etmemiz gerekiyor. Acele, acele," dedi Gansey. "Sanırım onu ikna etmenin bir yolunu bulacağız. Ya da izinsiz gireceğiz."

Adam arabaya bindikten sonra Aglionby üniformasını giydiğini fark etti, omuzları yağmurdan ıslanmıştı, tıpkı ruhunu ley hattında gördüğünde olduğu gibi. O tarlada ölebilirdi ve o da uyarılmış olurdu. Ama daha sonrasına kadar bunu düşünmemişti bile.

Hayatı geriye doğru yaşamak o kadar imkansızdı ki.



Bunda 'Yeni Zelanda'dan otla beslenen organik kaşar' yazıyor," dedi Greenmantle ve kapıyı arkasından kapattı. Boş salon, dışarıdan gelen akşam ışığı olmadan hemen karanlığa gömüldü. Etiketi görebilmek için elindeki paketi yüzüne yakın tutuyor ve sesini duyurabilmek için yüksek sesle konuşuyordu.

" 'Otla beslenen, çiftlikten taze organik sütten yapılan hafif bir çedar peyniri. İçindekiler: inek sütü, tuz, starter kültürler' - yani, Dave Brubeck, Warhol gibi şeyler - 'pıhtılaştırıcı enzim', oh, bu ana akım medya."

Ceketini ön kapının yanındaki sandalyeye bıraktı ve bir an düşündükten sonra pantolonunu da çıkardı. Piper'ın şehveti vahşi doğadaki tek bir ayı tuzağı gibiydi. Aradığınızda bulmanız neredeyse imkânsızdı ama kazara içine düşerseniz hazırlıklı olmanız gereken bir şeydi.

"Umarım bu sessizlik krakerleri çıkaracağın anlamına geliyordur." Greenmantle mutfağa girdi. Piper'ın sessizliğinin nedeni aslında kraker toplamak değildi. Yüzünde sinirli bir ifade, bacaklarında pembe yoga pantolonu ve kafasına doğrultulmuş bir silahla yemek alanında duruyordu.

Greenmantle'ın eski çalışanı Gri Adam söz konusu silahın sahibiydi. Hem o hem de Piper inek otlağına bakan pencerenin önünde siluet halindeydi. Gri Adam iyi görünüyordu, sağlıklı, bronz, sanki Henrietta ve isyan ona uyuyordu. Piper kızgın görünüyordu, Gri Adam'a değil, Greenmantle'a.

Gri Adam'ın ortaya çıkması Greenmantle'ın beklediğinden daha uzun sürmüştü.

En azından artık buradaydı.

Greenmantle, "Sanırım krakerleri kendim alacağım," dedi ve peynir bloğunu ortadaki adaya bıraktı. "Misafir için giyinmediğim için üzgünüm."

Gri Adam çenesini elindeki silaha doğru eğerek, "Kımıldama," dedi. Greenmantle'ın ne tür olduğu hakkında hiçbir fikri olmamasına rağmen siyah ve şok edici bir görünümü vardı. Gümüşi olanlar ona daha az tehlikeli görünüyordu,
Yine de bunun başını belaya sokabilecek bir yanılgı olduğunu düşündü. "Kımıldama."

Greenmantle bıkkınlıkla, "Ah, *dur*," dedi ve tezgahtan kesme tahtasını almak için döndü. "Piper'ı vurmayacaksın."

"Emin misiniz?"

"Evet, sanırım öyle." Greenmantle krakerleri, bir tabağı ve bıçak bloğundan bir bıçağı getirip makul bir şekilde birleştirdi.
Bir gözünü kısarak kapattı ve bir parça peynir uzattı. "Sence bu doğru boyutta mı? Daha ince mi dilimlemeliyim? Bunlar da yanına koymamız gereken krakerler."

Piper, "Bu parça bütün bir meme büyüklüğünde," dedi.

"Üzgünüm, bu bıçak çok keskin değil. Bay Gray. Ciddiyim. Silah? Sence de biraz teatral değil mi?"

Gri Adam silahını indirmedi. Gri Adam gibi o da tehlikeli görünmeye devam etti. Korkutucu görünmekte çok iyiydi ama onun iş tanımı, herhangi bir zamanda odadaki en korkutucu şey olmaktı.

Bay Gray "Neden buradasınız?" diye sordu.

Ah, ve dans başladı.

"Neden buradayım?" dedi Greenmantle. "Eşyalarımı çalıp West Palm Springs'e kaçtığını özellikle söylediğin için neden burada olduğun konusunda daha çok şaşkınım."

Laumonier'nin Laumonier olduğu, o lanet olası Peru tekstillerinin daha onları göremeden gümrükte durdurulduğu ve ardından Gri Adam'ın yatağa sıçtığı ne gündü ama.

"Sana önce gerçeği söyledim. Ve bu yeterince iyi değildi."

Greenmantle bir parça peynir kesti. "Doğru ya, 'gerçek'. Hangisiydi o? Tabii ki. *Gerçek*, bana bir yıldan uzun süredir bu bölgede olduğu söylenen eserin, bu bölgede olduğunu söylediğin yerdi.
ve aslında o ezik Niall Lynch'in *var olmadığı bile* oldukça kesin bir şekilde tespit edilmişti. Hatırladığım kadarıyla bu gerçeği reddettim. Neden böyle bir şey yaptığımı hatırlamaya çalışıyorum. Hazine, bunun bir yalan olduğuna neden karar verdiğimi hatırlıyor musun?"

Piper dilini şaklattı. "Tam bir aptal olmadığın için mi?"

Greenmantle bıçağı karısına doğru salladı. Eşi.
Ortak. Sevgilim. "Evet, oydu. Şimdi hatırladım."

Gri Adam, "Size bunun bir obje olmadığını söyledim ve bunun arkasındayım.
Bu bir olgu, bir şey değil."

Greenmantle hoş bir tavırla, "Benimle kafa bulmayın Bay Gray," dedi. Elinde bir
ağzında peynir krakeri ve onun etrafında konuştu. "Adının ne olduğunu nereden bildiğimi sanıyorsun? Niall Lynch söyledi. Lanet olası palavracı. Kendini yenilmez sanıyordu. Sana biraz şarap koyayım mı? Yanımda getirdiğim kötü bir kırmızı var. Çok güzel bir şey."

Gri Adam ona havalı bir bakış attı. Kiralık katil bakışı. Greenmantle gizemli bir kiralık katil olma fikrini her zaman sevmişti ama bu kariyer hedefi, şehre inip insanların şöhretine hayran kalmasından, özel plakalı (GRNMNTL) Audi'sini sürmekten ve sesli harflerinin üzerine ê gibi küçük şapkalar koyan ülkelerde peynir tatillerine çıkmaktan aldığı keyfin yanında her zaman sönük kalmıştı.

"Benden ne istiyorsunuz?" Bay Gray sordu.

Greenmantle cevap verdi, "Eğer bir zaman makinemiz olsaydı, geri dönüp ilk seferinde istediğim şeyi yapabileceğini söylerdim ama sanırım *o* gemi karmaşa denizine doğru yelken açtı. Şarabı açmak ister misin? Ben her zaman mantarını açarım. Açmayacak mısın? Tamam o zaman. Sanırım örnek olman gerektiğini anlıyorsundur."

Mutfağa geçti ve Piper'ın dilinin üzerine bir peynirli kraker koydu. Bir tanesini Gri Adam'a uzattı ama o ne kabul etti ne de silahını indirdi. Devam etti, "Demek istediğim, bundan kurtulmana izin verirsem diğerleri ne düşünür? İyi olmazdı. Her ne kadar geçirdiğimiz zamandan keyif almış olsam da
Birlikte, sanırım bu muhtemelen yok edilmeniz gerektiği anlamına geliyor."

"O zaman vur beni," dedi Gri Adam korkusuzca.

Gri Adam gerçekten bir sanat eseriydi. Bir tetikçi aksiyon figürü. Asaletinin tek yaptığı Greenmantle'ın zaten bildiği bir şeyi kanıtlamaktı. Gri Adam'ın bu kasabada kendi hayatından daha önemli gördüğü şeyler vardı.

"Oh, Bay Gray. Dean. Siz daha iyi bilirsiniz. Kimse bir cesedi hatırlamaz. Bu işlerin nasıl yürüdüğünün farkında olduğunuzu biliyorum." Greenmantle bir parça daha peynir kesti. "Önce burada takılacağım, sadece *gözlemleyeceğim*. "Önce burada takılacağım, sadece
manzara. En iyi kahvaltı yerlerini bulmak, turistik yerleri görmek, uyumanı izlemek, senin için önemli olan her şeyi bulmak, aşık olduğun o kadını bulmak, tüm bunları yok etmenin en iyi yolunu planlamak senin için alenen eziyet verici. Vesaire vesaire."

Piper, "Bana bir tane daha ver, ama çok fazla peynir
olmasın," dedi. O da öyle yaptı.

Gri Adam, "Zaten hayatımı parçalayacaksanız, sizi ve Piper'ı hemen şimdi öldürmemem için hiçbir motivasyon yok" dedi.

"Benimle edepsizce konuş," dedi Greenmantle. "Eski zamanlardaki gibi. Aslında başka bir seçenek daha var Bay Gray. Bana Greywaren'ı verebilirsiniz, tıpkı istediğim gibi, sonra da kendi tetik parmağınızı keserken kısa bir video çekeriz ve sonra da bu işi bitiririz."

Ellerini Adalet Hanım gibi havaya kaldırmış, bir elindeki peynirle diğer elindeki bıçağı tartıyordu. "Ya/ya da."

"Peki ya Greywaren yoksa?"

Greenmantle, "Bir de sevdiğiniz her şeyin alenen yok edilmesi var. Seçenekler: Amerikan Rüyası."

Gri Adam düşünüyor gibiydi. Genelde herkes konuşmanın bu noktasında korkmuş görünürdü ama Gri Adam'ın duyguları olmaması mümkündü.

"Bunu düşünmem gerekecek."

"Elbette var," dedi Greenmantle. "Sana bir hafta vereyim mi? Hayır, dokuz gün. Dokuz, üç artı üç artı üç eder. Siz karar verirken ben etrafa bakmaya devam edeceğim. Uğradığınız için teşekkürler."

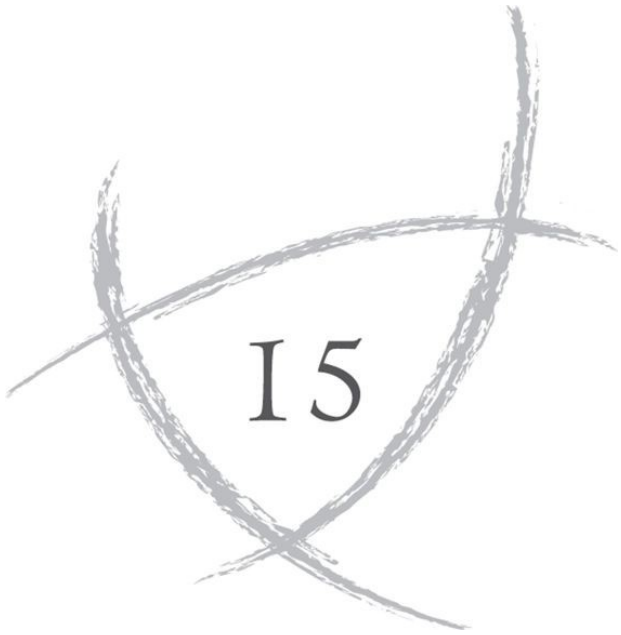
Gri Adam Piper'dan uzaklaştı, silahı hala ona doğrultulmuştu ve sonra arkasındaki bir kapıdan kayboldu. Oda sessizdi.

"Bu bir dolap değil mi?" Greenmantle sordu.

"Bu garajın kapısı, seni bok parçası," dedi Piper. karakteristik sevgi. "Şimdi yogayı kaçırdım ve onlara ne söyleyeceğim? Kafama silah dayamışlardı. Bir de, sana o silahı atmanı söylemiştim. o boxerlar aylar önce. Bandı tamamen gerilmiş." "O

bendim," dedi. "Ben gerdim. Anladın mı?"

Piper'ın sesi geri kalanı giderken de çıkmadı. "Senin hobilerinden bıktım. Bu şimdiye kadar çıktığım en kötü tatil."



Adam dükkânda yalnızdı.

Hala yağmurlu olan akşam vakti içerisi erken kararmış, garajın köşeleri tepedeki floresanların ulaşamadığı bir kasvetle kaplanmıştı. Yine de orada çalışarak sayısız saatler geçirmişti, bu yüzden elleri
Gözleri görmese bile eşyaları nerede bulacağını biliyordu.

Şimdi eski bir Pontiac'ın motorunun üzerine uzanmış, dükkanın raflarındaki kirli radyo ona eşlik ediyordu. Boyd ona kafa contasını değiştirme ve dükkânı kapatma görevini vermişti. Akşam yemeğinin onun gibi yaşlı adamlar için olduğunu söylemişti. Kafa contalarının uzun monotonluğu Adam gibi genç adamlar içindi.

Zor bir iş değildi, ki bu bir bakıma daha da kötüydü, çünkü boş zihni vızıldıyordu. Bir sınav için 1920'lerin Amerika Birleşik Devletleri tarihindeki önemli olayların ayrıntılarını zihninden geçirirken bile, motora yaslanmaktan sırtının nasıl ağrıdığını, kulağında hissedebildiği yağı, bu paslı kafa saplamasının hayal kırıklığını, mahkeme tarihinin yakınlığını ve burada ley hattında başkalarının varlığını düşünmek için bol miktarda beyin gücü kalmıştı.

Gansey ve diğerlerinin Coopers Dağı'nı keşfetmek için gerçekten yağmurda dışarı çıkıp çıkmadıklarını merak etti. Bir yanı gitmemiş olmalarını umuyordu, ama arkadaşlarıyla ilgili temel duygularını öldürmek için elinden geleni yapıyordu - eğer bu duyguları serbest bırakırsa Ronan'ı kıskanacak, Mavi'yi kıskanacak, Gansey'i diğer ikisinden biriyle kıskanacaktı. Adam'ın dahil olmadığı herhangi bir kombinasyon, eğer izin verirse, bir dereceye kadar rahatsızlığa neden olurdu.

Buna izin vermezdi.

Gansey ile kavga etme. Blue ile kavga etme. Gansey ile kavga etme. Blue ile kavga etme.

Kendisine Ronan'la kavga etmemesini söylemenin bir anlamı yoktu. Yine dövüşeceklerdi, çünkü Ronan hâlâ nefes alıyordu.

Dükkânın dışında rüzgâr esiyor, garaj kapısının küçük, çizgili camlarına yağmur sıçratıyordu. Kuru yapraklar duvarlara çarparak hışırdıyor ve sıçrayarak uzaklaşıyordu. Yılın o zamanıydı, hava günden güne sıcak ya da soğuk olabilirdi; ne yaz ne de sonbahardı. Arada, liminal bir zaman. Bir sınır.

Motor bloğuna daha iyi ulaşabilmek için yer değiştirdiğinde, ayak bileklerinin etrafında, pantolonunun paçasının hemen içinde oynayan serin bir esinti hissetti. Elleri ağrıyordu; daha da çatlamışlardı. Çocukken ellerini yalardı.

uzun vadede onları daha da çatlattığını ilk başta fark etmemişti. Kırılması zor bir alışkanlık olmuştu. Şimdi bile, acıdıklarında, rahatsızlığı hafifletme dürtüsüne sadece bir saniyeliğine direndi.

Dışarıda rüzgâr yine esiyor, daha fazla yaprak pencereleri tıkırdatıyordu. İçeride bir şey kıpırdadı ve tıkırdadı. Çöp kutusuna yerleşen bir şey belki de.

Adam kolunu yanağına sürttü, ancak bunu yaparken kolunda yağ lekesi olduğunu fark etti. Yine de geceyi bitirene kadar yüzünü silmenin bir anlamı yoktu.

Dükkânın içinden bir tıkırtı daha geldi. Çalışmasına ara verdi, ingiliz anahtarı motorun üzerinde asılı duruyordu, kafatasının tepesi açık kaputa değiyordu. Bir şeyler farklı görünüyordu ama ne olduğunu anlayamıyordu.

Radyo artık çalmıyordu.

Adam ihtiyatla eski radyoya baktı. Onu, Pontiac'ın, bir kamyonetin ve küçük bir Toyota'nın diğer tarafında, iki koy ötede görebiliyordu. Güç ışığı sönmüştü; muhtemelen sonunda ölmüştü.

Ama yine de Adam boş garaja "Noah?" diye sordu.

Kasıtlı olarak korkutucu olmak Nuh'un yapacağı bir şey değildi. Son zamanlarda her zamankinden daha *Noah*. Daha az Noah ve daha çok ölü.

Bir şey patladı.

Adam'ın bunun kaputun kenarından sarkan portatif çalışma lambası olduğunu anlaması bir saniye sürdü. Karanlık olmuştu.

"Noah? Sen misin?"

Adam birdenbire arkasında bir şeyin olduğu ve onu arkasından izlediği gibi korkunç bir *hisse* kapıldı. Yeterince yakın bir şey
ayak bileklerine tekrar bir soğukluk üfledi. Yan kapının yanındaki akkor ampulden gelen ışığın bir kısmını engelleyecek kadar büyük bir şey.

O Noah değildi.

Dışarıda aniden gök gürledi. Adam kırıldı. Kaputun altından dışarı fırladı, dönerek arabaya yaslandı.

Orada beton bloklar, takvimler, duvarlardaki aletler ve posterlerden başka bir şey yoktu. Ama alet duvarındaki anahtarlardan biri sallanıyordu. Garajın diğer tarafı Adam'ın hatırlayamadığı bir şekilde loştu.

Git buradan, git buradan -

Bir şey ensesine dokundu. Gözlerini
kapattı.

Adam bir anda anladı. Bu Cabeswater'dı, kendini anlaşılır kılmaya çalışıyordu. Persephone aralarındaki iletişimi geliştirmek için onunla birlikte çalışıyordu: Normalde, her sabah tarot kartlarını çevirirken ya da banyo lavabosunda kehanette bulunurken ona neye ihtiyacı olduğunu sorardı. Ama okul başladığından beri sormamıştı.

Bu yüzden şimdi onu dinlemeye zorladı.

Cabeswater, demişti Persephone bir keresinde, sessiz ve sert, *senin patronun değil.*

Karşı duvarın yanındaki masanın üzerinde bir şey

takırdadı. Adam, "Bekle!" dedi.

Oda daha da karanlığa gömülürken çantasını aramaya koyuldu. Parmakları defterlerini, ders kitaplarını, zarflarını, kalemlerini, unutulmuş

şeker çubuğu. Daha yakında başka bir şey düştü. Havasız bir an için tarot kartlarını evde unuttuğunu düşündü.

Bana zarar vermeyecek. Bu korkutucu olacak ama bana

zarar vermeyecek - Ama korku da acı verir.

Öfke nöbeti geçiriyor olması, diye eklemişti Persephone*, onu senden daha haklı yapmaz.*

Kartlar. Çantasının yanına çömelen Adam, kadife çantayı kaptığı gibi desteyi avuçlarının içine yuvarladı. Persephone ona her şeyi öğretmişti. türlü meditasyon yöntemi vardı ama artık meditasyon yapamayacaktı. Pontiac'ın altındaki tavada bulunan yağ, öfkeli bir okyanus gibi devrilmeye başladığında titreyerek güverteyi karıştırdı.

Beton zemine üç kart attı. *Ölüm, İmparatoriçe, Şeytan.*

Düşün, Adam, düşün, içine gir -

En yakın floresan sert bir şekilde vızıldadı, aniden aşırı parladı, sonra aynı şekilde aniden söndü.

Adam'ın bilinçaltı Cabeswater'ın bilincine doğru kaçtı, ikisi de yaptığı bu garip pazarlığa karışmıştı.

Ölüm, İmparatoriçe, Şeytan. Üç uyuyan, evet, evet, bunu biliyordu, ama sadece bir tanesine ihtiyaçları vardı ve her neyse, Cabeswater ley hattında kimin uyuduğunu neden umursuyordu, Adam'dan ne *istiyordu*?

Zihni dallanmış bir düşünceye odaklandı, bir dal boyunca, bir gövdeye, köklere, toprağa doğru ilerledi. O karanlıkta, toprakta ve kayada ley hattını gördü. Sonunda bağlantıyı ve nerede koptuğunu gördü ve Cabeswater'ın ondan neyi onarmasını istediğini anladı. İçini bir rahatlama kapladı.

"Anladım," dedi yüksek sesle, geri düştü ve kendini soğuk betona tuttu. "Bu hafta yapacağım."

Dükkan hemen normale döndü. Radyo yeniden çalmaya başlamıştı; Adam radyonun yeniden çalışmaya başladığı anı duymamıştı. Cabeswater'ın iletişim araçları dehşet verici olsa da -hayaletler, kara köpekler, uğuldayan rüzgârlar, aynalardaki yüzler- amaç asla korkutmak değildi. Bunu o da biliyordu. Ama duvarlar yer değiştirirken, pencerelerin iç kısımlarına su damlarken ve hayali kadınlar kulağına hıçkıra hıçkıra ağlarken bunu hatırlamak zordu.

Adam anladığı anda her zaman durdu. Sadece onun anlamasını istiyordu.

Tarot kartlarının yanında derin bir nefes aldı. İşe dönme zamanı. Ama..

Bir şey duydu. Hiçbir şey olmamalıydı, artık olmamalıydı.

Ama bir şey dükkanın kapısını tırmalıyordu. Kuru, ince bir sesti, kağıt yırtılması gibi. Bir pençe. Bir çivi.

Ama o *anlamıştı*. İşi yapacağına söz vermişti.

Kendisine bunun sadece bir yaprak ya da bir dal olduğunu söylemek istedi. Sıradan bir şey.

Ama Henrietta artık sıradan bir yer değildi. *O da* artık sıradan biri değildi.

"Anladığımı söyledim," dedi Adam. "*Anladım*. Bu hafta. Daha erken olması gerekiyor mu?"

Garajın içinden bir tepki gelmedi ama dışarıda, pencerelerden birinin önünden, yerden yüksekte hafif ve tedirgin edici bir şey geçti. Pullarını görmeye yetecek kadar ışık vardı.

Ölçekler.

Adam'ın nabzı hızlandı, kalbi o kadar sert atıyordu ki canı acıyordu.

Cabeswater ona kesinlikle inanıyordu; daha önce onu hiç hayal kırıklığına uğratmamıştı. Kurallar yoktu ama güven vardı.

Kapının hemen dışından bir ses geldi: *tck-tck-tck-tck.*

Garaj kapısı hızla açıldı. Tavandaki rayları üzerinde kükreyerek ilerleyen bir yük treni gibi ses çıkarıyordu.

Acımasız akşamın, koyu mavi siyah yağmurunun içinde solgun bir canavar şaha kalktı. İğneli pençeleri ve vahşi gagaları, yırtık kanatları ve yağlı pulları vardı. Gerçek olan her şeye o kadar aykırıydı ki onu gerçekten görmek bile zordu.

Dehşet Adam'ın sahibiydi. Eski terör, korkunun kendisi kadar kafa karışıklığı ve ihanet olan terör.

Her şeyi doğru yapmıştı. Her şeyi doğru yaptıysa neden hala bu oluyordu?

Korkunç bir hayvan tırmalayarak ve sürünerek Adam'a doğru bir adım attı. "Kışt, seni çirkin piç," dedi Ronan Lynch.

Yağmurun altından çıkıp dükkâna girdi; ceketi ve koyu renk kot pantolonuyla karanlıkta saklanmıştı. Testere omzuna yapışmıştı. Ronan bir gemiyi denize indirir gibi elini beyaz yaratığa doğru kaldırdı. Yaratık başını geriye çekti, yan yana duran gagaları ayrıldı.

"Devam et," dedi Ronan

korkusuzca. Uçtu.

Çünkü bu herhangi bir canavar değildi; Ronan Lynch'in canavarıydı. Bir gece dehşeti kısır bir hayata dönüşmüştü. Karanlığın içinde süzülüyordu, yüzü gözden kaybolduğunda garip bir şekilde zarifti.

"Kahretsin, Ronan, kahretsin," diye soludu Adam, başını eğerek. "Oh, Tanrım. Ödümü kopardın."

Ronan sırıttı. Adam'ın kalbinin gerçekten patlayacağını anlamamıştı. Adam kollarını ensesine doladı, betonun üzerinde bir top gibi kıvrıldı ve ölmeyeceğini hissetmeyi bekledi.

Garaj kapısının tıkırdayarak tekrar kapandığını duydu. Rüzgâr dışarıda kaldığı için sıcaklık hemen yükseldi.

Bir çizme Adam'ın dizini itti.

"Ayağa kalk."

Adam hâlâ başını kaldırmadan, "Seni pislik," diye mırıldandı.

"Ayağa kalk. Sana zarar vermeyecekti. Neden altına işiyorsun anlamıyorum."

Adam kıvrıldı. Yavaş yavaş fonksiyonlarını geri kazanmaya başlamıştı. Korkmaktan çok sinirlenmişti. Ayağa kalktı. "Dünyada senden daha fazlası var Lynch."

Ronan kartları okumak için başını yana çevirdi. "Nedir bu?"

"Cabeswater."

"Yüzünün nesi var senin?"

Adam buna cevap vermedi. "Neden seninleydi?"

"Ahırdaydım. Arabayı takip etti." Ronan Pontiac'ın etrafında sinsice dolaştı, ilgisiz bir kavrayış eksikliğiyle içerideki sürece baktı. Testere kanat çırparak motor bloğunun üzerine çömeldi, başını eğdi.

"Yapma," diye uyardı Ronan. "Bu zehirli."

Adam Ronan'ın bütün o günler ve akşamlar boyunca Ahır'da ne yaptığını sormak istedi ama ısrar etmedi. Ahırlar Ronan'ın aile işiydi ve aile özeldi.

"Dönüş yolunda otoparkta senin boktan arabanı gördüm," dedi Ronan. "Malory'den birkaç dakika daha kaçmak için her şeyi yaparım diye düşündüm."

"Dokunaklı."

"Greenmantle'ın örümcek ağını araştırma fikri hakkında ne düşünüyorsunuz? Mümkün mü? Mümkün değil mi?"

"Her şey mümkün."

"O zaman benim için yap," dedi Ronan.

Adam inanamayarak güldü. "Senin için yapıyorum! Bazılarımızın ev ödevleri var, biliyorsun."

"Ev ödevi! Ne anlamı var ki?"

"Notları geçmek mi? Mezuniyet mi?"

Ronan daha da ilgisiz olduğunu gösteren bir şekilde

küfretti. "Beni kızdırmaya mı çalışıyorsun?" Adam

sordu.

Ronan Pontiac'ın diğer tarafındaki çalışma masasından bir priz aldı. Bir silah olarak değerini düşündüğünü belli edecek şekilde inceledi. "Aglionby bizim gibi insanlar için biraz anlamsız."

"'Bizim gibi insanlar' nedir?"

"Bunu kravatlı bir iş bulmak için kullanmayacağım," dedi Ronan, "-" Başını eğerek boynunun üzerinde bir sallanma hareketi yaptı. "Ve ley hattıyla zaten pazarlık yaptığınız için onu sizin için çalıştırmanın bir yolunu bulabilirsiniz."

Adam karşılık verdi, "Beni şu anda ne yaparken görüyorsun? Neredeyiz ki?"

"Toyota'ya hakarete varacak kadar *yakınım*."

"İşteyim. İki saat sonra bir sonraki işime gideceğim ve dört saat daha çalışacağım. Bir yıl boyunca bunun için kendimi *öldürdükten* sonra beni Aglionby'ye ihtiyacım olmadığına ikna etmeye çalışıyorsan, nefesini boşa harcıyorsun. İstiyorsan ezik ol ama kendini daha iyi hissetmek için beni de bunun bir parçası haline getirme."

Pontiac'ın tepesinde Ronan'ın yüz ifadesi serindi. "Peki," dedi, "siktir git Parrish."

Adam ona sert sert baktı. "Ev ödevini yap." "Her neyse. Ben buradan gidiyorum."

Adam kulağındaki yağı çıkarmak için bir bez parçası almaya eğildiğinde, diğer çocuk gitmişti. Sanki garajın tüm gürültüsünü de yanında götürmüştü; rüzgâr dinmişti, bu yüzden yapraklar artık takırdamıyordu ve radyonun ayarı, istasyon biraz bulanık olacak şekilde değişmişti. Daha güvenli ama aynı zamanda daha yalnız hissettiriyordu.

Daha sonra Adam serin ve nemli gecede küçük, boktan arabasına doğru yürüdü. Sürücü koltuğuna oturduğunda, koltuğun üzerinde bir şey olduğunu gördü.

Nesneyi aldı ve zayıf kabin içi ışığının altında tuttu. Küçük beyaz plastik bir kaptı. Adam kapağı çevirip açtı. İçinde sis ve yosun kokan renksiz bir losyon vardı. Kaşlarını çatarak kapağı yerine taktı ve kabı ters çevirerek tanımlayıcı başka özellikler aradı.
Altında Ronan'ın el yazısıyla sadece "*manibus*" yazıyordu.

Ellerin için.



Bunu mümkün olan en nazik şekilde söylüyorum," dedi Malory, Gansey'nin masa sandalyesine yaslanarak, "ama aşk ya da para için çay yapamazsın."

Pencere duvarının dışındaki gece siyah ve nemliydi; Henrietta'nın ışıkları, karanlık ağaçlar önlerinde bir ileri bir geri eserken hareket ediyor gibiydi. Gansey kasaba maketinin yanında yere oturmuş, üzerinde ağır ağır çalışıyordu. Yeni bir şey ekleyecek zamanı olmamıştı; bunun yerine o yaz meydana gelen hasarı onarmak için oradan buradan dakikalar çalmıştı. Bir şeyi eski haline getirmek, onu büyütmekten çok daha az tatmin ediciydi.

"Neyi yanlış yaptığımdan emin değilim," diye itiraf etti Gansey. "Basit bir süreç gibi görünüyor."

Malory, "Mutfak dediğiniz o banyoda vakit geçirmekten korkmasaydım, size tavsiyede bulunurdum," dedi. "Ama bir gün o odaya girip bir daha çıkamamaktan korkuyorum."

Gansey bir tüp yapıştırıcıyla küçük bir karton merdiveni düzeltti ve başını kaldırdığında Köpek'in dar gözlerle onu izlediğini gördü. Köpek haksız değildi; merdivenleri biraz eğri yerleştirmişti. Gansey onları düzeltti.

"Daha iyi mi?" diye sordu.

"Ona aldırmayın," diye yanıtladı Malory. "Oldukça sinirli biri. Glendower'ı altı yüz yıl boyunca uykuya gönderme eylemini hiç düşünmemiş olman beni şaşırtıyor, Gansey."

Gansey, "Bu konu üzerinde düşündüm," dedi. "Şey. *Varsayım*. Teorileri kanıtlama ya da çürütme imkânım yok. İlginç olsa da, sonuçta konuyla ilgisi yok."

"Bir akademisyenin bakış açısından aynı fikirde değilim, siz de öyle yapmalısınız." "Öyle mi yapmalıyım?"

"Kendi varsayımınıza göre, Glendower buraya ley hattı ile geldi. Deniz boyunca mükemmel düz bir hat, başarılması kolay bir şey değil. Bir prensi saklamak için çok fazla yaygara koparmak gerekiyor. Neden onu bir Galler hattı?"

Gansey, "İngilizler onu bulana kadar rahat edemezlerdi," dedi. "Galler böyle bir sır için çok küçük."

"Öyle mi? Sen ve ben Galler'de yürüdük. Bana o dağlarda onu saklayabilecek yerler olmadığını söyle."

Gansey yapamadı.

"Öyleyse neden kimsenin doğru dürüst bir fincan çay bile yapamadığı yeni bir dünyaya tek yönlü bir yolculuk için üç bin mil yelken açalım?" Malory havuza doğru yürüdü
masa haritaları. Gansey ona katılırken, Galler'den küçük Henrietta'ya kadar taşan bir denizde parmağını gezdirdi. "Neden bir insan neredeyse
Bu denizde mükemmel bir şekilde düz bir çizgide yelken açmanın imkansız görevi mi?"

Gansey hiçbir şey söylemedi. Bu harita işaretlenmemişti ama üzerinde bulunduğu yerleri görmeden edemiyordu. Dışarıda rüzgâr aniden esiyor, nemli ve ölü yaprakları pencere camlarına çarpıyordu.

Malory, "Ley hatları, ceset yolları, ölüm yolları, Hollandalılara inanırsanız *Doodwegen*, ama kim inanır, ölülerimizi böyle taşırdık," dedi. "Tabut taşıyıcıları, ruhları sağlam tutmak için cenaze yolları boyunca seyahat ederlerdi. Eğri büğrü bir yoldan gitmek ruhu yerinden oynatmak ve bir musallat ya da daha kötüsüne yol açmak demekti. Bu yüzden Glendower'la düz bir çizgide seyahat ettiklerinde, bunun nedeni ona bir ölü gibi davranılması gerektiğiydi."

Gansey, "Yani onlar ayrıldığında o zaten uyuyordu," dedi.
Şimdi *uyumak* bunun için çok hafif bir kelime gibi görünüyordu. Gerçek bir anı olmasa da, Cabeswater'da gördüğü bir imge gözünün önüne geldi. Glendower tabutunda sırtüstü yatıyor, kollarını göğsünde kavuşturmuş, bir elinde kılıç, diğerinde kadeh. Gansey, eli miğferinin üzerinde, altı yüz yıl sonra nihayet kralının yüzüne bakacak olmanın korkusu ve coşkusuyla. "Ruhunu bedeniyle birlikte saklıyorlardı."

"Kesinlikle. Ve şimdi buradayım, şimdi hattınızı gördüm - inanıyorum ki tüm bu yolu burayı aradıkları için yelken açtılar." Malory haritaya dokundu.

"Virginia

mı?"

"Cabeswater."

Bu kelime odada asılı kaldı.

"Cabeswater'ın kendisi değilse bile, onun gibi bir yer," diye devam etti Malory. "Bir ruhu yüzlerce yıl durağan halde tutmaya yetecek güce sahip bir yer bulana kadar sadece enerji okumalarını takip etmiş olabilirler. Ya da en azından görevlilerin kendilerinin yaşayacağını düşündüklerinden daha uzun bir süre."

Gansey bütün bunları düşündü. "Medyumlar üç uyuyan olduğunu söylediler. Sadece Glendower değil, iki kişi daha. Sanırım söylediklerinizneden burada başkalarının da olabileceğini açıklıyor. Başka bir yerde kimse kimseyi uyutmaya çalışmadığı için değil, burası dışında her yerde başarısız olduğu için."

Bu, uykuya gönderildiğini ve bunun yerine güven dolu, kazara bir ölüme gönderildiğini hayal etmek gibi ürpertici, tatsız bir düşünceye ilham verdi.

İkisi de birkaç dakika boyunca haritaya baktılar. Sonra Malory, "Ben yatmaya gidiyorum. Yarın keşfe çıkıyor muyuz, yoksa biraz daha haritacılık için yine o diğer Virginia'ya gidebilir miyim?"

"Diğer -? Batı. Batı Virginia. Dersten sonra sizinle gelebileceğimizi düşünüyorum."

"Mükemmel."

Malory standartların altındaki çay bardağını bilardo masasının üzerine bıraktı ve Köpek'le birlikte emekliye ayrıldı.

Gansey kapı kapandıktan sonra depoda kımıldamadan durdu. O kadar uzun süre öylece durdu ki kafası karıştı; bir dakika da durmuş olabilirdi, bir saat de. Şimdi de olabilirdi, bir yıl önce de. Teleskopu ve kitap yığınları kadar bu odanın bir parçasıydı. Değişmeyen. Değiştirilemez.

Yorgun muydu yoksa beklemekten bıkmış mıydı, karar

veremiyordu. Ronan'ın nereye gittiğini merak etti.

Mavi'yi aramadı.

"Bak, bunu

buldum."

Gansey tam da Noah'ın sesini tanıdığı anda sıçradı. Ölü çocuk odanın ortasında, Gansey'nin yatağının ucunda bağdaş kurmuş oturuyordu. Gansey, Noah'nın onu son gördüğünden daha sağlam göründüğünü görünce rahatladı. Ellerinde, küçük, negatif imgeli bir kardan adama dönüştürdüğü koyu gri kilden bir parça tutuyordu.

"Frosty the clayman," dedi Noah, kendi kendine eğlenerek. "Ronan'ın odasından aldım. Bak, eriyor."

Gansey, Nuh'un aynadaki görüntüsü olarak bağdaş kurup otururken onu daha yakından inceledi. "Bunu bir rüyadan mı almış?"

"Benzin istasyonu sanırım. Kilin içinde metal pullar falan var," dedi Noah. "Bak, mıknatısın üzerinde duruyor. Bir süre sonra höpürdeterek mıknatısı yiyor."

İzlediler. Hem de çok izlediler. O kadar yavaş hareket ediyordu ki, Gansey'nin metalik macunun eninde sonunda mıknatısı yutacağına inanması bile tam bir dakika sürdü.

"Bunun bir oyuncak olması mı gerekiyor?"

Gansey sordu. "Altı yaş ve üstü."

"Bu şimdiye kadar gördüğüm en kötü

oyuncak." Noah sırıttı. "İpe işemek."

dedi.

Ronan'ın Noah'nın ağzından çıkan sözlerine ikisi de kahkahalarla güldü.

Kil figürün alt kısmı, Gansey herhangi bir hareket fark etmeden mıknatısı gizlemeyi başarmıştı.

"Bu *yavaşça* ifade de ne?" Noah sordu. "Yavaşça, yavaşça..."

"... akılda kalıcı maymun," diye bitirdi Gansey. "Noah, gitme. Sana bir soru soracağım ve her zaman yaptığın gibi gitmeni istemiyorum."

Ölü çocuk Gansey'in gözleriyle buluşmak için başını kaldırdı. Herhangi bir şekilde şeffaf ya da yanlış görünümlü olmasa da, bu ışıkta istemeden de olsa tedirgin ediciydi. Kırpışmayan gözlerinde bir şey vardı.

Bu ben olabilirdim. Bu ben olmalıydım.

"Onu duydun mu? Sen... sen öldüğünde?" Gansey bunu sorduğuna pişman olmuştu ama devam etti. "Sen de bir ses duydun mu?"

Noah'nın parmakları lekeli yanağına dokundu, ama o fark etmemiş gibiydi. Başını iki yana salladı.

Eğer hem Gansey hem de Noah ley hattında aynı anda ölüyorlarsa, neden Gansey yaşamak için seçilirken Noah ölmek için seçilmişti? Tüm haklara göre, Noah'ın ölümü daha haksız bir ölümdü: Sebepsiz yere öldürülmüştü. Gansey ise on yıldan uzun bir süredir adımlarını takip eden bir ölümle sarsılmıştı.

"Sanırım... Cabeswater uyanık olmak istedi," dedi Noah. "Yapılması gerekeni yapmayacağımı ve senin yapacağını biliyordu."

"Bunu bilemezdi."

Noah tekrar başını salladı. "Zaman düz değil de dolambaçlı ilerlediğinde pek çok şeyi bilmek kolaydır."

"Ama -" dedi Gansey ama neyi protesto etmek istediğini bilmiyordu. Aslında sadece Nuh'un yavaş yavaş ölmesi gerçeğiydi ve bu protestoyu yöneltebileceği kimse yok gibiydi. Kulaklarından birine dokundu; o eşek arılarının hayaletlerinin üzerinde gezindiğini hissedebiliyordu. "Glendower'ı bulduğumuzda, ondan seni iyileştirmesini isteyeceğim. İyilik olarak."

Bunu yüksek sesle söylemekten hoşlanmıyordu; bunu kastetmediği için değil, ama

Çünkü iyiliğin nasıl işlediği ya da işleyip işlemediği konusunda net değillerdi ve o da yanlış vaatlerde bulunmaktan hoşlanmıyordu.

Noah kil adamını dürttü. Artık pek de insan sayılmazdı; Gansey onu daha önce gördüğü için bu şekilsiz yumruda hâlâ bir figürün izlerini görebiliyordu. "Biliyorum. Bu... çok naziksin."

"Ama...?"

"Korkma," dedi Noah beklenmedik bir şekilde. Uzanarak Gansey'nin elini kulağından çekti. Gansey onun hâlâ usulca kulağına dokunduğunu fark etmemişti bile. Öne doğru eğilen Noah soğuk, ceset nefesini Gansey'nin kulağına üfledi. "Orada bir şey yok. Sadece yorgunsun."

Gansey biraz ürperdi.

Gansey, Noah ve başka kimse olmadığı için, "Ben
Onu bulursam ne yapacağımı biliyorum Noah. Onu aramazsam ne olacağımı bilmiyorum. Tekrar nasıl o kişi olacağıma dair ilk şeyi bilmiyorum."

Noah kili Gansey'nin ellerine koydu. "Yeniden hayatta olma fikri hakkında tam olarak böyle hissediyorum."



Geleceğimi anlat," dedi Blue o gece, kendini okuma odasındaki masayı makbuzlarla kaplamış olan Calla'nın önüne atarak. 300 Fox Way'in tamamı uğultu içindeydi; Orla'nın annesi Jimi gibi Orla'nın da bir grubu daha vardı. Ayrıca Trinity - Jimi'nin kız kardeşi ya da kuzeni ya da arkadaşı - sabun yapmak için yaklaşık bin küçük kuzen ya da öyle bir şey getirmişti. Okuma odası en sessiz yerdi. "Burada yetim olup olmadığımı söyle bana."

"Git buradan," dedi Calla hesap makinesinin tuşlarına basarken. O ve Maura genellikle evin mali işlerini birlikte hallederlerdi; Calla hesap makinesini bir yetişkin gibi kullanır, Maura da yanındaki masanın ortasında bağdaş kurup otururdu. Ama şimdi Maura yoktu. "Meşgulüm."

"Bence aslında bilmiyorsun," dedi Blue. "Bence öyle.
Sen ve Persephone bu konuda çok bilgeymiş gibi davranıyorsunuz ve 'ah, dünyada kendi yolunu bulması gerekiyor' falan filan, ama aslında bunu söylüyorsunuz çünkü hiçbir fikriniz yok."

"Bu bir evrak işi," dedi Calla. "Ve sen bir baş belasısın. Git başımdan."

Mavi bir avuç makbuzu aldı ve Calla'nın yüzüne fırlattı. Calla dalgalanan çarşafların arasından kıpırdamadan ona baktı.

Masaya yerleştiler.

Blue ve Calla birbirlerine baktılar.

"Çok özür dilerim," dedi Mavi, küçülerek. "Gerçekten üzgünüm."

Fişlerden birini almaya başladı ve Calla onun bileğini yakaladı.

"Yapma," dedi.

Blue'nun omuzları daha da çöktü.

Calla dedi ki, "Bak. Bu hiçbirimiz için kolay değil. Haklısın. Cabeswater'ı asla göremezdik ve şimdi sadece ikimiz varken diğer her şeyi görmek daha zor. Eşitlik bozucu olmadığında anlaşmak daha zor, özellikle de eşitlik bozucu *hakkında* olduğunda ..." Yüzü değişti. "Sana şunu söyleyeyim:
Üç uyuyan var."

"Bunu bana sen söyledin. Bunu bana herkes söyledi."

"Sanırım senin görevin onlardan birini uyandırmak ve bence Maura'nın görevi de bir başkasını uyandırmamak."

"Bu sadece iki iş ve üç yatılı yolcu demek."

"Persephone ve ben üçüncü bir işin var olup olmadığı konusunda biraz anlaşamıyoruz."

Mavi sordu: "Burada ne tür bir işten bahsediyoruz ki? Maaş aldığımız ve sonunda yüzümüzü büyülü bir ormanın duvarına Çağın En Değerli Çalışanı olarak astırdığımız bir iş gibi mi?"

"Öyle bir iş ki, sonunda her şey dengeye oturuyor ve hepimiz sonsuza dek mutlu yaşıyoruz."

"Kulağa harika geliyor, ancak bir, ortadaki uyuyan ne olacak ve iki, aslında hiçbir zaman olumsuz bir işi tamamlayamazsınız, yani annem birini başarılı bir şekilde uyandırmadığını ne zaman anlar ve üç, bu hala Gansey'in ölümünü mü içeriyor? Çünkü f, benim mutlu son anlayışım bu değil." "Bu konuşmadan pişmanlık duyuyorum," dedi Calla ve makbuzları istiflemeye başladı. "Ayrıca g, artık okula gitmek istemiyorum."

"İşi bırakmıyorsun, bu yüzden kaybın için üzgünüm."

"İstifa edeceğimi söylemedim. Sadece şu anda çok düşük düzeyde bir iş tatminim var. Moral düşük. Askerler devlet üniversitesine gitmek istemiyor."

Calla hesap makinesinin bir düğmesine daha bastı. Ağzı hiç de etkilenmemiş bir şekil alıyordu. "O zaman askerler, devlet üniversitesine gidebilmek için kıçını yırtarak çalışan birine mızmızlanmamalı."

"Bu da şu 'okula giderken yokuş yukarı yürüdüm' şeylerinden biri mi olacak? Çünkü eğer öyleyse -"

"Bu bir git-tefekkür-et-et-et-Mavi-Sargent- olayıdır."

Mavi utanç içinde oflayıp pufladı ve ayağa kalktı. "Her neyse. Kilise nöbetçilerinin listesi nerede?"

"Bu Gansey'i daha az ölü yapmaz."

"Calla."

"Buzdolabının üzerindeki kutuda sanırım."

Mavi hiç tatmin olmamış bir halde odadan fırladı ve sabun yapan çocukların arasından bir sandalyeyi sürükleyerek buzdolabına gitti. En üstteki kutuda kilise nöbet defterlerini buldu. Tüm koleksiyonu alarak çalışkan çocukların arasından geri döndü ve sürgülü kapıdan karanlık arka bahçeye çıktı.

Bir anda daha sessiz oldu. Bahçe, dikilmeyi bekleyen bazı anneler, büyük sarı gölgesiyle devasa kayın ağacı ve Gri Adam dışında boştu.

Çim sandalyelerden birinde o kadar sessiz oturuyordu ki, Mavi diğerine oturmak için dönene kadar onu fark etmedi.

"Ah! Özür dilerim. Bir dakikanız mı var? İçeri dönebilirim."

Yüz ifadesi dalgındı. Çoğunlukla dolu olan birasını diğer sandalyeye doğru eğdi. "Hayır, davetsiz misafir benim. Sana bu alanı kendine ayırmak isteyip istemediğini sormam gerekirdi."

Otururken ona doğru çekingen bir el salladı. Gece tilki gibi ve nemli kokuyordu, yağmur ve sönmüş yaprak ateşleri. Mavi gazeteleri karıştırırken ve Gri Adam düşünceli bir şekilde birasını yudumlarken bir süre sessizlik içinde oturdular. Esinti serindi ve Gri Adam ceketini özel bir tören yapmadan çıkarıp Mavi'ye uzattı.

Onu omuzlarına atarken sordu, "Peki orada ne var? Soneler, umarım."

Mavi parmaklarını sayfalara vurarak nasıl özetleyeceğini düşündü. "Her Mayıs ayında bir nöbet tutuyoruz ve bir yıl içinde ölecek olan insanların ruhlarını görüyoruz. İsimlerini sorarız ve eğer müşteriyseler, yaşayan insanlara ruhlarını gördüğümüzü bildiririz ki eşyalarını düzene sokabilsinler. Bu isimlerin listesi."

"İyi misin?"

Mavi sağ gözünü silerek, "Ah, evet, sadece gözümde göz kapağı gibi bir şey var," dedi. "O yüz ne için?"

"Etik ve ruhani sonuçları göz kamaştırıyor."

"Öyle değil mi?" Mavi en son listeyi başının üzerine kaldırdı, böylece mutfak ışığı el yazısını aydınlattı. "Oh, pekala."

"Ne?"

Aradığı şeyi bulmuştu: *JESSIE DITTLEY.*

Yanlış yazılmış ama yine de orada.

Mavi arkasına yaslandı. "Gansey ve ben biriyle tanıştık ve adını hatırladığımı sandım."

"Ve o orada."

"Evet, öyle. Mesele şu ki, biz onun hayatında olduğumuz için mi ölecek, yoksa olmadığımız için mi ölecek ya da her iki durumda da ölecek mi bilmiyorum."

Gri Adam boynunu sandalyesinin arkalığına dayadı ve Henrietta'dan gelen ışığı yansıtan alçak bulutlara baktı. "Kadere karşı sadece Kehanet mi? Sanırım medyumluk işinin nasıl yürüdüğü hakkında daha çok şey biliyorsunuz."

Esinti kayın yapraklarını karıştırırken Mavi ceketinin içine daha da büzüldü. "Sadece bana anlatılanları biliyorum."

"Peki size ne söylediler?"

Soru sorma şekli hoşuna gitmişti. Bilgiye ihtiyacı olduğundan çok, onun arkadaşlığından hoşlanıyordu. Calla ya da Persephone yerine burada onunla otururken kendini en az yalnız ve huzursuz hissetmesi garip görünüyordu.

Göz kapaklarının daha fazla karıncalandığını hissetti.

"Annem bunun bir anı gibi olduğunu söylüyor," dedi Blue. "Geriye bakmak yerine ileriye bakıyorsun. Geleceği hatırlamak. Çünkü zaman böyle değil -" Bir çizgi çizdi. "İşte böyle -" Bir daire çizdi. "Sanırım bu şekilde düşünürseniz, geleceği değiştiremeyeceğimiz anlamına gelmiyor. Eğer geleceği görürseniz, geleceği görerek yapmış olabileceğiniz değişiklikleri zaten yansıtıyor. Bilmiyorum. Bilmiyorum! Çünkü annem her zaman insanlara okumalarının bir garanti değil, bir söz olduğunu söyler. Yani bir sözü bozabilirsiniz."

"Bazı garantiler de var," diye gözlemledi Gri Adam, alaycı bir sesle. Sonra birden, "Maura listede mi?" diye sordu.

Mavi başını salladı. "Batı Virginia'da doğmuş. Kilise saati bize sadece bölgede doğmuş insanları gösteriyor gibi görünüyor."

Ya da III. Richard Gansey'in durumunda
olduğu gibi: yeniden doğmuş. Bay Gray
"Görebilir miyim?" diye sordu.

Elini uzattı ve o isimler arasında ilerlerken tepesinde yavaşça hareket eden yaprakları izledi. Bu kayın ağacını ne kadar da severdi. Küçük bir kızken sık sık gelip ellerini onun serin, pürüzsüz kabuğuna dayar ya da kıvrımlı, açıktaki köklerine otururdu. Bir keresinde ona bir mektup yazdığını ve köklerine sıkıştırdığı bir kalem kutusuna koyduğunu hatırlıyordu. Kökler uzun zamandır kutunun etrafında büyümüş ve onu tamamen gizlemişti. Şimdi mektubu tekrar okuyabilmeyi diliyordu, çünkü sadece varlığını hatırlıyordu, içeriğini değil.

Bay Gray hareketsizleşmişti. Dikkatli bir sesle, "Gansey?"
dedi. Sayfaların sonundaki en son isim.
Sadece alt dudağını çiğnedi. "O
biliyor mu?"
Başını hafifçe salladı. "Ne
kadar süreceğini biliyor
musun?"
Başını tekrar salladı.

Gözleri kızın üzerindeydi ve sonra sadece iç çekip başını salladı, geride kalan, listede olmayan kişi olmanın dayanışması.

Sonunda, "Verilen pek çok söz tutulmaz, Blue." dedi.

Birasını yudumladı. *JESSIE DITTLEY*'i saklamak ve sonra tekrar ortaya çıkarmak için kâğıt parçasını katladı. Karanlıkta, "Annemi seviyor musun?" diye sordu.

Yaprakların koyu dantelleri arasından yukarı baktı. Sonra başını salladı. "Ben de."

İşaret parmağını kasvetli bir şekilde büktü. Kaşlarını çatarak, "Ailenizi tehlikeye atmak istememiştim," dedi.

"Yapmadığını biliyorum. Kimsenin böyle düşündüğünü sanmıyorum."

"Vermem gereken bir karar var," dedi. "Ya da bir plan. Sanırım bunu Pazar gününe kadar yapacağım."

"Pazar gününün nesi büyülü?"

"Eskiden benim için çok önemli olan bir tarih," dedi Gri Adam. "Ve annenin olabileceğimi düşündüğü kişi olmaya başladığım gün olması uygun görünüyor."

"Umarım annemin senin olabileceğini düşündüğü kişi anneleri bulan bir kişidir," diye yanıtladı Mavi.

Ayağa kalktı ve gerindi. *"Helm sceal cenum, ond a þæs heanan hyge hord unginnost."*

"Bu 'kahraman olacağım' anlamına mı geliyor?"

Gülümsedi ve şöyle dedi: "Bir korkağın kalbi ödül değildir, ama yiğit adam parlayan miğferini hak eder. "

"Ben de öyle dedim," diye yanıtladı. "Temel olarak."



Gansey uyumuyordu.

Blue'nun cep telefonu olmadığı için kuralları çiğneyip onu aramasının bir yolu yoktu. Bunun yerine, her gece yatağına uzanıp gözleri kapalı, elleri telefonunun üzerinde, evindeki Telefon/Dikiş/Kedi Odası'ndan onu arayıp aramayacağını beklemeye başlamıştı.

Kes şunu, dedi kendi kendine. *Onu istemeyi bırak -*

Telefonu çaldı.

Kulağına götürdü.

"Gördüğüm kadarıyla hâlâ

Kongre'de değilsin." Uyanıktı.

Ronan'ın kapalı yatak odasının kapısına doğru bakan Gansey tel kafesleri ve günlüğünü alıp yataktan çıktı. Kendini mutfak-banyo-çamaşırhaneye kapattı ve buzdolabının önüne oturdu.

"Gansey?"

"Buradayım," dedi alçak bir sesle. "Mavi kanatlı denizayısı hakkında ne biliyorsun?"

Bir duraklama. "Kapılar kapalıyken Kongre'de tartıştığınız şey bu mu?"

"Evet."

"Ördek mi o?"

"Ding! Fox Yolu'nu gösterin. Banka tatili kalabalığı çılgına dönüyor! Yaz aylarında tüm uçuş tüylerini bir kerede döktüklerinde bir ay boyunca uçamaz hale geldiklerini biliyor muydunuz?"

Mavi, "Hepsi ördek değil mi?" diye

sordu. "Öyle mi?"

"Kongre'nin sorunu da bu."

"Benimle dalga geçmeyin, Çavuş," dedi Gansey. "Jane. Mavi kanatlı denizaygırının bu dönemde dökülen altmış gram gövde ve kuyruk tüyünü yerine koymak için yüz gram protein yemesi gerektiğini biliyor muydun?"

"Ben yapmadım."

"Bu, yemeleri gereken yaklaşık otuz bir bin omurgasız demek."

"Notlardan mı okuyorsun?"

"Hayır." Gansey günlüğünü kapattı.

"Bu çok eğiticiydi." "Her zaman

öyledir."

"Tamam o zaman."

Bir duraklama daha oldu ve Gansey onun telefonu kapattığını fark etti. Buzdolabına yaslandı, gözleri kapalıydı, suçluydu, rahatlamıştı, vahşiydi, kontrol altındaydı. Yirmi dört saat içinde yine bunu bekliyor olacaktı.

Sen daha iyi bilirsin, sen daha iyi bilirsin.

"Ne oluyor be adam?" Ronan söyledi.

Ronan ışıklara vurduğu anda Gansey'nin gözleri fal taşı gibi açıldı. Kapı aralığında duruyordu, kulaklıklar boynuna dolanmıştı, Chainsaw omzunda şefkatli bir haydut gibi duruyordu. Ronan'ın gözleri Gansey'nin bacağının yanındaki telefonu buldu ama sormadı, Gansey de bir şey söylemedi. Ronan bir saniye içinde bir yalan duyabilirdi ve gerçek bir seçenek değildi. Kıskançlık Ronan'ın hayatını mahvetmişti. Adam'ın gruplarına katılışının ilk birkaç ayı; bu onu bundan daha fazla incitecekti.

"Uyuyamadım," dedi Gansey dürüstçe. Bir süre durakladıktan sonra, "Greenmantle'ı öldürmeye çalışmayacaksın, değil mi?"

Ronan'ın çenesi kalktı. Gülümsemesi keskin ve mizahsızdı. "Hayır. Daha iyi bir seçenek düşündüm."

"Ne olduğunu bilmek istiyor muyum? İntikamın anlamsızlığını kabullenmek mi?"

Gülümseme genişledi ve daha da keskinleşti. "Bu senin sorunun değil, Gansey."

Kızgın olmadığında çok daha tehlikeliydi. Ve haklıydı:

Gansey bilmek istemiyordu.

Ronan buzdolabının kapağını çekerek açtı ve Gansey'i birkaç santim itti. Yerde. Bir soda aldı ve Chainsaw'a soğuk bir sosisli sandviç uzattı. Sonra tekrar Gansey'e baktı.

"Hey, harika bir şarkı duydum," dedi. Gansey sosisli sandviç yiyen bir kuzgunun sesini bastırmaya çalıştı. "Dinlemek ister misin?"

Gansey ve Ronan müzik konusunda nadiren aynı fikirde olurlardı ama Gansey omuz silkerek kabul etti.

Kulaklıklarını boynundan çıkaran Ronan, onları Gansey'nin kulaklarına taktı - Chainsaw'a yakın oldukları için biraz tozlu ve kuş kokuyorlardı.

Kulaklıklardan ses geliyordu: "Kabak bir, kabak iki -" Ronan manik kahkahalara boğulurken Gansey onları kopardı.
Testere kanatlarını çırparak yankılandı, ikisi de korkunç ve eğlenceliydi.

"Seni piç," dedi Gansey vahşice. "Seni *piç*. Sen benim güven."

"Bu icat edilmiş en iyi şarkı," dedi Ronan ona, soluksuz kahkahalar arasında. Kendini toparladı. "Hadi kuş, adamı yemeğiyle baş başa bırakalım." Ayrılırken ışıkları kapattı,
Gansey'i karanlığa döndürüyordu. Gansey onun odasına giderken cinayet şarkısının kalan kısmını ıslıkla çaldığını duydu.

Gansey kendini ayağa kaldırdı, telefonunu ve günlüğünü topladı ve sonra yatağına döndü. Başını yastığa koyduğunda suçluluk ve endişe çoktan gitmiş, geriye sadece mutluluk kalmıştı.



Gansey okulun ne kadar çok zamanını aldığını unutmuştu. Belki artık okul dışında yapacak daha çok işi olduğu için, belki de artık okulda olmadığı zamanlarda bile okulu düşünmeden edemediği içindi.

Greenmantle.

"Dick! Gansey! Gansey oğlum! *Üçüncü Richard Campbell Gansey.*" Söz konusu Gansey, Ronan'la birlikte koloniden aşağı doğru yürüdü ve

Adam okuldan sonra ofise doğru yöneldi. Bağırışların belli belirsiz farkında olsa da, zihni kelimelerin kaydedilemeyeceği kadar gürültülüydü. Bunun bir kısmı Greenmantle'a, bir kısmı Maura'nın kayboluşuna, bir kısmı Malory'nin dik ley hattını keşfetmesine, bir kısmı kuzgunların mağarasına, bir kısmı da yedi saat içinde Blue'nun onu arayabileceği bilgisine bağışlanmıştı. Ve

Son, endişeli bir parça - sürekli büyüyen bir parça - sonbahar gökyüzünün rengiyle, yerdeki yapraklarla, zamanın yerine konmadan geçtiği, tükendiği ve sonuna kadar biriktiği hissiyle meşguldü.

Okulun bölgesel bilgi yarışmasını kazanması şerefine üniformasız bir gündü ve üniformasızlık bir şekilde Gansey'in endişesini daha da artırıyordu. Sınıf arkadaşları tarihi kampüste yelekleri ve ekoseleriyle yayılmışlardı.

pantolonlar ve marka kazaklar. Bu ona *artık* var olduğunu hatırlatıyordu. ve başka hiçbir zaman. Diğer öğrenciler kendilerini şu şekilde işaretlemişlerdi
Bu yüzyılın, bu on yılın, bu yılın, bu mevsimin, bu gelir diliminin belirgin sakinleri. İnsan saatleri. Hepsi aynı lacivert V yaka kazaklara dönene kadar Aglionby zamanın ve her şeyin dışına çıktı.
zamanlar aslında aynı zamanmış gibi hissettirmeye başladı.

Bazen Gansey hayatının son yedi yılını kendisini böyle hissettiren yerlerin peşinde koşarak geçirmiş gibi hissediyordu.

Greenmantle.

Bu hafta her sabah Greenmantle'ın Latince dersinin en önünde durup sonsuza dek gülümsemesiyle başlamıştı. Ronan ilk derse gelmeyi bırakmıştı. Latince'den kalırsa mezun olmasının imkânı yoktu ama Gansey onu suçlayabilir miydi?

Duvarlar yıkıldı.

Adam, Gansey'nin neden ofise gitmesi gerektiğini sormuştu. Gansey yalan söylemişti. Adam Parrish ile kavga etmeyi bırakmıştı.

"Ganseeeeeeey!"

Bir gece önce Bay Gray Ronan'a, "Greenmantle'a vermem için bana bir Greywaren hayal et," demişti.

Ronan da şöyle cevap vermişti: "O piç kurusuna Cabeswater'ın anahtarlarını vermemi mi istiyorsun? İstediğin bu mu?"

Yani bir çıkmazdaydılar. "Gansey oğlum! *DICK*."

Ronan döndü ve bağıranla yüzleşmek için geriye doğru yürüdü. Kollarını iki yana açtı. "Şimdi olmaz Cheng. Kral biraz meşgul."

"Seninle konuşmuyordum Lynch. Ruhu olan birine ihtiyacım var."

Ronan'ın hırıltısından parlayan ışık Gansey'nin gözüne çarptı ve onu şimdiki zamana geri getirdi. Adımlarını ve saatini kontrol ettikten sonra sütunların arasına yerleştirilmiş bir iskambil masasında oturan Henry'ye döndü. Saçları simsiyah ateş gibi görünüyordu.

İki çocuk masanın üzerinde yoldaşça el sıkıştılar. Bazı ortak noktaları vardı: Gansey geçen sonbahar okulu bırakmadan önce bir zamanlar mürettebat takımının kaptanıydı ve Henry de bir zamanlar

ekibiyle kahvaltıda tanıştı ve akşam yemeğine kadar adını yazdı. Gansey Ekvador'a gitmişti; Henry bir keresinde Ekvador Aşık adlı bir yarış atıyla modellik fotoğraf çekimi yapmıştı. Gansey bir keresinde eşek arıları tarafından öldürülmüştü; Henry'nin aile şirketi ise
robotik drone arılar.

İki çocuk arkadaş canlısıydı ama dost değillerdi. Henry Vancouver kalabalığıyla, Gansey ise ölü Galler krallarıyla koşturuyordu.

"Sizin için ne yapabilirim Bay Cheng?" Gansey hoş bir şekilde sordu.

Henry ona bir el attı. "Görüyor musun, Ronan? Bir erkekle böyle konuşulur. Sevindim. Sevindim. Sevindim. Sordun, Gansey. Bak, yardımına ihtiyacım var. Şunu imzala."

Gansey *bunu* gözlemledi. İfade oldukça resmiydi ama öğrencilerin seçtiği bir öğrenci konseyinin kurulmasına yönelik bir dilekçe gibi görünüyordu. "Oy kullanma hakkı için oy kullanmamı mı istiyorsunuz?"

"Pozisyonumun can alıcı noktasını diğer meslektaşlarımızdan çok daha hızlı kavradınız. Neden her zaman bültende yer aldığını anlıyorum." Henry ona bir kalem uzattı, Gansey hemen almayınca bir Sharpie ve sonra da bir kurşun kalem.

Gansey, bir yazı aracını kabul etmek yerine, dilekçeyi imzalamanın kendisine zaman kazandırıp kazandırmayacağına karar vermeye çalıştı.

Rex Corvus, parate Regis Corvi.

"Gansey, hadi," dedi Henry. "Seni dinleyecekler. Senin oyun iki kat değerli çünkü sen harika saçları olan bir Kafkasyalısın. Sen Aglionby'nin altın çocuğusun. Daha fazla puan toplamanın tek yolu annenin o koltuğa oturması."

Ronan Adam'a sırıttı. Gansey başparmağını alt dudağına götürdü, Henry'nin doğru olmayan bir şey söylemediğinin hoş olmayan bir şekilde farkındaydı. Buradaki yerinin ne kadarını hakkıyla kazandığını ve ne kadarının yaldızlı soyağacıyla miras kaldığını asla bilemeyecekti. Eskiden bu onu biraz rahatsız ederdi.

Şimdi bu onu çok rahatsız ediyordu.

"İmzalayacağım ama aday gösterilmekten muaf tutulmak istiyorum." Gansey bir kalem aldı. "Tabağım dolu."

Henry ellerini birbirine sürttü. "Elbette, ihtiyar. Parrish?"

Adam sadece başını salladı. Bunu Henry'yi tekrar sormaya davet etmeyen uzak ve soğuk bir şekilde yaptı.

Henry, "Lynch?" dedi.

Ronan bakışlarını Adam'dan Henry'ye kaydırdı. "Benim bir ruhum olmadığını söylediğini sanıyordum."

Tıraş edilmiş kafası, siyah motorcu ceketi ve pahalı kot pantolonuyla hiç de Aglionby gibi görünmüyordu. Tamamen yetişkin görünüyordu. Gansey, sanki zaman Ronan'ı bu yaz diğerlerinden biraz daha hızlı sürüklemiş, diye düşündü.

Kim bu ikisi? Gansey merak etti. *Ne yapıyoruz biz?*

Henry, "Anlaşılan siyaset benim ilkelerimi çoktan aşındırmış," dedi.

Ronan büyük kalibreli bir kalem seçti ve dilekçenin üzerine iyice eğildi. Kocaman harflerle *ANARŞİ* yazdı ve sonra savaş aletini Henry'nin göğsüne fırlattı.

"Hey!" diye bağırdı Henry, işaretleyici üzerinden sekerken. "Seni *haydut*." "Demokrasi bir saçmalık," dedi Ronan ve Adam sırıttı, özel, küçük bir

doğası gereği dışlayıcı bir şeydi. Aslında Ronan'dan çok iyi öğrenmiş olabileceği bir ifade.

Gansey Henry'ye acıyan bir bakış attı. "Üzgünüm, yeterince alamadı bugün egzersiz. Ya da diyetinde bir sorun var. Onu şimdi götüreceğim."

"Başkan seçildiğimde," dedi Henry Ronan'a, "senin yüzünü yasadışı yapacağım."

Ronan'ın gülümsemesi ince ve karanlıktı. "Dava bir saçmalık."

Gölgeli sütunlu yoldan geri dönerlerken Gansey, "Büyüyünce bir pislik olma ihtimalini hiç düşündün mü?" diye sordu.

Ronan bir çakıl parçasını tekmeledi. Önlerindeki tuğlaların üzerinden sıçrayıp çimenli avluya düştü. "Söylentiye göre babası doğum gününde ona bir Fisker vermiş ve onu sürmeye çok korkuyormuş. Eğer varsa görmek istiyorum. Söylentiye göre buraya bisikletle gelmiş."

"Vancouver'dan mı?" Adam sordu.

Bir çift inanılmaz derecede genç dokuzuncu sınıf öğrencisi avluda koşarken Gansey kaşlarını çattı - hiç bu kadar küçük olmuş muydu? Müdürün kapısını çaldı. *Bunu ben mi yapıyorum?* Yapıyordu. "Beni burada mı bekliyorsun?"

"Hayır," dedi Ronan. "Parrish ve ben arabayla gezmeye çıkıyoruz." "Öyle mi?" Adam sordu.

"Güzel," dedi Gansey. Bir şeyler yapacakları, müdürü düşünmeyecekleri, Gansey'nin her şeye rağmen bir Gansey gibi davranıp davranmadığını merak etmeyecekleri için rahatlamıştı. "Sonra görüşürüz."

Onlar başka bir şey söyleyemeden içeri girdi ve kapıyı kapattı.



Ronan Adam'ı ahıra götürdü.

Ronan, felaketle sonuçlanan Dört Temmuz partisinden beri ailesinin evine gidip kayboluyor ve hiçbir açıklama yapmadan geç saatlerde geri dönüyordu. Adam asla burnunu sokmazdı - sır sırdır - ama merak ettiğini de inkâr edemezdi.

Şimdi öğrenecek gibi görünüyordu.

Ahırları her zaman rahatsız edici bulmuştu. Lynch ailesinin mülkü, Gansey'lerin evinin taşıdığı bereketli zenginlik patinasını taşımıyor olabilirdi ama klostrofobik bir tarih duygusuyla bunu fazlasıyla telafi ediyordu. Bu ahırlarla çevrili tarlalar, vadinin geri kalanı tarafından dokunulmamış, Niall Lynch'in hayal gücünün tohumlarını attığı ve hayallerinin otlattığı bir adaydı.

Başka bir dünyaydı.

Ronan dar araba yolunda ilerledi. Çakıllar bir setin ve bükülmüş ağaçların arasından geçiyordu. Zehirli sarmaşıkların kiraz kırmızısı yaprakları ve ahududu sarmaşıklarının kan dikenleri gövdelerin arasında parıldıyordu. Burada diğer her şey yeşildi: öğleden sonra güneşini engelleyecek kadar yoğun bir gölgelik,
Çimenler kıyıya doğru dalgalanıyor, yosunlar nemli bir şekilde tutunuyor.

Sonra ormanın içinden geçip geniş, korunaklı tarlalara girdiler. Burası daha da doygundu: otlaklar yeşil ve altın sarısı; ahırlar kırmızı ve beyaz; kalabalık çalılarda asılı yoğun, dağınık sonbahar gülleri; ağaç çizgisinin arkasında yarı gizlenmiş mor, uykulu dağlar. Arabanın bir tarafındaki ağaçlardan tereyağı gibi parlak sarı elmalar görünüyordu. Diğer taraftaki çimenlerin arasında bir tür mavi çiçek, olasılıksız, hayal ürünü, koşuşturuyordu.

Her şey vahşi ve hamdı. Ama

o Lynch'lerdi.

Ronan yolun sonunda gösterişli bir şekilde yana doğru kaydı - Adam sessizce uzanıp tavandaki kayışı tuttu - ve BMW özensiz bir şekilde beyaz çiftlik evinin önündeki çakıllı park alanına girdi.

Adam arabadan inerken, "Bir gün yan duvarlardan birini patlatacaksın," dedi.

"Elbette," diye kabul etti Ronan. Arabadan inerek park alanının yanındaki erik ağaçlarının dallarına baktı. Adam her zaman olduğu gibi Ronan'ın buraya ne kadar *ait olduğunu* hatırladı. Ağaçlarla ilgili bir şey Olgun meyve ararkenki tanıdık duruşu, bunu daha önce birçok kez yaptığını gösteriyordu. Ronan'ın burada büyüdüğünü ve burada yaşlanacağını anlamayı kolaylaştırdı. Onu sürgüne göndermenin ruhunu çıkar.

Adam, Henrietta'nın dışındaki tozlu park yerine bu tarlalarda yetişen bir Adam Parrish'i hayal etmek için kendine hüzünlü bir an verdi - bu evi kendisi için istemesine izin verilen bir Adam Parrish. Ama bu, Ronan'ı bir Aglionby öğretmeni olarak hayal etmeye çalışmak kadar imkânsızdı.

Ronan'ın bu korunaklı yerde sert olmayı nasıl öğrendiğini anlayamıyordu.

Ronan hoşuna giden iki siyah-mor erik buldu. Birini Adam'a attı ve Adam'ın da onu takip etmesi için çenesini salladı.

Nedense Adam, Ronan'ın Ahır'da ortadan kaybolduğu her seferinde evi kendisi ve Matthew için hazırladığını düşünmeye başlamıştı. Bu o kadar inandırıcı bir fikirdi ki

Ronan onu çiftlik evinin etrafından dolaştırıp arazide inşa edilmiş çok sayıdaki ahırdan birine götürdüğünde.

Büyük, uzun bir ahırdı, muhtemelen at ya da sığır barındırması gerekiyordu ama onun yerine içinde ıvır zıvır vardı. Daha yakından incelendiğinde, aslında toz ve solmayla hafifçe tarihlenen bir rüya hurdası olduğu anlaşıldı.

Ronan loş alanda kolaylıkla ilerledi, bir saat, bir fener, bakınca Adam'ın içini acıtan garip bir kumaş parçası aldı. Ronan bir kayışta bir tür hayaletimsi ışık buldu; yanında götürmek üzere omzuna astı. Eriğini çoktan atıştırmıştı.

Adam kapı aralığında oyalandı, toz zerreciklerinin arasından izledi, eriği kalıcı hale getirdi. "Üzerinde çalıştığın şey bu muydu?"

"Hayır, bu babamın." Ronan eline küçük bir telli çalgı aldı. Adam tellerinin saf altın olduğunu görebilsin diye çevirdi. "Şuna bir bak."

Adam da ona katıldı. Yapması gereken ev ödevleri ve ilgilenmesi gereken Cabeswater olmasına rağmen, acele ettiğini hissetmek zordu. Ahırın havası uykulu ve zamansızdı ve eşyaları karıştırmanın nahoş bir yanı yoktu. harikalar ve çılgınlıklar. Ambardaki bazı şeyler hâlâ gizemli yöntemlerle çalışan makinelerdi. Ama diğerleri Niall Lynch'in
rüya görüp hayata dönmüşlerdi, çünkü şimdi uyuyorlardı. Dağınıklığın arasında uyuyan kuşlar, uyuyan bir kedi ve göğsü inip kalktığı için yaşıyor olması gereken eski moda bir pelüş ayı buldular. Yaratıcıları öldüğüne göre, Ronan'ın annesi gibi Cabeswater'a geri gönderilmedikleri sürece hepsi uyanamayacaktı.

Eski ahırda ilerlerken, Adam Ronan'ın gözlerinin kendisinden uzaklaştığını hissetti, ilgisizliği pratikti ama tamamlanmamıştı. Adam başka birinin fark edip etmediğini merak etti. Bir yanı öyle olmasını diledi ve hemen kötü hissetti, çünkü bu gerçekten de kibirdi: *Adam Parrish arzulanabilir, aşık olunmaya değer, sadece herhangi biri tarafından değil, Ronan gibi biri tarafından, Gansey'i ya da*

ve aç gözleri için Adam'ı seçti.

Belki de yanılıyordu. Yanılıyor olabilir.

Ben bilinemezim, Ronan Lynch.

"Ne üzerinde çalıştığımı görmek ister misin?" Ronan sordu. Tamamen sıradan.

"Elbette," diye yanıtladı Adam. Tamamen rahat.

Hayalet ışığı daha sonra almak üzere bir çit direğine asmak için duraklayan Ronan, Adam'ı nemli tarlalar boyunca daha önce ziyaret ettikleri bir ahıra götürdü.

Adam, Ronan büyük, paslı kapıyı açmadan önce ne bulacağını biliyordu ve içeride her renkten büyük bir sığır sürüsü olduğu kesindi. Bu ahırlardaki diğer tüm canlılar gibi onlar da uyuyordu. Bekliyorlardı.

İçeride ışık donuk ve kahverengiydi, kirle kaplı pencerelerden süzülüyordu.

çatıdaki tavan pencereleri. Sıcak, canlı, tanıdık, kürk, pislik ve nem gibi kokuyordu. Kim bir sığır sürüsü hayal ederdi ki? Ronan'ın babası ölene kadar Cabeswater'ın ortaya çıkamamasına şaşmamalı. Ronan ve Kavinsky'nin dikkatsiz rüyaları bile ley hattının enerjisini ormanın yok olmasına yetecek kadar tüketmişti. Ivır zıvırlar, uyuşturucular, arabalar.

Canlılarla dolu tarlalar değil. İcat edilmiş bir vadi değil.

Bu yüzden Greenmantle sahte bir Greywaren'a bile sahip olamazdı. Vahşi Cabeswater da garip bir şekilde kırılgandı.

Ronan ahırın içindeki bir kapıya gelmişti; kapının arkasında yırtık pırtık bir ofis vardı. Her yer toz toprak olacak kadar kalındı. Veteriner kayıtları ve yem makbuzları masaüstünde sararmıştı. Bir çöp tenekesinde eski kola kutuları duruyordu.

Duvarlara çerçevesiz baskılar yapıştırılmıştı - New York'ta çalan İrlandalı bir folk grubunun el ilanı; uzak, eski bir ülkede, uzak, eski bir iskelede koşan çocukların eski bir baskısı. Adam'ın babasının çalışma alanının duvarlarına iliştirdiklerinden o kadar farklıydı ki Adam bir kez daha Ronan'ın ona duyduğu hayranlığı düşündü. Onun gibi biri, Adam gibi birine değerli biri olarak davranıyordu -

Ronan ayağı takılınca küfretti. Işık düğmesini buldu ve tepesinde yardımsever bir floresan yandı. İçi ölü sineklerle doluydu.

Adam hafifçe iyileşen ışıkta, masadan duvar kenarındaki bir ofis sandalyesine uzanan tozsuz izleri gördü. Sandalyenin üzerinde -tozlu olmayan- bir battaniye vardı ve içinde uyuyan genç bir adamın şeklini hayal etmek zor değildi. Bu görüntüde beklenmedik bir yalnızlık vardı.

Ronan duvardan metal bir raptiye kutusu çıkardı ve müthiş bir gürültüyle kapağını açtı. "Babamın rüyalarını uyandırmaya çalışıyordum."

"Ne?"

"Onlar ölü değil. Uyuyorlar. Eğer hepsini Cabeswater'a sürükleseydim, kalkıp giderlerdi. Bu yüzden düşünmeye başladım, ya Cabeswater'ı onlara götürürsem?"

Adam bu açıklamadan ne beklediğinden emin değildi ama bu değildi. "İneklere."

"Bazılarımızın ailesi var, Parrish."

Aurora Cabeswater'da kapana kısılmıştı. Elbette Ronan onun gelip gidebilmesini isteyecekti. Adam utanarak, "Özür dilerim. Anladım."

"Sadece o değil. Matthew -" Ronan tamamen koptu ve Adam bunu anladı. Bu başka bir sırdı, Ronan'ın söylemeye hazır olmadığı bir sır.

Kutuyu bir süre karıştırdıktan sonra Ronan döndü, elinde şeffaf bir cam küre vardı. İçindeki hava buğulu bir şekilde parıldıyordu. Çok güzeldi, bahçeye ya da yaşlı bir kadının mutfağına asılacak türden bir şeydi. Adam'a *güvenli geldi.* Ronan'a pek benzemiyordu.

Ronan onu ışığa tuttu. İçindeki hava bir taraftan diğerine yuvarlanıyordu. Belki de hava değildi. Belki de bir sıvı. Adam onun mavi gözlerindeki yansımayı görebiliyordu. Ronan, "Bu benim ilk denememdi," dedi.

"Rüya gördün."

"Tabii ki."

"Mm. Ya Cabeswater?"

Ronan'ın sesi gücenmiş gibiydi. "Ben sordum."

O sordu. Çok kolaydı. Sanki kendisini Adam'a ancak büyük ve şiddetli jestlerle tanıtabilen bu varlıkla iletişim kurmak onun için basit bir şeymiş gibi.

"Rüyamda, içinde Cabeswater vardı," diye devam etti Ronan ve "Rüyada işe yarıyorsa, gerçek hayatta da işe yarar," diye mırıldandı.

"İşe yarıyor mu? Bana kısa versiyonunu anlat."

"Pislik. Hayır. Öyle değil. Aslında bir boka yaramıyor." Ronan raptiye kutusunu tekrar karıştırdı ve hepsi de şaşırtıcı olan diğer başarısız denemeleri çıkardı. Parıldayan bir kurdele, bir topaktan hâlâ büyüyen bir tutam ot

toprak, çatallı bir dal. Adam'ın bazılarını tutmasına izin verdi; hepsi garip hissettiriyordu. Çok ağırdılar, sanki yerçekimi onlara olması gerekenden daha fazla ağırlık veriyordu. Ve belli belirsiz tanıdık kokuyorlardı, Ronan ya da Cabeswater gibi.

Adam bunu düşünse -daha doğrusu düşünmese- her birinde ley hattının nabzını hissedebilirdi.

"Benim de bir torba kumum vardı," dedi Ronan, "ama onu döktüm."

Saatlerce rüya gördü. Arabasını park etmek ve bu sandalyeye kıvrılıp tek başına uyumak için her gün bir saat araba kullanmıştı.

"Neden burası? Bunu yapmak için neden buraya geliyorsun?"

Ronan sesi titremeden, "Bazen rüyamda eşek arıları görüyorum," dedi.

Adam bunu hayal etti: Ronan Monmouth İmalathanesi'nde uyanıyor, elinde bir rüya nesnesi, yatak çarşaflarında eşek arıları geziniyor, Gansey diğer odada habersiz.

Hayır, Monmouth'ta çılgınca hayaller kuramazdı.

Lonesome.

"Burada tek başına yaralanmaktan korkmuyor musun?" Adam sordu.

Ronan alay etti. O, kendi hayatı için korkuyordu. Ama içinde bir şey vardı.

Gözleri hâlâ bakıyordu. Ellerini inceledi ve itiraf etti: "Rüyamda bir kutu EpiPen gördüm. Her zaman sokmalar için tedavi hayal ediyorum. Bir tane taşıyorum. Domuzun içine koyuyorum. Monmouth'un her yerinde onlardan var."

Adam vahşi ve acımasız bir umut hissetti. "Çalışıyorlar mı?"

"Bilmiyorum. Ve gerçekten gerçekleşmeden önce bunu öğrenmenin bir yolu yok. Bir rövanş olmayacak." Ronan raptiye kutusundan iki nesne aldı ve ayağa kalktı. "Al bakalım. Saha gezisi zamanı. Hadi laboratuvara gidelim."

Bir koluyla parlak mavi polar battaniyeyi vücuduna dayadı. Diğer koluna da garson havlusu gibi bir yosun örttü.

"Bir tane taşımamı ister misin?" Adam sordu.

"Siktir, hayır."

Adam onun için kapıyı açtı.

Ahırın ana odasında, Ronan ineklerin arasında yürürken acele etmiyor, yüzlerine bakmak için duraklıyor ya da işaretlerini gözlemlemek

için başını eğiyordu. Sonunda, sivri uçlu, çikolata kahverengisi bir ineğin yanında durdu.

Dost canlısı yüzünde çizgiler oluştu. Botunun burnuyla onun hareketsiz tarafını itti ve açıkladı, "Daha fazla görünürlerse daha iyi çalışır... Bilmiyorum. Özel. Kendim hayal etmiş olabileceğim bir şeye benziyorsa."

Adam'a bir inek gibi göründü. "Peki bunun nesi var?"

"Arkadaş canlısı görünüyor. Büyücü çocuk Bovine." Mavi battaniyeyi yere serdi. Dikkatlice. Sonra emretti, "Nabzını hisset. Sadece bakma. Nabzına. Yüzünde. Orada. Orada, Parrish, Tanrım. İşte orada."

Adam, hayvanın yavaş nabzını hissedene kadar parmaklarını nazikçe ineğin kısa yüz kıllarında gezdirdi.

Ronan ineğin omuzlarındaki yosun örtüsünü kaldırdı. "Peki ya şimdi?"

Adam ne görmesi gerektiğinden emin değildi. Hiçbir şey hissetmiyordu, hiçbir şey, hiçbir şey - ah, ama işte oradaydı. İneğin nabzı kısmi olarak hızlanmıştı. Bir kez daha Ronan'ı burada tek başına hayal etti, böylesine ince bir farkı fark edecek kadar değişimden umutluydu. Ronan Lynch'in yapabileceğini düşündüğünden çok daha fazla özveri göstermişti.

Lonesome.

"En fazla bu kadar mı yaklaşabildin?" diye sordu.

Ronan alay etti. "Sana sadece bunu gösterme zahmetine gireceğimi mi sandın?

Bir tane daha var. Önce işemen gerekiyor mu?"

"Ha."

"Hayır, cidden."

"Ben iyiyim."

Ronan getirdiği diğer nesneye döndü. Adam'ın beklediği gibi mavi battaniye değil, battaniyenin içine sarılmış bir şeydi. İçindeki her neyse bir ayakkabı kutusundan ya da büyük bir kitaptan daha büyük olamazdı. Çok ağır da görünmüyordu.

Ve eğer Adam'ın gözleri onu yanıltmıyorsa, Ronan Lynch bundan korkuyordu. Ronan derin bir nefes aldı. "Tamam, Parrish."

Paketini açtı.

Adam baktı.

Sonra uzaklara baktı.

Sonra arkasına baktı.

Bir kitap olduğunu düşündü. Sonra neden bir kitap olduğunu düşündüğünü bilemedi; bu bir kuştu. Hayır, bir gezegen. Bir ayna.

Bunların hiçbiri değildi. Bir kelimeydi. Ronan'ın elinde, yüksek sesle söylenmek isteyen ama söylemek istemediği ama aslında söylediği bir kelimeydi -

Sonra Adam tekrar başka tarafa baktı, çünkü gözlerini daha fazla o şeyin üzerinde tutamıyordu. Onu adlandırmaya çalışırken delirdiğini hissedebiliyordu.

"Ne oldu?" diye sordu.

Ronan ona baktı ama yan baktı, çenesini ondan uzağa eğdi. Her zaman olduğundan daha genç görünüyordu, yüzü belirsizlik ve ihtiyatla yumuşamıştı. Bazen Gansey, Niall ölmeden önce tanıdığı Ronan'la ilgili hikâyeler anlatırdı; şimdi bu yanılabilir Ronan'a bakınca Adam onlara inanabileceğini düşündü.

Ronan, "Cabeswater'dan bir parça. Bir rüyanın parçası. İstediğim şey buydu. Ve bu da... muhtemelen böyle görünmesi gerektiğini düşündüğüm şey."

Adam bunun gerçekliğini hissetti. Bu korkunç, imkânsız ve sevimli nesne, içinde yaşanacak hiçbir şey olmadığında bir rüya neyse oydu. Bir rüyayı somut bir şekle sokabilen bu insan kimdi? Aglionby'nin Ronan'ı sıkmasına şaşmamalı.

Adam ona baktı. Başka tarafa baktı.

"Çalışıyor mu?" diye sordu.

Ronan'ın ifadesi keskinleşti. Rüya *şeyini* ineğin yüzünün yanında tuttu. Işık ya da ışığa benzer bir şey ondan Ronan'ın çenesine ve yanaklarına yansıyarak onu sade, yakışıklı, korkunç ve başka biri haline getirdi. Sonra üzerine üfledi. Nefesi kelimenin, aynanın, yazılmamış çizginin içinden geçti.

Adam kulağında bir fısıltı duydu. İçinde bir şey kıpırdadı ve hareketlendi. Ronan'ın kirpikleri karanlık bir şekilde dalgalandı.

Ne yapıyoruz -

İnek kımıldadı.

Çok fazla değil. Ama başını eğdi; bir kulağını oynattı. Sanki uykulu bir şekilde bir sineği itip kakıyordu. Omurgasına yakın bir kas titredi.

Ronan'ın gözleri açıktı; içlerinde ateşler yanıyordu. Tekrar nefes aldı ve inek yine kulağını kıpırdattı. Dudaklarını gerdi.

Ama uyanmadı ve ayağa kalkmadı.

Adam'ın çıldırmış bakışlarından rüyasını saklayarak geri çekildi.

"Hâlâ bir şeyleri kaçırıyorum," dedi Ronan. "Bana neyi kaçırdığımı söyle." "Belki de başka birinin rüyasını uyandıramıyorsundur."

Ronan başını salladı. İmkânsız olması umurunda değildi. Yine de yapacaktı.

Adam pes etti. "Güç. Çok fazla güç gerekiyor. Ley hattını onarırken yaptığım şeyin çoğu, enerjinin daha verimli çalışabilmesi için daha iyi bağlantılar yapmak. Belki hattın bir parçasını buraya yönlendirmenin bir yolunu bulabilirsin."

"Çoktan düşündüm. İlgilenmiyorum. Daha büyük bir kafes yapmak istemiyorum. Kapıyı açmak istiyorum."

Birbirlerine baktılar. Adam adil ve temkinli, Ronan karanlık ve kışkırtıcı. Bu Ronan'ın en dürüst haliydi.

Adam sordu, "Neden? Bana gerçek nedeni söyle."

"Matthew -" Ronan tekrar başladı ve tekrar durdu.

Adam bekledi.

Ronan dedi ki, "Matthew benim. O benimkilerden biri." Adam anlamadı.

"Onu *rüyamda gördüm*, Adam!" Ronan öfkeliydi - mutluluk dışındaki tüm duyguları öfkeydi. "Bu demek oluyor ki - eğer bir şey bana olursa, tıpkı onlar gibi olur. Tıpkı annem gibi."

Adam'ın Ronan ve küçük kardeşiyle ilgili sahip olduğu her anı kendini yeniden çerçeveledi. Ronan'ın yorulmak bilmeyen bağlılığı. Matthew'un kendisi de bir rüya yaratığı olan Aurora'ya benzerliği. Declan'ın bir yabancı olarak ebedi konumu, ne bir hayalperest ne de bir hayal.

Ronan'ın hayatta kalan ailesinin sadece yarısı gerçekti.

"Declan söyledi," dedi Ronan. "Birkaç pazar önce." Declan başkentteki üniversiteye gitmek için ayrılmıştı ama yine de her pazar dört saatlik yolu

Kardeşleriyle birlikte kiliseye gitmek o kadar abartılı bir jestti ki Ronan bile bunun bir nezaket olduğunu kabul etmek zorunda kaldı.

"Bilmiyor *muydun*?"

"Üç yaşındaydım. Ne biliyordum ki?" Ronan başını çevirdi, kirpikleri gözlerinin üzerine düşmüştü, ifadesi gizliydi, doğmuş olmanın yükünü taşıyordu, yaratılmamış olmanın değil.

Lonesome.

Adam içini çekti ve ineğin yanına oturdu, onun sıcak bedenine yaslanarak yavaş nefeslerinin kendisini kaldırmasına izin verdi. Bir süre sonra Ronan yanına kaydı ve ikisi birlikte uyuyanlara baktılar. Adam Ronan'ın ona bakıp uzaklaştığını hissetti. Omuzları birbirine yakındı. Tepelerinde yağmur yine çatıya vurmaya başlamıştı, bir başka ani fırtına. Muhtemelen onların hatasıydı. Muhtemelen değildi.

"Greenmantle," dedi Ronan aniden. "Onun ağı. Onu boynuna dolamak istiyorum."

"Yine de Bay Gray haklı. Onu öldüremezsiniz."

"Onu öldürmek istemiyorum. Bay Gray'e yapmakla tehdit ettiği şeyi ona yapmak istiyorum. Ona hayatını nasıl cehenneme çevirebileceğimi göstermek için. Eğer bunu hayal edebilirsem" - Ronan çenesini hayalindeki nesneyi tutan battaniyeye doğru salladı
- "Eminim ona şantaj yapmak için bir şeyler hayal edebilirim."

Adam bunu düşündü. İhtiyacınız olan her türlü kanıtı yaratabilseydiniz, birini suçlamak ne kadar zor olurdu? Greenmantle'ın bunu geri alamayacağı ve onların peşinden ikinci kez gelemeyeceği bir şekilde yapılabilir miydi? Tehlikeli mi?

"Sen benden daha zekisin," dedi Ronan. "Bir yolunu bul."

Adam inanamıyormuş gibi bir ses çıkardı. "Az önce benden boş zamanlarımda Greenmantle'ı araştırmamı istemedin mi?"

"Evet ve şimdi sana neden sorduğumu söylüyorum."

"Neden ben?"

Ronan aniden güldü. Elindeki rüya kadar çarpık, neşeli ve korkunç olan bu ses, başka hiçbir şey olmasa bile bu sığırları uyandırmalıydı.

"Sihir yapılmasını istiyorsan," dedi, "bir sihirbaza soracaksın."



Blue o gece aradığında saat oldukça geç olmuştu; Malory Suburban'la, Ronan da BMW'yle döndükten çok sonra.

Başka kimse

uyanmamıştı. "Gansey?"

Mavi sordu.

İçindeki endişeli bir şey sakinleşti.

"Bana bir hikâye anlat," dedi. "Ley hattı hakkında."

Hemen mutfağa-banyoya-çamaşırhaneye gitti, olabildiğince sessiz hareket ediyor, ona söyleyecek bir şeyler düşünüyordu. Yerde otururken alçak sesle, "Polonya'dayken, Avrupa'yı şarkı söyleyerek dolaşan bir adamla tanıştım. Şarkı söylediği sürece her zaman 'yola' geri dönmenin yolunu bulabileceğini söyledi. "

Telefonun diğer ucundaki Blue'nun sesi de sessizdi. "Sanırım ceset yolundan bahsediyorsunuz, eyaletler arası yoldan değil."

"Mistik eyaletler arası." Gansey bir elini saçlarının arasında gezdirerek hatırladı. "Onunla birlikte yaklaşık yirmi mil yürüdüm. Benim GPS'im vardı. Onda da şarkı vardı. O da haklıydı. Onu bir milyon kez döndürebilir, iki milyon kez yoldan çıkarabilirdim ve o her zaman ley hattına geri dönerdi. Sanki mıknatıslanmış gibiydi. Şarkı söylediği sürece."

"Hep aynı şarkı mıydı? *Cinayet kabağı şarkısı* mıydı?" "Oh,

Tanrım." Döşeme tahtaları çıplak ayaklarının altında serinlik

hissettiriyordu.

Nedense bu his, Mavi'nin tenini hatırlattığı için duygusal ve dikkat dağıtıcıydı. Gansey gözlerini kapadı. "Bu daha basit bir zamandı, o dünyaya salınmadan önce. Ronan ve Noah'nın bu şarkıya bu kadar takıntılı olmalarına inanamıyorum. Ronan tişört almaktan bahsediyordu. Onu tişörtün içinde hayal edebiliyor musun?"

Mavi kıs kıs güldü. "Polonyalı adama ne oldu?"

"Sanırım şu anda Rusya'yı şarkı söyleyerek geçiyor. Soldan sağa doğru gidiyordu. Batıdan doğuya yani."

"Polonya nasıldı?"

"Düşündüğünden daha güzel. Çok güzel."

Durakladı. "Bir gün gitmek isterim."

"Arkadaş istersen oraya nasıl gideceğimi biliyorum," demeden önce bunu yüksek sesle söylemenin bilgeliğinden şüphe etmek için kendine zaman tanımadı.

Uzun bir aradan sonra Mavi farklı bir sesle, "Ben gidip şarkı söyleyerek uyuyacağım. Yarın görüşürüz. Eğer arkadaş istersen."

Telefon sustu. Asla yeterli değildi ama yine de bir şeydi.

Gansey gözlerini açtı.

Noah mutfak-banyo-çamaşırhanenin kapı pervazına yaslanmış oturuyordu. Gansey bunu düşündüğünde, muhtemelen uzun süredir orada oturuyor olabileceğini düşündü.

Gansey'nin suçluluk, heyecan, arzu ve gerçekten bilinmenin belirsiz duygusuyla yanıp tutuşması dışında o anın özünde suçlu bir şey yoktu. Bu onun içindeydi ve Noah'ın gerçekten dikkat ettiği tek şey içiydi.

Diğer çocuğun yüzünde bilmiş bir ifade

vardı. "Diğerlerine söyleme," dedi Gansey.

"Ben öldüm," diye cevap verdi Noah. "Aptal değilsin."



Sana çok kızgınım," dedi Piper, sesi çok yakındı. Greenmantle yedek kiralamanın üzerine uzanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş ve dizlerini birbirine yaklaştırmış, erken ortaçağdaki gömülme pozisyonlarını düşünüyordu.

Greenmantle gözlerini açarak, "Biliyorum," diye cevap verdi. Tepesindeki gökyüzü alaycı bir mavilikteydi. "Peki ya şimdi?"

"Bugün kan almaya gelenler buradaydı ama sen yoktun. Sana burada olmanı *söylemiştim*."

"Buradaydım." Eve geldikten sonraki ilk saatini yüzüstü yatarak geçirmişti. Ortaçağ cesetlerinin küçük bir yüzdesi bu şekilde gömülmüştü; tarihçiler bunların intihar edenlerin ya da cadıların mezarları olduğunu düşünüyorlardı,

Tarihçiler böyle Tahminci McGuesser'lardı, o hepsinin en büyüğüydü.

"Aradığımda cevap vermedin!"

"Bu benim burada olduğum gerçeğini değiştirmez."

"Seni arabada mı arayacaktım? Neden buradasın ki?"

Greenmantle, "Yaratıcılık konusunda tıkanıklık yaşıyorum," dedi. "Ne hakkında?"

Yüzünü ona dönmek için yuvarlandı. Arabanın yanında duruyordu, üzerinde çıkarması yorucu adımlar gerektirecek gibi görünen bir elbise vardı. Ayrıca elinde mücevherli bir tasması olan küçük bir hayvan tutuyordu. Kafasından çıkan uzun, ipeksi bir tutam dışında saçı yoktu, Piper'ın sahip olduğu sarı tonunun aynısıydı.

"Bu da ne?" diye sordu Greenmantle. Bunun kötü ruh halinin fiziksel bir tezahürü olduğundan şüpheleniyordu.

"Otho."

Doğrulup oturdu. Kiralık araba gürültüyle iç çekti. "Kedi mi? Kemirgen mi? Hangi tür?"

"Otho bir Çin tepeli." "Çin

tepeli ne?" "Hıyarlık etme."

Greenmantle'ın soluk soluğa onu takip eden ve akıl almaz bir sadakatle peşinden koşan insanları olduğu için hiçbir zaman bir köpek edinme isteği duymamıştı ama gençken bazen saçaklı kuyruğu ve bacakları olan bir köpek edinmeyi hayal etmişti. Ördekleri yakalayan türden, her ne türden olursa olsun. Otho sanki ördekler onu yakalayabilirmiş gibi görünüyordu. "Büyüyecek mi? Ya da kıllanacak mı? Nereden geldi bu?"

"Ben sipariş ettim."

"*İnternetten* mi?"

Piper onun masumiyeti karşısında gözlerini devirdi. "Neden yine yaratıcılığını engelliyorsun?"

"Bay Gray'in psişik kız arkadaşını bulmam gerekiyor, ama görünüşe göre kimse nerede olduğunu bilmiyor. Tam da bana kazık attığı sırada ortadan kayboldu."

Greenmantle arabadan indi. Dikkatlice. Havadan gömüldüğü için kaskatı kesilmişti. "İhtiyacı olan şey çoktan gitmişken onu nasıl yok edebilirim ki? Kayıp olduğunu falan bildirmişler. Raporu çaldım ve görünüşe göre ailesine 'yeraltında' olduğunu söylemiş. "

Raporu çalmamıştı. Raporu çalması için birine para ödemişti.

Ama hikaye onun kahraman olmasıyla daha iyi oldu.

Piper dedi ki, "Yeraltı mı? Psişik mi? Bu benim ilgi alanlarımla alakalı."

"Neden?"

"Sen dışarıda oyalanırken ben bir şeyler yaptım," dedi. "Beni takip et."

Kadın onu garajdan geçirdi ve varlığından haberdar olmadığı bir kapıdan geçerek evin içine çıkardı. Merdivenler yatak odasının yanındaki koridora çıkıyordu. "Bay Gray'in raporlarından hiçbirini okumadın mı?" diye sordu.

Soruyu anlamadığını belirtmek için ona baktı.

Yavaşça, sanki o bir aptalmış gibi, "Burada senin için bu aptal şeyi ararken. Sana ne yazdığını okudun mu? İzini sürmek hakkında?"

"Oh, onlar. Tabii ki hayır."

"O zaman neden ondan göndermesini istediniz? Bir milyon tane vardı." "Sadece meşgul olmasını ve izlendiğini hissetmesini istedim. Böyle bir şey yok
Bir erkeği baskı altında hissettirmek için evrak işi. Neden?"

Piper bir dolabın kapağını açtığında, üzerinde kendi adının yazılı olduğu kargo etiketleriyle damgalanmış bir koli koleksiyonuyla karşılaştı. Muhtemelen Otho bunlardan biriyle gelmişti. "Onları banyoda okudum. Sonra kiraladığın okuma yazma bilmeyen diğer haydutların raporlarını okudum. Sonra da haberleri okudum."

Greenmantle onun Gri Adam'ın mektuplarını çıplakken okuması fikrini umursamadı. Bir kutuyu açtı ve içine baktı. "Nedir bu
Bunlar mı?"

"Dizlikler," dedi ve göstermek için dizliklerini taktı. Kendinden iğrenç bir şekilde memnundu. "O korkunç adam buradaki yeraltı psişik enerji hatlarının çok güçlü olduğu için araştırmasını engellediğinden bahsetti. Daha güçlü olanın daha iyi olduğunu düşündüm. Düşündüm ki, bu kadar güçlü olan her neyse görmek istiyorum çünkü aklımı kaçıracak kadar sıkıldım. Ve onları bulmak ne kadar zor olabilir ki? Ben de bunları sipariş ettim."

"Dizlik mi?"

"Yeraltında dolaşırken diz kapağımı kırmakla ilgilenmiyorum. Sence de Colin, Gri Adam'ın çılgın medyum bimbo'su bu çılgın medyum çizgileriyle aynı yerde olabilir gibi görünmüyor mu? Şanslısın ki senin için de dizlik aldım."

Onun yaratıcılığından çok etkilenmişti. Aslında etkilenmemeliydi, çünkü Piper çok zeki bir yaratıktı. Sadece normalde güçlerini iyilik için kullanmıyordu ve kullandığında da genellikle ona doğrultmuyordu. Sadece, ondan gerçekten hoşlandığını düşünmemişti.

Kadın kendinden çok memnun olduğu için, ona Gri Adam'ın kız arkadaşını aramak için yeraltına inmesi için başka birine para vermeyi tercih edeceğini söyleyecek cesareti yoktu. Elbisenin gizli bir fermuarı olduğu ve kolayca çıkarılabildiği ortaya çıktı. Piper dizlikleri üzerinde bıraktı.

Daha sonra Greenmantle köpeğin orada olduğunu unuttuğunu fark etti ve bu durum hiç hoşuna gitmedi.

"Demek bir keşifçi olacaksın," dedi. "Bunun

ne anlama geldiğini bilmiyorum."

"Mağara Kadını. En temel dilbilimsel anlamda, bir mağara kadını olacaksın."

"Her neyse. Benimle geliyorsun."



Blue berbat bir sürücü olmaktan çok korkak bir sürücüydü. Jesse Dittley'nin de belirttiği gibi yeşilliklerini yemediği için koltuğu pedallara mümkün olduğunca yakın ayarlamak zorundaydı. Direksiyonu, gösteri yapan bir ayının zarafetiyle kavradı. Göstergedeki her şey dikkatini çekmek için bağırıyordu. Işıklar mı? Hız! Yüze hava mı? Ayaklarda hava! Yakıt-yağ-motor! Garip pastırma sembolü?

Çok yavaş sürüyordu.

Yaşadığı dehşetin en kötü yanı, bunun onu ne kadar *öfkelendirdiğiydi*. Araba kullanma sürecinde ona kafa karıştırıcı ya da adaletsiz gelen hiçbir şey yoktu. Ehliyet sınavında başarılı olmuştu. Pastırma sembolü dışında her şeyin ne işe yaradığını biliyordu. Yol işaretleri asla kafasını karıştırmazdı; geçiş hakkı mantıklıydı.

O bir şampiyondu. Ona kırk dakika verirseniz Fox Way Ford'u istediğiniz yere paralel park edebilirdi.

Ama birkaç bin kiloluk bir silahın içindeki küçük bir pilot olduğunu asla unutamazdı.

"Yeterince pratik yapmadığın için," dedi Noah cömertçe, ama zaten ölü olan biri için gereksiz görünen bir şekilde kapının kolunu tutuyordu.

Tabii ki yeterince pratik yapmamıştı. Fox Way 300 numarada sadece bir araba vardı ve bu yüzden çok talep görüyordu. Blue okula, işe ve Monmouth Manufacturing'e bisikletle gidebiliyordu, bu nedenle araba genellikle evin dışında çalışan veya ayak işlerini yapan kişilere düşüyordu. Blue, şu anki pratik edinme hızıyla, kırklı yaşlarında bir arabanın direksiyonuna rahatça geçebileceğini hayal ediyordu.

Ancak bu öğleden sonra, arabada birkaç saatliğine hak iddia etmeyi başarmıştı. Noah bu gezide ona eşlik eden tek kişiydi: Gansey
Adam çalışıyordu ya da iş dışında uyuyordu ve Ronan her zamanki gibi ortadan kaybolmuştu.

Jesse Dittley'e gidiyorlardı.

"Çok yavaş gidiyoruz," dedi Noah, arkalarındaki kaçınılmaz kuyruğu gözlemlemek için boynunu bükerek. "Sanırım az önce yanımızdan bir üç tekerlekli bisiklet geçti."

"Kaba."

Uzun bir yolculuktan sonra Blue, Jesse Dittley'nin bozuk araba yoluna girdi. Çiftlik güneş altında daha az mistik, daha az kasvetli ve lanetli, daha kirli ve paslı görünüyordu. El frenini çekerek ("*Tepede* bile değiliz!" diye itiraz etti Noah) dışarı çıktı ve verandaya yöneldi. Kapıya vurdu.

Kapıyı açması için birkaç deneme yapması gerekti. Açtığında, adamın boyu onu yine şoke etti. Üzerinde başka bir beyaz atlet vardı, belki de aynısıydı. Aralarındaki boy farkı yüz ifadesini ayırt etmeyi zorlaştırıyordu.

"OH, SEN."

"Evet," diye bildirdi Mavi. "İşte pazarlığım: Siz mağaranızı keşfetmemize izin verin, ben de bahçenizi temizleyeyim. İyi referanslarım var."

Adam eğildi, kadın gerindi ve adam, mahallesindeki yaşlı kadınları çiçek dikmek için para ödemeye ikna etmek amacıyla kendi yaptığı ve kestiği kartvizitleri kabul etti. O okurken, yüzünü ve vücudunu inceledi, altta yatan bir hastalık, önceden var olan bir durum belirtisi aradı.
Onu daha sonra vurabilecek bir şey. Lanetli bir mağaradan başka bir şey. Yükseklikten ve daha fazla yükseklikten başka bir şey görmedi.

Sonunda, "BURADA YAPTIKLARIMI BEĞENMEDİĞİNİZİ Mİ SÖYLEMEYE ÇALIŞIYORSUNUZ?" diye cevap verdi.

"Her bahçenin biraz çiçeğe ihtiyacı vardır," diye yanıtladı Blue.

"AYNEN ÖYLE." Kapıyı kadının yüzüne kapattı.

Yanında gözlerden uzak duran Noah, "Olmasını istediğin şey bu muydu?" diye sordu.

Değildi, ama kadın bir sonraki planını formüle etmeye fırsat bulamadan, adam kapıyı yeniden açtı, ama bu sefer kamuflaj baskılı lastik çizmeler giyiyordu. Verandaya çıktı.

"NE KADAR SÜRER?"

"Bugün."

"BUGÜN?"

"Ben süper hızlıyım."

Merdivenlerden indi ve bahçeyi gözden geçirdi. Mavi'nin bunu bir öğleden sonra başarıp başaramayacağını mı analiz ediyordu, yoksa yıkıntı ortadan kalktığında onu özleyip özlemeyeceğini mi düşünüyordu, kestirmek zordu.

"EŞYALARI ŞURADAKI KAMYONUN ARKASINA KOYABILIRSIN."

Blue onun bakışlarını takip ederek, daha önce hurda zannettiği paslı kahverengi bir kamyona baktı.

"Harika," dedi ve bunda ciddiydi. Arabayı yavaşça dört kez çöplüğe götürmek zorunda kalmazsa zaman kazanacaktı. "Yani, anlaştık mı?"

"EĞER BUGÜN HALLEDERSEN."

Ona bir başparmak işareti yaptı. "Tamam o zaman. Ben işe gidiyorum. Zaman kaybediyoruz."

Jesse bir an Noah'ya bakar gibi oldu ama sonra gözleri kayarak tekrar Mavi'ye döndü. Ağzını açtı ve bir an için Noah'yı gördüğünü ve onun hakkında bir şey söyleyeceğini sandı ama sonunda sadece, "SİZİN İÇİN SAHİLE SU KOYUYORUM. KÖPEKLERIN IÇMEMESINE DIKKAT ET."

Ortada köpek yoktu ama bahçedeki atılmış kanepelerden birinin arkasına saklanmış olmaları mümkündü. Her halükârda, kıza dokunulmuştu.

bir jestle.

"Teşekkürler," dedi. "Çok naziksiniz."

Görünüşe göre bu minnettarlık Jesse'ye daha önce düşündüklerini söylemesi için gereken güveni vermişti. Göğsünü kaşıyarak, parçalanmış tişörtü, ağartılmış kot pantolonu ve savaş botlarıyla gözlerini kısarak ona baktı.

"SEN KÜÇÜCÜK BIR ŞEYSIN. BUNU YAPABILECEĞINDEN EMIN MISIN?"

"Bu zorlama bir bakış açısı. Çünkü yeşilliklerini yedin. Sana göründüğümden daha iriyim. Zincirli testeren var mı?"

Gözlerini kırpıştırdı. "AĞAÇLARI MI KESIYORSUN?"

"Hayır. Kanepeler."

O evin içinde bir testere ararken, Mavi eldivenlerini giydi ve işe koyuldu. Önce kolay olanları yaptı, yavru köpek büyüklüğündeki hurda metal parçalarını ve içinden yabani otlar çıkan çatlak plastik kovaları topladı. Sonra çivileri çıkmış kalasları ve kurnalarında yağmur suyu birikmiş kırık lavaboları sürükledi. Jesse Dittley elinde testereyle göründüğünde, büyük boy pembe gözlükler çıkardı.
göz koruması olarak kullanmak üzere arabadan güneş gözlüğü aldı ve bahçedeki daha büyük şeyleri daha idare edilebilir parçalara ayırmaya başladı.

Jesse Dittley, nefes almak için durakladığı verandadan, "AKLINIZDA BULUNSUN YILANLAR," diye uyardı. Elini uğursuz bir şekilde sallayarak verandanın etrafındaki yabani otları işaret edene kadar Blue ne demek istediğini anlamadı.

"Yılanlarla iyi anlaşırım," dedi Mavi. Onlara nasıl güvenlik sınırları sağlayacağınızı bilirseniz çoğu hayvan tehlikeli değildi. Elinin tersini terli alnında gezdirdi ve adamın verdiği bir bardak suyu kabul etti. "Bana bebek bakıcılığı yapmak zorunda değilsin, biliyorsun. Bunu halledebilirim."

"SEN KÜÇÜK BİR ŞEYSİN," diye karar verdi Jesse Dittley. "KARINCALARDAN BIRI GIBI."

Ona bakmak için başını geriye doğru eğdi. "Ne düşünüyorsun?"

"TELEVIZYONDAKI KARINCALAR. GÜNEYDE AMERİKA, AFRİKA YA DA HİNDİSTAN. KENDI AĞIRLIKLARININ ON KATINI TAŞIRLAR."

Mavi'nin gururu okşandı ama sert bir sesle, "Bütün karıncalar kendi ağırlıklarının on katını taşıyabilir, değil mi? Normal karıncalar?"

"BUNLAR NORMAL KARINCALARDAN DAHA IYIYDI. KEŞKE NASIL DAHA IYI OLDUKLARINI HATIRLAYABILSEYDIM. BÖYLECE SANA SÖYLEYEBILIRDIM."

"Benim daha iyi bir karınca türü olduğumu mu söylemeye çalışıyorsun?"

Jesse Dittley patladı. "SUYUNU IÇ."

İçeriye çekildi. Blue sırıtarak işinin başına döndü. Noah arabanın bagajını karıştırdı; kadın oraya birkaç torba malç ve birkaç bitki koymuştu, biraz da arka koltuğa. Bir malç torbasını yarıya kadar çekip yırttı ve yongaları garaj yolunda patlattı.

"Whoopsie."

"Noah," dedi Blue.

"Biliyorum." Kadın çöpleri toplamaya devam ederken o da her bir malç parçasını özenle toplamaya başladı.

Zor bir işti ama tatmin ediciydi, biraz elektrik süpürgesi gibi. Güzeldi. etkisini hemen görebilecekti. Mavi terleme ve yanan kasları görmezden gelme konusunda iyiydi.

Güneş alçaldıkça avlu karardı ve seyrek ağaçlar daha yakın göründü. Onların varlığında *izlendiğini* hissetmekten kendini alamıyordu. Bunların çoğu,
Cabeswater yüzünden olduğunu biliyordu. Konuşan bir ağacın sesini asla unutmayacaktı, ya da o gün o zeki, uzaylı
yaratıklar onu tamamen çevreledi. Bu ağaçlar muhtemelen sıradan ağaçlardı.

Ama artık sıradan ağaç diye bir şey olup olmadığından emin değildi. Belki de Cabeswater'da ley hattı sayesinde sesleri duyulabiliyordu. Belki de burada ağaçların sesi kesilmişti.

Ama ben bir bataryayım, diye düşündü. Daha önce Noah'ın fişini nasıl çektiğini düşündü. Bunu başka bir şekilde yapmanın mümkün olup olmadığını merak etti.

"Kulağa yorucu geliyor," diye yorumladı Noah.

Haksız da sayılmazdı. Mavi Mayıs ayındaki kilise nöbetinden sonra bitkin düşmüştü, düzinelerce ruh ondan çekilmişti. O zaman belki orta yol

bulunurdu.

Yani bu ağaçlar mı konuşuyordu, yoksa sadece rüzgâr mıydı?

Mavi malçları okşarken durakladı ve topuklarının üzerinde geriye doğru sallandı. Dittley arazisini çevreleyen ağaçlara bakmak için çenesini kaldırdı. Meşeler, dikenler, bazı erguvanlar, bazı kızılcıklar.

"Konuşuyor musun?" diye fısıldadı.

Daha önce hissettiklerinden ve duyduklarından ne bir fazlası ne de bir eksiği vardı: yapraklarda bir hışırtı, ayaklarında bir hareket. Sanki çimenlerin kendisi yer değiştiriyordu. Tam olarak nereden geldiğini söylemek zordu.

Silik ve ince bir ses duyduğunu düşündü...

tua tir e elintes tir e elintes

... ama belki de sadece rüzgârdı, yüksek ve dallar arasında yaklaşan.

Tekrar duymaya çalıştı ama nafile.

Yakında ışığı kaybedeceklerdi ve Blue bu durumdan hiç hoşnut değildi. karanlıkta yavaşça geri dönme fikri. En azından sonunda gerçekten keyifli olan kısmı yapıyorlardı - çiçekleri dikmek, bitmiş gibi görünmesini sağlamak. Noah'nın bu işe yardım edecek kadar gücü vardı ve dostça bir tavırla onun yanında diz çökerek kök yumakları için toprakta delikler açtı.

Yine de bir noktada, zayıflayan ışığa baktı ve onu bütün bir bitkiyi deliğe yerleştirirken ve çiçekleri de dahil olmak üzere her şeyin üzerine toprak atarken yakaladı.

"Noah!" diye haykırdı.

Ona baktı ve yüzünde oldukça boş bir ifade vardı. Sağ eli yaprakların üzerindeki bir başka toprak yığınını süpürdü. Bu otomatik bir hareketti, sanki elinin geri kalanıyla bağlantısı kesilmiş gibiydi.

"O değil," dedi Blue, ne söylediğinden emin değildi, sadece sesinin dehşete kapılmış değil de nazik çıkmasına çalışıyordu. "Noah, ne yaptığına dikkat et."

Gözleri sonsuz siyahtı ve ensesindeki tüyleri diken diken edecek şekilde kızın yüzüne sabitlenmişti. Eli tekrar hareket etti, çiçeklerin üzerindeki toprağı biraz daha ezdi.

Sonra adam daha da yaklaştı ama kadın onun hareket ettiğini görmemişti. Siyah gözleri
başını hiç de erkeklere yakışmayan bir şekilde eğmişti. Onda Nuh'a hiç benzemeyen bir şeyler vardı.

Ağaçlar tepelerinde titriyordu.

Güneş neredeyse kaybolmuştu; en çok görünen şey derisinin ölü beyazlığıydı. Yüzünde ilk darbeyi aldığı yerdeki ezilmiş delik.

"Mavi," dedi.

Çok rahatlamıştı.

Ama sonra ekledi, "Lily."

"Noah -"

"Lily. Mavi."

Çok yavaş bir şekilde ayağa kalktı. Ama ondan daha uzakta değildi. Her nasılsa onunla aynı anda durmuş, mükemmel bir aynalama yapmış, gözleri hâlâ ona kilitlenmişti. Teni donuyordu.

Mavi kendi kendine *korumanı kaldır*, dedi. Ve öyle yaptı, etrafındaki balonu, aşılmaz duvarı hayal etti -

Ama sanki onunla birlikte balonun içindeydi, eskisinden daha yakındı. Burundan buruna.

Kötülükle bile başa çıkmak, ayna gibi siyah, sadece onu yansıtan boş gözlerinden daha kolay olurdu.

Birden verandanın ışığı yandı ve Nuh'un bedenini aydınlatmaya başladı. Gölgeli, kareli bir şeydi.

Ön kapı çarparak açıldı. Jesse Dittley merdivenleri gümbürdeyerek indi ve sert adımlarla onlara doğru yürüdü. Elini uzattı - Blue ona ya da Noah'ya vuracağını sandı - ve sonra onun yüzüyle Noah'nın yüzü arasında düz bir şey tuttu.

Bir ayna.

Çakıllı arka yüzünü gördü; Noah yansıtıcı tarafa bakıyordu.

Gözleri karardı, çukurlaştı. Ellerini yüzüne doğru kaldırdı. "Hayır!" diye bağırdı. Haşlanmış gibiydi. *"Hayır!"*

Jesse'den, Mavi'den ve aynadan geriye doğru tökezledi, elleri hâlâ gözlerinin üzerindeydi. Çok korkunç bir feryat figan sesi çıkarıyordu - daha da korkunçtu çünkü şimdi yine Noah'ın sesine benzemeye başlamıştı.

Boş tencerelerden birine takılıp sertçe yere düştü ve düştüğü yerde kaldı, elleri yüzündeydi, omuzları titriyordu. *"Hayır."* Ellerini gözlerinden çekmedi ve Mavi biraz da utanarak çekmediği için memnun olduğunu fark etti. O da titriyordu. Yukarı baktı (ve elinde küçük ve oyuncak gibi görünen aynayla yanında beliren Jesse Dittley'e baktı.

"SİZE LANET OLDUĞUNU SÖYLEMEMİŞ MİYDİM?" dedi.



Jesse küçük mutfakta iki kâse SpaghettiOs ısıtırken Blue hem tabure hem de sandalye olan eski bir mobilyanın üzerine oturdu. Bu küçük odada daha da dev gibi görünüyordu; mobilyaların hepsi oyuncak bebekti. yanındaki mobilyalar. Arkasında, kötücül karanlık mutfak lavabosunun üzerindeki pencereye doğru bastırıyordu. Mavi bu sarı tonlu vahadan memnundu.

Bu gece eve dönmeye hazır değildi, özellikle de bunu tek başına yapacağına göre. Noah ortadan kaybolmuştu ve onun tekrar ortaya çıkmasına hazır olup olmadığından emin değildi.

Mikrodalga bipledi. Jesse kâseyi kızın önüne koyarken aslında lanetli olanın mağara değil, mağaranın içindeki bir şey olduğunu açıkladı.

"Ve Dittley'leri öldürüyor," dedi Blue, "ve arkadaşıma korkunç şeyler yapıyor."

"ÖLÜ ARKADAŞIN," diye not etti Jesse, onun karşısındaki küçük yapraklı masaya otururken. Ayna aralarında yüzüstü duruyordu.

"Bu onun hatası değil. Neden onu görebileceğini söylemedin?"

"BEN DE SENI GÖREBILECEĞIMI SÖYLEMEDIM."

"Ama ben ölmedim," diye belirtti Mavi.

"AMA SEN OLDUKÇA KISASIN."

Geçmesine izin verdi. Bir SpaghettiO yedi. Harika değildi ama kibarca yedi. "Mağarayı lanetli yapan şey ne?"

"UYUYANLAR," diye cevap verdi.

Bu Blue'nun çıkarlarıyla ilgiliydi.

"BU DAĞLARIN ALTINDA UYUYAN ŞEYLER VAR. BAZILARININ UYUMAYA DEVAM ETMESINI ISTERSINIZ."

"Öyle mi?"

Başını salladı.

"Neden böyle bir şey isteyeyim

ki?" Spaghettios'unu yedi.

"Bana yaşlanınca anlayacağımı söyleme. Ben zaten yaşlıyım."

"ARKADAŞINI GÖRMEDIN MI?"

Vardı. Gerçekten de vardı.

İç çekerek büyük bir fotoğraf kitabını getirdi - Dittley aile albümü. Bu, Blue'nun her zaman büyüleyici ve merak uyandırıcı olacağından şüphelendiği türden bir deneyimdi; başka bir ailenin geçmişine içten ve gizli bir bakış.

Öyle değildi. Çok sıkıcıydı. Ama hikayelerin arasında
Hayal edebileceğiniz gibi geçen doğum günleri ve balık tutma gezileri gibi gerçekleşen balık tutma gezileri, başka bir hikaye ortaya çıktı: bir şeyin o kadar huzursuzca uyuduğu bir mağaranın ağzında yaşayan bir aile, aynalardan ve gözlerden dışarı baktı ve hoparlörlerden bulanıklaştı ve bazen
Çocuklar duvar kağıtlarını yırtıyor ya da eşleri kendi saçlarından avuç avuç koparıyor. Bu huzursuz uykucu, bir nesil boyunca gittikçe daha yüksek sesle uyudu ve sonunda bir Dittley mağaraya girip kendini karanlığa bıraktı. Daha sonra, ailenin geri kalanı onun kemiklerini çıkardı ve birkaç on yıl daha huzur ve sessizlik.

Ve sonra Dittley'lerin bir araba limanı inşa etmesiyle ilgili birkaç fotoğraf daha vardı.

"Sırada senin mi olman gerekiyor?" Mavi sordu. "Senden sonra görevi kim devralacak?"

"OĞLUM, SANIRIM."

Blue evde başka kimsenin olduğuna dair bir kanıt olmadığından bahsetmemişti ama o bunu anlamış olmalı ki "KARISI VE ÇOCUKLARI BEŞ YIL ÖNCE GİTTİ AMA LANET KALKTIKTAN SONRA GERİ DÖNECEKLER" diye ekledi.

Tüm bunlar onu o kadar şaşırtmıştı ki, üzerinde fazla düşünmeden tüm SpagettiOs'ları yedi. "Lanetli başka biriyle hiç tanışmamıştım."

"SENINKI NE?"

"Eğer gerçek aşkımı öpersem, ölür."

Jesse *evet, bu iyiydi* der gibi başını salladı.

"Tamam, ama neden gitmiyorsun? Bu evi sat ve duvar kâğıtlarıyla falan başkası ilgilensin?"

Omuz silkti - güçlü bir omuz silkmeydi. "BURASI EVIMIZ."

"Doğru, ama ev Henrietta'nın diğer tarafında olabilir."

ısrar etti. "Her zaman bu yerin önünden geçebilir ve *kanayan duvarları olan eve merhaba* diyebilirsin*, sonra görüşürüz!* Sorun çözülmüş olur."

Kasesini aldı ve lavaboya döktü. Alınmış görünmüyordu ama aynı fikirde olmadığı da açıktı, bu yüzden daha fazla yorum yapmayacaktı.

"Ayrıca, ne zaman -" Mavi başladı, ancak öfkeli bir vuruşla kesildi. Sanki her yerden geliyor gibiydi. Lanet mi? Noah? Aynayı sorgulayıcı bir şekilde işaret etti.

Jesse başını salladı ve "ÖN KAPI" dedi.

Ön kapıya yönelmeden önce ellerini başka bir şeye silinmesi gerekiyormuş gibi görünen bir bulaşık havlusuna sildi. Mavi kapının açıldığını duydu ve ardından yükselen ve alçalan seslerin mırıltısını işitti.

Mutfağın kapısında iki kişi belirdi, arkalarında da Jesse vardı. Tuhaf bir şekilde, bunlar Gansey ve Calla'ydı. İkisinin birlikte herhangi bir yere seyahat ettiğini hayal etmek garipti ve burada, Dittley mutfağında durduklarını aklına getirmek daha da garipti. Mavi'ye odaklanmışlardı.

Jesse gösterişli bir şekilde onu işaret etti. "GÖRMEK?"

Eşikten fırlayan Calla elini avuç içi yukarı bakacak şekilde Mavi'ye doğru uzattı.

Asit tükürüyordu. "Arabanın anahtarları. Hemen şimdi. Seksen yaşına gelip saçların ağarana kadar o arabayı bir daha kullanmayacaksın. Hemen şimdi. Ver onları."

Mavi bakakaldı. "Ne? Ne?"

"Aramadan öylece *gidebileceğini* mi sanıyorsun?"

"Bugün arabaya başka kimsenin ihtiyacı olmadığını söylemiştin!"

"Yani bunun aramak zorunda olmadığınız anlamına geldiğini mi düşündünüz?"

Mavi tam onun sorumluluk sahibi bir insan olduğunu ve nerede olduğu konusunda endişelenmeleri için bir neden olmadığını söyleyecekti ki Calla'nın hemen arkasında Gansey'nin yüz ifadesini gördü. Parmakları hafifçe şakağına ve elmacık kemiğine dokunuyordu ve gözleri hiçbir şeye bakmıyordu. Mavi birkaç ay önce bunu yorumlayamazdı ama şimdi bunun rahatlama anlamına geldiğini anlayacak kadar iyi tanıyordu onu: endişeli bir baharın gevşemesi. Gerçekten hasta görünüyordu. İkisini de fena halde endişelendirmişti.

"- yarım düzine insan her yerde seni arıyordu ve bir çukurda ölü olduğunu düşünmeye başlamışlardı," diyordu Calla.

"Bekle, ne? Beni mi arıyordunuz?"

"Saat akşamın 10'u! Altı saat önce ayrıldınız ve işe gidiyor gibi değildiniz, değil mi? Hiçbir fikrimiz yoktu! Polisi aramaya bu kadar yaklaşmıştım.

tekrar."

Tekrar anlamlı bir şekilde asılı bıraktı. Blue ne Gansey'ye ne de Jesse'ye baktı.

"Ronan'ı arayacağım," dedi Gansey sessizce, "ve ona Monmouth'a geri dönebileceğini söyleyeceğim."

Ronan da mı onu arıyordu? Eğer herhangi bir tehlike altında olsaydı, bu iç açıcı olurdu.

"I -" Mavi daha cümlesini bitirmeden ortada bir tartışma olmadığını fark etti: Onlar haklıydı ve o hatalıydı. "Kimsenin fark edeceğini düşünmemiştim." diye bitirdi.

"Araba," dedi Calla, "anahtarlar."

Mavi uysalca onları teslim etti.

"Ayrıca bir daha asla o çocuğun korkunç arabasına binmek istemiyorum," dedi Calla. "Onunla geri dönebilirsin çünkü senin arabana bakamayacak kadar kızgınım.
yüz. Pişman olacağım şeyler söyleyeceğim." Hışımla dışarı çıkmaya başladı ama sonra Jesse'nin yanında durdu, burnu kıvrılmıştı. Kolları birbirine değmişti; belli ki az önce psikometrik bir izlenim edinmişti.

"Oh, o *sendin*." dedi.

Başını eğerek onu kötü niyet olmadan gözlemledi. Daha fazla nezaket göstermeden ya da açıklama yapmadan köşeyi döndü.

"Ee," dedi Mavi ayağa kalkarak. "Bunun için üzgünüm."

"LAFI BILE OLMAZ."

"SpaghettiOs için teşekkürler. Peki, mağara hakkında?"

"BUNDAN SONRA HALA IÇINE GIRMEK ISTIYOR MUSUN?"

"Dediğin gibi, bu sadece Dittley'leri öldürür."

"*LANET* SADECE DITTLEY'LERI ÖLDÜRÜR. MAĞARA DIĞERLERINI ÖLDÜREBILIR."

"Sen izin verirsen ben de şansımı denemeye hazırım." Jesse yine göğsünü kaşıdı. "ADIL OLAN ADILDIR, SANIRIM." Bunun üzerine el sıkıştılar, Blue'nun eli onunkinde küçücüktü.

"İYİ İŞ ÇIKARDIN ANT," dedi.

Gansey içeri girdi ve telefonunu düzgünce cebine koyup yerine anahtarlarını çıkardı. İfadesinde hâlâ gergin bir şeyler vardı. Aslında mağarada olduğu gibi görünüyordu, yüzü çizgili ve tanıdık değildi. Onu toplum içinde Richard Campbell Gansey III kılığına girmeden görmek o kadar tuhaftı ki Blue yüzüne bakmaktan kendini alamıyordu. Hayır - yüzü değildi. Duruşu, omuzlarını silkişi, çenesini eğişi, belirsiz kaşlarının altından bakışlarıydı.

Jesse ona, "Her şey yolundaydı," diye güvence verdi.

"Aklım bunu biliyordu," dedi Gansey. "Ama geri kalan kısmım bilmiyordu."



Bir yerlerde ölmediğine inanamıyorum," dedi Ronan Blue'ya. "Bir yerlerde ölmüş olmalısın."

Ronan'ı bu konuda düzeltmemesi belki de Gansey'nin durumdan duyduğu rahatsızlığın bir işaretiydi.

"İlginiz için teşekkürler," diye cevap verdi.

300 Fox Way'deki mutfak cesetlerle kaynıyordu. Malory, Gansey, Ronan ve Adam mutfak masasındaydı. Persephone lavabonun yanında süzülüyordu. Calla düşünceli bir şekilde tezgâha yaslanmıştı. Orla, kovulmadan önce Ronan'a göz atmak için bir kapı aralığında belirip duruyordu. Bu klostrofobik, aceleci gece Adam'a birçok geceyi hatırlatıyordu.

Aylar önce, Gansey başparmağını kırdıktan ve neredeyse vurulduktan sonra, Noah'nın öldüğünü öğrendiklerinde. Her şey daha yeni değişmeye başlamıştı.

Adam dikkatlice fırının saatini kontrol etti. Bu gece diğerleriyle buluşmak için karavan fabrikasına iki saat geç gelmeyi istemişti ve bu süreyi aşmadığından emin olmak istiyordu.

Mavi, "Profesör Malory, çay ister misiniz?" diye sordu.

Malory rahatlamış görünüyordu. "Bir fincan çayı çok isterim."

"Meyveli mi yoksa ayaklı mı tercih edersiniz?" diye sordu. "Eğer birini ya da diğerini çay formunda içmek isteseydiniz?"

Düşündü. "Futbol."

"Cesur bir seçim," dedi Blue. "Başka kimse var mı?"

Birkaç kafa sallandı. Adam ve Gansey'in ikisi de 300 Fox Way'in içecekleri. Buradaki çaylar bahçeden toplanıyor ya da çiftçi pazarından alınıyor, elle doğranıyor ve karıştırılıyor, sonra da üzerinde baskın içerik ya da amaçlanan etki yazan poşetlere yerleştiriliyordu. Bazılarını keyif için içmek diğerlerinden daha kolaydı.

Calla, "Doğruca burbona gittim." dedi.

O ve Persephone kadeh kaldırdı.

Mavi çay hazırlayıp Köpeğe su getirirken Gansey, "Pekâlâ, işte anlaşma. Başka bir mağara bulduk ve anekdotlara göre içinde birileri uyuyor. Ne yapacağımıza karar verme zamanı geldi."

"Karar falan yok," dedi Ronan. "İçeri giriyoruz."

"Bugün Noah'yı görmediğin için böyle söylüyorsun," dedi Blue, Malory'nin önüne bir fincan koyarken. "Onda hiç halüsinojenik etkiler, ancak biraz öfori yaşayabilirsiniz."

Gansey, "Burada içtiğim hiçbir şey bana coşkuya yakın bir şey yaşatmadı" dedi.

"Sen hiç böyle bir şey yaşamadın," dedi. "Her neyse, Nuh oldukça korkutucu bir şeydi. Mağaranın sahibi Jesse bir lanet olduğunu söylüyor." Laneti ana hatlarıyla anlattı.

"Neden hareket etmiyor?" Adam sordu.

"Ailesinin *evinden* mi?" Ronan sordu, sesi hem boktan hem de ciddiydi.

Gansey, "*Ev* demek daha doğru olur," dedi. "Burayı gördüm."

"Sen." Mavi onu işaret etti. "Kırıcı bir şey söylemeden önce kapa çeneni. Bilmen gereken bir şey daha var. Buradaki kadınlardan biri bu yılın başlarında Jesse'nin ölümünü önceden haber verdi. Onu tanımıyordu ama adını biliyordu."

Adam başını kaldırdı. Bu şok edici bir bilgi olduğu için değil, Blue'nun sesi biraz değiştiği, Persephone ve Calla içkilerini yudumlamakla meşgul oldukları ve birdenbire birbirlerine bakmadıkları için. Ketum bir hayvan olan Adam, diğer insanların sırlarına karşı son derece duyarlıydı. Bu yüzden neden gizli saklı bir şeyler olduğundan emin değildi.
ama Mavi Çavuş'un kısmi bir doğruyu söylediğini biliyordu.

"Bekle, bekle," dedi Gansey. "Yani bana bu Jesse Dittley'nin sadece burada bir lanet olduğuna inanmakla kalmayıp, aslında haklı olduğunu ve öleceğini mi söylüyorsun?"

"*Ya da* bizim yapacağımız bir şey yüzünden ölecek," diye ısrar etti Mavi. "Bu yüzden bu konuyu açtım. Kararlarımızı sorumluluk bilinciyle vermemiz gerektiğini düşünüyorum."

"Sizde ölüm listesi mi var?" Ronan araya girdi. "Bu çok karanlık.
Ben de var mıyım?"

"Bazı günler keşke," dedi Mavi.

"Görebilir miyim?" Adam

sordu.

"Ne?"

"Listeyi görebilir miyim?"

Mavi kendine bir fincan çay yapmak için arkasını döndü. "Bende değil. Annem yanında götürdü. Sadece adını hatırladım. Yani, sonunda *ie* olan bir kız olduğunu düşünmüştüm, ama Dittley kısmı akılda kalıcıydı."

Calla keskin bir kaşını kaldırdı ama hiçbir şey söylemedi.

Ah, diye düşündü Adam acımasız ve ani bir kesinlikle. *İşte burada. Demek içimizden biri bu işin içinde.*

"Boş ver onu," dedi Gansey. "Zaman geçiyor ve Adam'ın yakında gitmesi gerekiyor. Önemli olan, yarın bu mağaraya girecek miyiz?"

Hangimiz?

Malory canlandı. "Şimdi herhangi bir mağaraya girmeyeceğimi belirtmek için iyi bir zaman. Güneşin ulaşabildiği bir yerden destek vermekten mutluluk duyarım."

"Tabii ki içeri gireceğiz," dedi Ronan. "Neden girmeyelim ki?"

"Risk," diye yanıtladı Gansey. "Bu odadaki hiç kimseyi tehlikeye atmak istemediğimi ne kadar vurgulasam azdır."

Calla, "Ayrıca tavşanlar, birden fazla uyuyan olduğunu unutmayın," diye belirtti. "Üç tane. Biri uyanmanız için, biri de *uyanmamanız* için. Uyan."

"Peki ya ortadaki?" Ronan sordu.

Persephone küçük sesiyle, "Bu tür şeyler üç kişi olunca kulağa daha hoş geliyor," dedi.

"Jesse bazı şeylerin uyandırılmaması gerektiğini de söyledi," diye ekledi Blue, Adam'ın gözüne çarpmamak için ihtiyatlı bir şekilde. "Yani, evet, risk."

Birden fazla mı?

"Cabeswater'daki mağaraya girdik," dedi Ronan. "Risk aynıydı. Belki daha kötüydü çünkü içeri girerken hiçbir şeyden haberimiz yoktu."

Belki de, diye düşündü Adam, listede Mavi'nin kendisi vardı. Belki de bu yüzden hepsinden saklamıştı.

"Ronan'a katılıyorum," dedi Blue, "ama ben de önyargılıyım, çünkü annemi bulmak istiyorum ve bu benim için risk almaya değer."

Adam Persephone ile yaptığı seansları düşündü. Öleceğini bilseydi ona öğretme zahmetine girer miydi? Şimdi ona bakıyordu, siyah gözleri sertti, sanki sırları söylemesi için ona meydan okuyordu.

"Konuşmamız gereken başka bir şey daha var," diye başladı Gansey tereddütle. "Eğer bu Glendower′sa yapacağımız şey de bu. Eğer onu uyandırdığımızda bir iyilik yapacaksa. Sadece bir tane mi yoksa birden fazla mı olduğundan emin değilim ve her iki senaryoda da ne söyleyeceğimizi bilmeliyiz. Siz çocuklar
Şimdi cevap vermek zorundayım ama bir düşünün."

Bir zamanlar Adam'ın tek düşündüğü şey
bu iyiliğin sözünü verdi. Ama şimdi önünde sadece bir yıl okul vardı ve artık babasının çatısı altında değildi ve Glendower'ın yardımı olmadan bir çıkış yolu görebiliyordu. Geriye kalan tek şey Cabeswater'dan kurtulmayı istemekti.

Ve bunu istediğinden emin değildi.

Gansey ve Ronan başka bir şey mırıldanıyorlardı, Malory de söze karıştı ama Adam artık buna odaklanamıyordu. Blue'nun ketumluğu konusunda yanılmadığını biliyordu. Bunu, onu uykusundan uyandıranın Cabeswater olduğunu ve ley hattını onarmak için nereye gitmesi gerektiğini bildiği gibi biliyordu. Bunu gerçek gibi biliyordu.

Saatine baktı. "Eğer karar verdiysek, gitmeliyim."

O yapmadı. Biraz zamanı vardı. Ama bu bekleyemezdi. İçinde bir varsayım büyüyordu.

"Şimdiden mi?" Gansey sordu ama inanmayarak değil. "Ne kadar berbat. Oh neyse."

"Evet," dedi Adam. "Ama bu hafta sonu ve sonrasında birkaç gün iznim var. Blue, şu şeyi arabadan çıkarmama yardım eder misin?"

"Ne şeyi?"

Hızlı ve ustaca yalan söyledi. "İstediğin şeyler. Hatırlamadığına inanamıyorum. Kumaş."

Persephone hâlâ ona bakıyordu.

Mavi başını salladı ama ona değil kendine; kendi hafıza eksikliğine hayıflanıyordu. Gansey'e yumruk atıp Malory ve Ronan'a başıyla selam verirken tezgâhı itti. Ayrılık boyunca kendini rahat tutmak için elinden geleni yaptı, ancak söylenmemiş bir sırla yüklendiğini hissetti. Birlikte ön kapıdan çıktılar ve arabasının görkemli Camaro'nun arkasındaki kaldırıma park edildiği karanlık yürüyüş yoluna doğru ilerlediler.

Dışarısı sessiz ve serindi, kuru yapraklar kalabalığı susturan biri gibi birbirine çarpıyordu.

"Hatırlamıyorum-" diye başladı Mavi ve Adam kolundan tutup onu kendine çekince sözünü yarıda kesti.

"Hangimiz, Mavi?"

"Hey, yapma -!" Kolunu kurtardı ama geri adım atmadı. "O listede hangimiz var?"

Gözlerini uzaktaki bir ara sokakta duran bir arabaya dikmiş, dikkatle uzaklara bakıyordu. Cevap vermedi ama ona yanıldığını söyleyerek hakaret de etmedi.

"Mavi."

Ona bakmadı.

Kadının etrafından dolaştı, böylece kadın ona bakmadan edemedi. "Mavi, hangimiz?"

Yüzü tanıdık değildi, tüm neşesi silinmişti. Ağlamıyordu. Yine de gözleri ağlamaktan daha kötüydü. Bunu ne kadar zamandır taşıdığını merak ediyordu. Kalbi güm güm atıyordu. Doğru anlamıştı. İçlerinden birinin ölmesi gerekiyordu.

Ölmek istemiyorum, şimdi değil -

"Mavi."

"Bunu bilmemen mümkün değil" dedi.

"Bilmek zorundayım," dedi Adam. "Anlamıyor musun? Bu bir iyilik olacak. İsteyeceğim şey bu. Bilmem gerekiyor ki, eğer sadece bir tane varsa, istediğimiz şeyi yapabilelim."

Kadın sadece onun

bakışlarını tuttu.

"Gansey," dedi Adam.

Gözlerini kapattı.

Tabii ki. Tabii ki onlardan alınacaktı.

Zihni görüntüyü sağladı: Gansey kanlar içinde yerde kıvranıyor, Ronan keder içinde onun yanına çökmüştü. Cabeswater'ın ona imgelemi göstermesinin üzerinden aylar geçmişti ama o bunu unutmamıştı. İmgelemde bunun nasıl Adam'ın suçu olduğunu da unutmamıştı.

Kalbi bir mezardı.

Eğer bu senin hatansa, diye düşündü Adam*, bunu durdurabilirsin.*



Mavi kızgın uyandı.

Rüyasında ne gördüğünü hatırlamıyordu, sadece annesiyle ilgili olduğunu ve uyandığında bir şeye çarpmış olabileceğini hatırlıyordu. O yaz bir öğleden sonra Adam'ı ziyarete gittiğini ve Adam'ın bir kutuyu tekmelediğini hatırladı - işte o kadar kızgındı. Etrafta bunu yaptığını görecek kimse yokken bir şeyleri tekmelemeye değmezmiş gibi görünüyordu.

Orada uzandı ve kendine uyumaya devam etmesini söyledi ama bunun yerine daha da sinirlendi. Persephone, Calla ve annesinin, Mavi psişik olmadığı için bilgi saklamasından bıkmıştı. Zengin olmadığı için lüks üniversitelerin hayalini kuramamaktan. Adam'ın duygularını incitemeyecekleri için Gansey'in elini tutamamaktan ve onu öldürmek istemediği için Gansey'in dudaklarını öpememekten. Adam'ın öleceğini bilmekten ve annesinin de öleceğinden korkmaktan yorulmuştu.

Tekrar tekrar Adam'ın gerçeği tahmin ettiğini duydu: *Gansey.*

Battaniyelerini fırlattı ve öfkeyle giyindi ve öfkeyle telefon odasına girdi.

Orla orada oturmuş, sabahın bir saatinde tırnaklarını boyuyordu.

Mavi kapı aralığında donakaldı, yüzünde niyet okunuyordu.

"Ne?" Orla söyledi. "Devam et."

Mavi hareket etmedi.

"Oh, lütfen. Seni durdurmayacağım. Sadece kalbini kırmanı engellemeye çalışıyordum, ama her neyse, git yap," dedi Orla.

Mavi odanın diğer ucuna geçip telefonu aldı ve Orla'ya yine şüpheyle baktı. Kuzeni tırnaklarına minik mandalalar çizmeye geri dönmüştü. Dinlemiyormuş gibi yapmıyordu, ama başka bir sorun yokmuş gibi görünüyordu.

Blue, Gansey'i aradı.

Hemen toparlandı. "Uyumuyordum."

"Biliyorum," diye cevap verdi. "Gel beni

al."

Domuz'a geldiğinde onda yabancı bir şeyler vardı. Gözlerinde vahşi bir şey, soluk gülümsemesinde bir tür ısırık. Tamamen telaşlı ve tedirgin edici bir şey. Gülümsemesinin kenarında durdu ve kenardan baktı.

Bu, daha önce mutfakta gördüğü Gansey değildi; bu, geceleri gizlice aradığı Gansey'di.

Nereye gitmek istediğini sormadı. Bu konuda konuşmalarına izin verilmiyordu, bu yüzden hiçbir şey söylemediler.

Camaro gecenin sessiz sokağında rölantide gidiyordu. İçine tırmandı ve kapıyı çarptı.

Gansey -düşüncesiz, vahşi Gansey- mahalleden çıkar çıkmaz yeni bir vitese taktı. Arabayı kırmızı ışıklardan kırmızı ışıklara savurdu ve sonra boş otoyola geldiğinde, eli vitesin üzerinde bir yumruk gibi, arabanın çılgınca hızlanmasına izin verdi.

Doğuya, dağlara doğru gidiyorlardı.

Mavi radyoyu açtı ve yüksek sesle çalmaya değer bir şey bulana kadar Gansey'nin müziğiyle oynadı. Sonra onu aşağı indirdi

Böylece hava çığlık çığlığa üzerine geliyordu. Aslında hava bunun için çok soğuktu ama Gansey gözlerini yoldan ayırmadan arka koltuğa uzandı ve paltosunu öne çekti. Onu giydi, ipek astar çıplak bacaklarını üşüttüğünde titredi. Yakası onun kokuyordu.

Konuşmadılar.

Radyo açıldı ve vals yaptı. Araba kükredi. Rüzgâr kabinin içine çarpıyordu. Mavi elini Gansey'ninkinin üstüne koydu ve sıkıca kavradı. Yolda onlardan başka kimse yoktu.

Dağlara doğru sürdüler - yukarı, yukarı ve geçitten geçtiler.

Tepeler farların yarı ışığında siyah ve yasaklayıcıydı ve geçidin en yüksek noktasına ulaştıklarında, Gansey vites küçültüp arabayı U dönüşü yaparak geldikleri yöne doğru savururken parmakları onunkilerin altında sıkılaştı.

Henrietta'ya geri döndüler, ürkütücü bir şekilde boş dükkan otoparklarını, sessiz kasaba evlerini, Aglionby'yi, şehir merkezini ve Henrietta'yı geçtiler. Kasabanın diğer tarafında, yeni, kullanılmayan yan yola doğru bir köşeyi döndü: hiçbir yerden hiçbir yere giden sokak lambalarıyla kaplı dört bozulmamış şeritli yol.

Burada kenara çekti ve ceketini ondan aldı ve yer değiştirdiler. Koltuğu direksiyona olabildiğince yaklaştırdı ve arabayı durdurdu ve tekrar durdurdu. Adam elini onun dizine koydu, parmakları tenindeydi, can simidi kemiğe dokunuyor ve debriyajı çok hızlı bırakmasını engelliyordu. Motor güçlü ve emin bir şekilde devirlendi ve araba ileri doğru fırladı.

Konuşmadılar.

Yolun bir tarafından geçip, sonra dönüp diğer tarafa giderken, sokak lambaları ön camdan şerit halinde görünüyordu.
Araba korkutucu ve istekliydi - çok fazla, çok hızlı, her şey aynı anda. Hareketsiz olduklarında vites yumruğunun altında takılıyor, hareket ettiklerinde ise gaz pedalı takılıyor ve sonra yükseliyordu. Ön panelin altındaki havalandırmadan gelen soğuk hava çıplak bacaklarına gece havasını fısıldıyordu; motorun gümbürtüsünden gelen ısı ayaklarının üstünü yakıyordu.

Ses: Tek başına ses bile bir canavardı, vitesin titreşimini, direksiyonu çekiştirdiğini, kükrediğini hissettiğinde daha da güçleniyordu

ayaklarının arasından.

Gaza basana kadar korkuyordu, sonra kalbi korktuğunu hatırlayamayacak kadar hızlı çarpmaya başladı.

Camaro bu gece Gansey gibiydi: korkutucu ve heyecan verici, ne isterse yapmaya hazır.

Her dönüşünde daha cesurdu. Tüm gürültüsüne ve duruşuna rağmen Domuz cömert bir öğretmendi. Mavi'nin daha önce hiç vitesli araba kullanmamış, çok kısa bir kız olmasına aldırmadı. Elinden geleni yaptı.

Gansey'in dizindeki elini unutamıyordu. Kenara

çekti.

Adam'la birlikteyken birini öpmekten kaçınmanın çok basit bir şey olduğunu düşünmüştü. Vücudu ne yapacağını hiç bilmiyordu. Şimdi biliyordu. Ağzının lanetli olması umurunda değildi.

Gansey'e döndü.

"Mavi," diye uyardı ama sesi karmakarışıktı. Bu kadar yakından, boğazı nane, yün kazak, vinil araba koltuğu ve Gansey, sadece Gansey kokuyordu.

Dedi ki, "Sadece rol yapmak istiyorum. Yapabilirmişim gibi

davranmak istiyorum." Nefes verdi.

Öpücüksüz bir öpücük neydi ki?

Bir parti servisinin altından çekilen bir masa örtüsüydü. Birkaç kaotik an içinde her şey birbirine karıştı. Parmaklar saçlarda, eller boyunlarda, ağızlar yanaklarda ve çenelerde

tehlikeli yakınlık.

Durdular, yakınlığın gerektirdiği garip bir şekilde burunları birbirine çarptı. Adamın nefesini ağzında hissedebiliyordu.

"Belki seni öpersem acımaz," diye fısıldadı. "Belki de sadece beni öpersen."

İkisi de aynı anda yutkundu ve büyü bozuldu. İkisi de yine aynı anda, titrek bir şekilde güldü.

"Sonra da bir daha bu konudan hiç bahsetmeyiz," dedi Gansey, kendisiyle hafifçe alay ederek.

O geceyi zihninde tekrar tekrar yaşadı ve onun da yaşadığını bilmek istedi. Yavaşça saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırdı - bu aptalca bir işti,
Çünkü başlangıçta kulaklarının arkasında hiç olmamıştı ve kalmayacaktı. Ama bunu tekrar tekrar yaptı ve sonra iki nane yaprağı çıkarıp birini kendi ağzına, birini de onunkine koydu.

Saatin çok mu geç olduğunu yoksa çok mu erken olduğunu anlayamadı.

Ve şimdi felaket sevincinin etkisi geçiyordu ve gerçekler tekrar yüzüne çarpıyordu. Şimdi onun kilise bahçesinde gördüğü çocuğa çok yakın olduğunu görebiliyordu.

Söyle ona.

Nane yaprağını dilinin üzerinde yuvarladı. Soğuktan ya da yorgunluktan titrediğini hissetti.

"Onu bulmadan önce durmayı hiç düşündün mü?" diye sordu. Adam şaşkın görünüyordu.

"Bana öyle bakma," dedi. "Onu bulmak zorunda olduğunu biliyorum. Bana nedenini söylemeni istemiyorum. Bunu anlıyorum. Ama risk arttıkça, durmayı hiç düşündün mü?"

Bakışlarını ondan ayırmadı ama gözleri dalgın dalgın uzaklara gitmişti. Belki de bu arayışın bedeli ile kralını görmek için duyduğu sonsuz ihtiyacı tartıyordu. Sonra tekrar ona odaklandı.

Başını iki yana salladı.

Arkasına yaslandı ve dudaklarını oynatacak kadar büyük bir iç çekti. *blbbphhbbbt.* "Peki, tamam."

"Korkuyor musun? Bunu mu soruyorsun?" "Aptal olma," diye cevap verdi.

"Eğer öyleysen sorun değil," dedi Gansey. "Sonuçta bu sadece benim ve başka kimseyi beklemiyorum -"

"Yapma. Olma. Aptallaşma." Bu çok saçmaydı; onu öldürecek olanın Glendower'ı aramak olup olmadığını bile bilmiyordu - herhangi bir eşek arısı iş görürdü.
Ona söyleyemezdi. Maura haklıydı - bu sadece kalan günlerini mahvederdi. Adam da haklıydı. Glendower'ı bulup

Gansey'in hayatı. Ama onun hakkında bu kadar büyük bir şeyi nasıl bilebilirdi?

Ona ne diyeceksin? "Geri dönmeliyiz."

Şimdi nefes verdi ama karşı çıkmadı. Camaro'daki saat çalışmıyordu ama sabaha tehlikeli derecede yakın olmalıydı. Yer değiştirdiler; Mavi yine ceketinin içine kıvrılmış, ayaklarını koltuğa uzatmıştı. Ağzını ve burnunu kapatmak için yakasını yukarı çekerken, buranın kendisine ait olduğunu hayal etti. Adam ve Ronan bir şekilde bunu zaten biliyor ve sorun etmiyorlardı. Dudakları hiçbir tehdit taşımıyordu. Gansey'nin ölmeyeceğini, Yale ya da Princeton'a gitmeyeceğini, önemli olan tek şeyin yakasında buğday çimi ve nane olan paltosunu ona vermiş olması olduğunu.

Şehir merkezine doğru geri dönerlerken, yol kenarında durmuş parlak bir araç gördüler, şüphesiz kuzguni bir çocuk arabasıydı. Sokak lambalarının altında ışıl ışıl ve astronomik görünüyordu.

Gerçekliğin çirkin hissi Mavi'yi tekrar dürttü. "Bu

da ne?" Gansey söyledi.

"Seninkilerden biri," diye cevap verdi.

Gansey yanaştı ve Blue'ya camını açmasını işaret etti.

Diğer arabanın direksiyonunda da aynı derecede astronomik ve ışıltılı siyah saçlı bir çocuk oturuyordu.

"Sen bir piliçsin," dedi ona şaşkınlıkla.

"Yirmi puan!" Mavi gergin bir şekilde cevap verdi. "Otuz olsun, çünkü geç oldu ve kendimi cömert hissediyorum."

"Cheng. Neler oluyor?" Gansey öne doğru eğilip onun arkasını gördü. Sesi bir anda kuzguni çocuk sesine dönüşmüştü ve bu da Mavi'nin onunla aynı arabada görülmekten aniden rahatsız olmasına neden oldu. Sanki daha önceki öfkesi tam olarak sönmemişti ve şimdi sadece
Aglionby prensiyle arabada bir kız olduğu bilgisini yeniden ateşlemek için.

Henry Cheng arabasından sıçrayarak yolcu penceresine doğru eğildi. Mavi, onun keskin elmacık kemiklerine bu kadar yakın olmaktan son derece rahatsızdı.

"Bilmiyorum. Durdu."

"Nasıl durdu?" Gansey sordu.

Henry cevap verdi, "Bir ses çıkardı. Onu durdurdum. Kızgın gibiydi. Bilmiyorum. Ölmek istemiyorum. Önümde koca bir gelecek var. Arabalar hakkında bir şey biliyor musun?"

"Elektrikli olanlar değil. Ne tür bir ses çıkardığını söylemiştiniz?"

"Bir daha duymak istemediğim bir şey. Onu kıramam. Sonuncusunu kırdım ve babam *çok kızdı*."

"Seni geri bırakmamı ister misin?"

"Hayır, telefonunu istiyorum. Benimki öldü ve yolda yürüyemem yoksa yerliler tarafından tecavüze uğrarım." Henry Camaro'nun yan tarafına vurdu ve "Dostum, işte böyle yapılır. Amerikan kas gücü bir mil öteden duyuluyor. Bu WASP işinde pek iyi değilim. Öte yandan sen bir şampiyonsun - sadece bence yanlış anladın. Gündüzleri kızlarla, geceleri erkeklerle takılmak gerekiyor. Benim *halmeoni*'m de böyle derdi zaten."

Tüm bu alışverişte korkunç bir şey vardı. Blue, bunun kendisine ihtiyaç duymadığı için mi, yoksa son derece zengin iki çocuk arasında geçtiği için mi, yoksa en önemli kurallarından birini çiğnediğinin somut bir hatırlatıcısı olduğu için mi olduğuna karar veremiyordu. (Aglionby çocuklarından uzak durmak.) Kendini tozlu ve sıradan bir aksesuar gibi hissediyordu. Ya da daha kötüsü. Sadece kötü hissediyordu.

Sessizce Gansey'nin telefonunu Henry'ye uzattı.

Diğer çocuk aramayı yapmak için parlak uzay aracına döndüğünde, Gansey'e, "Sesinin böyle çıkmasından hoşlanmıyorum, bilgin olsun," dedi.

"Ne gibi?"

Bunu söylemenin hoş olmadığını biliyordu ama yine de ağzından çıktı. "Sahte sesin."

"Pardon?"

"Onlarla yaptığın," dedi. "Diğer Aglionby piçleriyle."

"Henry iyi," dedi Gansey.

"Oh, her neyse, 'yerel halk tarafından
tecavüze uğramak' mı?" "O bir
şakaydı."

"Ha ha ha. Ha. Ha. Ha. Ha. Onun gibi birinin bunu söylemesi şaka gibi, çünkü gerçekten endişelenmesine gerek yok. Bu çok tipik."

"Neden böyle davrandığını anlamıyorum. O aslında biraz sana benziyor - "

Mavi alay etti. "Oh *ho*!" Abarttığının farkındaydı ama duracak gibi de görünmüyordu. Yakışıklı yüzleri, yakışıklı saçları, yakışıklı arabaları ve birbirlerine duydukları rahat güvenle ilgili bir şeydi bu.

"Bence bu gerçekten iyi bir şey - asla yapamayacağız -"

"Oh, öyle mi?" Gansey tehlikeli bir kibarlıkla sordu. "Nedenmiş o?"

"Sadece aynı yerde değiliz, hepsi bu. Birbirimizden çok farklı Öncelikler. Birbirimizden çok uzağız. Aslında işe yaramaz."

"İki saniye önce neredeyse öpüşüyorduk," dedi, "ve şimdi bir adamın telefonumu kullanmasına izin vermek için durduk diye her şey bitti mi?"

"Hiç *açık* değildi!" İlk uyandığında olduğu kadar öfkeli hissediyordu. Daha fazla.

"Henry'nin bir piç olduğunu kabul etmediğim için mi? Olayları sizin bakış açınızdan görmeye çalışıyorum ama çok zorlanıyorum. Sesimle ilgili bir şey mi?"

"Boş ver. Unutun gitsin. Beni eve götür," dedi Mavi. Şimdi gerçekten pişmanlık duyuyordu - her şeyden. Tartışmasının onu nereye götürdüğünden bile emin değildi, sadece artık geri adım atamayacağını biliyordu. "Telefonunu geri verdikten sonra."

Gansey onu inceledi. Öfkesinin yüzüne yansımasını bekliyordu ama onun yerine yüz ifadesi netleşmişti. Tam olarak mutlu değildi ama artık kafası karışmış görünmüyordu. "Bana ne olduğunu ne zaman söyleyeceksin?" diye sordu.

bu gerçekten ne hakkında?"

Bu, onun gözyaşlarına yakın, ürpererek büyük bir nefes almasına neden oldu. "Asla."



Gansey berbat bir ruh hali içinde uyandı. Hâlâ yorgundu - arabanın içinde olanları tekrar tekrar oynayarak, hatalı mı yoksa haklı mı olduğuna ya da bunun bir önemi olup olmadığına karar vermeye çalışarak saatlerce uykusuz kalmıştı - ve hava çiseliyordu, Malory ıslık çalıyordu, Noah bilardo toplarını birbirine vuruyordu ve Ronan kutudan çıkardığı kahvaltılık gevreği ağzına döküyordu, Gansey'nin en sevdiği sarı kazak bir daha giyilemeyecek kadar köpek kokuyordu ve Domuz su bastı ve bir türlü çalışmadı ve şimdi ruhsuz Suburban ve Gansey'nin içinde hissettiği gibi dıştan görünen kahverengi bir kazakla Blue ve Adam'ı almaya gidiyorlardı.

Bu mağara her zaman olduğu gibi bir mağaradan başka bir şey olmayacaktı, bu yüzden Gansey dört yıl daha Monmouth'ta kalabilirdi. saat uyumak ve başka bir gün yapmak.

Malory, "Bu yağmurda dışarısı Galler'den farksız," dedi, sesi pek de memnun görünmüyordu. Yanındaki Adam sessizdi, yüz ifadesi Gansey'nin uzun zamandır görmediği bir şekilde sıkıntılıydı.

Mavi de somurtkan bir sessizlik içindeydi, gözlerinin altındaki torbalar Gansey'inkilere benziyordu. Dün gece ceketinin yakası hâlâ onun saçlarıyla kokuyordu;

Şimdi, onu yakalama umuduyla başını çevirip duruyordu, ama berbat gündeki diğer her şey gibi o da silikleşmiş ve tozlanmıştı.

Dittley çiftliğinde Malory, Köpek ve Jesse eve yerleşti (Malory, umutlu değildi: "Sanırım hiç çayınız yok?" Jesse: "KULAK GRİSİ Mİ İSTERSİN, DARJEELING MI?" Malory: "Aman Tanrım!") ve gençler nemli tarladan mağaraya doğru yürüyüşe geçtiler.

Adam, "O kuşu gerçekten mağaraya mı getiriyorsun?" diye sordu. "Evet, Parrish," diye yanıtladı Ronan, "Sanırım getiriyorum."

Blue'ya önceki gece hakkında soru sormanın bir yolu yoktu.

Artık analiz edemeyecek kadar donuklaşmıştı. Sadece *bilmek* istiyordu. Hala savaşıyorlar mıydı?

Mağaracılık ekipmanlarını yerleştirip fenerlerini tekrar tekrar kontrol ederken Gansey'nin keyfi yerinde değildi. Blue bir yerlerden kullanılmış bir tulum seti edinmişti ve onun içindeyken ona bakmamak için harcadığı çaba, toplayabildiği azıcık konsantrasyonunu da alıyordu.

Böyle olmaması gerekiyordu, diye düşündü. Okul etkinlikleri ve Kongre görevleri arasında sıkışıp kalmamalıydı. Mevsime göre fazla nemli, bulanık bir sonbahar günü olmamalıydı. Bir şeyleri doğru dürüst *hissedebilecek* kadar uyuduğu bir gün olmalıydı. Bunların hiçbiri olmaması gerekiyordu ama hepsi oldu.

Aşağı inerlerken mağaranın böyle görünmemesi gerektiğini düşündü. Elbette Glendower yer altındaydı - elbette Gansey onun *gömülmesi* gerektiğini biliyordu - ama her nasılsa *burayı* daha hafif hayal etmişti. Bu da diğerleri gibi yerdeki bir delikti. Toprak
Bir tabutun giremeyeceği kadar daraldığında, duvarlar pençelenerek ve yontularak kapatılmış. Bir tavşan deliği, aşağı ve aşağı.

Cabeswater'ın imgelem ağacında durduğu zamanki imgeleminde böyle görünmüyordu. Ama belki de gerçek bu değildi.

İşte gerçek buydu. Tam ona bakıyorlardı.

"Kes şunu Lynch," dedi Adam. Sıranın en arkasındaydı; Ronan tam önündeydi.

"Neyi durdurayım?"

"Oh, hadi ama."

Ronan cevap vermedi; yürümeye devam ettiler. Adam, "*Ronan*, hadi!" dediğinde sadece birkaç metre daha gitmişlerdi.

Yavaş ve kekeleyerek durdular. Adam durmuş, bu Ronan'ı sarsarak durdurmuş, o da Blue'yu durdurmuştu ve sonunda,
Gansey. Testere kanat çırptı, kanatları mağaranın yakın duvarlarını sıyırdı. O tekrar Ronan'ın omzuna kondu, başı eğik ve temkinliydi. Gagasını çılgınca Ronan'ın gömleğine sürdü.

"Ne?" Ronan başparmağını ve parmağını kuzguna doğru sallayarak sordu.

"Şarkı söylüyorum," dedi

Adam. "Ben hiçbir şey

yapmıyorum."

Adam parmaklarını kulaklarından birine bastırmıştı. "Artık biliyorum - sen olmadığını biliyorum."

"Öyle mi *düşünüyorsun*?"

"Hayır," dedi Adam, ince bir sesle. "Sen olmadığını biliyorum çünkü sağır kulağımla duyuyorum."

Gansey'nin teninde küçük bir ürperti dolaştı.

"Ne söylüyor bu?" Mavi sordu.

Testere'nin gagası yarıldı. Tamamen yanlara doğru küçük bir sesle Kaba kuzguni sesinin aksine, "Genç ve güzel tüm bakireler, babalarınızı dinleyin -" diye şarkı söyledi.

"Kes şunu," diye bağırdı Ronan. Chainsaw'a değil, mağaraya doğru.

Ama burası Cabeswater değildi ve her ne idiyse Ronan Lynch'le ilgilenmiyordu.

Testere şarkı söylemeye devam etti - gagasını hiç kapatmadığı için daha da korkunç bir başarı. Sanki bir ses için sadece bir hoparlör gibiydi.
kendi içinde. "Tüm ülkesinin erkekleri, babalarının sözünü dinlediler -"

Ronan tekrar bağırdı, "Her kimsen, kes şunu! O *benim*."

Testere gülmek için ara verdi.

Yüksek, kurnaz bir kahkahaydı, şarkı kadar bir şarkıydı.

Gansey vücudundaki tüm tüylerin diken diken olduğunu ve her iki testisinin de geri çekildiğini gizlemek için, "Tanrım," dedi.

"Testere," diye tersledi Ronan.

Dikkati ona yöneldi. Ona baktı, başı eğikti, onda yabancı ve yoğun bir şey vardı. Büyümüştü, mürekkepli tüyleri boğazına dolanmıştı, gagası vahşi ve etkileyiciydi. O anda, onun gerçek bir kuzgun değil de bir rüya yaratığı olduğunu ve zihninin işleyişinin Ronan Lynch'in ya da Cabeswater'ınkiyle aynı gizemli şey olduğunu unutmak imkânsızdı. Korkunç bir an için, Gansey'nin bir şey söyleyemeyeceği kadar hızlı bir şekilde, onun o vahşi gagasını Ronan'a saplamak üzere olduğunu düşündü.

Ama o sadece gagasını şaklattı ve sonra önlerindeki geçitten aşağı doğru uçtu.

"Testere!" Ronan seslendi ama o karanlığın içinde kayboldu. "*Lanet* olsun. Çözün beni."

"Hayır," dedi Adam ve Blue aynı anda.

"Hayır," diye onayladı Gansey, daha sert bir sesle. "Devam etmemiz gerekip gerekmediğini bile bilmiyorum. Kendimizi bir mağaraya yem etmekle ilgilenmiyorum."

Chainsaw'ın kaçışı da yanlış geldi. Bir şekilde yan dönmüştü ya da içten dışa. Her şey *öngörülemez* görünüyordu - ki bu da kendi içinde tuhaftı, çünkü bu noktaya kadar her şeyin öngörülebilir olduğu anlamına geliyor olmalıydı.

Hayır - kaçınılmaz.

Şimdi her şey olabilirmiş gibi hissediyordum.

Ronan'ın bakışları hâlâ karanlık geçide odaklanmıştı, gözleri Chainsaw'ı arıyor ama bulamıyordu. "Çok korkuyorsan kalabilirsin," diye alay etti.

Gansey Ronan'ı bu iğnenin batmasına izin vermeyecek kadar iyi tanıyordu. "Kendim için korkmuyorum, Lynch. Kendine gel."

"Bence sadece bizi korkutmaya çalışıyor," diye belirtti Mavi, oldukça mantıklı bir şekilde. "Eğer bize gerçekten zarar vermek isteseydi, verebilirdi."

Ronan'ın gözüne çok yakın duran Testere'nin gagasını düşündü.

"Adam?" Gansey hattın sonuna doğru seslendi. "Karar?"

Adam seçenekleri tartarken sessizdi. Gansey'in baş ışığının keskin ışığında yüzü tuhaf ve narindi. Hızlıca ve
açıklama, mağara duvarına dokunmak için uzandı. Bir rüya nesnesi *olmasa* da, artık Cabeswater'ın nesnelerinden biriydi ve bunu parmaklarının duvarda gezinişinden ve hiçbir şeye bakmayan gözlerinin karanlığından anlamamak zordu.

Mavi, "O da mı ..." dedi.

Ele geçirilmiş.

Hiçbiri bunu söylemek
istemiyordu. Ronan bir
parmağını dudaklarına götürdü.

Adam duvarları dinliyor *gibiydi - bu kişi kim, hala arkadaşın mı, Cabeswater'a ne verdi, ne oldu, neden*
Terör güneşten uzakta çok daha iyi büyür - ve sonra temkinli *bir* şekilde, "Devam edelim derim. Bence korkutma bir yan etki, niyet değil. Bence Testere'nin amacı bizi cezbetmek."

Böylece devam ettiler.

Aşağı, aşağı, Cabeswater'daki mağaradan daha eğri büğrü bir yol. O geçit açıkça su tarafından aşındırılmıştı, bu ise doğal görünmüyordu, şekillendirilmiş yerine pençelenmiş gibiydi. Önlerinde Chainsaw gakladı. İlerideki karanlıktan duyulan garip, gündüz sesiydi.

"Testere mi?" Ronan sert bir sesle seslendi.

"Kerah!" diye cevap geldi, çok uzak olmayan bir yerden. Bu, kuşun Ronan'a verdiği özel isimdi.

"Tanrıya şükür," dedi Blue.

Baştaki Gansey onu ilk fark eden oldu, kaya duvarındaki bir çıkıntıya tutunmuş, bir ayağıyla tırmalıyor ve pozisyonunu korumak için biraz çırpınıyordu. Adam yaklaştığında kaçmadı ve adam ona kolunu uzattığında ona doğru uçtu ve ağır bir şekilde yere indi. Sahip olduğu için daha kötü görünmüyordu. Yarı dönmüştü. "İşte kuşun, Lynch."

Ronan'ın sesi tuhaftı. "Ve işte senin mezarın, Gansey."

Gansey'in arkasından bakıyordu.

Gansey döndü. Taş bir kapının önünde durdular. Birçok şeye açılan bir kapı olabilirdi ama değildi. Oyulmuş bir mezar kapısıydı - ellerini göğsünde kavuşturmuş, taştan zırhlı bir şövalye. Başı iki kuzgunun üzerine, ayakları da fleurs-de-lis'in üzerine yaslanmıştı. Elinde bir kalkan tutuyordu. Glendower'ın üç kuzgunlu kalkanı.

Ama bu yanlıştı.

Yanlış değildi çünkü Gansey Glendower'ın mezarının böyle görünmesini beklemezdi. Yanlıştı çünkü bu şekilde olmaması gerekiyordu, bu gün, gözleri acıdan ağrırken uykusuzluk ve dışarıda çiseleyen yağmur ve sadece birkaç gün önce buldukları bir mağaraydı.

Bir ipucu olması gerekiyordu, sonra başka bir ipucu, sonra başka bir ipucu.

Otuz dakikalık bir yürüyüş ve öylece bir mezar kapısı olmamalıydı.

Ama öyleydi.

Adam nihayet arkadan, "Olamaz," dedi.

"Sadece iterek mi açacağız?" Mavi sordu. Onun da sesi kararsız geliyordu.

İşler böyle yürümüyordu. Önemli olan aramaktı, bulmak değil.

"Bu konuda kendimi tuhaf hissediyorum," dedi Gansey sonunda. "Tören olmaması bana yanlış geliyor."

Heyecanlı ol.

Diğerleri yaklaşırken o da mezarın kapısına döndü. Telefonunu çıkararak birkaç fotoğraf çekti. Bir süre durakladıktan sonra bazı konum notları da yazdı.

"Tanrım, Gansey," dedi Ronan ama bu Gansey'in kendini biraz daha iyi hissetmesini sağlamıştı.

Dikkatle, şövalyenin büstünün etrafındaki dikişe dokundu. Taş soğuk, katı ve gerçekti; parmakları tozlanmıştı. Bu gerçekleşiyordu. "Mühürlendiğini sanmıyorum. Sanırım sadece sıkışmış. Kaldıraç olabilir mi?"

Adam parmağını kenarda gezdirdi. "Fazla değil. Çok sıkı değil."

Biri uyandırılacak, biri uykuda kalacak üç uyuyan gerçeğini düşündü. Rahatsız edilmeden bırakılacak olanın bu olup olmadığını bilebilirler miydi? Elbette - çünkü Maura'nın görevi bu uyuyanı uyandırmamak olsaydı, burada ondan izler olurdu.

Ama bilmiyordu. Bilmenin bir yolu yoktu.

Bu günle ilgili her şey kararsızlık ve belirsizlikle doluydu. Aniden duvar patladı.

Havada tozlar dönerken ve öksürerek geri çekildiklerinde Blue şöyle dedi,

"Ronan Lynch!"

Ronan yavaş yavaş dağılan bulutun ortasında yeniden dengesini buldu; mezarın kapısını tekmelemişti.

"Bu," dedi ince bir sesle, kimseye belli etmeden, "kuşumu aldığın içindi." "Ronan, sana tasma takmam gerekiyorsa şimdi söyle, çünkü takacağım," dedi Gansey

dedi. Ronan hemen alay etti ama Gansey onu işaret etti. "Ben ciddiyim. Bu sadece sana ait değil. Eğer burası bir mezarsa, buraya biri gömülmüştür ve sen de o kişiye saygı göstereceksin. Yapma. Beni zorlama. Sorma. Tekrar sor. Bu nedenle, eğer herhangi birimiz ileride kendini tutamayacağını düşünüyorsa, geri dönüp başka bir gün gelmemizi ya da söz konusu tarafın burada beklemesini öneririm."

Ronan kaynadı.

"Yapma Lynch," dedi Gansey. "Bu işi yedi yıldır yapıyorum ve ilk kez bir yerden daha kötü görünerek ayrılmak zorunda kalacağım çünkü orada bulundum. Keşke sensiz gelseydim dedirtme bana."

Bu, sonunda çeliği aşıp Ronan'ın kalbine ulaştı. Başını eğdi.

İçeri girdiler.

Sanki geçmişe geri dönmüş gibiydiler.

Tüm oda oyulmuş ve boyanmıştı. Renkler güneşten solmamıştı: kraliyet mavisi; çilek moru; kırmızı, kanlı kırmızı. Oymalar, zambaklar ve kuzgunlar, sütunlar ve sütunlarla sınırlandırılmış pencereler veya kemerler halinde bölümlere ayrılmıştı. Azizler aşağıya baktı, dikkatli ve ihtişamlı. Şehitler mızraklanmıştı.

ve vurulmuş, yanmış ve tutkulu. Oyulmuş tazılar kovaladı tavşanları
Yine tazılar. Duvarda bir çift eldiven, bir miğfer ve bir göğüs zırhı asılıydı.

Bu çok fazlaydı.

"Tanrım," diye nefes aldı Gansey. Parmaklarını göğüs zırhına dokunmak için uzattı ve sonra dokunamadığını fark etti. Elini geri çekti.

Bitmesi için hazır değildi. Bitmesi

için hazırdı.

Mezarın ortasında, bel hizasında, kenarları özenle oyulmuş taş bir tabut vardı. Üstünde Glendower'ın taştan bir heykeli yatıyordu, miğferli başı üç oyma kuzgunun üzerine yaslanmıştı.

Hayatımı kurtardığını hatırlıyor musun?

Mavi dedi ki, "Şu kuşlara bak."

El fenerini duvarların ve tabutun üzerinde gezdirdi. Işın her yerde tüyler buldu. Tabutu süsleyen kanatlar. Meyve koparan gagalar. Kuzgunlar kalkanlar üzerinde dövüşüyordu.

Işık Adam'ın yüzüne vurdu. Gözleri kısılmış ve ihtiyatlıydı.
Yanında, Ronan garip bir şekilde düşmanca görünüyordu, Chainsaw omzunda. Blue cebinden Gansey'in telefonunu çıkardı ve duvarların, tabutun ve Gansey'in fotoğraflarını çekti.

Gansey'nin gözleri tekrar tabuta kaydı. Glendower'ın tabutu.

Bu gerçekten oluyor mu?

Her şey yanlamasına, yansıtılmıştı, tam olarak hayal ettiği gibi

değildi. "Ne yapıyoruz biz?" dedi.

Adam, "Sanırım hepimiz birlikte, kapağı kaldırabiliriz," diye cevap verdi.

Ama Gansey'in kastettiği bu değildi. Kastettiği buydu: Biz *ne yapıyoruz? Biz, tüm insanlar?*

Blue küçük, komik olmayan bir kahkaha atarak, "Ellerim nemli," dedi.

Omuz omuza durdular. Gansey nefes nefese üç-iki-bir diye saydı ve sonra gerildiler. Başarısızca. Sanki mağaranın kendisini kaydırmaya çalışıyorlardı.

"Kıpırdamıyor bile," dedi Gansey.

"Diğer tarafı deneyelim."

Diğer tarafa geçip kaldırdıklarında, parmakları zar zor tutunacak bir yer bulurken, kapak kıpırdamadan dururken, Gansey eski peri masallarını düşünmeden edemedi. Bunun kapağı aşağıya doğru tutan sıradan bir ağırlık olmadığını, daha ziyade değersizlik olduğunu hayal etti. Kendilerini bir şekilde kanıtlamamışlardı ve bu yüzden Glendower hâlâ onlardan uzaktı.

Bir şekilde rahatlamıştı. En azından bu doğru geliyordu.

"Ağır kaldırma ekipmanları yoktu," dedi Ronan.

"Ama halatları ve makaraları da olabilirdi," diye belirtti Blue. "Ya da daha fazla insan. Kenara çekil, diğer elimi üzerine koyamıyorum."

"Bunun bir fark yaratacağından emin değilim," dedi Gansey ama hepsi birbirine yaklaştı. Kadının vücudu Adam'ın vücuduna yapışmıştı. Ronan da diğer yanındaki Adam'a yaslanmıştı.

Nefes alış verişleri dışında sessizlik vardı.

Mavi, "Üç, iki -" dedi ve hep birlikte havalandılar.

Kapak çıktı, birdenbire ağırlıksız kaldı. Kaydı ve hızla uzaklaştı.

"Yakala onu!" Mavi'nin nefesi kesildi. Sonra, Gansey ilerlemeye başlayınca, "Hayır, bekle, yapma!"

Kapak tabutun karşı tarafından çaprazlamasına sıyrılıp yere düşerken iğrenç, burkucu bir ses duyuldu. Kemiğe çarpan bir yumruk gibi daha küçük ama daha yıkıcı bir sesle durdu.

"Çatlamış," dedi Adam.

Yaklaştılar. Kaba bir bez tabutun içini görünmez kılmıştı.

Bu doğru değil.

Gansey birdenbire ölümcül bir sakinlik hissetti. Bu an, hayalinde canlandırdığının o kadar tersiydi ki endişesi yok oldu. Geride hiçbir şey kalmamıştı. Bezi çırparak kurtardı.

Hiçbiri kımıldamadı.

İlk başta neye baktığını anlayamadı. Şekli yabancıydı; bir türlü bir araya getiremiyordu.

"Yüzüstü mü yatıyor?" Mavi önerdi, ama tereddütle.

Çünkü o söylediğine göre elbette öyleydi. Mor ya da kırmızı, koyu renk bir pardösü giymiş bir figürün omuzları onlara doğru çıkıktı. Gansey'nin beklediğinden daha fazla, onun beklediğinden daha koyu renkte bir yığın siyah saç. Elleri arkadan bağlıydı.

Bağlı mı?

Bağlı.

Gansey'nin içinde huzursuz bir şeyler kasıldı.

Yanlış. Yanlış, yanlış, yanlış.

Adam el fenerini tabutun üzerinde gezdirdi. Glendower'ın paltosu solgun bacakları ortaya çıkaracak şekilde bağlanmıştı. Dizden bağlı. Yüzüstü, Elleri bağlı, dizleri bağlı. Cadıları böyle gömüyorlardı. İntihar edenleri. Suçluları. Mahkumlar. Gansey'in eli havada asılı kaldı ve çekildi. Cesareti onu terk etmiş değildi; kesinliği terk etmişti.

Böyle olmaması gerekiyordu. Adam el

fenerini tekrar tuttu.

Mavi "Ah..." dedi ve sonra fikrini değiştirdi. Saç

hareket etti.

"Tanrı aşkına," dedi Ronan.

"Fareler mi?" Adam öyle iğrenç bir öneride bulundu ki hem Gansey hem de Mavi geri çekildi. Sonra saçlar tekrar kımıldadı ve tabutun içinden korkunç bir ses çıktı. Bir çığlık mı?

Bir *kahkaha*.

Omuzlar sarsıldı, tabuttaki ceset yer değiştirdi, böylece baş onları görebilecek şekilde dönebildi. Gansey yüzü bir an için gördüğünde kalbi hızlandı ve sonra durdu. Hem rahatlamış hem de dehşete düşmüştü.

Glendower değildi.

"Bu bir kadın." dedi.



Kadın onu serbest bırakmalarını beklemedi.

Onlar geri sıçrarken o da kıpırdandı, sallandı ve sonra yere çakıldı, elleri ve bacakları hâlâ bağlıydı. Ronan'ın ayaklarının dibine indi ve vahşi bir kahkaha atarak ayak parmaklarına vurdu.

O ve Chainsaw geri çekildiler.

Mavi, Adam'la telaşlı bir bakış alışverişinde

bulundu. Ve şimdi kadın şarkı söylüyordu:

"Kraliçeler ve krallar
Krallar ve kraliçeler
Mavi zambak, mavi
zambak Taçlar ve
kuşlar
Kılıçlar ve eşyalar
Mavi zambak,
zambak mavisi"

Daha önce Chainsaw'dan çıkan kahkahaya mükemmel bir şekilde uyan histerik bir kahkaha attı. Sırt üstü yuvarlanarak

Ronan'ın iğrenmiş yüz hatlarına bakarak, "Beni serbest bırak kuzgun prens," diye mırıldandı.

"Tanrım," dedi, "nesin sen?"

Tekrar güldü. "Oh! Kurtarıcım süt beyazı bir ata binmiş geldi ve dedi ki güzel bayan size ihtiyacınız olan şeyi getirebilirim -"

Ronan'ın yüzünde Malory'yi aldıklarında takındığı ifadenin neredeyse aynısı vardı. "O bir deli."

Gansey çok sakin bir şekilde, "Ona dokunmayın," dedi. Daha önce, Glendower olduğunu düşündüklerinde fena halde sarsılmış görünüyordu ama şimdi kendini toparlamıştı. Mavi'nin kalbi hâlâ tabutun kapağı düştüğünde ve kadın sürünerek dışarı çıktığında olduğu gibi çarpıyordu. Gansey'nin kendisinin patronu olmasını istemiyordu ama nabzının yavaşlamasına ikna olurken en azından şu anın patronu olacağı için rahatlamıştı.

Tabutun etrafında kadının yattığı yere doğru ilerledi.

Şimdi yüzü yukarı dönük olduğu için Mavi onun genç, belki de yirmili yaşlarda olduğunu görebiliyordu. Saçları kocaman, kuzguni siyah ve vahşi, teni ise bir ölü kadar solgundu. Ceketi muhtemelen onunla ilgili en inanılmaz şeydi, çünkü *gerçekti.* Bir ortaçağ kostümüne benzemiyordu. Gerçek bir giysi gibi görünüyordu, çünkü gerçek bir g i y s i y d i .

Gansey ona doğru eğildi ve kibar, güçlü üslubuyla "Kimsin sen?" diye sordu.

"Biri yetmedi!" diye haykırdı. "Bir tane daha gönderdiler! Odamda kaç genç adam var? Lütfen bana üç olduğunu söyle, ilahi sayı. Beni çözecek misin? Bir kadını iki, üç ya da yedi nesilden fazla bağlı tutmak çok kaba bir davranış."

Gansey'nin sesi daha da sakindi, ya da belki de değişmemişti ve sadece onun yükselen temposuna kıyasla daha sakin görünüyordu. "Arkadaşımın kuzgununu ele geçiren sen miydin?"

Ona gülümsedi ve "Genç ve güzel tüm bakireler, babalarınızı dinleyin -" diye şarkı söyledi.

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi Gansey ve doğruldu. Diğerlerine bir göz attı. "Onu çözmenin akıllıca bir fikir olduğunu sanmıyorum."

"Ah! *Korkuyor* musun?" diye alay etti. "Benim bir *cadı* olduğumu duydun mu? Üç göğsüm var! Kuyruğum ve boynuzlarım var! Ben aşağıda bir devim. Ben de kendimden korkardım genç şövalye. Seni hamile bırakabilirim! Kaçın!
Kaçın!"

"Onu bırakalım," dedi Ronan.

Gansey cevap verdi, "Eğer insanları deli oldukları için mağaralarda terk etseydik, sen hâlâ Cabeswater'da olurdun. Bana bıçağını ver."

Ronan, "Kaybettim." dedi.

"Nasıl yaptın - boş ver."

"Bende bir tane var," dedi Mavi, kendini beğenmiş ve işe yarar hissederek. Kadının gri gözleri ona bakmak için döndüğünde pembe sustalısını çıkardı. Blue kadının ona şarkı söyleyeceğinden korkuyordu ama kadın sadece gülümsedi, geniş ve bilerek.

"Bunların yasadışı olduğunu sanıyordum?" Gansey kadının yanında diz çökerek sordu. Şu anda sanki vahşi bir hayvanla sakin bir şekilde uğraşıyormuş gibi tedirgin görünmüyordu. Kadının dizlerinin etrafındaki kayışları kesti ama onu bıraktı.
Elleri bağlı.

"Öyleler," diye cevapladı Gansey, ama gözlerini kadının gözlerinden ayırmadı. Kadın hâlâ gülümsüyordu, sanki Mavi'nin kırılmasını ve gözlerini kaçırmasını bekliyormuş gibi gülümsüyordu. Ama Mavi'nin bu konuda iyi bir pratiği vardı,
Ronan sayesinde. Bu yüzden kaşlarını çatmaya devam etti. Kadına nasıl İngilizce konuştuğunu, kim olduğunu ve uzun süre bir kutunun içinde kaldıktan sonra iyi olup olmadığını sormak istedi ama kadın pek de soru cevaplayan birine benzemiyordu.

"Kalkmana yardım edeceğim," dedi Gansey kadına, "ama beni ısırırsan, seni o tabuta geri koyarım. Anladın mı?"

"Ah, seni küçük horoz," dedi kadın. "Bana babamı hatırlatıyorsun.
Bu da çok kötü."

Ronan hâlâ dehşet içinde kadına bakıyordu, bu yüzden Mavi Gansey'e yardım etmek için aceleyle ileri atıldı. Kadın Mavi'nin gördüğünden hem

daha sıcak hem de daha gerçekti.

Hayal ettim. Çok uzundu; muhtemelen yeşilliklerini yemişti. Mavi onu dirseğinden tutup kaldırdığında, siyah saçlarından oluşan devasa dikey yuva Mavi'nin yüzünü gıdıkladı, kir ve metal kokuyordu. Hediyeler, krallar ve iç organlar hakkında küçük bir şarkı söyledi.

"Tamam, Gansey," dedi Adam ihtiyatla, "şimdi planın nedir?"

Gansey, "Onu dışarı çıkaracağız, tabii ki," dedi. Kadına döndü. "Tabii kalmayı tercih etmezseniz."

Kadın başını geriye attı, böylece saçları adamın omzuna döküldü ve yüzü adamınkinden birkaç santim uzakta kaldı. "Güneş hâlâ var mı?" diye sordu kadın.

Gansey onun saçlarını kullanarak başını omzundan kaldırdı. "Birkaç saat öncesine kadar."

"O zaman al beni! Al beni!"

Adam sadece başını sallıyordu.

"Bunu Malory'ye açıklamanı duymak için sabırsızlanıyorum," dedi Ronan.

Ortaya çıktıklarında bulutlar kaybolmuş, yerlerini o kadar parlak, mavi ve rüzgârla parçalanmış bir gökyüzü almıştı ki, havada savrulan kumlara karşı başlarını eğmek zorunda kalmışlardı. Rüzgâr o kadar şiddetliydi ki Mavi'nin perçemlerini acı içinde yanaklarına çarptı. Bir karga ya da kuzgun sürüsü tepelerinde uçuyor, savruluyor ve mancınıkla fırlatılıyordu. Ronan Chainsaw'ı sanki hâlâ genç bir kuzgunmuş gibi göğsüne bastırarak rüzgârdan korudu.

Dittley'lerin evine doğru yürürken, rüzgâra doğru eğildiklerinde bulutsuz gökyüzünden aralıklı olarak yağmur damlaları yağıyordu. Adam elini yanağından silmek için uzattığında Blue, "Adam, yüzün -" dedi.

Adam parmağını çekti; ucu kırmızıydı. Mavi bir damla daha yakalamak için elini uzattı. Kırmızı.

"Kan," dedi Ronan, endişeli olmaktan ziyade gerçekçi bir ses tonuyla. Mavi ürperdi. "Kimin?"

Gansey ceketinin omzundaki kırmızı lekeyi incelerken dudakları şaşkınlıkla aralandı.

"Gansey," diye seslendi Adam, işaret ederek. "Bak."

Yıpranmış çimlerin ortasında durup parlak gökyüzüne baktılar. Ufukta bir şey, uzaktaki bir uçağın güneşi gibi öfkeyle parlıyordu. Mavi gözlerini siper etti ve cismin ateşli bir kuyruğu olduğunu gördü. Bu parlak gündüz vakti bu kadar görünür olan şeyin ne olabileceğini tam olarak hayal edemiyordu.

"Bir uçak kazası mı?" diye sordu.

"Bir kuyruklu yıldız," dedi Ronan

kesin bir ifadeyle. "*Kuyruklu* yıldız

mı?" diye yineledi Adam.

Mavi şimdi mağarada olası bir tehlike altında oldukları zamankinden daha çok korkuyordu. Ne *yapıyorlardı*?

"Başlıyor!" diye bağırdı kadın. "Tekrar başlıyor! Dönüyor, dönüyor ve dönüyor!"

Elleri hâlâ arkadan bağlı olduğu halde tarlada dönüp duruyordu. Güneş ışığında kadının muhteşem güzelliği daha da belirginleşiyordu. Oldukça büyük ve sevimli bir burnu, eğimli yanakları ve alnı, koyu renkli, şaşırtıcı kaşları ve tabii ki hırıltılı bir şekilde uzayan saçları vardı.

Zaten uzun olan vücudunun üzerinde. Mor-kırmızı cübbesi tarladaki bir boya lekesi gibiydi.

Gansey gök cisminin mavilikte yavaş bir iz bırakmasını izledi. Dedi ki, "İşaretler ve alametler. Glendower yükselmeye başladığında, 1402 yılında bir kuyruklu yıldız görülmüştü."

"Ha!" diye bağırdı kadın. "Kalk, kalk, kalk! O zaman da bol bol kan akacak, herkes bol bol kan akıtacak!"

Bu son parça bir kez daha şarkıya dönüşmüştü.

Adam kadının omzunu tutarak dönmesini engelledi. Kadın sarhoş bir dansçı gibi vücudunu Adam'ın elinden kurtardı ve vahşi gözlerle Adam'a baktı.

"Sen," dedi, "benim en sevmediğim kişisin. Bana hem bir adamı hem de hiç sevmediğim bir köpeği hatırlatıyorsun."

"Not edildi," diye yanıtladı. "Bize bir iyilik yapacak mısın? Sizi uyandırdığımız için mi?"

Elbette, diye düşündü Mavi aptalca. *Elbette bunu hemen sormak aklımıza gelmeliydi.* Efsanelerde sözde iyilik yapanların hepsi uyuyanlardı, sadece Glendower değil. Hepsinin aklına gelmemiş olması imkânsız görünüyordu ama teoride apaçık görünen her şey pratikte bulanık, gürültülü ve korkutucuydu.

Kadın tepedeki kargalar gibi çığlık attı ve sonra tekrar çığlık attı ve sonra Mavi bunun kahkaha olduğunu fark etti. "Bir iyilik! Beni uyandırdığın için mi? Küçük melez, ben hiç *uyumadım*."

Adam ona baktı, ham ve hareketsizdi. Tek bir kelimeye izin vermişti - *melez* - omurgasına kadar kes.

Gansey korkunç bir kibarlıkla araya girdi. "Sana karşı nazik olmaktan başka bir şey yapmadık.

Adı Adam Parrish, ona böyle hitap edebilirsiniz."

Gansey'in önünde karikatürize bir şekilde eğildi ve elleri hâlâ bağlı olduğu halde dizlerinin üzerine çöktü.

"Bağışlayın beni," diye alay etti, "*Lordum.*"

Dudaklarını büzdü, bu jesti önemsemedi. "Ne demek uyumadım?"

"Uyu bakalım küçük kızım," dedi kadın tatlı bir sesle. "Savaş rüyası gör. Ama ben görmedim. Uyuyamadım. Her zaman huzursuz bir uykucu olmuşumdur!" Kendini dengelemek için bacaklarını açarak dramatik bir poz verdi. Bir damla kan gözyaşı gibi yanağına bulaşmıştı. Tiz bir sesle, "Yardım edin!" diye seslendi.

Yardım edin! Uyumuyorum! Geri gel! Geri gel! Geri dön!" Aşağı: "Duydun mu

Bir şey mi? Sadece erkekliğimde zonklayan kanımın sesi! Hadi gidelim!"

Ronan'ın dudağı kıvrıldı.

Mavi bu sesi lisenin koridorlarında da duyduğundan emindi. "Altı yüz yıldır uyanık olduğunu mu söylemek istiyorsun?" diye sordu.

"Aşağı yukarı iki yüz." diye bağırdı.

Ronan, "Bir ineğin memesi kadar deli olmasına şaşmamalı," dedi.

"Ronan," diye söze başladı Gansey ama sonra aklına iyi bir azarlama gelmediği belliydi. "Hadi gidelim."

Evin içinde Jesse Dittley kadına baktı. Kadın neredeyse onun kadar uzundu. "BU NE?"

"Senin lanetin," diye yanıtladı Gansey.

Jesse kuşkulu görünüyordu. Ona sordu, "ŞİMDİ BANA BUNU SÖYLE: "DUVARLARIMI HIÇ AĞLATTIN MI?"

"Sadece üç ya da beş kez," dedi. "Beni sessizliğe boğan babanın kanı mıydı?"

"KARIMIN KEDISINI SEN MI ÖLDÜRDÜN?"

"O," diye şarkı söyledi, "bir kazaydı. Ondan önce büyükbabanın kanı mı vardı?"

Jesse, "Onu evimden çıkarın," dedi. "LÜTFEN."

Çocuklar kadını evin diğer tarafından dışarı çıkarırken, Malory ve Köpek peşlerinden koşarken, Blue geride kaldı. Jesse'nin yanında durdu.
eski püskü bir perdeyi kenara çekerek çocukların kadını Suburban'a binmeye ikna etmelerini izledi. Blue, kadının köpeği ısırdığını bir anlığına gördü.

Artık kadının hemen yanında durmadığı için biraz daha az korkuyordu ama yine de Chainsaw'ın ürkütücü bir şekilde sahte bir şarkıyla ayrılmış gagasını görmeyi bırakamıyor ya da ceset tabutun içinde ilk hareket ettiğinde kalbinin yerinden fırlamasını unutamıyordu. Bu çarpık büyü Cabeswater'ın organik büyüsüne hiç benzemiyordu.

"HEPSI ORADA DEĞIL."

Mavi dedi ki, "Yüzlerce yıldır uyanık. Her nasılsa, mağarada bir Dittley öldüğünde, bu onu bir süreliğine susturmuş olmalı. Ama şimdi elimizde. O lanetti. Mağaraya girip ölmek zorunda değilsin.
Şimdi."

Jesse perdenin tekrar yerine düşmesine izin verdi. "BIR LANETI BU KADAR KOLAY KAYBEDEBILECEĞINI MI SANIYORSUN?"

"Belki. Muhtemelen! Çok uzun zamandır orada," dedi Blue. "Burada Dittley'ler var olduğu sürece. O şeyleri yaptığını söylediğini duydun."

"AMA ONUNLA NE YAPACAKSIN?"

"Bilmiyorum. Bir şey." Onun kolunu okşadı. "Karını ya da köpeğini aramalısın."

Jesse göğsünü kaşıdı. "SEN GERÇEKTEN ÇOK IYI BIR KARINCASIN."

El sıkıştılar.

Mavi, onlar ayrılırken pencereden dışarı baktığını gördü.

Tabii ki kadını 300 Fox Way'e götürdüler ve orada hiç etkilenmemiş bir Calla, oldukça telaşlı görünen bir Jimi ve büyülenmiş bir Orla buldular. Persephone kadına şöyle bir baktı, sertçe başını salladı ve sonra üst katta kayboldu. Malory okuma odasında futbol çayı içti. Adam ve Ronan koridorda pusuya yatmış, Calla'nın gazabıyla yüzleşemeyecek kadar korkak bir şekilde kulak misafiri oluyorlardı.

Ve Calla gerçekten de formundaydı. "Üç uyuyan olduğunu ve Maura'nın görevinin onlardan b i r i n i uyandırmamak, senin görevinin de diğerlerinden birini uyandırmak olduğunu söylediğimi hatırlıyor musun? Diğeri hakkında hiçbir şey söylemediğimi hatırlıyor musun? *Onu mutfağıma getirin demek istemedim*."

Mavi hem rahatlama hem de kızgınlık hissetti. İlki, kadının uyandırılmaması gereken uyuyan kişi olabileceğinden endişe ettiği içindi. İkincisi ise başları belada olduğu içindi.

"Onu başka nereye götürebiliriz ki?" diye sordu. Annem onu buraya getirmemizi söylerdi."

"Annenin sağduyusu yok! Burası rehabilitasyon merkezi değil." Calla mutfağa şaşkınlıkla delilik arasında bir şeyle bakan kadının yanına doğru yürüdü. "Adın ne senin?"

"Benim adım tüm kadınların adıdır," diye yanıtladı kadın. "Keder."

Calla'nın kaşlarından biri bir an için kadını yumruklamayı düşündü. "Neden onu öylece bırakmadın?" dedi.

Ronan koridordan Gansey'e üstün bir bakış fırlattı.

"Bak, burada kalamayacağını anlıyorum," dedi Gansey. "Ama belli ki sana daha çok benziyor..."

Calla'nın yüz ifadesi volkanik bir hal aldı. "Ne gibi, efendim? *Sizin* gibi mi, Richard Gansey? Söyleyeceğin şey bu muydu? Onun sana delice saldıracağını ama bizim bağışıklığımız olduğunu mu düşünüyorsun? Başka bir şey daha düşüneceksiniz bayım."

Gansey hızla göz kırptı.

Kadının yüzüne yavaş bir gülümseme yayıldı. "Haksız değil, cadı."

Calla'nın göz kapaklarından lavlar döküldü. "Az önce bana *ne* dedin sen?"

Kadın güldü ve "Mavi zambak, mavi zambak, sen ve ben" diye şarkı söyledi.

Hem Mavi hem de Calla bu ürkütücü derecede tanıdık sözler karşısında kaşlarını çattı. Testere'yi ele geçirdiği gibi Noah'yı da ele geçiren bu kadın olmalıydı. Blue bu yeteneğin rüya kuşları ve ölü oğlanların ötesine geçmemesini umuyordu.

Ronan, "Onu geri koymak için çok geç değil," dedi.

"SİZ İKİNİZ," diye kükredi Calla. Hem Adam hem de Ronan yüzlerini buruşturdular. "Dükkâna gidin ve onun için biraz malzeme alın."

Adam ve Ronan birbirlerine geniş gözlerle baktılar. Adam'ın bakışı *"Bu ne anlama geliyor?" derken*, Ronan'ınki "*Umurumda değil, hadi bir an önce buradan gidelim*" diyordu.
fikrini değiştirir. Onlar ön kapıya doğru koşuştururken Gansey kaşlarını çatarak arkalarından baktı.

O sırada Persephone yeniden ortaya çıktı, kazağı uyumsuz kollarıyla tutuyordu. Kadına değer biçen bir tavırla baktı; Persephone olmasaydı bu kabalık gibi görünebilirdi. Kadın da ona baktı, gözlerinin akı daha çok görünüyordu.

Sonunda Persephone tatmin olmuş görünüyordu. Kazağı uzattı. "Sana bunu yaptım. Dene - oh! Seni neden hâlâ çözmediler?"

"Onun... tehlikeli olabileceğini düşündük?" Gansey zorlukla cevap verdi.

Persephone başını ona doğru eğdi. "Ve sen de ellerini bağlamanın bunu değiştireceğini mi düşündün?"

"I ..." Yardım için Mavi'ye döndü.

Blue, "İşbirliğine yanaşmayan bir tanık," dedi.

Persephone hafifçe azarlayarak, "Misafirlere böyle davranmayız," dedi. Calla, "Misafir olduğunun farkında değildim," diye karşılık verdi.

"*Ben* de onu bekliyordum," dedi Persephone. Durakladı. "Sanırım. Bakalım kazak uyacak mı?"

Gansey gözlerini Mavi'ye çevirdi; Mavi başını salladı.

"Beni çözmelisin, küçük zambak," dedi kadın Mavi'ye. "Küçük zambak bıçağınla. Bu çok uygun ve dairesel olurdu."

"Neden uygun ve dairesel olsun ki?" Mavi ihtiyatla sordu.

"Çünkü beni en başta bağlayan kişi baban. Oh, *erkekler*."

Mavi aniden uyandı. *Daha önce* de uyanıktı ama şimdi bir saniye önceki halinden çok daha fazlasıydı ve sanki uyuyormuş gibi hissediyordu.

Babası.

Elleri hâlâ arkadan bağlı olan kadın aniden karşısına dikildi. "Ah, evet. *Uygun bir ceza*, dedi. Artemusssssssss." Kadın güldü. odadaki şok olmuş yüzlere baktı. "Ah, bildiğim şeyler! Nasıl parladığına bir bakın, bir su halkasının içinde, bir hendeğin içinde, bir gölün üzerinde, hepsi bir su halkasının içinde!"

O yılın başlarında, Mavi çocuklarla ilk tanıştığında, bir anda onların karmakarışık hayatlarının içine nasıl çekildiğini fark etmişti. Şimdi fark ediyordu ki, aslında hiç *içine çekilmemişti*. Başından beri oradaydı, bu kadınla ve Fox Way'deki diğer tüm kadınlarla ve hatta belki Malory ve Köpeği'yle birlikte. Bir karmaşa yaratmıyorlardı. Sadece yavaşça onun şeklini aydınlatıyorlardı.

Mavi kaşlarını çatarak sustalıyı çıkardı. Kendini ya da kadının soluk beyaz tenini kesmemeye dikkat ederek bileklerindeki yıpranmış bağları kesti. "Tamam, konuş."

Kadın kollarını yukarı ve dışarı uzattı, yüzü kendinden geçmişti. Döndü, döndü, masadaki bardakları devirdi ve ellerini masaya vurdu.

Mutfak masasının üzerinde asılı duran karmaşık aydınlatma armatürü. Ayakkabılarına takılıp düştü ve gülmeye devam etti, güldükçe daha da histerikleşti.

Durduğunda gözleri elektriklenmiş ve çılgına dönmüştü. "Benim adım," dedi, "Gwenllian."

"Ah," dedi Gansey, çok küçük bir sesle.

"Evet, küçük şövalye, bildiğini sanıyordum."

"Neyi bildiğimi?" Calla kuşkuyla sordu.

Gansey'nin yüz ifadesi sıkıntılıydı. "Sen Owen Glendower'ın kızısın."



Ne alacağımı bile bilmiyorum. Bir köpek kulübesi mi?" Ronan sordu.

Adam cevap vermedi. Büyük, parlak bir mağazadaydılar ve banyo malzemelerine bakıyorlardı. Bir şişe şampuan aldı ve tekrar yerine koydu. Kıyametin çiseleyen yağmurundan dolayı giysileri hâlâ kan içindeydi ve melez yorumundan dolayı ruhu hâlâ sızlıyordu. Gwenllian -Gansey Ronan'a kimliğini mesaj atmıştı- altı yüz yıldır bir mağaradaydı ve onun numarasını hemen almıştı. Nasıl olmuştu?

Ronan bir şişe şampuan aldı ve Adam'ın ittiği arabaya attı.

"Bu on dört dolar," dedi Adam. Beyninin yiyeceklerin toplamını hesaplayan kısmını kapatmanın imkânsız olduğunu fark etti. Belki de Gwenllian kaşlarının çatıklığında bunu görebiliyordu.

Diğer çocuk arkasını bile dönmedi. "Başka ne var? Pire tasması mı?" "Zaten bir köpek şakası yapmıştın. "Kennel" ile. "

"Ben de öyle yaptım, Parrish." Omuzları dik, çenesi kibirle eğilmiş bir halde koridorda ilerlemeye devam etti. Alışveriş yapıyormuş gibi görünmüyordu. Alışveriş yapıyormuş gibi
hırsızlık yapıyordu. Sepetin içine biraz diş macunu attı. "Hangi

Diş fırçası mı? Bu hızlı görünüyor." Diğer malzemelerle birlikte onu da içeri gönderdi.

Gwenllian'ın keşfi Adam'ın beynine tuhaf şeyler yapıyordu. Ley hattı ve Cabeswater'la ilgili onca şeyden sonra inançsızlık bir seçenek olmamalıydı ama Adam, Glendower'ın hâlâ bir dağın altında uyuyor olabileceğine hâlâ tam olarak inanmadığını fark etti. Ve işte Gwenllian da aynı efsanevi şekilde gömülmüştü. Son şüpheciliği de elinden alınmıştı.

"Şimdi ne yapacağız?" Adam sordu.

"Bir köpek kulübesi bul. Lanet olsun. Haklısın. Gerçekten başka bir şaka düşünemiyorum."

"Yani artık Gwenllian'a sahibiz."

Ronan bu düşünce tarzını ilginç bulmadığını belirten bir ses çıkardı. "Daha önce ne yapıyorsak onu yap. O önemli değil."

Adam, Persephone ile seanslarını hatırlayarak, "Her şey önemli," diye cevap verdi. Alışveriş sepetine deodorant eklemeyi düşündü, ancak İcat edilmeden önce doğmuş biri için bunu almanın bir anlamı olup olmadığından emin değilim.

"Gansey Glendower'ı istiyor. O Glendower değil." Ronan bir şeyler söylemeye başladı ama sonra vazgeçti. Arabaya bir şişe tıraş kremi fırlattı ama tıraş bıçağı yoktu. Gwenllian için değil de onun için olması mümkündü. "Öndeyken durmamamız gerektiğinden emin değilim. Cabeswater'ımız var. Neden
Glendower'a ihtiyacımız var mı?"

Adam'ın aklına Gansey'in yerde ölürken gördüğü görüntü geldi. "Bu iyiliği istiyorum." dedi.

Ronan koridorun ortasında öyle aniden durdu ki Adam neredeyse el arabasını bacaklarının arkasına çarpacaktı. Alttaki altı parça öne doğru sıçradı. "Hadi ama Parrish. Hâlâ buna ihtiyacın olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Beni motive eden şeyleri sorgulamıyorum -"

"Bla bla bla. Doğru, biliyorum. Hey, şuna bak," dedi Ronan.

İkisi, üç erkek mağaza çalışanının eşlik ettiği güzel bir kadının bahçe bölümünde durduğunu gördüler. El arabası muşambalarla doluydu ve

Çit düzelticiler ve kolayca silah haline getirilebilecekmiş gibi görünen çeşitli şeyler. Adamların elinde arabaya sığmayan kürekler ve bayrak direkleri vardı. Yardım etmeye çok hevesli görünüyorlardı.

Piper Greenmantle'dı. Adam alaycı bir tavırla, "Bana pek senin tipin gibi gelmedi," dedi.

Ronan tısladı, "Bu Greenmantle'ın karısı."

"Neye benzediğini nereden biliyorsun?"

"Oh, lütfen. *İşte* bunu düşünmeliyiz. Onu henüz araştırmadınız mı?"

"Hayır," dedi Adam ama bu bir yalandı. Bir soru sorulduktan sonra onu görmezden gelmek onun için zordu ve Greenmantle çoğu sorudan daha büyük bir soruydu. "Biraz" diye itiraf etti.

"Çok," diye tercüme etti Ronan ve haklıydı, çünkü garip bir şekilde Ronan, Adam'ın nasıl çalıştığı hakkında çok şey biliyordu. Adam'ın bunun her zaman farkında olması ama kendini -özellikle de daha çirkin yanlarını- aşılmaz olarak görmeyi tercih etmiş olması mümkündü.

Sarışın Greenmantle'a son bir kez bakıp kasaya doğru ilerlediler. Ronan toplam tutara bile bakmadan kartı okuttu - *bir gün, bir gün, bir gün* - ve sonra aydınlık öğleden sonraya geri döndüler. Adam kaldırıma vardıklarında hâlâ köşede duran tek poşetli arabayı ittiğini fark etti. Daha fazla şey almaları gerekip gerekmediğini merak etti ama bunların neler olabileceğini hayal bile edemiyordu.

Ronan arabayı işaret etti. "Gir şuraya." "Ne?"

İşaret etmeye devam etti.

Adam dedi ki, "Beni rahat bırak. Burası halka açık bir park

yeri." "Bunu çirkinleştirme, Parrish."

Yaşlı bir kadın yanlarından geçerken Adam içini çekti ve alışveriş arabasının sepetine tırmandı. Sığabilmek için dizlerini yukarı çekti. Bunun muhtemelen kabuk bağlamayla sonuçlanacağını biliyordu.

Ronan sapı bir çocuğun ürkek konsantrasyonuyla kavradı. Motosiklet yarışçısı ve park yerinin uzak tarafına park etmiş BMW ile aralarındaki çizgiye baktı. "Sence bu park yerinin derecesi nedir?" "C artı, belki B. Oh. Bilmiyorum. On derece mi?" Adam elindeki arabanın yan taraflarını tuttu ve sonra daha iyi düşündü. Onun yerine kendini tuttu.

Ronan vahşi bir gülümsemeyle arabayı kaldırımdan itti ve BMW'ye doğru ilerledi. Hızlandıklarında Ronan neşeli ve korkunç bir küfür savurdu ve sonra arabanın arkasına kendisi atladı. BMW'ye doğru hızla ilerlerken Adam, Ronan'ın her zamanki gibi kötü bir şey olmadan durmaya niyeti olmadığını fark etti. Tam BMW'nin yanından sıyrıldıkları sırada elini burnunun üzerine götürdü. Yerinden çıkan araba bir, iki kez yalpaladı ve sonra felaket bir şekilde yan yattı. Araba kaymaya devam etti, çocuklar da onunla birlikte kayıyordu.

Üçü birden durdu.

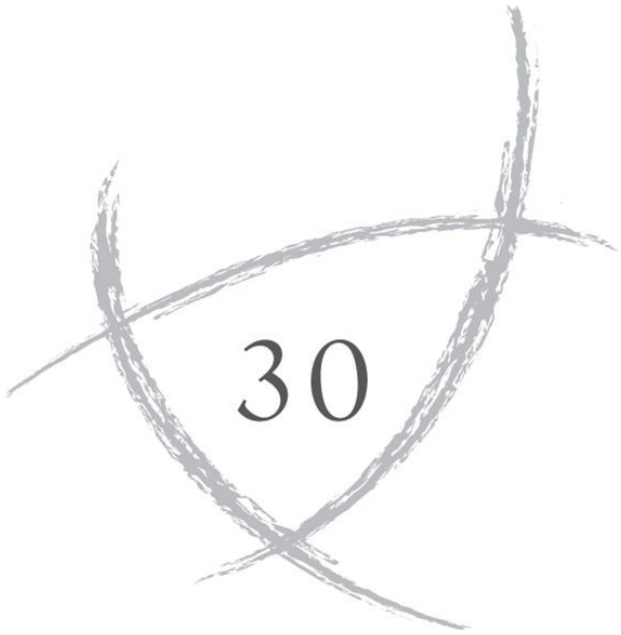
"Tanrım," dedi Adam dirseğindeki yol yanığına dokunarak. O kadar da kötü değildi aslında. "Tanrım, Tanrım. Dişlerimi hissedebiliyorum."

Ronan birkaç adım ötede sırt üstü yatıyordu. Göğsünde bir kutu diş macunu duruyordu ve el arabası yanında sallanıyordu. Son derece mutlu görünüyordu.

"Greenmantle hakkında öğrendiklerini bana anlatmalısın," dedi Ronan, "böylece ben de hayallerime başlayabilirim."

Adam arabaya binmeden önce kendini toparladı. "Ne zaman?"

Ronan sırıttı.



Bu ev çok güzel. Çok fazla duvar var. Çok, çok fazla duvar," dedi Malory. Mavi biraz sonra oturma odasına girdi. Kanepenin minderleri onu minnetle yedi. Köpek kanepenin yanında sertçe yere uzanmış, bacak bacak üstüne atmıştı.

ve genel olarak yargılayıcı bakıyor.

Okuma odasının kapalı kapısının ardında, Gansey'nin sesinin mırıltısı kısa bir süre yükseldikten sonra Calla'nınki tarafından gömüldü. Persephone ile kavga ediyorlardı ya da Persephone onlarla aynı odadayken konuşuyorlardı. Aradaki farkı anlamak zordu.

"Teşekkürler," dedi Mavi.

"Nerede o deli kadın?"

Blue, Gwenllian'ın yukarıda kalabilmesi için Neeve'in tüm eşyalarını tavan arasındaki şilteden indirmeyi yeni bitirmişti. Elleri hâlâ Neeve'in kehanet için kullandığı otlar ve Jimi'nin Neeve'in kehanet için kullandığı otları yok etmek için kullandığı otlar gibi kokuyordu. "Sanırım tavan arasında. Gerçekten Glendower'ın kızı olduğunu mu düşünüyorsun?"

"İnanmamak için bir neden göremiyorum," dedi Malory. "Bir dönem kıyafeti giymiş gibi görünüyor. Almak için oldukça fazla. Ne yazık ki insan

bir dergide yayınlamak. Sanırım kariyerinin kesin bir şekilde sona ermesini isteyen biri bunu yapabilir."

"Keşke doğru dürüst konuşsa," dedi Mavi. "Onu bağlayıp uyutan kişinin babam olduğunu söylüyor, ama bize hiç uyumadığını söyledi. Ama bu imkânsız, değil mi? Altı yüz yıl boyunca nasıl canlı ve uyanık kalabilirsin ki?"

Köpek, Mavi'ye Gwenllian'ın bu hale nasıl geldiğine inandığını gösteren ince, alaycı bir bakış attı.

Malory, "Glendower'ı uykuya gönderen kişinin de bu Artemus olması muhtemel görünüyor," diye gözlemledi. "Kaba olmak istemem ama sana da onun babalık ettiği fikri inandırıcılığı oldukça zorluyor."

"Aksine," diye yineledi Mavi. Her iki durumda da duygusal bir çıkarı yoktu: Babası onun için her zaman bir yabancı olmuştu ve altı yüz yaşında bir deli olup olmaması da bunu değiştirmiyordu. Gwenllian'ın Artemus adında biri tarafından bağlanıp uyutulmuş olması ilginçti ve bu Artemus'un Blue'ya çok benzemesi de ilginçti ve Maura'nın Blue'nun babasının adının Artemus olduğunu söylemiş olması da ilginçti, ama *ilginç* olan Maura'yı bulamamasıydı.

Malory, "Her ne kadar insan o gobleni düşünse de," dedi.

Sular altında kalan ahırdaki eski duvar halısı. Mavi onu tekrar gördü - üç yüzünü, kırmızı ellerini. "İnsan bu konuda ne düşünür?"

"Biri bilmiyor. Burada mı kalıyor?" Malory sordu.

"Sanırım. Şimdilik mi? Persephone ne derse desin, muhtemelen hepimizi yataklarımızda öldürecektir."

"Bence burada kalması akıllıca olur," dedi Malory. "O buraya ait."

Mavi ona göz kırptı. Her ne kadar huysuz profesör onunla ilk tanıştığından beri gözünde büyümüş olsa da, onun diğer insanları kişilerarası fikir verebilecek kadar düşünen biri olduğunu kesinlikle tahmin edemezdi.

"Köpeğin hangi hizmeti sağladığını bilmek ister misiniz?" diye sordu.

Bunun önceki ifadesiyle bir ilgisi yokmuş gibi görünüyordu ama Mavi'nin merakı onu yiyip bitirdi. Kendini tutarak cevap verdi, "Oh, şey. Ben

Kendini rahatsız hissetmeni istemiyorum."

"Kendimi her zaman rahatsız hissediyorum, Jane," dedi Malory. "Köpek bunun için var. Köpek psikiyatrik bir köpek. Köpek öyle eğitildi ki, eğer anksiyete yaşadığımı hissederse, durumu iyileştirmek için bir şeyler yapıyor. Mesela yanıma oturuyor, göğsüme yatıyor ya da elimi ağzına koyuyor."

"Çok mu endişelisin?"

"*Endişeli* korkunç bir kelime. İnsanın aklına ellerini ovuşturmak, histeri ve korse geliyor. Daha ziyade insanları umursamıyorum çünkü insanlar - Aman Tanrım, birbirlerine giriyorlar, değil mi?"

Çünkü Calla az önce diğer odadan "BANA O BOŞ HAZIRLIK ÇOCUĞU BAKIŞINI ATMA" diye bağırmıştı.

Mavi daha önce okuma odasındaki ciddi tartışmaya dahil olmamaktan memnundu ama şimdi yeniden düşünüyordu.

Malory sözlerine şöyle devam etti: "Bu yolculuktan hemen önce Köpek ile eşleştirildim ve söylemeliyim ki bir köpekle seyahat etmenin bu kadar zor olacağını tahmin etmemiştim. Köpek için tuvaletini yapabileceği bir yer bulmak oldukça zor olmakla kalmadı, ben o korkunç güvenlik kuyruğunda beklerken Köpek sürekli göğsüme yatmaya çalıştı."

Köpek üzgün görünmüyordu.

Malory sözlerine şöyle devam etti: "Beni rahatsız eden insanların dış görünüşleri değil, iç dünyalarıdır. Çocukluğumdan beri auraları ya da başka şeyleri görebiliyorum. Kişilik. Ve eğer kişi -"

"Bekle, *auraları* görebildiğini mi söyledin?"

"Jane, herkesi yargılamanı beklemiyordum."

Mavi, auralar - tüm canlı nesneleri çevreleyen enerji alanları - fikrine aşinaydı. Orla gençlik yıllarında herkese auralarının onlar hakkında ne söylediğini anlattığı bir dönem geçirmişti. Blue'ya aurasının kısa boylu olduğu anlamına geldiğini söylemişti. Oldukça kötü bir genç kızdı.

"Yargılamıyordum!" diye Malory'ye güvence verdi. "Açıklığa kavuşturuyordum. Bu Köpek'le ilgili çünkü...?"

"Çünkü insanlar bana çok yakın olduğunda, auraları bana dokunuyor ve çok fazla aura bana dokunursa, bu benim kafamı karıştırıyor ve beni doktorların aptalca endişeli dedikleri hale getiriyor. Doktorlar! Aptallar. Gansey size annemin İngiliz sağlık sistemi tarafından nasıl öldürüldüğünü hiç anlattı mı bilmiyorum -"

"Ah, evet," diye hemen yalan söyledi Mavi. Malory'nin auraları nasıl gördüğünü duymak çok ilgisini çekiyordu, ki bu kesinlikle onun ilgi alanına giriyordu ve annelerin ölümünü duymakla daha az ilgiliydi, ki bu kesinlikle onun ilgi alanının dışındaydı.

Malory biraz da keyifle, "Şok edici bir hikâye," dedi. Sonra, Blue'nun yüzü ve duruşu yüzünden ona hikâyeyi anlattı. Sözlerini şöyle bitirdi: "Ve aurasının yavaşça yok olduğunu görebiliyordum. Gördüğünüz gibi, Gwenllian'ın böyle bir yere ait olduğunu bu şekilde anladım."

Mavi yüzüne tekrar bir ifade kazandırdı. "Dur bakalım. Ne? Burada bir şey kaçırdım."

"Onun aurası da seninki gibi - *mavi*," dedi. "Durugörü aurası!"

"Öyle mi?" Eğer adını böyle aldıysa çok sinirlenecekti - yavru bir köpeğe *Fluffy* adını vermek gibi.

"Bu aura rengi, perdeyi delebilenlere aittir!"

Ona aslında peçeyi delemeyeceğini söylemenin konuşmayı uzatmaktan başka bir işe yaramayacağına karar verdi.

"Malory sözlerine şöyle devam etti: "Bu yüzden Gansey'e ilgi duymaya başladım.

"Değişken kişiliğine rağmen çok hoş ve nötr bir aurası var. Onunlayken başka bir insanla birlikteymişim gibi hissetmiyorum. O hissettirmiyor benden al. Şimdi biraz daha yüksek sesle konuşuyor ama çok değil."

Blue'nun değişkenliğin ne demek olduğuna dair çok sınırlı bir anlayışı vardı ve bu sınırlı anlayış Gansey'e uygulanmaya çalışıldığında çok kötü bir zaman geçiriyordu. "O zamanlar nasıl biriydi?" diye sordu.

"Muhteşem günlerdi," diye yanıtladı Malory. Bir süre durakladıktan sonra ekledi: "Öyle olmadıkları zamanlar hariç. O zamanlar daha küçüktü."

Daha küçük derken sanki boydan bahsetmiyordu ve Blue onun ne demek istediğini anladığını düşündü.

Malory sözlerine şöyle devam etti: "Hâlâ halüsinasyon görmediğini kanıtlamaya çalışıyordu. Hala olayın kendisine oldukça takıntılıydı. Ne mutlu ki bu takıntısından kurtulmuş görünüyor."

"Olay - batma mı? Yani ölüm?"

"Evet, Jane, ölüm. Her zaman bunu düşünürdü. Sürekli arı, eşek arısı ve benzeri şeyler çizerdi. Çığlık çığlığa kabuslar görürdü - tahmin edebileceğin gibi, onunla uyuyamadığım için kendi yerini almak zorunda kaldı. Bazen bu nöbetler gün içinde de olurdu. Leicestershire'da bir at binme yolunda yürüyorduk ve bir de baktım ki akıl hastası gibi yüzünü tırmalayarak yere yığılmış. Yine de onu kendi haline bıraktım ve hiçbir şey olmamış gibi yoluna devam etti.
oldu."

"Ne korkunç," diye fısıldadı Mavi. Gansey'nin gerçek yüzünü gizlemeyi öğrendiği o kolay gülümsemeyi hayal etti. Utançla, bir zamanlar *onun* gibi her şeye sahip bir çocuğun böyle bir beceriyi nasıl öğrenmiş olabileceğini merak ettiğini hatırladı. Aşk ve paranın acı ve zorlukların önüne geçeceğini varsaymakla ne kadar haksızlık etmişti. Bir gece önce arabada yaşadıkları anlaşmazlığı suçluluk duygusuyla düşündü.

Malory onu duymamış gibiydi. "Ne araştırmacı ama. Gizli şeyler için çok keskin bir burun. Bunu eğitemezsin! Bununla doğmuş olmalısın."

Mağarada Gansey'in sesini duydu, içi boş ve korkmuştu: *"Eşek arıları."*

Titredi.

Malory, "Elbette, o zaman bir gün öylece gitti," diye

düşündü. "Ne?" Mavi aniden odaklandı.

"Şaşırmamam gerekirdi," dedi profesör gayri ciddi bir sesle. "Onun büyük bir gezgin olduğunu biliyordum. Ama araştırmamızın tam olarak bitmediğini sanıyordum. Biraz tartıştık, arayı düzelttik. Ama sonra bir sabah ortadan kayboldu."

"Nasıl gitti?"

Köpek Malory'nin göğsüne tırmanmış ve şimdi çenesini yalıyordu. Malory onu itmedi. "Oh, gitti. Eşyaları, çantaları. Çok şey bıraktı

İhtiyacı olmayan şeyleri geride bıraktı. Ama hiç geri dönmedi. Hiçbir şey olmamış gibi beni tekrar aramasının üzerinden aylar geçti."

Gansey'nin herhangi bir şeyi bu şekilde terk ettiğini hayal etmek zordu. Etrafında şiddetle sarıldığı şeyler vardı. "Bir not ya da başka bir şey bırakmadı mı?"

"Öylece gitti," dedi Malory. "Ondan sonra ailesi bazen beni arayıp nereye gittiğini öğrenmeye çalıştı."

"*Ailesi* mi?" Kendisine farklı bir kişi hakkında bir hikâye anlatılıyormuş gibi hissetti.

"Evet, onlara söyleyebildiğim kadarını söyledim elbette. Ama gerçekten bilmiyordum. Bana gelmeden önce Meksika'daydı, sonra İzlanda, sanırım Amerika'dan önce. Hala yarısını bildiğimden şüpheliyim. Kendini toparladı ve çok kolay, çok hızlı hareket etti. İngiltere'den önce bunu pek çok kez yapmıştı Jane ve bu onun için eski bir şeydi."

Geçmişteki konuşmalar Blue'nun kafasında yavaş yavaş yeniden hizalanıyor ve yeni anlam tonları kazanıyordu. Bir dağın yamacında, bir peri köyü gibi aydınlatılmış Henrietta'ya baktığı yüklü bir geceyi hatırladı. *Ev*, demişti, sanki ona acı veriyormuş gibi. Sanki buna inanamıyormuş gibi.

Malory'nin az önce anlattığı hikâye bildiği Gansey ile tam olarak çelişmiyordu. Daha çok gördüğü Gansey'in kısmi bir gerçek olduğu gibiydi.

"Korkaklık ve aptallıktı," dedi Gansey kapı aralığından. Sık sık yaptığı gibi kapı pervazına yaslanmış, elleri ceplerindeydi. "Vedaları sevmezdim, bu yüzden çekimser kaldım ve sonuçlarını düşünmedim."

Blue ve Malory ona baktılar. Ne kadar zamandır orada durduğunu söylemek imkânsızdı.

"Bana bu konuda hiçbir şey söylememeniz çok nazik bir davranış," diye devam etti. Bu benim hak ettiğimden fazlası. Ama bil ki çok pişman oldum."

"Pekâlâ," dedi Malory. Son derece rahatsız görünüyordu. Köpek başka tarafa baktı. "Pekâlâ. Mağara kadının hakkındaki karar nedir?"

Gansey ağzına bir nane yaprağı attı; bir gece önce onun ağzına bir tane attığı zamanı düşünmemek imkânsızdı. "Şimdilik burada kalıyor. Bu

Ben değildim, Persephone'du. Monmouth'un birinci katını tamir etmeyi teklif ettim. Sonunda olan yine bu olabilir."

"Kim o?" Mavi sordu. İsmini söylemeye çalıştı: "Gwenllian." Doğru söylemiyordu - çift *ll'ler* göründükleri gibi söylenmiyordu.

"Glendower'ın karısı Margaret'ten on çocuğu oldu. Ve en az dördü ... onunla değil." Gansey bu kısmı hoşnutsuzlukla söyledi; bunu kahramanı için uygun bulmadığı açıktı. "Gwenllian kayıtlardaki dört gayrimeşru isimden biri. Vatansever bir isim. Çok ünlü iki isim daha vardı. Galler'in özgürlüğüyle ilişkili olan Gwenllians."

Söylemek istediği başka bir şey daha vardı ama söylemedi. Bu, hoş olmayan ya da çirkin bir şey olduğu anlamına geliyordu. Mavi, "Çıkar ağzındaki baklayı, Gansey. Neymiş o?"

"Gömülme şekli - mezar kapısının üzerinde Glendower vardı, tabutun kapağında da öyle. Onun bir görüntüsü değil. Ona sorabiliriz, gerçi ondan gerçek bilgi almak oldukça zor, ama bana bir sahte mezara gömülmüş olması muhtemel görünüyor."

"O da ne?"

"Bazen çok zengin ya da çok önemli bir mezar olduğunda, mezar hırsızlarına bulabilecekleri bir şey vermek için yakınlarda bir yere, bulunması daha kolay bir çift mezar koyarlar."

Mavi skandala uğramıştı. "Kendi kızı mı?"

"Gayrimeşru," dedi Gansey ama bunu söylerken mutsuzdu. "Onu duydun. Bir şeyin cezası olarak. Her şey çok tatsız. Açlıktan ölüyorum. Par - Adam ve Ronan nereye gitti?"

"Gwenllian için malzeme almaya."

Kocaman ve yakışıklı saatine kocaman ve şaşkın bir kaşla baktı. "Uzun zaman oldu mu?"

Yüzünü buruşturdu. "Ish?"

"Şimdi ne yapacağız?" Gansey sordu.

Diğer odadan Calla bağırdı, "GİT BİZE PİZZA AL. İLE *EKSTRA PEYNIRLI*, RICHIE RICH."

Blue, "Sanırım senden hoşlanmaya başladı." dedi.



Ronan arabayı St. Agnes'e geri sürdü. Adam, Ronan'ın kilise ofisinin üst katındaki Adam'ın dairesine gideceğini sanıyordu ama caddeye çıktıklarında Ronan yoldan saptı ve kilisenin ana girişine yöneldi.

Adam kilisenin üst katında oturmasına rağmen, dairesine taşındığından beri kilisenin içine girmemişti. Parrish'ler hiçbir zaman kiliseye gitmemişlerdi ve Adam'ın kendisi de bir Tanrı olabileceğinden şüphelenmesine rağmen, bunun önemli olmadığından da şüpheleniyordu.

Ronan karanlık mabedin kapısını açarken, "Lynch," dedi. "Konuşacağımızı sanıyordum."

Ronan parmaklarını kutsal suya daldırdı ve alnına dokundu. "Boş."

Ama kilise boş değildi. Tütsü kokusu, yabancı zambak vazoları, beyaz kumaş yığınları, kederli bir İsa'nın kırık bakışlarıyla klostrofobikti. Adam'ın bilmediği hikâyelerle, asla yapmayacağı ritüellerle, asla paylaşmayacağı bağlantılarla doluydu. Başını döndüren bir tarih uğultusuyla doluydu.

Ronan elinin tersiyle Adam'ın koluna vurdu. "Hadi ama."

Loş kilisenin arka tarafına doğru yürüdü ve dik bir merdivene açılan bir kapıyı açtı. En tepede Adam kendini iki sıranın ve bir boru orgunun bulunduğu gizli bir balkonda buldu. Bir Meryem heykeli -muhtemelen Meryem'di- ellerini ona doğru uzatmıştı, ama bunun nedeni Meryem'in onu. Yine de Ronan'a da yalvarmıştı ve muhtemelen onu tanıyordu. Ayaklarının dibinde birkaç küçük mum yanıyordu.

"Koro burada oturuyor," dedi Ronan, orga oturarak. Hiçbir uyarıda bulunmadan, korkunç derecede yüksek sesli ve şok edici derecede gürültülü bir parça çaldı. "Ronan!" diye tısladı Adam. Mary'ye baktı, ama o

rahatsız
oldum.

"Sana söyledim. Burada kimse yok." Ronan, Adam'ın hâlâ inanmadığını görünce açıkladı: "Woodville'de günah çıkarma günü ve bizim rahibi paylaşıyorlar. Matthew org derslerini bu saatte alırdı çünkü etrafta ne kadar kötü çaldığını umursayacak kimse olmazdı."

Adam sonunda sıralardan birine oturdu. Yanağını sıranın pürüzsüz sırtına yaslayarak Ronan'a baktı. Garip bir şekilde Ronan da tıpkı Ahır'da olduğu gibi *buraya* aitti. Bu gürültülü, gürültülü din onu babasının hayal dünyası kadar yaratmıştı; Ronan'ın tümünün tek bir kişide var olması imkânsız görünüyordu. Adam Ronan'ı hiç tanımadığını fark etmeye başlamıştı. Ya da daha doğrusu, onun bir parçasını tanıyor ve onun tamamı olduğunu varsayıyordu.

Cabeswater'ın, yağmurdan sonra tüm ağaçların kokusu Adam'ın yanından geçti ve o Ronan'a bakarken Ronan'ın da ona baktığını fark etti.

"Evet, Greenmantle," dedi ve Ronan gözlerini kaçırdı. "Şerefsiz. Evet."

"O ilk gece halka açık her şeyi araştırdım." Ronan için bunu kendisi yapmak yeterince kolay olabilirdi ama belki de Adam'ın zihnini meşgul eden bulmacayı seveceğini biliyordu. "Çift doktora, Boston'da ev, son on sekiz ayda üç hız cezası, falan filan."

"Peki ya ağdaki örümcek olayı?"

"Fark etmez," diye yanıtladı Adam. Bu onun sadece biraz zamanını almıştı.

Colin Greenmantle'ın hayat hikayesinin hazır versiyonunu elde etmek için. İhtiyacı olan hayat hikâyesinin aslında bu olmadığını anlamak içinse biraz daha zamanı vardı. Ağı çözmesi gerekmiyordu - muhtemelen de çözemezdi. Yeni bir ağ örmesi gerekiyordu.

"Elbette önemli. Önemli olan tek şey bu."

"Hayır, Ronan, bak - buraya gel."

Adam yanındaki sıranın üzerindeki toza bir şeyler yazmaya başladı. Ronan da ona katıldı ve okumak için çömeldi.

"O da ne?"

"Yerine koyacağımız şeyler," dedi Adam. Her şeyi kafasında tasarlamıştı. Yazmak daha kolay olsa da, daha iyi olacağını düşünmüştü. Hiçbir kâğıt izi ya da elektronik kayıt olmaması daha iyiydi. Adam'ın zihninin kayıtlarına sadece Cabeswater girebilirdi. "Bu, hayal etmeniz gereken tüm kanıt parçaları ve onları nasıl gömmemiz gerektiği."

Bazı şeylerin tam anlamıyla gömülmesi gerekiyordu. Plan tasarlanırken düzenliydi ama uygulanırken değildi; birine iftira atmak pis bir işti ve cinayetler için ceset gerekiyordu. Ya da en azından ceset parçaları.

"Çok fazla gibi görünüyor," diye itiraf etti Adam, çünkü hepsini tozun içine yazdığında gerçekten de öyleydi. "Sanırım biraz öyle. Ama çoğunlukla küçük şeyler."

Ronan Adam'ın planını okumayı bitirdi. Tıpkı hayalindeki nesneden yüzünü çevirdiği gibi, bunun dehşetinden de yüzünü hafifçe çevirmişti. "Ama olan bu değil. Greenmantle*'ın yaptığı* bu değildi."

Ronan'ın söylemesine gerek yoktu: *Bu bir yalan.*

Adam bunun kendisi için bir sorun olacağını bilmeliydi. Açıklamakta zorlandı. "Öyle olmadığını biliyorum. Ama babanı öldürtmek için onu suçlamak çok zor. Çok incelikli ve bilmediğim çok fazla parçası var. Parçalarımızdan birini gerçek bir parçayla çürütebilir ya da gerçek bir şey, örneğin gerçekte ne yaptığına dair gerçek zaman çizelgesi, bulduğumuz bir şeyi mahvedebilir. Ama suçu ben icat edersem, tüm parçaları kontrol edebilirim."

Ronan ona öylece baktı.

"Bak, gerçekten korkunç bir şey olmalı, hapse girmek istemeyeceği bir şey," dedi Adam. Şimdi kendini biraz kirli hissediyordu; Ronan'ın gözle görülür hoşnutsuzluğunun Adam'ın önerdiği suçun doğasından mı, yoksa Adam'ın böyle bir suçu düşünebilmesinden mi kaynaklandığını anlayamıyordu. Ama ısrar etti, çünkü geri adım atmak için artık çok geçti. Şimdi. "Ağzını açmayı ya da karşı koymayı düşünemeyecek kadar tehdit altında olmasını istiyoruz. Eğer bununla suçlanırsa, mahvolur ve bunu bilecek. Ve eğer bu suçtan ceza alırsa, çocuklara karşı suç işleyenlere hapishanede kötü davranıldığını da bilecektir."

Adam, Ronan'ın iki tarafının savaştığını görebiliyordu. İnanılmaz bir şekilde, yalanın kaybedeceğini görebiliyordu.

"Sadece bir kez," dedi Adam çabucak. "Sadece bu seferlik. Aslında babanla ilgili olacak şekilde yeniden yapabilirim ama o kadar da kurşun geçirmez olmaz. Ve o zaman mahkeme davalarıyla uğraşmak zorunda kalırsın. Matthew da öyle." Doğru olmasına rağmen bu son kısım için kendini kötü hissetti. Çünkü bunun Ronan'ı etkileyeceğini biliyordu ve etkiledi de.

"Tamam," dedi Ronan mutsuzca. Tozun üzerine yazılmış plana baktı ve kaşları çatıldı. "Gansey bundan nefret ederdi."

Çünkü bu, pisliğin en kötüsüydü. Krallar bu pisliğin içinde sürüklenmemeliydi.

"Bu yüzden ona söylemeyeceğiz."

Ronan'ın bu noktada da tereddüt etmesini bekliyordu ama o sadece başını salladı. İki

üzerinde anlaştıkları şeyler: Gansey'in çökmekte olan duygularını korumak ve ihmal ederek yalan söylemek.

"Bunu yapabileceğini düşünüyor musun?" Adam sordu. "Çok fazla ayrıntı var."

İmkânsız olmalıydı. Bırakın hepsini, hiç kimse bunların hiçbirini hayal bile edememeliydi. Ama Adam Ronan'ın neler yapabildiğini görmüştü. Rüyasındaki vasiyeti okumuş, rüyasındaki Camaro'ya binmiş ve rüyasındaki gece terörü onu dehşete düşürmüştü.

Bu kilisede iki tanrı olması mümkündü.

Ronan yine sıranın yanına çömelmiş, listeyi inceliyor, düşünürken parmakları kirli sakalının üzerinde boş boş geziniyordu. Bir erkek gibi

görünmeye çalışmadığı zamanlarda

göt deliği, yüzü çok farklı görünüyordu ve Adam bir an için aralarındaki ilişkinin ürkütücü eşitsizliğini hissetti: Ronan Adam'ı tanıyordu ama Adam onun Ronan'ı tanıdığından emin değildi.

"Şimdi yapacağım," dedi Ronan sonunda.

"Şimdi mi?" Adam kuşkuyla sordu. "Burada mı? *Şimdi mi?*"

Ronan tepki aldığı için memnun, ukala bir sırıtışla parladı. "Şimdiki zaman gibisi yok, Parrish. Şimdi. Telefon hariç her şey. Onu hayal etmeden önce ne tür bir telefonu olduğunu görmeliyim."

Adam hareketsiz kilisenin etrafına baktı. Hâlâ içinde yaşayanlar varmış gibi hissediyordu. Ronan'a kilisenin boş kalacağına entelektüel olarak inanmış olsa da, kalbinde... olasılıkların kalabalıklaştığını hissediyordu. Ama Ronan'ın yüzünde bir
meydan okudu ve Adam geri adım atmayacaktı. "Ne tür bir telefonu olduğunu biliyorum." dedi.

"Bana bir model söylemek yeterli değil. *Görmem* gerek," diye yanıtladı Ronan.

Adam tereddüt etti ve sonra sordu: "Ya Cabeswater'dan rüyanda sana telefonunu göstermesini istesem? Ne tür bir telefon olduğunu biliyorum."

Ronan'ın bocalamasını ya da Adam'ın tuhaflığına şaşırmasını bekledi ama Ronan sadece doğruldu ve ellerini birbirine sürttü. "Evet, güzel. Güzel. Bak, belki de gitmelisin. Daireye, işim bittikten sonra seninle buluşurum."

"Neden?"

Ronan, "Kafamdaki her şey harika bir şey değil, Parrish,
İster inan ister inanma. Sana söylemiştim. Bir rüyadan bir şeyi geri getirirken, bazen sadece tek bir şeyi geri getiremiyorum."

"Riske gireceğim."

"En azından bana biraz yer açın."

Ronan sıraya uzanıp kot pantolonunun paçalarıyla kirli planı silerken Adam geri çekilip Mary'nin yanına oturdu. Ronan'ın sıradaki hareketsizliği ve ışığın cenaze havasındaki niteliği Adam'a mezarda gördükleri Glendower heykelini hatırlattı. Bir kral, uyuyor. Adam
Yine de Ronan'ın yönetebileceği garip, vahşi krallığı hayal edemiyordu.

"Beni izlemeyi bırak," dedi Ronan, gözleri kapalı olmasına rağmen.

"Her neyse. Cabeswater'dan telefonu isteyeceğim." "Diğer tarafta görüşürüz."

Ronan kıpırdanırken Adam gözlerini Mary'nin ayaklarının dibindeki mumlara dikti. Bir aleve bakmak siyah bir su havuzuna bakmaktan daha zordu ama aynı amaca hizmet ediyordu. Görüşü beyazlaştıkça zihninin gevşeyip bedeninden ayrıldığını hissetti ve kendinden geçmeden hemen önce Cabeswater'dan telefonu Ronan'a vermesini istedi. *İstemek* tam olarak doğru kelime değildi.

Göstermek daha iyiydi, çünkü Cabeswater'a ihtiyacı olan şeyi göstermişti: Ronan'a kendini sunan telefonun görüntüsü.

Kehanette bulunduğunda zamanı değerlendirmek imkânsızdı.

Yakınlarda - yakınlarda ne vardı? - Gaklamaya benzer keskin bir ses duydu ve aniden ışığa bir dakikadır mı, bir saattir mi yoksa bir gündür mü baktığından emin olmadığını fark etti. Kendi bedeni de alev gibi titrek ve kırılgan hissediyordu; çok derine iniyordu.

Geri dönme zamanı.

Geri çekildi, kemiklerinin içine çekildi. Zihninin bir kez daha bedenine yapıştığı anı hissetti. Gözleri titreyerek açıldı.

Ronan onun önünde kıvranıyordu.

Adam bacaklarını vücuduna doğru çekerek hemen önündeki felaketten uzaklaştı. Ronan'ın kolları kanla kaplıydı ve elleri iç organlarını sızlatan yaralarla doluydu. Kot pantolonu simsiyah ıslanmıştı. Kilise halısı kanla parlıyordu.

Ama asıl dehşet, kendi üzerine eğilmiş omurgasıydı. Boğazına bastırdığı eliydi. Nefesiydi - bir soluk, bir soluk, boğuk bir kelime. Parmaklarıydı, onları ağzına götürürken titriyordu. Gözleri çok açıktı, çok parlaktı, tavana dikilmişti. Sadece acı görüyordu.

Adam hareket etmek istemedi. Hareket edemezdi. Bunu yapamazdı. Böyle bir şey olamazdı.

Ama öyleydi ve yapabilirdi.

Öne doğru atıldı. "*Ronan* - Oh, Tanrım."

Çünkü artık daha yakın olduğu için Ronan'ın vücudunun nasıl bir harabe olduğunu görebiliyordu. Tamir edilemeyecek kadar. Ölüyordu.

Bunu ben yaptım - bu benim fikrimdi - gerçekten istemedi bile -

"Şimdi mutlu musun?" Ronan sordu. "İstediğin bu muydu?"

Adam şiddetle irkildi. Ses başka bir yerden gelmişti. Başını kaldırdı ve Ronan'ın üstlerindeki sıranın üzerinde bağdaş kurmuş oturduğunu gördü, yüzünde dikkatli bir ifade vardı. Ronan'ın ellerinden biri de kanlıydı ama kendi kanı olmadığı belliydi. Gözlerini ölmekte olan ikizine çevirdiğinde yüzünde karanlık bir şey titreşti. Diğer Ronan inledi. İğrenç bir sesti.

"Ne - ne oluyor?" Adam sordu. Başının döndüğünü hissetti.
Uyanıktı; rüya görüyordu.

"Kalıp izlemek istediğini söylemiştin," diye hırladı Ronan banktan. "Gösterinin tadını çıkar."

Adam şimdi anlamıştı. Gerçek Ronan hareket etmemişti; tam olarak uyuduğu yerde uyanmıştı. Bu ölmekte olan Ronan bir kopyaydı.

"Bunu neden rüyanda gördün?" diye sordu Adam. Beyninin bu acı çeken Ronan'ın gerçek olmadığına inanmasını istiyordu ama kopyalama çok mükemmeldi. Aynı anda hem şiddetle ölmekte olan bir Ronan Lynch hem de soğukkanlılıkla ölümü izleyen bir Ronan Lynch gördü. Her ikisi de gerçekti, ancak her ikisinin de imkânsız olması gerekirdi.

Ronan sıralardan, "Bir kerede çok fazla şey denedim," dedi. Onun sözleri kısa ve kırpılmıştı. Kendi ölümünü izlemek umurundaymış gibi görünmemeye çalışıyordu. Belki de umursamıyordu. Belki de bu her zaman oluyordur. Adam, Ronan Lynch hakkında bir şeyler bildiğini düşünecek kadar aptaldı. "O değildi.
Normalde rüyamda gördüğüm türden şeyler ve her şey tedirgin oldu. Gece dehşeti geldi. Sonra eşek arıları. Onları kendimle birlikte geri getireceğimi söyleyebilirdim. Bu *şekilde* uyanacağımı. Ben de onlara sahip olmaları için başka bir ben hayal ettim ve sonra uyandım. Ve işte buradayım. Ve yine buradayım. Ne güzel bir numara. Ne harika bir numara."

Diğer Ronan ölmüştü.

Adam rüya âlemini gördüğünde hissettiklerinin aynısını hissetti. Gerçeklik kendi içinde dönüp duruyordu. Ronan buradaydı, ölmüştü ve kederlenemezdi, çünkü Ronan oradaydı, yaşıyordu ve gözünü kırpmıyordu.

"İşte -" dedi Ronan. "İşte senin bokun. İstediğin yalanlar."

Adam'a içi dolu, şişkin, büyük boy bir zarf uzattı, Muhtemelen Greenmantle'ı suçlayacak kanıtları. Adam'ın Ronan'ın onu almasını istediğini anlaması çok uzun sürdü ve sonra zihnini onu alma mekaniğine kaydırması bir saniye daha uzun sürdü. Adam eline uzanmasını söyledi ve isteksizce uzandı.

Kendine gel, Adam.

Zarfın üzerinde ve şimdi de Adam'ın elinde kan vardı. "Her şeyi aldın mı?" diye sordu.

"Hepsi orada."

"Hatta -"

"*Hepsi orada.*"

Bu ne kadar imkânsız, mucizevi ve iğrenç bir şeydi. Çirkin bir çocuk tarafından tasarlanan çirkin bir plan şimdi çirkin bir hayata dönüştü. Hayalden gerçeğe. Ronan'ın kendi haline bırakıldığında güzel arabalar, güzel kuşlar ve yufka yürekli kardeşler ortaya çıkarması ne kadar da yerindeydi, Adem'e güç verildiğinde ise, sapkın cinayetlerden oluşan iğrenç bir dizi ortaya çıktı. Adam sordu, "Şimdi ne olacak? Ne yapacağız..."

"Hiçbir şey," diye hırladı Ronan. "Hiçbir şey yapmıyorsun. Hayır, daha önce istediğim şeyi yap. Git."

"Ne?"

Ronan titriyordu. Diğer Ronan gibi zehirden değil, zincirlenmiş bir duygudan. "Böyle bir şey olursa diye seni burada istemediğimi söylemiştim, ama şimdi oldu ve şu haline bak."

Adam her şeyi oldukça iyi karşıladığını düşündü. Gansey bu noktada bayılmış olmalıydı. Varlığının durumu nasıl daha da kötüleştirdiğini kesinlikle göremiyordu. Ancak Ronan Lynch'in kızgın olmak istediği için kızgın olduğunu görebiliyordu. "Pislik gibi davranıyorsun. Bu benim hatam değildi."

"Senin hatan olduğunu söylemedim," dedi Ronan. "*Benden uzak dur* dedim."

İki çocuk birbirlerine baktı. Delice bir şekilde, bu sefer aralarında kıvrılmış, kanlar içinde Ronan şeklinde bir ceset olmasına rağmen, şimdiye kadar yaşadıkları her tartışma gibi hissediyorlardı. Bu sadece Ronan'ın birinin onu duyabileceği bir yerde bağırmak istemesiydi. Adam, Ronan'ın *kendisine* kızgın olduğuna inandığı için değil, Ronan*'ın kendisine* kızgın olduğunu düşündüğü için öfkesinin yontulduğunu hissetti.
Ronan'ın üzgün olduğunu göstermenin tek yolunun bu olduğunu düşünmesinden bıkmıştı.

"Hadi ama. Şimdi ne olacak?" Ronan,

"Hoşça kal. İşte bu." dedi.

"Her neyse," dedi Adam, merdivenlere doğru ilerlerken. "Bir dahaki sefere yalnız ölebilirsin."



Dairesine döndüğünde Adam duşta çok uzun bir süre durdu. Beyninin uzun ve sıcak bir duşun ne kadara mal olabileceğini hesaplayan kısmı ilk kez sessizdi. Su ılıklaşana kadar içinde durdu. Çıkıp giyindikten sonra, geç de olsa, Ronan'ın kendi ölümünü izlemekten değil, rüyanın kendisinden dolayı üzülmüş olabileceğini düşündü. Cinayet kanıtı bulma niyetiyle uyumuş ve elleri kan içinde uyanmıştı. Adam, gece dehşetinin Ronan'a sadece kâbus gördüğünde geldiğini biliyordu. Ronan kendisini neyin beklediğini biliyor olmalıydı ama yine de Adam sorduğunda kendi isteğiyle içeri girmişti.

Muhtemelen Adam onun iyi olup olmadığına bakmalıydı. Eminim hâlâ oradadır.

Ama Adam olduğu yerde kaldı, diğer Ronan'ı düşünüyordu. Ölü olanı. İşin en garip yanı, o anın Adam'ın Cabeswater'daki ağaçta gördüğü imgelem olmasıydı ama tersine dönmüştü. Ölen Gansey değil, Ronan'dı. Yani o imgelem yanlış mıydı? Geleceğini çoktan değiştirmiş miydi? Yoksa daha fazlası mı gelecekti?

Dairenin kapısı çalındı.

Muhtemelen Ronan. Gerçi hatasını kabul eden ilk kişi olması da pek alışılmadık bir durum olurdu.

Kapı tekrar çaldı, daha ısrarcıydı.

Adam ellerinin artık kanlı olmadığından emin olmak için kontrol etti ve sonra kapıyı açtı.

Babasıydı.

Kapıyı açtı.

Babasıydı.

Kapıyı açtı.

Babasıydı.

"İçeri gelmemi istemeyecek misin?" diyordu babası.

Adam'ın bedeni kendisine ait değildi ve bu yüzden, biraz da şaşkınlıkla, Robert Parrish'in dairesine girmesine izin vermek için geri çekilmesini izledi.

Diğer adamın yanında ne kadar da dar omuzluydu. Yüzlerine yakından bakmadan nereden geldiğini anlamak zordu. O zaman Robert Parrish'in Adam'ın ince dudaklarını nasıl giydiği görülebilirdi. O zaman
Tozdan örülmüş aynı sarı saçları ve kaşların arasında ihtiyatla oluşmuş kırışıklığı görmek zordu. Aslında birinin diğerine babalık ettiğini anlamak hiç de zor değildi.

Adam kapıyı açmadan önce ne düşündüğünü hatırlayamıyordu.

"Demek kendini burada tutuyorsun," dedi Robert Parrish. Ucuzluk mağazasının rafına, derme çatma komodine, yerdeki şilteye baktı. Adam yolun dışında duran bir şeydi.

"Görünüşe göre yakında seninle bir randevumuz var," diye ekledi babası. Adam'ın tam önünde durmak için durdu. "Seninle konuşurken yüzüme mi bakacaksın yoksa o rafa bakmaya devam mı edeceksin?"

Adam o rafa bakmaya devam edecekti.

"Tamam o zaman. Bak, aramızda bir şeyler konuştuğumuzu biliyorum ama bence bu işi iptal etsen iyi olur. Annen gerçekten üzgün ve o gün çok gülünç görünecek."

Adam babasının burada bulunmasına izin verilmediğinden oldukça emindi. Suç duyurusunda bulunduktan sonra olan her şeyi hatırlamıyordu ama geçici bir yasaklama emri çıkarıldığını düşünüyordu. O zamanlar bunu rahatlatıcı bulduğunu hatırlıyordu, şimdi aptalca gelen bir anı. Babası yakalanmadan önce onu yıllarca dövmüştü ve bir yumruk, haneye tecavüzden daha büyük bir eylemdi. Elbette daha sonra polisi arayıp babasının ihlalini bildirebilirdi; babasına ceza verip vermeyeceklerinden emin değildi ama Adam'ın yetişkin tarafı bunun kayıtlara geçmesinin iyi bir şey olduğunu düşünüyordu. Yine de tüm bunlar, hâlâ yaşamak zorunda olduğu bu dakikalardan sonra gelecekti.

Vurulmak istemedi.

Bu garip bir farkındalıktı. Adam vurulmaya hiç alışmamış değildi. Acı bu şekilde harikulade bir şeydi; her zaman işe yarardı. Ama evde yaşadığı zamanlarda, bu tür bir acı *fikrine* alışmıştı.

yakın şiddet. Gerçi artık bunu beklemeyecek kadar çok gün geçmişti ve bu da aniden ortaya çıkma olasılığını bir şekilde daha dayanılmaz hale getiriyordu.

Vurulmak istemedi.

Vurulmamak için ne yapması gerekiyorsa

yapacaktı. Beklenti ellerinde titriyordu.

Cabeswater senin patronun değil, dedi Persephone'un sesi.

"Adam, burada gerçekten nazik davranıyorum ama sabrımı

zorluyorsun.

çok üzgünüm," dedi babası ona. "En azından söylediklerimi duymuş gibi

davran." "Duydum," diye cevap verdi Adam.

"Sass. Güzel."

Öfke nöbeti geçiriyor olması sizden daha haklı olduğu anlamına gelmez.

Adam rafa, "Bence gitmelisin," dedi. Kendini

korkak ve kemiksiz hissetti.

"Yani böyle mi olacak?" Böyle

olacaktı.

Robert Parrish, "O zaman mahkeme salonunda aptal gibi görüneceğini bilmelisin, Adam," dedi. "İnsanlar beni tanıyor ve biliyorlar ki

Nasıl bir adam olduğumu. İkimiz de bunun ilgi çekmek için zavallı bir çığlık olduğunu biliyoruz ve herkes de bilecek. Sana bakıp ne tür bir pisliğe dönüştüğünü görmek çok kolay. Bu işin nereye varacağını bilmediğimi sanma.
geliyor. O hak sahibi orospu çocuklarıyla zıplıyorsun."

Adam'ın bir kısmı hâlâ babasının yanındaydı ama çoğu geri çekiliyordu. Daha iyi olan kısmı. Sihirbaz Adam artık dairesinde değildi. Adam ağaçların arasında yürüyor, elini yosun kaplı taşların üzerinde gezdiriyordu.

"Mahkeme bunu görecek. Sonra ne olacaksın biliyor musun? Gazetelerde çalışkan babasını hapse atmak isteyen çocuk olarak."

Yapraklar hışırdadı, yakın ve koruyucu, kulaklarına doğru bastırdı, yumruklarında kıvrıldı. Korkutmak istememişlerdi. Sadece onun dilinden konuşmaya ve dikkatini çekmeye çalışıyorlardı. Adam'ın pazarlığı yaptığında zaten korkak bir çocuk olması korkunç Cabeswater'ın suçu değildi.

"Sana baktıklarında gerçekten istismara uğramış bir çocuk göreceklerini mi sanıyorsun? İstismarın ne olduğunu biliyor musun? O yargıç bir palavrayı anlayacak kadar çok hikâye dinlemiştir. Gözünü bile kırpmayacaktır."

Dallar Âdem'e doğru eğilmiş, koruyucu bir şekilde etrafını sarmıştı; dikenleri dışarıya doğru uzanan bir çalılıktı bu. Daha önce zihnine yapışmaya çalışmıştı ama şimdi bedenini kuşatmayı biliyordu. Ayrı olmayı istemişti ve Cabeswater onu dinlemişti. *Onunla aynı olmadığını biliyorum*, dedi Adam.
Ama kafamın içinde her şey karmakarışık. Ben çok hasarlı bir şeyim.

"Yani başladığımız yere geri döndük, sen ve ben, buraya geldiğimde. Bu duruşmayı istediğin kadar çabuk iptal edebilirsin ve her şey unutulur gider."

Yağmur yaprakların arasından aşağıya doğru sıçradı, onları ters çevirdi ve Adam'ın üzerine damladı.

"Şu haline bak, ben de seninle *konuşuyordum*. Mahkemedeki günün için alıştırma mı yapıyorsun? En azından bir duvarla konuşmuyormuşum gibi davran. Bu *da* ne?"

Babasının sesindeki anıran nota Adam'ı hızla kendine getirdi. Bir eli havada duruyordu, sanki Adam'a dokunmak istemişti ya da çoktan dokunmuştu ve geri çekiliyordu.

Avucunun içinde küçük bir diken çıkmıştı. Yaradan bir mucize kadar parlak bir kan ipliği titriyordu.

Dikeni koparıp atan babası Adem'e, yaptığı bu şeye baktı. Uzun bir süre sessiz kaldı ve sonra içinde bir şey
Yüzü. Tam olarak korku değildi ama belirsizlik vardı. Oğlu karşısındaydı ve onu tanımıyordu.

Ben bilinemezim.

Robert Parrish konuşmaya başladı ama sonra konuşmadı. Şimdi Adam'ın yüzünde ya da gözlerinde bir şey görmüştü, ya da dikenin battığı yerde bir şey hissetmişti, ya da belki Adam gibi o da şimdi apartmandaki nemli orman zemininin kokusunu alıyordu.

"O mahkeme salonunda aptal durumuna düşeceksin," dedi babası sonunda. "Bir şey söyleyecek misin?"

Adam hiçbir şey söylemeyecekti.

Babası çıkarken kapıyı arkasından çarptı.

Adam uzun bir süre orada durdu. Elinin topuğunu sağ gözüne ve yanağına sildi, sonra da pantolonunun üzerine kuruladı.

Yatağına geri tırmandı ve gözlerini kapattı, ellerini göğsünde birleştirdi, sis ve yosun kokuyordu.

Gözlerini kapattığında, Cabeswater hâlâ onu bekliyordu.



Beni şaşırtan şey," diye yüksek sesle düşündü Greenmantle, "bunu gerçekten bir eğlence biçimi olarak yapan bazı insanlar var. Tatil günlerini bu deneyim için takas eden insanlar. Göz kamaştırıyor, gerçekten. Bu konuda hiçbir fikrim yok.
Nerede olduğumuzu bilmiyorum. Kaybolmuş olsaydık ve/veya burada ölecek olsaydık bir şeyler söylerdin diye düşünüyorum."

Greenmantle'lar bir mağaradaydı: karı, koca, köpek, bir Amerikan mağara ailesi. Piper, Otho'nun yalnız kaldığında kiralık evlerin banyo kapılarından yemek yediğini keşfetmişti, bu yüzden şimdi onun önünden gidiyordu. Mağara karanlık ve koltuk altı kokuluydu. Greenmantle bu öğleden sonra yola çıkmadan önce mağaracılık hakkında üstünkörü bir araştırma yapmıştı. Mağaraların doğal, el değmemiş güzellikte kaplar olması gerektiğini keşfetmişti.

Yerde sadece delikler olduğu ortaya çıktı. Mağaraların aşırı derecede abartıldığını düşünüyordu.

"Burada ölmeyeceğiz," dedi Piper. "Salı günü kitap kulübüm var."

"Kitap kulübü! Sadece iki haftadır buradasın ve bir kitap kulübündesin."

"Sen dışarıda kendini bulurken ben başka ne yapacağım? Evde takılıp şişmanlayacaksın herhalde? Sakın 'küçük arkadaşlarınla telefonda konuş' deme çünkü bu kazmayı sağ gözüne sokarım."

"Kitap nedir?"

Piper feneri önce tavana sonra da nemli zemine tuttu. Hem el feneri ışını hem de Piper'ın dudağı tiksintiyle kıvrıldı. "Adını hatırlamıyorum. Narenciye hakkında bir şey. Portakal plantasyonunda büyüyen genç bir kadının, savaş ve acı dolu bir ortamda geçen edebi bir anısı.
yıkıcı sınıf mücadelesi ve olası dinsel imalar ya da bunun gibi bir şey. 'Ölmeyi tercih ederim' deme. "

Greenmantle, "Ben bir şey söylemedim," diye cevap verdi, ancak aslında "ölmeyi tercih ederim" cümlesini konuşmayı ilerletmek için bir aday olarak düşünüyordu. Otuzunu biraz geçmiş, hızlı arabalar kullanırken ve önemli telefon görüşmeleri yaparken yüksek teknolojili gölgelere girip çıkan gösterişli adamların yer aldığı casus gerilim filmlerini tercih ediyordu. EMF okuyucuyu elinde tutarak yüzündeki yanıp sönme derecesini değiştirip değiştiremeyeceğini görmek istedi. Değiştiremedi.

Otho tuvaletini yapmak için durmuştu; Piper plastik bir poşet çıkardı.

"Bu anlamsız. O boku az önce çantana mı koydun?"

"ABC'de ekoturizmin mağaraları nasıl yok ettiğine dair bir haber gördüm," diye bilgi verdi. "O surat mı? Şu anda taktığın mı? Sorunun bir parçası. Sen de sorunun bir parçasısın."

Greenmantle'a göre yerdeki delikler köpek pisliği atmak için en iyi yerlerdi. Bir eliyle EMF okuyucuyu, diğer eliyle de jeofonu duvarda gezdirdi. Elinde bir işaret fişeği ve bir ukulele olsaydı da aynı miktarda bilgi edinebilirdi. "Yapacağım şey, bu kadını mağaralarda aramaları için bir milyar milyon köle kiralamak ve eğer bu işe yaramazsa, onun yerine Gri Adam'ın önünde kızının bağırsaklarını deşmek olacak."

"Minyonlar! Burada milyonlarca kölenin dolaşmasını istemiyorum. Tüm bu homurdanmalar olmadan psişik bağlantılarımı keşfetmek istiyorum."

"Psişik bağlantıların!" Kadının kendisine ters ters baktığını hissetti; ensesindeki deri eriyordu. "Peki, onlara nazik olmalarını söyleyeceğim."

"Biliyor musunuz? Hayat hedeflerimde bana yardımcı olması için iki tane almama izin vermelisin."

"Ne?"

"Onları arayıp senmişim gibi davranabilirim. *Merhaba, haydut, ben Colin, bana bir iyilik yapar mısın?*" Biraz fazla genizden ve kendine aşık olsa da, onun sesinin fena olmayan bir taklidini yaptı. Kısa bir süre durdu, bacaklarını ayırdı, sarı saçları bir mağara fotoğrafı çekimi gibi etrafında dalgalanıyordu. Greenmantle garip, kaygan bir an için onu mağarada bulduğunu ve ışığa geri getirdiğini düşündü ve sonra köpek boku torbasını ve buraya nasıl geldiklerini hatırladı. Bu mağaranın muhtemelen karbon monoksitle dolu olduğunu düşündü. Muhtemelen ölüyordu.

Piper sordu, "Bunu duydun mu?"

"Benimle alay etme sesini mi?"

Cevap vermedi. Tünelin aşağısında kaşlarını çatmış, çenesini kaldırmış, sanki dinliyormuş gibi kaşlarını birbirine yapıştırmıştı. Bir an düşündü Birisi uyuyordu. Onları uyandırmayı düşündü.

"Aşkımın sesi mi?" diye denedi.

Hala cevap vermedi. Hâlâ dinliyordu. "Sesin

beni ürkütüyor mu?" Ama aslında kendi kendini

ürkütüyordu.

Sonunda ona geri döndü. Onun aşkının sesini duymuş gibi görünmüyordu. "Kesinlikle iki yardımcına ihtiyacım var. Cep telefonu sinyaline geri dönelim."

Buna mecbur olduğu için çok mutluydu. Bir daha asla mağara görmek istemedi.



Gansey Gwenllian'ı bulmuş olabilirdi ama Blue onunla yaşamak zorundaydı. Aslında 300 Tilki Yolu'ndaki tüm kadınlar buna mecburdu. Bu doğal bir felaketle, vahşi bir çocukla ya da vahşi bir doğal çocuk felaketiyle yaşamak gibiydi.

Başlangıç olarak, uyumadı. Calla'ya bin ömre yetecek kadar uyuduğunu ve bu ömrün geri kalanını uyanık geçirmeye niyetli olduğunu haykırdı ve sonra tam da bunu yapmaya devam etti. Sabahın küçük saatlerinde Mavi uyanıyor ve onun tavan arasında dolanıp durduğunu duyuyordu odasının üstünde.

Bir de giyim tarzı vardı. Mezarın içindeki doğaüstü farkındalığı ona, arabaların varlığı karşısında şoka uğramayacak ya da İngilizce karşısında afallamayacak kadar değişen dış dünyaya maruz kalmasını sağlamıştı ama bu ona herhangi bir sosyal gelenek kazandırmaya yetmemişti. Bu yüzden ne giymek istiyorsa onu giyiyordu (Mavi sonuca olmasa da en azından motivasyona saygı duyabilirdi), ki bu her zaman bir elbiseydi, bazen iki ya da üç
birbirlerine, bazen de geriye doğru. Bu genellikle diğer insanların dolaplarından kıyafet çalmayı içeriyordu. Mavi sadece çok daha kısa olduğu için kurtulmuştu.

Yemek zamanlarıyla ilgili de sorunlar vardı: Gwenllian için her zaman yemek zamanıydı. Ne tokluk hissi ne de tat alma duygusu var gibiydi.
sık sık yiyecekleri Blue'ya sorunlu gelen şekillerde birleştiriyordu. İnsanlara hayatlarını nasıl yaşayacaklarını söylemeye inanmıyordu (belki biraz), ama Gwenllian'ın soğuk bir sosisli sandviçin üzerine fıstık ezmesi sürmesine seyirci kalmak zordu.

Ve işin çılgın kısmı da buradaydı. Ağzından çıkanların yüzde kırkı şarkı şeklindeydi ve geri kalanı ilahi, çığlık, alay ve ürpertici fısıltıların çeşitli bir karışımıydı. Çatıya tırmanır, arka bahçedeki ağaçla konuşur ve mobilyaların üzerinde dururdu. Sık sık daha sonra almak üzere saçına bir şeyler koyuyor ve sonra orada olduklarını unutmuş gibi görünüyordu. Çok kısa bir süre içinde, devasa saç yumağı kalemler, yapraklar, kağıt mendiller ve kibritler için dikey bir depoya dönüştü.

Orla bir noktada "Kesebiliriz," diye önerdi.

Persephone, "Bunun bir insanın başka bir insan için verebileceği bir karar olduğunu sanmıyorum," dedi.

Orla, "Diğer insan bir berduşa benzese bile mi?" diye
sordu. Blue ve Orla bu konuda hemfikirdi.

İşin en kötü yanı, Gansey onu götürmeyi teklif etmişti - götürmeyi teklif etmeye *devam ediyordu* - ve Persephone Gwenllian'ın onlarla kalmasında ısrar ediyordu.

Persephone, "Yüzyılların hasarını gidermek bir hafta sonundan daha uzun sürer," dedi.

Calla, "Sadece bir hafta sonu içinde yüzyıllar sürecek bir hasar meydana geliyor," diye yanıtladı.

"O çok yetenekli bir medyum," dedi Persephone hafifçe. "Eninde sonunda kendi geçimini sağlayacak."

"Ve terapimin parasını ödeyin," diye ekledi Blue.

"İyiydi," dedi Orla. Mükemmel geri dönüşü için Blue'yu ödüllendirmek üzere, Blue'nun tırnaklarını Domuz'a uygun bir renge boyadı; Blue'ya söylediğine göre bu rengin adı *Belligerent Candy'ydi.*

Gansey sürekli Gwenllian'la konuşmaya çalışıyordu ama o eve geldiğinde Gwenllian her zaman küstahça saygılı davranıyordu.

Bunun da ötesinde, Gansey'nin gizlediği bir tür okul taahhüdü vardı, Ronan ve Adam birlikte ortadan kaybolmaya devam ediyorlardı ve Noah 300 Fox Way'e gelemiyordu ya da gelmiyordu.

Mavi kendini bir tımarhaneye kapatılmış gibi hissediyordu.

Anne, eve dönme vaktin geldi.

Gri Adam hafta ortasında geldi, ona çok minnettar oldu.

"Benim," diye seslendi koridordan içeri girerken. Mavi onu mutfak masasındaki ev ödevinden görebiliyordu; derli toplu ve
Gri bir gömlek ve pantolon içinde tehlikeli görünüyordu. Onu son gördüğünden daha iyimser görünüyordu.

Kükreyen elektrikli süpürgeyi inceleyen ama onunla süpürmeyen Gwenllian da onu fark etti. "Merhaba yakışıklı kılıç! Bugün birini öldürdün mü?"

"Bir kılıç diğerini tanır," dedi ona yumuşak bir şekilde, arabasının anahtarlarını cebine yerleştirirken. "Birini öldürdün mü?"

O kadar mutluydu ki, delice gülümsemesi salondaki en gürültülü şey olsun diye elektrikli süpürgeyi kapattı.

"Bay Gray, onu rahat bırakın ve gelip bir fincan çay alın," diye seslendi Mavi mutfak masasından. "Tekrar şarkı söylemeye başlamasını sağlayacaksınız."

Gri Adam mutfağa girerken omzunun üzerinden Gwenllian'a baktı ve Mavi'nin söylediği gibi yaptı, gevşek dışkıdan ziyade kanlılığı kışkırtması daha muhtemel bir çay bulmak için birkaç dakika ayırdı.

Blue'nun karşısına otururken, "Arkadaşlarınız Bay Parrish ve Bay Lynch tarafından işe alındım," dedi. *Demek o ikisinin gittiği yer burasıydı!* Cebir problemlerinden birine, kız onu geri çekip doğru bir şekilde yeniden çalışana kadar dokundu. "Greenmantle için bir planları var ve görünüşe göre
oldukça umut verici."

"Ne oldu?"

"Size söylememeyi tercih ederim, çünkü ne kadar az kişi bilirse o kadar iyi olur.

Ayrıca, bu kibar bir masa sohbeti de değil," dedi Bay Gray. "Size bir sorum var. Lanetli mağaranız. Sizce bu mağara, sizin için
Bir ceset saklamak mı? Ya da en azından bir parçasını?"

Mavi gözlerini kıstı. "O mağarada pek çok şey için yer vardı. Kimin cesedi? Hangi parçanın?"

Gwenllian anında mutfakta belirdi ve elektrik süpürgesini isteksizce gezdirilen bir köpek gibi arkasından sürükledi. "Lanet ne olacak Lily?"

"*Senin* lanet olduğunu sanıyordum," diye cevap verdi Mavi.

"Muhtemelen," dedi Gwenllian umursamazca. "Benden başka kim var ki? Gallerliler beni özgür bilir, güzel Gwen, güzel Gwen, Gower'dan Anglesey'e kadar, güzel Gwen, ah ölü Gwen!"

Blue, "Sana şarkı söylemeye başlayacağını söylemiştim" dedi.

Ama Gri Adam sadece kaşlarını kaldırdı. "Silahlar ve şiir el ele gider."

Gwenllian kendini yukarı çekti. "Ne kadar *kurnaz* bir silahsın sen. O mağaraya nasıl düştüğümün sebebi bir şair."

"İyi bir hikâye mi?" diye sordu Gri Adam.

"Oh, en iyisi."

Mavi bu değiş tokuşu biraz hayretle izledi. Bir yerlerde bundan bir ders çıkarmak gerekiyordu.

Gri Adam çayından bir yudum aldı. "Bunu bizim için
söylemelisin." Ve inanılmaz bir şekilde söyledi.

Glendower'ın şairi Iolo Goch hakkında öfkeli bir şarkı söyledi ve babasının kulağına nasıl savaş fısıldadığını anlattı (bu kısmı babasının kulağına fısıldadı).
Blue'nun kulağı) ve böylece kan Galler'in topraklarına karışırken, Gwenllian onu bıçaklayarak öldürmek için elinden geleni yaptı.

"Uyuyor muydu?" diye sordu Gri Adam profesyonel bir ilgiyle.

Gwenllian bir dakika kadar güldü. Sonra da, "Akşam yemeğindeydi. Ne güzel bir yemek olurdu!"

Sonra Gri Adam'ın çayına tükürdü, ama bunun Bay Gray'den çok Iolo Goch'la ilgisi varmış gibi görünüyordu.

İçini çekti ve bardağı itti. "Demek seni o mağaraya mahkum ettiler."

"Ya bu ya da asılacaktım! Ve ben asılmayı seçtim, bu yüzden bana sahte mezarı verdiler."

Mavi gözlerini kısarak Gwenllian'a baktı ve onu altı yüzyıl önceki haliyle hayal etmeye çalıştı. Genç bir kadın, Orla'nın yaşında, bir asilzadenin kızı, cadıların her zaman olunabilecek en iyi şey olmadığı bir çağda bir cadı.

Savaşla çevrili ve onu durdurmak için elinden geleni yapıyor.

Blue, hayat kurtaracağını düşünseydi birini bıçaklamaya cesaret edip edemeyeceğini merak ediyordu.

Gwenllian elektrik süpürgesini herhangi bir veda etmeden salona geri sürükledi.

"Gwenllian ve vacuum, sahnenin sağından çıkın," dedi Blue.

Gri Adam çayını daha da uzağa itti. "Onu çıkardığınız mağarayı bana gösterecek vaktiniz var mı acaba? Sadece bir seçenek olarak nerede olduğunu bilmem için?"

Evden ayrılma fikri inanılmaz derecede cazipti. Jesse'yi tekrar görmek de hiç fena olmazdı. Her ne kadar Adam ve Ronan'ın Greenmantle planları konusunda ona güvenmemiş olmalarına sinirlense de yine de yardımcı olmak istiyordu. "Muhtemelen. Beni besleyecek misin?"

"İçine tükürmeyeceğim bile."

Blue, Calla'yı bir kiralık katille birlikte evden ayrılacağı konusunda uyardı ve ardından Bay Gray onu Henrietta'dan çıkmadan önce ton balıklı sandviç (ŞEHİRDEKİ EN İYİ TUNA BALIĞI!) için şehir merkezindeki eczaneye götürdü. Araba, Gray Man'in kontrolünden çıkmış gibi görünen bir şekilde karanlıkta hızla ilerliyordu.

Blue, "Bu araba gerçekten berbat," dedi.

Araba gerçekten Bay Gray'in olmadığı için buna izin verildi. Büyük hayalleri olan genç adamların kullandığı türden, elden düşme beyaz bir Mitsubishi'ydi.

Normalde egolar kullanırdı. Üzerinde HIRSIZ yazan özel bir plaka vardı.

"İnsanın içine işliyor," dedi Bay Gray. Durakladı. "Kanser gibi."

"Buh dum *pa*."

Hem Blue hem de Bay Gray bir kahkaha attı ve ardından kısa bir süre sessiz kaldılar.

Maura Sargent gibi kendi mizah anlayışlarına sahip biriyle bir araya gelmeyeli çok uzun zaman olduğunu fark ettiler. Arka planda, Bay Gray'in ruhunun sesi olan Kinks hafifçe çalıyordu.

"Her şeyin normale dönmesini bekleyip duruyorum," diye itiraf etti Blue. "Ama artık annem geri dönse bile bunun olmayacağını biliyorum." *Eğer* demek istedi ama *ne zaman* dedi.

"Senin normal bir hayranın olduğunu tahmin edemezdim," dedi Gri Adam.

Farlar yolun kenarında duran üç geyiğin gözlerini aydınlattığında hafifçe yavaşladı.

Bu kadar *tanınıyor* olmak içimi ısıtıyordu. "Değilim aslında ama buna alışmıştım sanırım. Sıkıcı ama en azından korkutucu değil. Sen hiç korkar mısın? Yoksa bunun için çok mu cesursun?"

Eğlenmiş görünüyordu, ama aynı zamanda arabanın direksiyonunda sessizce ve verimli bir şekilde oturan bir baş belası gibiydi.

"Tecrübelerime göre," dedi Gri Adam, "belalılar en çok korkanlardır. Ben sadece *uygunsuz* bir şekilde korkmaktan kaçınıyorum."

Mavi bunun makul bir hedef gibi göründüğünü düşündü. Bir süre durakladıktan sonra, "Biliyor musun, senden hoşlanıyorum," dedi.

Ona şöyle bir baktı. "Ben de istiyorum."

"Benim gibi mi yoksa senin gibi mi? Dilbilgisi belirsizdi."

İkisi de bir kahkaha daha atmanın ve kendi mizah anlayışlarına sahip başka birinin varlığının tadını çıkardılar.

"İşte burada," dedi Mavi. "Sakın geçme."

Araba yolundan aşağı indiklerinde Dittley çiftliği çoğunlukla karanlıktı, sadece mutfak penceresi aydınlıktı. Blue bir an için Jesse'nin karısını, oğlunu ve köpeğini geri kazanmak için gitmiş olabileceğini düşündü. Ama sonra onun

Büyük siluet perdeyi kenara çekerek farların eve doğru yaklaştığını gördü.

Hemen kapıya geldi.

"Merhaba," dedi Mavi. "Sizi zorlamaya geldim ve belki de Mr. Mağaranı grileştir, eğer sorun olmazsa."

Onları içeri aldı. "NEFESIN TON BALIĞI GIBI KOKUYOR."

"Sana biraz getirmeli miydim?" diye sordu.

"BEN SADECE SPAGETTI YERIM." Kendisini Bay Gray olarak tanıtan Gri Adam'la el sıkıştı. Sonra Jesse eğildi ve Mavi parmak uçlarında durdu ve sarıldılar, çünkü bu doğru görünüyordu.

"BUZLUKTAN IZCI KIZ KURABIYELERI ÇIKARDIM."

"Oh, sorun değil," dedi Mavi. "Kokladığınız gibi, daha yeni yedik."

"Ben bir tane alacağım," diye araya girdi Gri Adam. "Nane şekeriyse tabii." Jesse onları getirdi. "SENIN IÇIN BIR ŞEY YOK MU, KARINCA?"

"Bir bardak suya ve deliyi mağaranızdan çıkardığımıza göre hayatınızın ne kadar harika olduğuna dair heyecan verici bir güncellemeye ne dersiniz?" dedi.

"HAYAT HARİKA," diye itiraf etti Jesse. "AMA MAĞARA - ÇIZME GIYIYOR MUSUN? ÇÜNKÜ ÇAMURLU."

Blue ve Bay Gray mevcut ayakkabılarıyla iyi durumda olduklarını söylediler. Blue için bir el feneri, kendisi için de bir projektör ve bir av tüfeği alan Jesse, üçünü karanlık arazide mağaranın bulunduğu binaya doğru götürdü. Yaklaştıkça Mavi tanıdık bir koku aldığını düşündü. Bu ıslak tarlanın toprak kokusu ya da mağaranın dumanlı kokusu değildi. sonbahar gecesi. Metalik ve yakındı, nemli ve durgundu. Mavi, bunun kuzgunların mağarasının kokusu olduğunu fark etti.

"ADIMINA DIKKAT ET."

"Ne için izliyorum?" Bay Gray sordu. "DOĞRU SORU BU."

Jesse bir Dittley'in yapabileceği en iyi şekilde kapıya doğru ilerledi. Asma kilidi açarken projektörü Blue'ya uzattı.

"GERİ ÇEKİLİN."

Geri çekildi.

"ONDAN DAHA DESTEKÇI."

Daha geride durdu. Gri Adam onun önüne geçti. Sadece bir saldırıyı engelleyecek kadar, görüşünü değil.

Jesse Dittley kapıyı tekmeledi. Bacağı çok uzun olduğu için ağır çekim bir tekmeydi - bacağını sallamaya başlamasıyla ayağının kapıya gerçekten çarpması arasında hatırı sayılır bir gecikme vardı. Mavi buna ne dendiğini merak etti. Bacak savurma ya da onun gibi bir şey.

Kapı açıldı.

Bir şey ona doğru fırlarken Jesse, "Evet," dedi.

Bu korkunç bir şeydi.

Blue'nun oldukça açık fikirli bir insan olduğunu, dünyanın büyük bir kısmının kendi anlayışının ve bilgisinin dışında olduğunu kabul etmeye istekli olduğunu düşünüyordu. Akademik olarak, bir şeyin korkutucu görünmesinin size zarar vermek istediği anlamına gelmediğini biliyordu.

Ama bu *şey* onlara zarar vermek istiyordu.

Kötü niyet bile değildi. Bazen bir şey sizin tarafınızdaydı, bazen de değildi ve bu da değildi. İnsanlar her neyse, bu onlara karşıydı.

Çözülme hissi onları sarstı ve sonra kapı aralığından bir şey içeri girdi.

Gri Adam ceketinden kocaman siyah bir tabanca çıkardı ve o şeyin kafasına üç el ateş etti. Yere düştü. Kafalardan geriye pek bir şey kalmamıştı.

"BU ÇOK AŞIRI GELDİ," dedi Jesse.

"Evet," diye onayladı Gri Adam.

Mavi onun öldüğüne sevindi ve sonra öldüğüne sevindiği için kendini kötü hissetti. Artık varlığının özünü çözmeye çalışmadığı için bu konuda cömert olmak daha kolaydı.

Jesse kapıyı kapattı ve tekrar kilitledi. "BU

BENIM HAFTAMDI."

El fenerinin ışığında gökkuşağı pulları parlayan, belli belirsiz solucanımsı, garip, eklemsiz bedene baktı. Çirkin mi güzel mi yoksa daha önce gördüğü hiçbir şeye benzemiyor mu karar veremedi. "Bunlardan çok var mı?"

"YETER."

"Bunlardan herhangi birini daha önce gördünüz mü?" Bay Gray sordu.

"ŞİMDİYE KADAR DEĞİL. HER ZAMAN BU TARAFA DA BAKMA. BAZILARI SENI ÖLDÜRMEK ISTEMIYOR. BAZILARI SADECE ESKI ŞEYLER. YINE DE EVE GIRIYORLAR."

"Neden dışarı çıkıyorlar?" Mavi sordu.

"MAĞARANIN LANETLI OLDUĞUNU

SÖYLEMIŞTIM."

"Ama onu dışarı çıkardık!"

"SANIRIM ONLARI AŞAĞIDA TUTAN OYDU. MAĞARA KURBANLARI SEVER."

Hepsi uzun dakikalar boyunca cesede baktı. Bay

Gray, "Cesetten kurtulalım mı?" diye sordu.

"NAH. KALANLARI KARGALAR YİYECEK."

Blue, "Bu oldukça kötü görünüyor." dedi. Yardım teklif etmek istedi ama ne yapabilirlerdi ki? Gwenllian'ı geri mi koyacaklardı?

Gri Adam silahını sakladı. Olayların bu şekilde gelişmesinden hoşnutsuz görünüyordu. Mavi, zaten cesetlerle dolu gibi görünen bir mağarada ceset parçalarını saklamayı düşünüp düşünmediğini merak etti ve sonra Maura'yı bu yaratıklarla birlikte bir mağarada düşünüp düşünmediğini merak etti ve bunu kendisi de düşünür düşünmez ifadesi Gri Adam'ınkini yansıttı.

"İŞTE, İŞTE, KÜÇÜK KARINCA," dedi Jesse. "SANIRIM ZAMANINDA MAĞARAYI KORUDU. ŞİMDİ SIRA BENDE."



O gece, Gwenllian'ın kahkahası Blue'nun yatak odasının kapısında varlığını duyurdu. Kötü bir zamanlamaydı; Blue'nun morali çok bozuktu çünkü Maura'nın geri dönme ya da kendisinin Maura'*yı* bulma zamanı gelmişti. Kuzgunların mağarasına kendisi gidecekti. Dittley'in mağarasında canavarlarla savaşır ve onu aramak için dünyanın ortasına hücum ederdi. O planlar yaptı, onları bozdu ve yeniden yazdı, her saniye yeni bir tane.

Gwenllian yine anlamlı bir şekilde güldü. Bu onun boğazını temizleme versiyonuydu. Mavi iç çekerek arkasını döndü. Diğer kadını bir kaşık dolusu mayoneze benzeyen bir şeyle uğraşırken buldu.

"Kaçıyor musun, küçük mavi zambak?"

"Henüz değil," diye yanıtladı Mavi, daha derin bir anlamı olup olmadığını anlamak için gözlerini Gwenllian'a dikerek. Arka planda, Persephone'nin odasında Calla ve Persephone'nin kavga ettiğini duydu. Aslında Calla kavga ediyordu ve

Persephone hiçbir şey söylemiyordu. Devam etti, "Bakın, bunu sormanın güzel bir yolu yok, bu yüzden sadece ortaya koyacağım: "Sence bir gün Yakın zamanda bu delilikten kurtulacak mısın? Çünkü kafamda bir sürü soru var.

ve annem kayıp ve şarkı söyleyerek olay yeri incelemesi yapmaya çalışmak beni strese sokmaya başladı."

"Prensin gibi konuşmaya başladın, küçük zambak," dedi Gwenllian. "Ve bunun senin yerin olduğundan emin değilim. Yani, devam et. Ben gaspçı kadınlardan oluşan rütbelerden yanayım."

Mavi bunun geçmesine izin verdi. Gwenllian her insanın bir zayıf noktasını bulup üzerine rahatça eğilme konusunda son derece yetenekli olduğunu çoktan kanıtlamıştı. "Ben sadece annemi geri istiyorum. Ve lütfen bana öyle demeyi kes. Benim adım
Mavi."

"Lily," diye ekledi

Gwenllian. "Lütfen -"

"Lily."

"- Dur."

"Mavi," diye bitirdi Gwenllian zafer kazanmış bir edayla. Kaşıkta ne kaldıysa bitirdi. Muhtemelen saç kremiydi. "Odama gel ve sana nasıl aynı olduğumuzu göstereyim, sen ve ben ve ben ve sen."

Mavi iç çekerek yatağından kalktı ve Gwenllian'ı takip ederek
loş tavan arası. Şimdi bile, güneş battıktan sonra, evden birkaç derece daha sıcaktı, bu da onu küçük ve yakın hissettiriyordu, bir ceket gibi.

Blue, Neeve'in geride bıraktığı kanıtların neredeyse tamamını temizlemiş, Persephone ve Calla da geri kalanları toplamıştı. Tek önemli Çatı katında karşılıklı duran iki büyük ayna vardı. Gwenllian, aralarında

durmamaya dikkat ederek Blue'yu doğrudan onlara doğru götürdü. Bir peruğu düzeltir gibi iki eliyle Blue'nun saçlarını okşadı ve sonra ellerini kullanarak Blue'nun başını soldaki aynaya doğru çevirdi.

"Bu benim," dedi. Mavi'nin başını sağ taraftaki aynaya çevirdi. "İşte bu *vous*."

"Açıkla."

"Ben bir kılıç oldum ve ben bir gök gürültüsü oldum ve ben yanmış bir kuyruklu yıldız oldum ve ben bir kelime oldum ve ben bir ayna oldumrrrrror!"

Mavi şarkı bitene kadar bekledi. "Yani sen bir ayna olduğunu söylüyorsun."

"En derin maviden," diye fısıldadı Gwenllian Mavi'nin kulağına. Parmaklarıyla havada Mavi'nin şeklini çizebilmek için geriye doğru sıçradı. "Mavi. Mavi. Mavi. Mavi. Her yerde. Ve ben. Bizim işimiz bu."

"Auralarımız mı? Tamam, tabii. Ama Persephone senin psişik olduğunu söylüyor ve ben kesinlikle değilim."

Çok sıkılmış olan Gwenllian kollarını dramatik bir şekilde açtı. İki eliyle bir kez daha aynaları işaret etti. "*Aynalar*! Size söylüyorum, bizim işimiz bu."

Mavi'nin içinde rahatsız edici bir şeyler kıpırdadı. Aynalara baktı; Calla, Neeve'in onları kehanet için kullandığını söyledi. Aralarında durmuş ve her iki tarafta, her iki aynada kendisi için sonsuz olasılıkların uzandığını görmüştü.

Maura her zaman tarot destesinden kupa sayfasını karıştırır ve Blue'ya gösterirdi: *Bak, bu sensin! Sahip olduğu potansiyele bak!*

"Evet," dedi Gwenllian tiz bir sesle. "Anlıyorsun. Seni *kullanıyorlar* mı, mavi
Zambak? Geleceklerini daha iyi görebilmek için sizden ellerini tutmanızı istiyorlar mı?
Ölüleri görmelerini sağlıyor musunuz? İşler onlar için çok gürültülü hale geldiğinde odadan gönderiliyor musunuz?"

Mavi aptalca başını salladı.

"Aynalar," diye mırıldandı Gwenllian. "Biz buyuz işte. Bir mumu bir bardağın önünde tuttuğunuzda, odayı iki kat daha aydınlık yapmaz mı? Biz de öyle, mavi zambak, mavi zambak."

Yatağının üzerine sıçradı. "Ne kadar kullanışlı! Ahırlara harika bir katkı. *Gwythur*, *Gwarddur*, *Cunin* ve *Lieu*'nun atları gibi." Şarkısına ara verip başını salladı ve daha normal bir sesle, "Hayır, Lieu'nun değil. Ama diğerlerinin."

Mavi sonunda kendisi gibi biriyle tanıştığına inanamıyordu. Bunun mümkün olduğunu bilmiyordu. "Mavi zambak nedir o zaman? Bu isim nereden geliyor?"

Gwenllian aynalara hücum etti ve aralarına girmeye çok az kala durdu. Mavi'nin bir santim önünde durmak için kendini fırlattı. "*Cadılar*, benim küçük çiçek yastığım. İşte biz buyuz."

Bu kelimeyi duyunca Blue'nun içinden lezzetli ve hınzır bir heyecan geçti. Cadı olmak gibi bir hevesi olduğundan değil, daha önce cadı olduğu içindi.

O kadar uzun süredir isimsiz bir aksesuar ki, bir unvana sahip olma ya da lezzetli bir şeydi.

Ama yanlış yönlendirilmiş.

"Belki sen," dedi Mavi. "Ama yapabileceğim en iyi şey insanlara yardım etmemek.

Bazen." Monmouth'ta Noah'nın fişini nasıl çektiğini ama Jesse Dittley'nin evinde bunu yapamadığını düşündü. O kişinin Gwenllian olduğunu fark etti.

"İnsanlar!" Gwenllian görkemli bir şekilde güldü. "*İnsanlar! İnsanlar mı? Erkeklerin* dostu olduğunu nereden çıkardın?"

Blue'nun *sadece* erkeklerin dostu olduğu söylenebilir, diye düşündü, ama bu konuyu açmanın yararlı olacağını düşünmedi.

"Kim insanlarla konuşmak isterse!" Gwenllian görkemli bir şekilde iki aynayı işaret etti. "Git! Orada dur! Durun!"

Calla daha önce Neeve'in iki aynası arasında durmak istemediğini açıkça belirtmişti. Ayrıca bunu yapmasının Neeve'in nasıl ortadan kaybolduğuyla bir ilgisi olabileceğini de ima etmişti.

Mavi aralarında durmak istemedi. Gwenllian itti.

Mavi onlara doğru savruldu, kolları dönüyordu. Yüzeylerinde yanıp sönen ışığı görebiliyordu. Sallanıyordu. Kısa süre durdu.

"Tamam, ben -" dedi.

Gwenllian onu tekrar itti.

Mavi sadece bir kez geri adım attı, ama bu onu iki aynanın arasına sokmaya yetti.

Buharlaşmayı bekledi.

Canavarların ortaya çıkmasını bekledi.

İkisi de olmadı.

Bunun yerine yavaşça önce soluna sonra sağına baktı ve sonra ellerine baktı. Hâlâ görülebiliyorlardı, bu da dikkat çekiciydi çünkü yansıması her iki aynada da yoktu. Aynalar sadece birbirlerini yansıtıyordu,

tekrar ve tekrar. İçlerindeki görüntülerde biraz karanlık ve rahatsız edici bir şeyler vardı, ama daha fazlası değil.

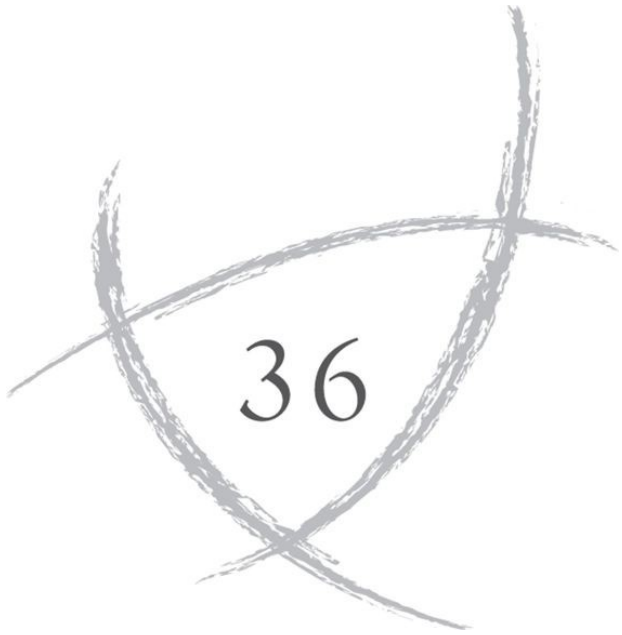
"Neredeyim ben?" Mavi, Gwenllian'a sordu.

Gwenllian güldü ve neşeyle alkışlayarak yerinden fırladı. "Aptallığınız için üzülmeyin! Ayna büyüsü aynalar için bir şey ifade etmez."

Mavi bu fırsatı değerlendirerek hızla dışarı çıktı ve odanın ortasına geri döndü. "Anlamıyorum."

"Ben de öyle," dedi Gwenllian umursamazca. "Ve bu boş konuşmalar yüzünden açlıktan ölüyorum." Kadın tavan arası merdivenlerinden inmeye başladı.

"Bekle!" diye seslendi Mavi. "Bana babamdan bahsedecek misin?" "Hayır," diye yanıtladı Gwenllian. "Ben mayonez alacağım."



Greenmantle'ın edindiği ilk doğaüstü obje perili bir oyuncak bebekti. Onu eBay'den 500 dolara satın almıştı (fiyata iki günlük kargo dahildi). Açık artırma ilanında bebeğin son iki haftasını satıcının bodrumunda hırlayarak ve gözlerini kafasının içine yuvarlayarak geçirdiği yazıyordu. İlanda bazen bebeğin kulaklarından bir akrebin çıktığı da belirtiliyordu. İlanda bunun bir çocuk oyuncağı olmadığı ve sadece Satanik ya da sol yol ritüellerini desteklemek için teklif edildiği uyarısı yer alıyordu.

Greenmantle burayı şüphecilik ve umutla satın almıştı. için Şaşkınlık değil ama kızgınlık duydu, bebek geldiğinde dikkat çekici değildi. Hırlamıyordu. Gözleri kapalıydı ve sadece bebek eğildiğinde açılıyordu. Böcek yaşamına dair hiçbir iz yoktu.

Piper - o zamanki kız arkadaşı - ve o akşamı paket suşi yiyerek ve bazı şeytani faaliyetleri kışkırtmak amacıyla bebeğe edamame fasulyesi atarak geçirmişlerdi.

Daha sonra Piper, "Eğer bir köpek yavrumuz olsaydı, o fasulyeleri bizim için toplayabilirdi" dedi.

Greenmantle, "O zaman onu kurban edebilir ve kanını bebeği aktive etmek için kullanabiliriz," diye cevap verdi.

"Benimle evlenir misin?" diye sordu.

Bunun hakkında düşündü. "Yine de en çok kendimi seviyorum. Her zaman ikinci olmak senin için sorun olur mu?"

"Samesies," diye cevap verdi. Sonra kendini kesti ve kanını bebeğin alnına sürdü; Greenmantle'ın henüz ulaşamadığı bir kişisel katılım seviyesi.

Bebek hala hırlamıyor ya da kimseyi ısırmıyordu ama o gece Greenmantle onu boş yatak odasındaki bir kutuya koydu ve sabah olduğunda ön kapının yanında yüzüstü yatıyordu. Uygun düzeyde heyecan, korku ve sevinç hissetti.

Piper, kadınların eskrim dersine ya da çıplak pişirme kulübüne giderken üzerinden geçerek, "Ezik," dedi. "Bana daha iyi bir şey bul."

Ve vardı.

Daha doğrusu, daha iyi bir şey bulmaları için insanları işe almıştı. Şimdi, yıllar sonra, neredeyse hepsi ara sıra hareket eden oyuncak bebekten daha ilginç olan bir sürü doğaüstü eseri vardı. Hâlâ eserlerinin hafif atmosferik olmasını tercih ediyordu. Piper onunkileri karanlık severdi.

Henrietta'da ona bir şeyler oluyordu ve bu sadece yoga dersi değildi.

Onu getirmemeliydi.

Greenmantle kiralık eve adım attı.

"Piper," diye seslendi. Yanıt gelmedi. Kendine bir lokma peynir ve bir üzüm almak için mutfakta durakladı. "Piper, eğer Bay Gray tarafından alıkonulduysan, bir kez havla."

Ayna dışında hiçbir şey tarafından tutulmuyordu. Koridordaki banyoda kendine bakıyordu ve adam ona seslendiğinde cevap vermedi. Piper kendi yansımasından kolayca etkilendiği için bu pek de alışılmadık bir durum değildi. Kendine bir kadeh şarap almak için mutfağa döndü. Piper tüm kadehleri kullanmış ve yıkamamıştı, bu yüzden Aglionby Akademi kupasına pis bir küçük Pugnitello doldurdu.

Sonra banyoya döndü. Kadın hâlâ dikkatle kendine bakıyordu.

"Yolun kesildi," dedi onu çekerek. Bir tarot kartı fark etti - üç kılıç - banyo lavabosunun kenarında oturuyor. "Şimdi bana bakma zamanı."

Kadın hâlâ hiçbir yere bakmıyordu, bu yüzden birkaç dakika boyunca parmaklarını kaba bir şekilde önünde şıklattı ve biraz ürkmeye başladıktan sonra parmaklarını kupaya daldırdı ve ardından şarapla kaplı parmak uçlarını kendi ağzına yerleştirdi.

Piper kendine geldi.

"Ne istiyorsun? Parmaklarım neden ağzımda? Sen tam bir sapıksın."

"Sadece merhaba diyordum. Merhaba tatlım, ben geldim."

"Harika. Sen evdesin. Ben meşgulüm." Ve banyo kapısını yüzüne kapattı. Banyonun içinden bir uğultu duydu. Öyle olması gerekse de Piper'ın sesine benzemiyordu.

Greenmantle muhtemelen bu işi bitirmenin ve buradan defolup gitmenin zamanının geldiğini düşündü.

Ya da sadece bu yerden defolup gitmek.



Gansey bazen okulu ne kadar sevdiğini ve *okulda* ne kadar *iyi* olduğunu unutuyordu. Ama böyle sabahlarda bunu unutamazdı - sonbahar sisi tarlalardan yükseliyor ve dağların önünde yükseliyor, Domuz serin ve gürültülü çalışıyor, Ronan yolcu koltuğundan tırmanıyor ve
Çatıda dişleri parıldayan muştalar, ayakkabılarının siyah burunlarını nemlendiren çimler, ceketinin üzerine asılmış çanta, kaldırımda karşılaştıklarında yumruklarını tokuşturan dar gözlü Adam, etraflarındaki çocuklar gülüyor ve birbirlerine sesleniyor, üçüne yer açıyorlardı çünkü bu çok uzun zamandır olan bir şeydi: Gansey-Lynch-Parrish. Bunun gibi sabahlar anılar için yaratılmıştı.

Şayet bu şey olmasaydı, mükemmelliğini bozacak hiçbir şey olmazdı. bir yerlerde Greenmantle'ın varlığı ve Maura'nın yokluğu. Eğer Gwenllian ve Blue'nun elleri, vaatler ve tehditlerle dolu mağaralar olmasaydı. Her şey için olmasa. Bu iki dünyanın birlikte var olması çok zordu.

Sabah kargaları ve iskeledeki işçiler, çocuklar okulun yeşil alanında birlikte yürürken kampüsün üzerinden birbirlerine sesleniyorlardı. Bu ses

Çekiç sesleri binalarda yankılanıyordu; çatının bir kısmını değiştiriyorlardı. İskelenin üzerine arduvaz kiremitler yığılmıştı.

"Şuna bakın," dedi Ronan. Çenesini sallayarak okulun yeşil alanının köşesinde elinde bir pankartla duran Henry Cheng'i gösterdi.

" 'Bir fark yaratın: Mezun olduktan *sonra*,' " Gansey ona yaklaştıklarında okudu. "Tanrım, bütün gece burada mıydın?"

Henry'nin ayakkabıları buğudan kayganlaşmıştı ve omuzları soğuğa karşı silkelenmişti. Burnu son derece pembeydi. Genelde görkemli ve muazzam bir şekilde diken diken olan saçları yine de görkemli ve diken dikendi; belli ki öncelikleri vardı. Arkasındaki saksıya bir tabela daha yerleştirmişti; bu tabelada *DERİN DÜŞÜN* yazıyordu... *ama Aglonby hakkında değil.* "İmkânı yok. Sadece altıdan beri. Bütün gece burada olduğumu *düşünmelerini* istedim."

Adam bu manzara karşısında çekingen bir kaşını kaldırdı. "Kim bu 'onlar'?" Henry, "Belli ki fakülte," diye cevap verdi.

Gansey çantasından bir kalem çıkardı ve dikkatlice bir *i* harfi ekledi. *Aglonby.* "Bu hala öğrenci konseyiyle mi ilgili?"

Henry, "Dilekçemi tamamen görmezden geldiler," dedi. "Faşistler. Bir şeyler yapmak zorundaydım. Onlar bir şey başlatmayı kabul edene kadar burada duracağım."

"Görünüşe göre okuldan atılmak için iyi bir yol bulmuşsun," diye gözlemledi Ronan. "Bilmen gerekirdi."

Adam gözlerini kıstı. Onda farklı bir şeyler vardı. Ya da belki Henry ile arasında farklı bir şeyler vardı. Henry bir çocuktu. Adam bir -

Gansey bilmiyordu.

Adam, "Hangi gerekçeyle dilekçeyi görmezden geldiler?" diye sordu.

Henry yeşilliklerin arasından bağırmak için durakladı: "ChengTwo - eğer o kahve benim için değilse, bana bir tane daha getir! Lütfen! Teşekkür ederim! Lütfen!"

Diğer Cheng uzaktan kahve fincanını selamlayarak kaldırdı ve "Özür dilerim! Özür dilerim!" diye bağırdıktan sonra akademik binalardan birinde kayboldu.

"Şeref yok," diye mırıldandı Henry. Adam'a, "Bunu kurmanın ve izlemenin yönetimin kaynaklarını çok fazla tüketeceğini söylediler," dedi.

"Bu makul bir neden gibi görünüyor," diye cevap verdi Adam, gözleri çoktan sınıf binalarındaydı. "Ne hakkında konsey kuracaksın ki? Öğle yemeği menüsü mü?"

Ronan hoş olmayan bir şekilde sırıttı.

Cheng titredi ve "Sen, Parrish, sorunun bir parçasısın," dedi. "Sana bir kahve getireyim." Gansey saatine baktı. "Zamanım var."

"Gansey," diye yakındı Ronan.

"Seninle orada buluşuruz."

Cheng dedi ki, "Sen insanlar arasında bir prenssin, Dick Gansey."

"Daha çok prensler arasında bir adam gibi," diye mırıldandı Adam. "Yedi dakikan var, Gansey."

Gansey onları Cheng'le konuşurken bıraktı ve fakülte odasına yöneldi. Genel olarak öğrencilerin fakülte odasına serbestçe girip çıkmamaları gerekiyordu, ama dar anlamda Gansey büyük bir iltimasla muaf tutulmuştu. Ayakkabılarındaki nemli çimleri girişteki paspasın üzerine sürterek kapıyı arkasından kapattı. Kapının yanındaki eski zemin geleneğin ağırlığıyla bükülmüştü ve kapatmak için ağır, tanıdık bir itiş gerekiyordu; Gansey bunu hiç düşünmeden yaptı.

İçerideki oda boş ve cereyanlıydı, odun dumanı ve simit kokuyordu. Tuhaf bir hapishanenin tüm konforuna sahipti: duvarlarda ahşap banklar, sıvada tarihi bir duvar resmi, tepede örümcekli bir avize, eski, çarpık bir masanın üzerinde cılız kahvaltılıklar. Gansey masanın önünde durdu. kahve fincanı. Kampüsün ona sık sık verdiği o tuhaf zaman kayması hissine kapılıyordu: her zaman bu eski binadaki bu eski odada durduğu ya da *birilerinin* durduğu ve tüm zamanların ve tüm insanların aynı olduğu hissi. O şekilsiz yerde, kendisini dışarıda bekleyen Ronan ve Adam için, Blue ve ailesi için, Noah ve Malory için yoğun bir minnettarlık duyuyordu. Sonunda hepsini bulduğu için çok minnettardı.

Kuzgunların mağarasındaki o çukuru düşündü.

Bir an için bir şey bildiğini sandı. Cevabı.

Ama bir soru sormamıştı ve sonra yine de gitmişti ve sonra bir şey duyduğunu fark etti. Bir bağırış, bir çarpışma, Adam'ın adı.

-

Hareket etme kararını hatırlamıyordu, sadece ayakları çoktan koşmaya başlamıştı

Kapıya kadar.

Dışarıda, avlu bir oyunun dekoru gibi görünüyordu: Yeşil alanda iki düzine öğrenci vardı ama hiçbiri hareket etmiyordu. Yavaş, soluk bir Bulut aralarından geçerek yavaşça çöktü. Herkesin dikkati Henry'nin durduğu yeşil alanın köşesine çevrilmişti.

Ama duyduğu Adam'ın adıydı.

İskelenin en üst kısmının eğri bir şekilde sarktığını, işçilerin çatıdaki yerlerinden aşağıya baktıklarını gördü. Toz. Bulutun nedeni buydu. İskeleden düşen her neyse ondan. Arduvaz kiremitler.

Adam.

Gansey öğrencilerin arasına daldı. Önce Henry'yi, sonra da Ronan'ı gördü, zarar görmemişlerdi ama Pompei'deki cesetler gibi pudralanmışlardı. Ronan'*la* göz teması kurdu - *Her şey yolunda mı?* - Ronan'ın yüz ifadesini tanıyamadı.

Adam vardı.

Elleri iki yanında, kıpırdamadan duruyordu. Çenesi temkinli, kırılgan bir şekilde yukarıya doğru eğilmişti ve gözleri hiçbir şeye bakmıyordu. Ronan ve Henry'nin aksine o tozsuzdu. Gansey onun göğsündeki sarsıntıyı gördü.

yükseldi ve düştü.

Etrafında yüzlerce parçalanmış kayrak taşı vardı. Parçalar bir düzine metre boyunca patlayarak çimlere füze gibi saplandı.

Ama Adem'in etrafındaki toprak mükemmel bir daire şeklinde çıplaktı.

Diğer öğrencilerin baktığı şey bu çemberdi, bu imkânsız çember. Bazıları telefonlarıyla fotoğraf çekiyorlardı.

Kimse Adam'la konuşmuyordu. Bunu anlamak zor değildi: Adam o anda konuşulabilecek biri gibi görünmüyordu. Onda, çemberde olduğundan daha korkutucu bir şey vardı. Çıplak zemin gibi, görünüşünde de doğal olarak olağandışı bir şey yoktu. Ama bu tuğla binalarla çevrili bağlamda, o... *ait* değildi.

"Parrish," dedi Gansey yaklaştığında. "Adam. Ne oldu?"

Adam'ın gözleri ona kaydı ama başı dönmedi. Onu bu kadar *başka biri* gibi gösteren şey hareketsizliğiydi.

Arkasından Ronan'ın şöyle dediğini duydu: "Siz eziklerin ilk yardımdan önce Instagram'ı düşünme şeklinizi seviyorum. Siktirin gidin."

"Hayır, siktirip gitme," diye düzeltti Henry. "Bir öğretmene çatıda dava edilmek üzere olan bazı adamlar olduğunu bildirin."

"İskele başarısız oldu," dedi Adam alçak bir sesle. Yüzünde şimdi bir ifade belirmeye başlamıştı ama bu da alışılmadık bir ifadeydi: merak. "Her şey düştü." "Bu okuldaki en şanslı adam sensin," dedi Henry. "Sen nasıl Öldün mü Parrish?"

Ronan, Gansey'nin hissettiğinden çok daha az endişeli görünerek, "Bu senin saçma işaretlerin," diye önerdi. "Saçma sapan bir güç alanı oluşturdular."

Gansey eğildi ve Adam omzunu sıkıca kavrayarak onu daha da yakına çekti. Gansey'nin kulağına doğru fısıldadı, sesi inançsızlıkla karışıktı, "Ben - ben sadece sordum - ben sadece *düşündüm* -"

"Ne düşündün?" Gansey sordu.

Adam onu serbest bıraktı. Gözleri etrafındaki çemberdeydi. "Düşündüm ki

o. Ve oldu."

Çember kesinlikle mükemmeldi: dışarısı tozsuz, içerisi tozsuz.

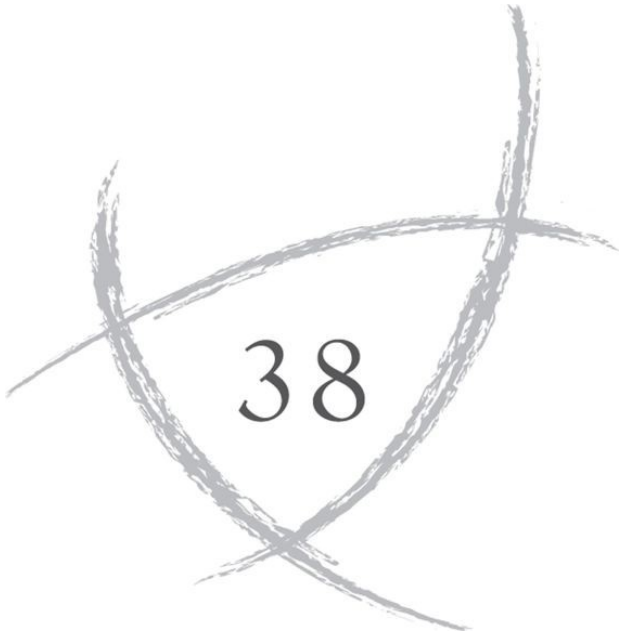
"Seni muhteşem yaratık," dedi Gansey, çünkü söyleyecek başka bir şey yoktu. Çünkü az önce bu iki dünyanın bir arada var olamayacağını düşünmüştü ama işte Adam buradaydı, ikisi birden. Bu sayede hayattaydı.

Yaptıkları şu *şey*. Bu şey. Gansey'nin kalbi olasılıklarla dolu bir uçurum gibiydi, korku dolu, nefessiz ve dehşet içindeydi.

Ronan'ın gülümsemesi keskindi. Gansey Ronan'ın yüzündeki ifadeyi şimdi tanımıştı: kibir. Adam için korkmamıştı. Cabeswater'ın onu kurtaracağını biliyordu. Bundan emindi.

Gansey bu iki genç adamı hem bu kadar iyi tanıyıp hem de hiç tanımamanın ne kadar tuhaf olduğunu düşündü. Onlarla ilk tanıştığından hem çok daha zor hem de çok daha iyiydiler. Hayatın onlara yaptığı şey bu muydu? Onları kendilerinin daha sert, daha gerçek versiyonlarına mı dönüştürmüştü?

"Sana söylemiştim," dedi Ronan. "Büyücü."



Sonunda gelmişti.

Tüm ertelemelerden ve aylarca süren bekleyişten sonra dava günü gelmişti.

Adam normalde okula gitmek için kalktığı gibi kalktı, ama üniformasını giymek yerine, bir yıl önce Gansey'nin tavsiyesi üzerine aldığı güzel takım elbiseyi giydi. O zamanlar Gansey'in bunların hiçbirinin parasını ödemesine izin vermemişti.

Gerçi şimdi bağladığı kravat Gansey'in Noel hediyesiydi, izin verilmişti çünkü Gansey kravatı aldığında Adam'ın zaten bir kravatı vardı, bu yüzden sadaka olamazdı.

Bu şimdi aptalca bir ilke gibi görünüyordu, her şeyden tamamen kopuktu. Hayatının her yılını bir önceki yıl ne kadar aptalca davrandığını düşünerek mi geçireceğini merak ediyordu.

Takım elbisesine bir şey dökmemek için giyinmek için kahvaltı sonrasını beklemeyi düşündü ama bu aptalcaydı. Hiçbir şey yiyemeyecekti.

Davası sabah onda, okul başladıktan saatler sonraydı ama Adam tüm gün izin almak için izin istemişti. Bunun imkansız olacağını biliyordu.

Gitmek zorunda kalırsa, yokluğunun nedenini Gansey ve Ronan'dan gizlemek

Kuşluk vakti ve mahkemeden hemen sonra dönerse nerede olduğunu gizlemek de aynı derecede zordu.

İçinden bir ses bunu diğerleri olmadan yapmamayı diliyordu - sadece birkaç hafta önce
Gansey'nin davadan haberdar olabileceği fikri bile Adam'ı rahatsız etmişti.

Ama şimdi - hayır. Hâlâ bu yönünü hatırlamalarını istemiyordu. Sadece yeni Adam'ı görmelerini istiyordu. Persephone ona, eğer istemezse kimsenin geçmişini bilmek zorunda olmadığını söylemişti.

O istemedi.

Gansey, Ronan ve Blue okula gidip sıradan günler geçirirken o da bekledi. Yatağının kenarına oturdu ve ilk ders başladığında Greenmantle'a şantaj yapma planı üzerinde çalıştı. Biyoloji metnine baktı ve ikinci derste ayaklarının etrafında tozsuz bir çember oluşturmayı düşündü. Sonra arabasıyla adliyeye gitti.

Cabeswater onu çağırdı ama o geri çekilemedi. Bunun için burada olmalıydı.

Adliyenin önündeki her adım, gerçekleştiği anda unutulan bir olaydı. Park yeri, metal dedektörü, bir katip, asansör yerine arka merdivenler, başka bir katip, bir koridorun iki yanında kilise gibi sıraları olan alçak tavanlı bir oda, sıradan bir kilise, bir
suçsuz olduğunu iddia edenler için hizmet.

Adam kendi kendine insanların burada her gün çalıştığını, bunun onlar için olağanüstü bir şey olmadığını, bu binanın özel bir yanı olmadığını söyleyerek kendini yatıştırmaya çalıştı. Ama binanın eski, küf ve tutkal kokusu
Ayaklarının altındaki yıpranmış halı, pencerenin hastalıklı, düzensiz ışığı tepesindeki floresanlar - hepsi yabancı hissettiriyordu. Her şey, bu günün başka hiçbir güne benzemediğini hissetmesine neden oluyordu. Hasta olacaktı. Ya da bayılacaktı.

Babası hala binada mıydı?

Çocuk davaları için kapalı bir duruşma salonuydu, bu nedenle o ana kadar odada bulunan tek kişi personeldi: katipler, avukatlar, mübaşirler.

Adam olası sonuçları kafasında evirip çevirdi. Kaybederse, mahkemenin onu eve dönmeye zorlayamayacağını akademik olarak biliyordu. Adam

On sekiz yaşındaydı ve ailesinden ayrı olarak hayatta başarılı ya da başarısız olmakta özgürdü. Ama o zaman da sicilinde bu kalacak mıydı: babasını sahte bir şekilde mahkemeye vermiş bir çocuk? Ne kadar çirkin görünecekti. Ne kadar alçakça. Gansey'in babasının yorumladığını hayal etti: alt sınıfların ailevi kavgaları. Alçakların alçak kalmasının yolu budur, derdi. Kavga ve içki, gündüz televizyonu ve Walmart'ın günlük düşük fiyatları.

Kendini kazanmaya da tam olarak adamış hissedemiyordu çünkü bunun nasıl bir şey olacağından emin değildi. Babasının tekrar hapse girmesi mümkündü. Eğer hapse girerse, annesi faturaları ödeyebilir miydi?

Umurunda olmamalıydı. Ama kendini durduramıyordu.

Adam kendini takım elbisesinin içinde rol yapıyormuş gibi hissetti. *Ama sen de onlardan birisin, elmaslar içindeki beyaz çöp.*

Babası vardı.

Arkasında yerel bir şirketin logosu olan bir ceket ve şirketin polo tişörtünü giymişti. Adam, babasını babası olarak değil de herkesin gördüğü gibi görmek için bir tür açıklık için dua mı etti*? Bu Adam -*

Robert Parrish, "Gerçeği söylemen için hâlâ zaman var," dedi.

Adam'ın annesi gelmemişti.

Adam'ın parmakları uyuşmuştu.

Kaybetsem bile, *diye* düşündü güçsüzce, *beni geri alamaz, bu yüzden önemli değil. Sadece bir saatlik bir aşağılanma olacak ve sonra her şey bitecek.*

Bunu hiç yapmamış olmayı diledi.

"Pekâlâ o zaman," dedi yargıç. Yüzü, Adam gözünü kırpıştırdığı anda kaybolan bir anıydı.

Cabeswater onu keyifli bir an için kaçırdı, yapraklar boğazına kıvrıldı ve sonra onu serbest bıraktı. Adam umutsuzca Cabeswater'a tutunmak istedi. Ne kadar tuhaf olsa da, tanıdıktı ve onun tarafındaydı.

Buraya yalnız gelmekle hata etmişti. Gansey ve Ronan'ın bunu görmesi neden umurundaydı ki? Onlar zaten biliyordu. Onun hakkındaki her şeyi biliyorlardı.

Bilinmezlik ne büyük bir *yalandı*. Adam'ı tanımayan tek kişi kendisiydi.

Ne kadar gururlu bir aptalmışsın, Adam Parrish.

Yargıç, "Bu dava için herhangi bir tanık var mı?" diye
sordu. Tanık yoktu.

Adam babasına bakmadı. "O
zaman sanırım başlayabiliriz."

Yargıcın yanındaki mübaşirden bir tıslama sesi geldi: telsizinden gelen bir ses. Mübaşir dinlemek için başını eğdi, sonra hoparlöre bir şeyler mırıldandı. Yargıca yaklaşarak, "Sayın Yargıç, Mübaşir Myley dışarıda dava için bazı tanıklar olduğunu söylüyor, eğer gelmeleri için çok geç değilse." dedi.

"Kapı çoktan kapandı, değil mi?"

"Kapandı."

Yargıç saatine baktı. "Bunlar kesinlikle Parrish davası için mi?"

"Bailiff Myley öyle olduklarını düşünüyor."

Yargıç özel bir espriyle gülümsedi; bu diğerlerinin bilmediği uzun süredir devam eden bir şakaydı. "Ondan şüphe etmek bana düşmez. Onları içeri gönderin, izin verip vermeyeceğime ben karar vereceğim."

Adam babasını savunmak için hangi komşularının geldiğini merak ediyordu.

Bir saat içinde bu iş bitecek. Bir daha asla yapmak zorunda kalmayacaksın. Tek yapman gereken hayatta kalmak.

Kapı kırılarak açıldı. Adam bakmak istemedi ama yine de baktı.

Salonda Richard Campbell Gansey III okul üniforması, paltosu, atkısı ve eldivenleriyle başka bir dünyadan gelmiş biri gibi duruyordu. Arkasında Ronan Lynch vardı, lanet kravatı bir kez olsun doğru düğümlenmiş ve gömleği içine sokulmuştu.

Adam'ın içinde aşağılanma ve sevinç öfkeyle savaşıyordu.

Adam'ın babası ona bakarken Gansey sıraların arasında ilerledi. Doğruca kürsüye, yargıcın yanına gitti. Adam'ın tam yanında durup ona bakmadığı için Adam onun biraz nefes nefese olduğunu görebiliyordu. Arkasındaki Ronan da öyleydi. Koşmuşlardı.

Onun için.

Sağ eldivenini çıkaran Gansey yargıçla el sıkıştı. "Yargıç Harris,"
dedi sıcak bir sesle.

"Bay Gansey," dedi Yargıç Harris. "Kralınızı bulabildiniz mi?"

"Henüz değil. Terası bitirdin mi?"

Harris, "Henüz değil," diye cevap verdi. "Bu davayla ne işiniz var?"

"Ronan Lynch olay yerindeydi," dedi Gansey. "Sanırım onun hikayenin bir tarafı değerli olabilir. Adam'la Henrietta'daki ilk günden beri arkadaşız ve bu sefil işin bittiğini görmekten memnunum. Mümkün olsa tanıklık etmek isterdim."

Harris, "Bu kulağa makul geliyor,"
dedi. Robert Parrish, "İtiraz
ediyorum," diye haykırdı.

Gansey sonunda Adam'a döndü. Hâlâ o görkemli kral yüzünü takınıyordu, Richard Campbell Gansey III, beyaz şövalye, ama gözleri kararsızdı. *Bu iyi mi?*

İyi miydi? Adam, Gansey'den gelen pek çok yardım teklifini geri çevirmişti. Okul için para, yemek için para, kira için para. Acıma ve hayırseverlik, diye düşünmüştü Adam. Uzun zamandır Gansey'nin kendisini eşit görmesini istiyordu ama bunca zamandır bunu görmesi gereken tek kişinin Adam olması mümkündü.

Şimdi Gansey'nin teklif ettiği şeyin hayırseverlik olmadığını görebiliyordu. Bu sadece
Gerçek.

Ve başka bir şey: sarsılmaz türden bir dostluk. Üzerine yemin edebileceğiniz bir dostluk. Neredeyse kırılmak üzere olan ve eskisinden daha güçlü bir şekilde geri dönebilen.

Adam sağ elini uzattı ve Gansey sanki erkekmişler gibi elini sıktı, çünkü onlar erkekti.

"Pekâlâ," diye bildirdi Harris. "Bu davayı başlatalım."



Adam normalde Cabeswater'ın işlerini yaparken yanına kimseyi almazdı. Yeteneklerine tek başına güvenirdi. *Duygularına* da tek başına güvenirdi. Boş bir odada kimseye zarar veremezdi. Kimse ona zarar veremezdi.

O bilinemezdi. Ama

öyle değildi.

Bu yüzden Mavi Çavuş'tan, Cabeswater'ın haftalar önce kendisinden yapmasını istediği şeyi nihayet yapmaya gittiğinde onunla gelmesini istedi. İşe yaramazsa diye ona söylememişti ama onu da yanında getirirse Cabeswater'ın Maura'yı bulmalarına yardım edebileceğini düşünmüştü.

Şimdi Henrietta'nın dışındaki soluk bir benzin istasyonunda arabanın içinde bekliyordu. Avuçlarındaki nabzın kendi kalp atışları mı yoksa ley hattı mı olduğunu anlayamıyordu.

"Ne demek istediğini anlıyorum," dedi Noah arka koltuktan. Yolcu koltuğunun başlığına, içinde hâlâ bir ceset olan bir kazak gibi sarılmıştı. Adam onun orada olduğunu neredeyse unutmuştu, çünkü davet edilmemişti. İstenmediği için değil, ölü olduğu için ve ölenlerin belirli zamanlarda ortaya çıkacağına güvenilemeyeceği için.

"Az önce düşüncelerime cevap mı

verdin?" "Hiç sanmıyorum."

Adam yüksek sesle konuşup konuşmadığını hatırlayamıyordu. Söylediğini de sanmıyordu.

Bir çiftlik kamyonu otoyolda ilerlerken araba sarsıldı. Bu bölgeyle ilgili her şey yıpranmıştı. Benzin istasyonu, vitrininde teneke tabelaları ve arkasında satılık tavuklarıyla onlarca yıl öncesinden günümüze ulaşmıştır. Çiftlik

Yolun karşısı sararmış bir gazete gibi soluk ama çekiciydi.

Greenmantle'ın şantajını kafasında evirip çevirdi. Kurşun geçirmez olmalıydı. Gansey'e söylememişti; Mavi'ye söylememişti. Ronan'ı buna ikna etmiş ve Gri Adam'ı da işin içine katmıştı ama sonuçta Greenmantle yüzlerine patlarsa tüm sorumluluk ona ait olacaktı.

"Sanırım hazır," dedi Noah.

"Kes şunu. Kes şunu.

Ürkütücü."

Dikiz aynasından Noah'ya bir bakış attı ve pişman oldu; ölü çocuk yansımalarda daha korkutucuydu. Çok daha az canlı.

Noah bunu biliyordu; aynanın görüş alanından eğilerek çıktı.

Arabanın dışından Blue'nun sesi yükseldi. "*Seni* bacaklarına kadar indirsem nasıl hissedersin?"

Adam ve Noah arka camdan dışarı bakmak için eğildiler.

Mavi'nin sesi tekrar geldi. "Hayır. Hayır. *Benim* yolumdan bakmaya ne dersin? Beni bir metaya indirgemesen ve sonra senden bunu yapmamanı istediğimde bunun bir iltifat olduğunu ve bundan *memnun* olmam gerektiğini söylesen?"

Noah'nın ağzı bir *oooo* şekli aldı.

"Evet," diye kabul etti Adam ve

dışarı çıktı.

Mavi birkaç adım ötede duruyordu. Büyük bir tişört, deniz mavisi bir şort, savaş botları ve dizlerinin üzerine kadar çıkan çoraplar giymişti. Çıplak teninin sadece on santimi görünüyordu ama gerçekten güzel bir on santimdi.

Tohum şapkası takan yaşlı bir adam, "Küçük hanım, bir gün insanların sana güzel bacakların olduğunu söylediği günleri iyi bir anı olarak hatırlayacaksın" diyordu.

Adam patlamaya hazırlandı.

Çivi ve dinamitti. "İyi - hafıza mı? *Keşke* ben de senin kadar cahil

olsaydım! Ne mutluluk ama! Kendini *öldüren* kızlar var.

olumsuz beden imajı ve *sen* -"

"Burada bir sorun mu var?" Adam araya girdi.

Adam rahatlamış görünüyordu. İnsanlar her zaman temiz, sessiz Adam'ı, Güneyli mantığın saygılı sesini görmekten memnun olurlardı. "Kız arkadaşın tam bir fişek."

Adam adama baktı. Mavi de Adam'a baktı.

Ona buna değmeyeceğini söylemek istedi - bu tür adamlarla büyüdüğünü ve eğitilemez olduklarını bildiğini - ama o zaman
Adam'ın kafasına termos fırlatacak ve muhtemelen adamın ağzına bir tokat atacaktı. Ronan'la daha iyi anlaşamamaları şaşırtıcıydı, çünkü onlar aynı imkânsız şeyin farklı markalarıydı.

"Efendim," diye başladı Adam - Blue'nun kaşları kalktı - "Sanırım anneniz size kadınlarla nasıl konuşulacağını öğretmemiş."

Yaşlı adam Adam'a acır gibi başını salladı. Adam

ekledi, "Ve o benim kız arkadaşım değil."

Mavi ona onaylayan parlak bir bakış fırlattı ve sonra Ronan'ın onaylayacağı dramatik bir kapı çarpmasıyla arabaya bindi.

"Bak evlat," diye başladı yaşlı adam.

Adam araya girdi, "Bu arada yakıt kapınız açık."

Ronan'ın Hondayota dediği küçük, boktan arabasına geri tırmandı. Kendini sebepsiz yere kahraman gibi hissediyordu. İstasyondan çıktıklarında Mavi haklı olarak kaynıyordu. Birkaç dakika boyunca, küçük arabanın nefes alış verişinin yorucu sesinden başka bir şey duyulmadı.

Sonra Noah, "Yine de güzel bacakların var," dedi.

Mavi ona doğru savurdu. Adam'dan çaresiz bir kahkaha yükseldi ve o da Adam'ın omzuna vurdu.

"En azından suyu getirdin mi?" diye sordu.

Başarısını göstermek için termosu salladı. "Biraz da jet getirdim. Kehanette bulunurken iyi bir koruma sağlaması gerekiyor."

"*Kehanette* mi bulunuyoruz?" Noah dik oturdu.

Adam açıklamakta zorlandı. "Cabeswater bir dil konuşuyor, ben başka bir dil konuşuyorum. Kartları okuyarak genel bir fikir edinebilirim. Ama bu

hizalamanın nasıl düzeltileceğinin ayrıntılarını öğrenmek daha zor. Bu yüzden scrying yapıyorum. Bunu her zaman yapıyorum. Bu çok etkili, Noah."

Noah, "Çıplak ruhunuzun *ham kötülük* güçleri tarafından çalınması için etkili bir yol belki de," dedi.

Mavi, Adam'la bakıştı. "Ham kötülüğe inanmıyorum." Noah, "Senin inanıp inanmaman umurunda değil," dedi.

Oturduğu yerde dönüp ona baktı. "Normalde ürkütücü davrandığında bunu belirtmekten hoşlanmam. Ama yapıyorsun."

Ölü çocuk arka koltuğa doğru çekildi; o çekilirken hava biraz ısındı. "Bugün bana zaten ürkütücü dedi."

"Bana şu hizalama işinden biraz daha bahset," dedi Blue Adam'a. "Söyle bana
neden istediğini."

"Bunun ne önemi var anlamıyorum."

Derin bir kızgınlık sesi çıkardı. "Her türlü ruhani düşünceyi, mitolojik düşünceyi ya da gerçekten bir şey ifade eden herhangi bir şeyi bir kenara bıraksak bile, doğrudan kafanın içine iletişim kuruyor gibi görünen bu devasa enerji kaynağını manipüle ediyorsun.
farklı bir dil ve bana göre bu, sizin yerinizde olsaydım hakkında çok fazla soru soracağım bir şey gibi görünüyor!"

"Bu konuda konuşmak istemiyorum."

"Ama ben biliyorum. Buraya kadar geliyorsun ve nedenini bile sormuyorsun?"

Adam cevap vermedi, çünkü cevabı medeni olmayacaktı.

Ancak onun sessizliği daha da kötü görünüyordu. "Eğer konuşmak istemiyorsan, neden bana gelmek isteyip istemediğimi sordun bilmiyorum!" diye çıkıştı.

"Belki de yapmamalıydım."

"Doğru, kim kendisiyle birlikte *düşünen* birini ister ki!"

Çaba sarf ederek kendini dizginledi. Ses tonunda sadece biraz dikenli tel varken, "Sadece bu işi *bitirmek* istiyorum," dedi.

"Beni buraya bırak. *Geri yürüyeceğim*."

Frene bastı. "Yapmayacağımı sanma."

"Yap o zaman!" Elini çoktan kapının koluna atmıştı.

"Çocuklar," diye feryat etti Noah.

Blue Sargent'ın hem en iyi hem de en kötü yanı, ne demek istediğiydi. dedi; eğer şimdi durursa gerçekten Henrietta'ya yürüyerek dönecekti. Adam ona yüzünü buruşturdu. O da yüzünü buruşturdu.

Blue ile kavga etme. Gansey ile kavga etme.

İç çekerek tekrar hızlandı.

Blue kendini toparladıktan sonra radyoyu açtı.

Adam eski kasetçaların çalıştığını bile fark etmemişti ama birkaç saniye tısladıktan sonra içindeki kaset bir melodi çalmaya başladı. Noah hemen şarkıya eşlik etmeye başladı.

"Kabak bir, kabak iki -"

Adam, Blue ile aynı anda telsizi kurcaladı. Kaset öyle bir güçle fırladı ki Noah yakalamak için elini uzattı.

"Şu *şarkı*. Müzikçalarında ne işin var?" diye sordu Mavi. "Bunu eğlence amaçlı mı dinliyorsun? Bu şarkı internetten nasıl kaçtı?"

Noah kıkırdadı ve onlara kaseti gösterdi. Üzerinde Ronan'ın el yazısıyla yazılmış el yapımı bir etiket vardı: PARRISH'İN HONDAYOTA YALNIZ ZAMANI. Diğer yüzünde ise BOK KUTUSU ŞARKISI yazıyordu.

"Çal! Oynat!" Noah neşeyle kaseti salladı. "Noah.

Noah! Şunu ondan uzak tut," dedi Adam.

Önlerinde Skyline Drive'ın girişi belirdi. Adam bu kez hazırdı; yaklaştıklarında cüzdanını açtı. İçinde tam olarak on beş dolar vardı.

Mavi bir beşlik uzattı. "Benim katkım." Bir

duraklama oldu.

O aldı.

Pencerede, toplam paralarını bir haritayla değiştirdi ve bunu Blue'ya geri verdi. Girişin biraz ötesindeki eğimli park alanına yöneldiğinde, gururunda hasar olup olmadığını kararsızca inceledi ve hiçbir şey bulamayınca şaşırdı.

"Burası doğru yer mi?" diye sordu. "On beş dolarlık haritamıza ihtiyacınız var mı?"

Adam, "Bir saniye içinde öğreneceğim. Dışarı çıkabiliriz."

Önlerinde toprak keskin bir düşüşle dipsiz bir vadiye iniyordu; arkalarında dağlar karanlık bir şekilde yükseliyordu. Hava odun dumanının hoş ve tehlikeli kokusuyla bulanıklaşmıştı: Bir yerlerde, bu sonbahar dağlarından biri yanıyordu. Adam kaynağını bulana kadar gözlerini kıstı, duman uzak bir tepeyi örtüyordu. Bu kadar uzaktan, tehditkâr olmaktan çok büyülü görünüyordu.

Adam tarot kartlarını alırken Blue ve Noah etrafta dolanıyordu. Çizginin nabzını daha iyi hissedebilmek için ayaklarını düzleştirerek sıcak başlığın üzerine rastgele bir kart koydu. Odaklanamayan gözleri resmin üzerinde gezindi

- At sırtında asma sargılı bir asa taşıyan siyah lekeli bir şövalye - ve onu sözsüz ve rüya gibi bir şeye dönüştürmeye başladı. Görmenin yerini hisler aldı. Baş döndürücü bir yolculuk, tırmanma ve doğruluk hissi.

Gözlerini geri kazanana kadar eliyle görüntüyü kapattı ve sonra kartı kaldırdı.

"Asaların şövalyesi mi?" Mavi ona sordu.

Adam daha şimdiden kartın *gerçekte* ne *olduğunu* hatırlayamıyordu. "Bu kart

Bu

mu "Şimdi kim ürkütücü?" Noah sordu.

?" Adam sırt çantasını omuzladı ve patika başına doğru ilerledi. "Gel üzerinde. Bu taraftan."

Kayalık, dar patika ufalanmış yapraklarla tozlanmıştı. Zemin bir taraftan aniden alçalıyor, diğer taraftan da aynı hızla yükseliyordu. Adam patikaya doğru çıkıntı yapan devasa kayaların aşırı derecede farkındaydı. Nane yeşili likenlerin altında, taşlar serin ve canlı, ley hattının vahşi iletkenleri gibi hissediyordu. Noah ve Blue'yu, kayalardan oluşan bir karmaşaya gelene kadar yukarı doğru yönlendirdi. Adam patikadan inerek onların yanına tırmandı ve

çıkıntılı taşlara ve açıktaki ağaç dallarına tutunuyorlardı. Büyük, mavi taşlar bir devin oyun seti gibi birbiri üzerine yuvarlanıyordu.

Evet, işte bu.

İnsan büyüklüğünde bir yarığa baktı.

Mavi dedi ki, "Yılanlar mı? Yuvalar?

Ayılar mı?"

"Koruma altındaki ulusal park," dedi Noah, karanlık bir komiklikle. Ve sonra beklenmedik bir cesaretle, "Önce ben gireceğim. Bana zarar veremezler."

İçeri girerken lekeli ve cansız görünüyordu. Sessizlik vardı, sessizlik.

Mavi gözlerini kıstı. "Noah?"

Yarığın içinden büyük bir hışırtı geldi. Bir anda, açıklıktan büyük bir meşe yaprağı pufu patladı ve hem Mavi'yi hem de Adam'ı ürküttü.

Noah yeniden ortaya çıktı. Mavi'nin dikenli saçlarından dört buçuk meşe yaprağı kopardı ve Adam'ın burnundaki yaprak kırıntılarını üfledi. "Burası güvenli."

Adam onların yanında olmasından memnundu.

İçerisi loştu ama karanlık değildi; ışık girişten ve kayaların düzensiz bir şekilde istiflendiği aşağıdan geliyordu. Küçük alanın ortasında bir masa ya da sunak büyüklüğünde büyük bir kaya vardı. Yüzeyi aşınmış ve çukurlaşmıştı.

Garajdaki görüşünden hatırlıyor ya da tanıyordu.

Sinirlerinin ya da beklentilerinin biraz sarsıldığını hissetti. Bunu bir izleyici kitlesiyle yapmak tuhaftı. Dışarıdan nasıl göründüğünü tam olarak bilmiyordu.

"Suyu oraya dök, Mavi."

Mavi enkazı temizlemek için elini taşın üzerinde gezdirdi. "Ah!" Cebinden siyah bir taş çıkararak girintinin yanına yerleştirdi. Sonra yavaşça suyla doldurdu.

Sığ havuz karanlık tavanı yansıtıyordu.

Noah, yansımadığından emin olmak için ondan iyice uzaklaştı. Korkusu ortamın sıcaklığını emiyordu. Mavi ona elini uzattı ama o başını salladı.

O da Adam'ın yanında durdu, omzunu Adam'ın omzuna dayadı ve Adam da bundan memnun olduğunu fark etti. En son ne zaman birinin

ona dokundu ve bu garip bir şekilde topraklayıcıydı. Bir saniye sonra, bunun bir kısmının muhtemelen Blue'nun yeteneğinden kaynaklandığını, Cabeswater'ın hangi kısmına bağlıysa onu güçlendirdiğini fark etti.

Suya baktılar. Bunu daha önce de yapmıştı ama hiç böyle kayalarla çevrili olmamıştı. Sanki odada onlarla birlikte başka biri daha varmış gibi hissediyordu. Doğaüstü bir şey olmadan önce bile karanlık havuzun gözünü korkuttuğunu itiraf etmek istemiyordu. İkisi de birkaç dakika boyunca hiçbir şey söylemedi.

Sonunda Mavi fısıldadı: "Aglionby üniformanı giydiğinde birinin sana 'Güzel kazak, dostum!' demesi gibi bir şey."

"Ne?"

"O yaşlı adama neden bu kadar kızdığımı bilmeni istedim. Bunu açıklamanın bir yolunu bulmaya çalışıyordum. Anlamadığını biliyorum. Ama nedeni bu."

Benzin istasyonundaki yaygarayı anlamadığı doğruydu, gerçekten, kızın rahatsız olduğu gerçeğinin ötesinde ve onun rahatsız edilmesinden hoşlanmıyordu. Ama kazak konusunda da haklıydı. İnsanlar her zaman Aglionby'nin kazağına ya da blazer ceketine bakarak bir şeyler düşünürdü; bunu kendisi de yapmıştı. Hâlâ da yapıyor.

"Anlıyorum," diye fısıldadı. Neden fısıldadıklarından emin değildi ama şimdi kendini daha iyi hissediyordu. Daha normal. Burada kontrol onlardaydı. "Bu
basitleştirmek."

"Aynen öyle." Derin bir nefes aldı. "Pekâlâ. Şimdi ne olacak?"

"İçeri bakacağım ve odaklanacağım," dedi Adam. "Dikkatim
dağılabilir." Noah inledi.

Ancak Mavi'nin sesi pratikti. "Kendinden geçersen ne yapmamızı istiyorsun?"

"Bir şey yapman gerektiğini düşünmüyorum. Dışarıdan nasıl görüneceğini gerçekten bilmiyorum. Sanırım, bir şeyler yanlış görünüyorsa kararınızı kullanın."

Noah kollarını kendi etrafında sardı.

Havuzun üzerine eğilen Adam yüzünü gördü. Liseye başlayana kadar herkes gibi görünmediğini fark etmemişti, o zaman herkes fark etmeye başladı. Yakışıklı mı yoksa kötü mü olduğunu bilmiyordu.

- Sadece farklı görünüyordu. Yüzündeki tuhaflığın güzel mi yoksa çirkin mi olduğu yoruma bağlıydı.

Yüz hatlarının kaybolmasını, bir hissin içine karışmasını bekledi. Ama tek gördüğü, aşağı doğru çekilmiş ince ağzıyla Henrietta'nın kirli yüzüydü. Büyüyünce anne babasının genlerine benzememeyi diledi.

"İşe yaradığını düşünmüyorum," dedi.

Ama Mavi cevap vermedi ve yarım kalp atışından sonra Adam onun konuşurken ağzının yansımada hareket etmediğini fark etti. Yüzü sadece geriye bakıyordu, kaşları şüphe ve endişe içinde çekilmişti.

Düşünceleri, bir su havuzunu bulandıran çamur gibi içinde çalkalanıyordu.

İnsanlar çok döngüseldi; aynı yavaş neşe ve mutsuzluk döngülerini tekrar tekrar yaşadılar, asla öğrenmediler. Evrendeki her ders milyarlarca kez öğretilmek zorundaydı ve hiçbir zaman kalıcı olmamıştı. Adam, *yürüyemeyen, konuşamayan ya da kendi kendine beslenemeyen bebekler doğurmakla ne kadar kibirli olduğumuzu* düşündü. *Ne kadar eminiz kendi başlarının çaresine bakmadan önce hiçbir şeyin onları yok etmeyeceğidir.*

Ne kadar kırılgandılar, ne kadar kolay terk ediliyor, ihmal ediliyor, dövülüyor ve nefret ediliyorlardı. Av hayvanları korkarak doğarlar.

Korkarak doğmayı bilmiyordu ama öğrenmişti.

Belki de dünyanın her dersi, her iyi ve kötü anıyı, her zaferi ve başarısızlığı unutması, hepsinin her nesille birlikte ölmesi iyiydi. Belki de bu kültürel amnezi onları korudu. Belki de her şeyi hatırlasalardı, bunun yerine umut ölürdü.

Persephone'nin sesi ona *kendinin dışında* olduğunu hatırlattı.

Kendini ayırmak zordu; içinin kenarlarını aşındırmanın garip, iğrenç bir rahatlığı vardı.

Çaba sarf ederek Cabeswater'ı hatırladı. Zihnindeki enerji alanı boyunca hissetti. Bir yerlerde bir yıpranma ya da dağılma, tedavi edebileceği bir rahatsızlık olabilirdi.

İşte oradaydı. Ley hattının çok aşağısında, enerji parçalanmıştı. Konsantre olursa, nedenini bile görebilirdi: Dağın içine bir otoyol açılmış, kayalar oyulmuş ve ley'in doğal çizgisi kırılmıştı. Şimdi otoyolun altından ve üstünden geçerken düzensiz bir şekilde püskürüyordu. Adam bu dağın tepesindeki birkaç yüklü taşı yeniden hizalayabilirse zincirleme bir reaksiyona neden olacak ve sonunda hat yeraltına, otoyolun altına inerek yıpranmış uçları tekrar birleştirecektir.

"Neden bunu yapmamı istiyorsun?" diye sordu. *Rogo aliquem aliquid*." Aslında bir cevap beklemiyordu ama bir konuşma gevezeliği duydu, tek bir kelime dışında anlaşılmaz: *Greywaren.*

Cabeswater'ın dilini zahmetsizce konuşan Ronan. Mücadele eden Adam değil.

Ama Aglionby avlusunda değil. O zaman mücadele etmemişti. Bir dil *yoktu*. Sadece o ve Cabeswater.

"Ronan değil," dedi Adam. "Ben. Bunu senin için yapan benim. Söyle *bana*. Göster *bana*."

Görüntüler onu sardı. Bağlantılar elektriklendi. Damarlar. Kökler. Çatallı şimşekler. Kollar. Dallar. Ağaçlara dolanan sarmaşıklar, hayvan sürüleri, birlikte akan su damlaları.

Anlamıyorum.

Parmaklar birbirine dolandı. Omuz omuza yaslandı. Yumruk yumruğa. Eliyle Adam'ı topraktan kaldırdı.

Cabeswater çılgınca Adam'ın kendi anılarını karıştırdı ve onları zihninden geçirdi. Gansey, Ronan, Noah ve Blue'nun görüntülerini o kadar hızlı fırlattı ki Adam hepsine yetişemedi.

Sonra şimşek ızgarası dünyanın dört bir yanında patladı, ışıklı bir enerji ızgarası.

Adam hâlâ anlamamıştı ama sonra anladı.

Birden fazla Cabeswater vardı. Ya da her neyse ondan daha fazla. Kaç taneydi? Bilmiyordu. Ne kadar canlıydı? Bunu da bilmiyordu, Ya da. *Düşündü* mü, uzaylı mıydı, öldü mü, iyi miydi, doğru muydu? O

bilmiyordu. Ama birden fazla olduğunu biliyordu ve bu parmaklarını diğerine ulaşmak için olabildiğince uzatmıştı.

Dünyanın büyüklüğü Adam'ın içinde büyüdükçe büyüdü ve bunu taşıyıp taşıyamayacağını bilmiyordu. O sadece bir çocuktu. Bunu bilmesi gerekiyor muydu?

Bu ley hattını uyandırarak ve Cabeswater'ı güçlendirerek Henrietta'yı çoktan dönüştürmüşlerdi. Her yerinde daha fazla ormanın uyandığı bir dünya neye benzerdi? Çatırdayan elektrik ve büyü ile kendini parçalayacak mıydı, yoksa bu bir sarkaç salınımı mıydı, yüzlerce yıllık bir sürecin sonucu muydu?

Uyumak mı?

Kaç kral uyudu?

Bunu yapamam. Bu çok büyük. Ben bunun için yaratılmadım.

Şüphe aniden içini kapkara bir şekilde yırttı. Bu şüphe bir şeydi, ağırlığı, vücudu ve bacakları vardı.

Ne? Adam bunu yüksek sesle söylediğini düşündü ama *yapmanın hayal etmekten* ne kadar farklı olduğunu tam olarak hatırlayamıyordu. Kendi bedeninden çok uzaklaşmıştı.

Yine o kuşkulu şeyin ona uzandığını, onunla konuştuğunu hissetti. Buradaki gücüne inanmıyordu. Onun bir taklitçi olduğunu biliyordu.

Adam kelimeleri sürükledi. *Cabeswater sen misin? Glendower mısınız?* Ama kelimeler burası için yanlış bir araç gibi görünüyordu. Kelimeler ağızlar içindi ve onun artık bir ağzı yoktu. Dünya boyunca uzanıyordu; mağaraya dönüş yolunu bulamıyor gibiydi. Bir okyanustaydı, karanlıkta batıyordu.

Bu şey dışında yalnızdı ve onun kendisinden nefret ettiğini ya da onu istediğini ya da her ikisini de düşündü. Onu görmeyi arzuluyordu; onu görmek en kötü şey olurdu.

Adam karanlığın içinde çırpındı. Her yön aynı görünüyordu. Derisinde bir şey sürünüyordu.

Bir mağaradaydı. Çömelmişti. Tavan alçaktı ve sarkıtlar sırtına dokunuyordu. Duvara dokunmak için uzandığında, parmaklarının altında gerçekmiş gibi hissetti. Ya da gerçekmiş de o değilmiş gibi.

Adam

Sese döndü, tanıdığı ama adını bilmediği bir kadındı. Düşüncelerinden çok uzaktaydı.

Sesin ona ait olduğundan emin olmasına rağmen, kadın ona bakmadı. Mağarada onun yanına çömelmiş, kaşları konsantrasyonla çatılmış, yumruğunu dudaklarına bastırmıştı. Yanında bir adam diz çökmüştü, ama katlanmış, sırık gibi vücudundaki her şey onun kadınla iletişim halinde olmadığını gösteriyordu. Taşa oyulmuş bir kapıya bakarken ikisi de hareketsizdi.

Adam, git.

Kapı ona dokunmasını söyledi. Elinin altında dönen sapın verdiği hazzı tarif ediyordu. Siyahlığı anlamayı vaat ediyordu.
Eğer onu açmaya zorlarsa. Açlık, yükselen arzu içinde nabız gibi atıyordu.

Hiçbir şeyi bu kadar çok istememişti.

Önündeydi. Mesafeyi geçtiğini hatırlamıyordu ama
Bir şekilde vardı. Kapı koyu kırmızıydı ve kökler, düğümler ve taçlarla oyulmuştu. Kolu yağlı siyahtı.

Bedeninden o kadar uzaklaşmıştı ki, geri dönmeye nasıl başlayacağını hayal bile edemiyordu.

Kapının açılması için üç kişi

lazım.

Adam hareketsiz bir şekilde çömelmiş, parmaklarını taşa dayamıştı, korkmuş ve arzuluydu.

Uzaklarda bir yerde, vücudunun yaşlandığını hissetti.

Adam, git.

Yapamam, diye düşündü. *Kayboldum.*

"Adam! *Adam. Adam Parrish.*"

Acı içinde kendine geldi. Yüzü ıslaktı; elleri ıslaktı; damarları kanla dolmuştu.

Noah'nın sesi yükseldi. "Neden onu bu kadar derinden kestin!"

"*Ölçmedim*!" Mavi dedi ki. "Adam, seni pislik, bir şey söyle."

Acı, olası her tepkiyi başka türlü olacağından daha acımasız hale getirdi. Bunun yerine tısladı ve bir eliyle diğerini kavrayarak kendini dik tuttu. Çevresi yavaş yavaş ona kendini gösteriyordu; bu kayaların arasına sürünerek girdiklerini unutmuştu. Nuh bir santim ötede çömelmiş, gözlerini Adam'ınkilere dikmişti. Mavi onun biraz gerisinde duruyordu.

Her şey bir araya gelmeye başlamıştı. Parmaklarının, ağzının, derisinin, gözlerinin ve kendisinin çok farkındaydı. Adam Parrish olmaktan hiç bu kadar memnun olduğunu hatırlamıyordu.

Gözleri Mavi'nin elindeki pembe sustalı bıçağa odaklandı.

"Beni mi kestin?" dedi.

Noah'nın omuzları onun sesiyle rahatlayarak çöktü.

Adam elini inceledi. Arkasında temiz bir kesik vardı. Kimseyi ilgilendirmezmiş gibi kanıyordu ama hareket ettirmediği sürece çok acımıyordu. Bıçak çok keskin olmalıydı.

Nuh donmuş parmaklarıyla yaranın kenarına dokundu ve Adam onu tokatlayarak uzaklaştırdı. Az önce sesin söylediği her şeyi hatırlamak için çabaladı ama şimdiden bir rüya gibi aklından uçup gidiyordu.

Konuşmuşlar mıydı? Neden kelimeler olduğunu düşünmüştü ki? "Seni geri kazanmak için başka ne deneyeceğimi bilemedim," diye itiraf etti Blue. "Noah
seni kesmemi söyledi."

Sustalı bıçak kafasını karıştırmıştı. Onun farklı bir yönünü temsil ediyor gibiydi; var olduğunu düşünmediği bir yönünü. Bunu onun geri kalanıyla bağdaştırmaya çalışırken beyni yoruldu. "Beni neden *durdurdun*? Ne yapıyordum ben?"

Noah'ın "ölüyorum" dediği anda o da "hiçbir şey" dedi.

"Yüzün bomboş gibiydi," diye devam etti. "Ve sonra gözlerin
.. durdu. Göz kırpıyor mu? Hareket ediyor musun? Seni geri getirmeye çalıştım."

"Ve sonra nefes almayı bıraktın," dedi Noah. Ayaklarının dibine çöktü. "Sana *söylemiştim*. Sana bunun kötü bir fikir olduğunu söyledim ve kimse beni dinlemiyor. 'Oh, iyi olacağız, Noah, sen çok endişelisin' ve sonra bir bakmışsın
bir çeşit ölüm esaretindesiniz. Hiç kimse "Noah, biliyor musun?" demez.

"Hayatımı kurtardığın için teşekkürler, çünkü ölmek berbat olurdu. Onlar her zaman -"

"Dur," diye araya girdi Adam. "Olan biten her şeyi hatırlamaya çalışıyorum."

Önemli biri vardı - üç kişi - bir kapı - tanıdığı bir kadın -

Her şey kayboluyordu. Dehşet dışında her şey.

"Bir dahaki sefere ölmene izin vereceğim," dedi Blue. "Özel kar tanesi rolünü oynarken benim nerede büyüdüğümü unutuyorsun Adam. Bir ritüel veya okuma sırasında birisi size yardım ettiğinde kullanılan ifadenin ne olduğunu biliyor musunuz? Bu

Teşekkür ederim. Yalnız yapmak istiyorsan bizi getirmemeliydin."

Bunu hatırladı: Kaybolmuştu.

Bu da demek oluyordu ki yalnız gelseydi şimdi ölmüş olacaktı. "Özür dilerim," dedi. "Biraz hıyarlık ettim."

Noah, "Söylemeyecektik," diye cevap

verdi. "Ben söyleyecektim," dedi Blue.

Sonra dağın tepesine tırmandılar ve güneş onları yukarıdan kavururken, Adam'ın kehanet havuzunda gördüğü taşları buldular. Kayaları sadece birkaç santim itmek için tüm güçlerini birleştirmeleri gerekti. Adam bu kısmı yardım olmadan nasıl başaracağını da bilmiyordu.
Muhtemelen yanlış yapıyordu ve daha iyi, daha uygun bir sihirbazlık yolu vardı.

Kayanın üzerinde kanlı parmak izleri bırakmıştı ama bunda tatmin edici bir şey vardı.

Ben buradaydım. Ben varım. Yaşıyorum, çünkü kanım akıyor.

Vücudu için minnettar olmayı bırakmamıştı. *Merhaba, Adam Parrish'in eskiden çatlamış elleri, aramızda olduğunuz için mutluyum.*

Hizalamayı tam olarak çözdükleri anı biliyorlardı, çünkü Noah "Ah!" dedi ve parmaklarını havaya kaldırdı. Birkaç dakikalığına,

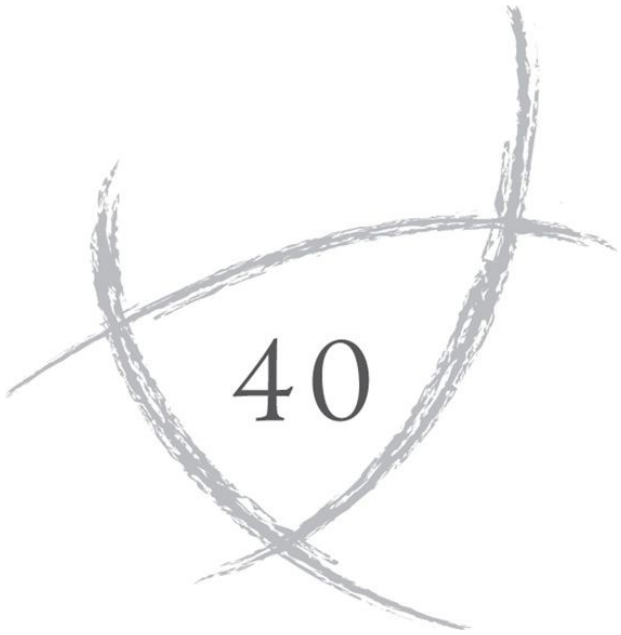
Her neyse, parlak gökyüzüne karşı siluet halindeydi ve
Blue ve Adam ile arasındaki fark. Tamamen yaşamaktan daha az bir şey olduğunu söyleyecek hiçbir şey yoktu.

Rüzgâr onları savururken, Noah yoldaşça bir kolunu Blue'nun, diğerini de Adam'ın omuzlarına doladı ve onları kendine çekti. Patikaya doğru sendeleyerek geri döndüler. Blue'nun kolu Noah'ın sırtına dolanmıştı ve parmakları Adam'ın tişörtünü kavradı, böylece tek bir yaratık, sarhoş altı bacaklı bir hayvan oldular. Adam'ın eli kalbinin atışıyla birlikte zonkluyordu. Muhtemelen dağdan aşağı inerken kan kaybından ölecekti ama bunu sorun etmiyordu.

Birdenbire, yanında Noah ve yanında Blue, üç güçlü adamla Adam havuzda gördüğü kadını hatırladı.

Onun kim olduğunu hemen anladı.

"Mavi," dedi. "Anneni gördüm."



Burası en sevdiğim yerlerden biri," dedi Persephone, sallanan sandalyesini çıplak ayaklarıyla sağa sola devirerek. Saçları kolların üzerine dökülüyordu. "Çok ev gibi."

Adam onun yanındaki sallanan sandalyenin kenarına tünedi. Burayı pek sevmemişti ama bunu dile getirmedi. Adam'dan kendisiyle burada buluşmasını istemişti ve nerede buluşacaklarına neredeyse hiç karar vermemişti; bu kararı Adam'a bırakmıştı, bu da ona her zaman bir sınav gibi gelmişti.

Burası, başka her yerde ölmüş olan ama Henrietta civarında pek de sık rastlanmayan türden tuhaf, eski bir bakkaldı. Dışarısı genellikle buna benzerdi: yola bakan sallanan sandalyelerle kaplı geniş, alçak bir sundurma, bozuk çakıllı bir park yeri, pencerelerde yem ve sigara tabelaları. İçeride genellikle hiç duyulmamış markalarda marketlerde satılan yiyecekler, Adam'ın giymeyeceği tişörtler, balıkçılık malzemeleri, başka bir çağdan kalma oyuncaklar ve ara sıra tahnit edilmiş geyik kafaları bulunurdu. Bir taşralı olan Adam'ın daha da taşralı olduğunu düşündüğü insanların yaşadığı bir yerdi burası.

Yine de Gansey'nin hoşuna giderdi. Zamanın önemsiz göründüğü yerlerden biriydi, özellikle de böyle bir akşamda: benekli ışık

Yapraklar arasında uçuşan fısıltılar, sıkıca gerilmiş telefon tellerinden ötüşen sığırcık kuşları, ağır ağır geçen eski kamyonlardaki yaşlı adamlar, hepsi yirmi yıl önce olmuş gibi görünüyor.

"Üç," dedi Persephone, "çok güçlü bir sayıdır."

Persephone ile dersler tahmin edilemez bir şeydi. Derse girerken ne öğreneceğini asla bilemezdi. Bazen dışarı çıkarken bile hala anlamamış oluyordu.

Bu akşam ona Maura hakkında soru sormak istiyordu ama Persephone'ye soru sormak ve istediğin zaman cevap almak zordu. Genelde en iyisi, soruyu tam o cevabı verecekken sormaktı zaten.

"Üç uyuyan gibi mi?"

"Elbette," diye yanıtladı Persephone. "Ya da üç

şövalye." "Şövalyeler var mı?"

Dikkatini yolun diğer tarafında yavaşça zıplayan büyük bir karga ya da kuzguna çekerek işaret etti. Bunun önemli mi yoksa sadece komik mi olduğunu düşündüğünü söylemek zordu. "Bir zamanlar vardı. Ayrıca, üç İsa."

Bu, Adam'ın bir anını aldı. "Oh, Tanrım. Tanrı, İsa ve Kutsal Ruh'u mu kastediyorsun?"

Persephone küçük bir elini çevirdi. "İsimleri hep unutuyorum. Bir de üç kladlı tanrı var. Birinin adı Savaş, sanırım, bir diğeri de bebek - bilmiyorum, ayrıntıları unutuyorum. Üç önemli kısım."

Bu oyunları oynamakta eskisinden daha iyiydi. Bağlantıları tahmin etmekte daha iyiydi. "Sen, Maura ve Calla."

Belki de bu konuyu açmanın tam zamanıydı.

Başını salladı ya da salladı ya da her ikisini de yaptı. "Üç sabit bir sayıdır. Beşler ve yediler de iyidir ama üç en iyisidir. Her şey her zaman üç ya da üçe küçülmek. Oradan başlamak en iyisi. İki korkunç bir sayıdır. İki rekabet, kavga ve cinayet içindir."

"Ya da evlilik," dedi Adam düşünerek.

"Aynı şey," diye yanıtladı Persephone. "Al sana üç dolar. İçeri gir ve bana bir vişneli kola al."

Bunu yaparken, Maura'yı bulmak için imgelemini nasıl kullanacağını düşünmeye çalışıyordu. Persephone ile aslında bunca zamandır konuştukları şeyin bu olması mümkündü.

Döndüğünde aniden, "Bu son, değil mi?" diye sordu.

Sallanmaya devam etti ama başını salladı. "İlk başta, bir şey olursa bizden birinin yerine geçebileceğini düşünmüştüm."

Cümleyi anlamlandırması uzun zaman aldı ve sonunda anladığında, şaşkınlık bir dakika daha cevap vermesini engelledi.

"Ben mi?"

"Çok iyi bir dinleyicisin."

"Ama ben - ben -" Cümleyi nasıl bitireceğini bilemedi. Sonunda "Gidiyorum." dedi.

Bunu söylerken bile kastettiğinin bu olmadığını biliyordu.

Ama Persephone küçücük sesiyle, "Ama şimdi bunun asla olamayacağını anlıyorum. Sen de benim gibisin. Biz diğerleri gibi değiliz."

Diğer ne? İnsanlar mı?

Sen bilinemezsin.

Dağın tepesinde Blue ve Noah'yla yaşadığı o anı düşündü. Ya da mahkeme salonunda, Ronan ve Gansey ile birlikte.

Artık emin değildi.

Persephone, "Kendi arkadaşlığımızda gerçekten daha iyiyiz," dedi. "Bizi anlayamamaları bazen başkaları için işleri zorlaştırıyor."

Ona bir şey söyletmeye, bir bağlantı kurdurmaya çalışıyordu ama ne olduğundan emin değildi. "Bana Maura'nın öldüğünü söyleme." dedi.

Sallanmış ve sallanmış. Sonra durdu ve siyah, siyah gözleriyle ona baktı. Güneş ağaçların arkasına doğru alçalıyor, yaprakları siyah, saçlarını beyaz bir dantel gibi örüyordu.

Adam'ın nefesi kesildi. Kısık bir sesle, "Kendi ölümünü görebiliyor musun?" diye sordu.

"Herkes görüyor," dedi Persephone hafifçe. "Yine de çoğu insan kendini bakmaktan alıkoyar."

"Kendi ölümümü göremiyorum," dedi Adam. Ama bunu söylerken bile hissetti ki

bilginin köşesi onu ısırdı. Şimdi olmuştu, geliyordu, çoktan olmuştu. Bir yerlerde, bir *zamanda* ölüyordu.

"Ah, görüyorsunuz," dedi.

"Bu *nasıl yapılacağını* bilmekle aynı

şey değil." "*Nasıl olduğunu*

söylemedin."

Söylemek istediği ama Persephone anlamayacağı için söyleyemediği şey korktuğuydu. Böyle şeyler görmekten değil. Ama bir gün başka hiçbir şeyi görememekten. Gerçek olanı. Sıradan olanı. *İnsani* şeyleri.

Biz diğerleri gibi değiliz.

Ama belki de öyledir diye düşündü. Öyle olması gerektiğini düşünüyordu çünkü Maura'nın kayboluşunu derinden önemsiyordu ve Gansey'nin ölümünü daha da derinden önemsiyordu ve artık bunları bildiğine göre bu konuda bir şeyler yapmak istiyordu. Yapması gerekiyordu. O Cabeswater'dı, başkalarına uzanıyordu.

Titrek bir nefes aldı. "Gansey'in nasıl öldüğünü biliyor musun?"

Persephone dilini biraz dışarı çıkardı. Bunu yaptığının farkında değilmiş gibi görünüyordu. Sonra dedi ki, "Al sana üç dolar daha. Git kendine bir vişneli kola al."

Parayı almadı. Dedi ki, "Gansey'i ne zamandır tanıdığını bilmek istiyorum. Başından beri mi? Başından beri. Okuma için kapıdan girdiğinde biliyordun! Bize hiç söylemeyecek miydin?"

"Neden böyle saçma bir şey yaptığımı bilmiyorum. Kolanı al."

Adam hâlâ banknotları almadı. Ellerini koltuğunun kollarına dayayarak, "Glendower'ı bulduğumda ondan Gansey'nin hayatını isteyeceğim ve bu iş bitecek," dedi.

Persephone sadece ona baktı.

Kafasının içinde Gansey titriyor ve tekmeliyordu, üstü başı kan içindeydi. Ama şimdi Ronan'ın yüzüydü - Ronan çoktan ölmüştü, Gansey de ölecekti - bir yerlerde, *ne zaman* oluyordu bu?

Bilmek istemedi. Bilmek istiyordu. "Söyle o
zaman!" dedi. "Ne yapacağımı söyle!" "Ne
söylememi istiyorsun?"

Adam sandalyeden öyle hızlı fırladı ki, sandalye onsuz çılgınca sallandı. "Bana onu nasıl kurtaracağımı söyle!"

"Ne kadar süre için?" Persephone sordu.

"Dur!" dedi. "*Kes şunu!* Bu kadar - bu kadar - yakınlaştırmayı bırak! Her zaman büyük resme bakamam, yoksa ne anlamı var? Bana sadece onu öldürmekten nasıl kaçınabileceğimi söyle!"

Persephone başını eğdi. "Onu öldürdüğünü düşündüren ne?" Adam
ona baktı. Sonra bir vişneli kola daha almak için içeri girdi.

Adam parasını uzatırken tezgâhtar "Susadın mı?" diye sordu.

Adam, Persephone'nin arkadaşı olduğundan emin olmasa da, "Diğeri arkadaşım içindi," dedi.

"Arkadaşınız mı?" diye sordu
tezgâhtar. "Muhtemelen."

Dışarı çıktı ve verandayı boş buldu. Salıncağı hâlâ sallanıyordu, sadece birazcık. Diğer vişneli kola da yanında duruyordu.

"Persephone?"

Ani bir endişeyle, kadının oturduğu koltuğa doğru koştu. Elini koltuğun üzerine koydu. Harika. Elini onun koltuğuna koydu. Sıcak.

Boynunu bükerek kadının arabanın içinde olup olmadığına baktı. Hiçbir şey yoktu. Park yeri hareketsizdi; kuş bile gitmişti.

"Hayır," dedi, ama onu duyacak kimse yoktu. Zihni -Cabeswater tarafından ilginç bir şekilde yeniden yaratılmış bir zihin- çılgınca her şeyden Persephone'nin söylediği her şeyi, geldiğinden beri her an biliyor ve hissediyordu. Güneş ağaçların arkasından süzülüyordu.

"Hayır," dedi tekrar.

Görevli kapıdaydı, gece için kilitliyordu.

"Bekle," dedi Adam. "Arkadaşımı gördün mü? Yoksa buraya yalnız mı
geldim?" Tek kaşını kaldırdı.

"Özür dilerim," dedi. "Kulağa nasıl geldiğini biliyorum. Lütfen. Sadece
bana mı öyle geldi?"

Tezgâhtar duraksadı, şakayı bekliyordu. Sonra başını salladı.

Adam'ın kalbi dipsizmiş gibi hissediyordu. "Telefonunuzu kullanmam gerekiyor. Lütfen hanımefendi.

Sadece bir

saniyeliğine."

"Neden?"

"Korkunç bir şey oldu."



Buradayım," dedi Blue, 300 Fox Way'in kapısında dönerek. Terli, sinirli ve gergindi; yanlış alarm olmasını ummakla Nino'nun vardiyasının ortasında yalvarmasını haklı çıkaracak kadar önemli olmasını ummak arasında gidip geliyordu.

Çantasını kapının yanına bıraktığında Calla onu koridorda karşıladı. "Buraya gel ve Adam'a yardım et."

"Adam'ın nesi var!"

"Hiçbir şey," diye tersledi Calla. "Her zamanki şeyler dışında. Persephone'yi arıyor!"

Okuma odasının kapısına ulaştılar. Adam içeride, okuma odasındaki masanın başında oturuyordu. Çok hareketsizdi ve gözleri kapalıydı. Önünde Maura'nın odasındaki siyah kehanet kâsesi duruyordu. Tek ışık titreyen üç mumdan geliyordu. Blue'nun midesi hoş olmayan bir şey yaptı.

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum," dedi. "Geçen sefer -"

"Biliyorum. Bana söyledi," dedi Calla. "Ama risk almak istiyor. Ve üçümüzle daha iyi olacak."

"Neden Persephone'u arıyor?"

"Onda bir sorun olduğunu düşünüyor."

"Nerede o? Nereye gittiğini söyledi mi?"

Calla, Blue'ya alaycı bir bakış attı. Tabii ya. Persephone kimseye bir şey söylemezdi.

"Tamam," dedi Blue.

Calla okuma odasının kapılarını arkasından kapattı ve Blue'ya Adam'ın yanına oturmasını işaret etti.

Adam gözlerini açtı. Ona ne soracağından emin değildi ve Adam kendisine, Persephone'a ya da dünyaya kızgınmış gibi başını hafifçe salladı.

Calla karşısına oturdu ve Adam'ın ellerinden birini tuttu. Blue'ya emretti, "Diğerini sen al. Ben onu topraklayacağım, sen de onu güçlendireceksin."

Mavi ve Adam birbirlerine baktılar. Ayrıldıklarından beri el ele tutuşmamışlardı. Kadın elini masanın üzerinden uzattı ve Adam parmaklarını onunkilerle birleştirdi. Nazikçe. Konuyu zorlamadan. Mavi parmaklarını Adam'ın elinin etrafında kapattı.

Adam dedi ki, "Ben..."

Durdu. Göz ucuyla kehanet kâsesine bakıyordu, tam olarak değil.

"Sen nesin?" Calla söyledi.

"Size güveniyorum çocuklar" diye bitirdi.

Mavi onun elini biraz daha sıkı tuttu. Calla, "Düşmene izin vermeyeceğiz," dedi. Kase karanlık bir şekilde parıldadı ve o da içine baktı.

Baktı, baktı, mumlar titriyordu ve Mavi bedeninin ruhunu serbest bıraktığı anı tam olarak hissetti, çünkü mumlar yansımalarda garipleşti ve parmakları onunkilerde gevşedi.

Mavi sertçe Calla'ya baktı ama Calla olduğu gibi kaldı, adamın açık renk eli onun koyu renk elinin içindeydi, çenesi yukarı kalkıktı, gözleri dikkatle Adam'a dikilmişti.

Dudakları kendi kendine mırıldanıyormuş gibi kıpırdadı ama hiç ses çıkmadı.

Mavi, onun scrying'ini nasıl güçlendirdiğini ve onu eterde daha da aşağıya nasıl zorladığını düşündü. Adam şimdi bedeninden uzaklaşarak dolaşıyordu,

onu tekrar ona bağlayan ipliği çözüyordu. Calla ipliğe asıldı ama Mavi onu itti.

Adam'ın kaşları çatıldı. Dudakları aralandı. Gözleri simsiyahtı.

- aynalı kehanet kâsesinin siyahına baktı. Arada sırada, kâseye yansıyan üç bükülmüş alev gözbebeklerinde beliriyordu. Sadece bazen

Bir gözde iki, diğerinde tek, ya da birinde üç, diğerinde hiç, ya da her ikisinde de üç ve sonra siyahlık.

"Hayır," diye fısıldadı Adam. Sesi kendisininkine hiç benzemiyordu. Mavi, Neeve'i kayın ağacının köklerinde kehanette bulunurken bulduğu geceyi korkunç bir şekilde hatırladı.

Mavi tekrar Calla'ya baktı.

Calla yine hareketsiz ve tetikte kaldı.

"Maura?" Adam seslendi. "Maura mı?"

Adam'ın ağzından çıkan Persephone'nin sesiydi.

Bunu yapamam, diye düşündü Mavi aniden. Kalbi korkuyla başa çıkamıyordu.

Calla'nın diğer eli masanın diğer tarafına uzanıp Mavi'ninkini aldı. Kehanet kâsesinin etrafında bir çember oluşturdular.

Adam'ın nefes alış verişi kesildi ve yavaşladı.

Yine mi?

Mavi, Adam'ın elini daha sıkı kavrayan Calla'nın bedeninin kıpırdadığını hissetti. "Hayır," dedi tekrar ve bu kendi sesiydi.

Gözlerinde kocaman alevler vardı.

Sonra tekrar siyaha döndüler.

Nefes almadı.

Oda bir süre sessiz kaldı. İki vuruş. Üç vuruş. Kehanet kâsesindeki mumlar söndü. *"PERSEPHONE!"* diye bağırdı.

"Şimdi," dedi Calla, Blue'nun elini bırakarak. "Bırak onu!"

Blue elini bıraktı ama hiçbir şey olmadı.

"Önünü kes," diye hırladı Calla. "Yapabileceğini biliyorum. Onu geri çekeceğim!"

Calla boştaki eliyle başparmağını Adam'ın alnının ortasına bastırırken, Blue çılgınca Monmouth'ta Noah'nın fişini çekmek için ne yaptığını hayal etti. Ama bunu Noah'nın yanında yapmak başka bir şeydi.
bir şeyler fırlattı. Adam'ın hareketsiz göğsünü ve boş gözlerini izlerken bunu yapmak başka bir şeydi. Omuzları sarkarken ve
yüzünü Calla'nın bekleyen ellerine bıraktı.

Bize güveniyor. Kimseye güvenmez ama bize güveniyor. Sana *güveniyor, Blue.*

Sandalyesinden fırladı ve duvarlarını yükseltti. Onları güçlendirmek için aşağı akan beyaz ışığı gözünde canlandırmaya çalıştı ama Adam'ın okuma masasının ucuna yayılmış bedenini gördüğünde bu çok zordu. Calla onun yüzünü tokatladı.

"Haydi, seni piç! Vücudunu unutma!" Mavi olay
yerine sırtını döndü.

Gözlerini kapattı.

Ve başardı.

Bir sessizlik oldu.

Sonra tepedeki ışıklar yandı ve Adam'ın sesi "O burada" dedi. Mavi döndü.

"*Burada* ne demek istiyorsun?" Calla talep etti.

"İşte," dedi Adam. Sandalyesinden iterek kalktı. "Üst katta."

"Ama odasını kontrol ettik," dedi Calla.

"Onun odasında değil." Adam sabırsızca elini salladı. "En yüksek - en yüksek yer neresi?"

"Tavan arası," dedi Blue. "Neden orada olsun ki? Gwenllian -?"

"Gwenllian arka bahçedeki ağaçta," dedi Calla. "Şarkı söylüyor.
bazı kuşlar ondan nefret ediyor."

"Aynalar var mı?" Adam sordu. "Maura'yı aramak için gidebileceği bir yer?"

Calla yemin etti.

Tavan arasının kapısını yırtarak açtı ve ilk o çıktı, Blue ve Adam da peşinden. Merdivenlerin tepesinde, "Hayır" dedi.

Mavi onun yanından atladı.

Neeve'in iki aynasının arasında bir yığın dantel, kanvas ve - Persephone vardı.

Adam aceleyle ileri atıldı ama Calla onun kolunu yakaladı. "Hayır, seni aptal. Onların arasına uzanamazsın! Mavi, dur!"

"Yapabilirim," diye yanıtladı Mavi. Persephone'nin yanına diz çökmek için kaydı. Persephone istemeden olduğu belli olan bir şekilde çökmüştü. Dizlerinin üzerine çökmüş, kolları arkasında bükülmüş ve çenesi yukarı kalkmış, aynalardan birinin ayaklarına takılmıştı. Siyah gözleri hiçbir şeye bakmıyordu.

"Onu geri getireceğiz," dedi Adam.

Ama Calla çoktan ağlamaya
başlamıştı.

Mavi, saygınlığı umursamadan Persephone'yi koltuk altlarından sürükleyerek dışarı çıkardı.
Hafif ve dirençsizdi.

Adam'ın dediği gibi onu geri çekeceklerdi.

Calla dizlerinin üzerine çöktü ve yüzünü
kapattı.

"Kes şunu," diye tersledi Mavi, sesi çatlayarak. "Buraya gel ve yardım et." Persephone'nin elini tuttu. Mağara duvarları kadar soğuktu.

Adam kollarını kendine sarmış, gözlerinde bir soruyla ayakta duruyordu.

Mavi cevabı zaten biliyordu ama söyleyemiyordu. Calla
söyledi: "O öldü."



Mavi o zamana kadar ölüme hiç inanmamıştı.

Gerçek anlamda değil.

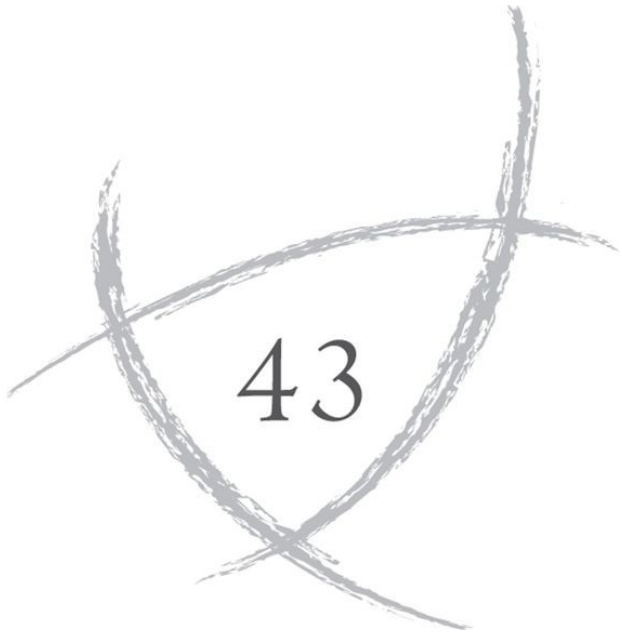
Başka insanların, başka ailelerin başına başka yerlerde geldi. Hastanelerde, otomobil kazalarında ya da savaş alanlarında. Gwenllian'ın mezarının önünde Gansey'in sözlerini hatırladı şimdi - törenle. Kendini ilan ederek.

Güneşli bir günde tavan arasında, okuma odasında otururken gerçekleşmedi. Sadece bir anda, geri dönüşü olmayan bir anda *gerçekleşmedi*.

Her zaman tanıdığı insanların başına gelmezdi.

Ama oldu.

Ve artık sonsuza dek iki Mavi olacaktı: önceki Mavi ve sonraki Mavi. İnanmayan ve inanan.



Gansey 300 Fox Way'e ambulans gittikten sonra varmıştı, acele etmediği için değil, iletişim eksikliği yüzünden. Ronan'ın telefonu açmaya ikna edilebilmesi için Adam'ın Ronan'ın cep telefonunu yirmi dört kez araması gerekti ve Ronan'ın Gansey'i kampüste bulması biraz zaman aldı. Malory hâlâ Köpek'le dışarıda bir yerlerdeydi, Virginia'da Suburban'la dolaşıyordu ama bir süre bilmese de olurdu.

Persephone ölmüştü.

Gansey buna inanamıyordu, inanamadığı için değil. Ölümün yakınlığına - ölümün yakınlığına inanmaktan *vazgeçemiyordu* - ama *Persephone*'nin ölmek gibi ölümcül bir şey yapmasını beklemediği için. Tilki Yolu 300'deki üç kadın hakkında değişmez bir şey vardı - Maura, Persephone ve Calla tüm dalların çıktığı gövdeydi.

*Maura'*yı *bulmalıyız*, diye düşündü Camaro'dan inip yürümeye başlarken, Ronan elleri ceplerinde adımlarını hızlandırıyor, Testere de onu takip etmek için bir daldan diğerine acımasızca çırpınıyordu.

Çünkü Persephone ölebiliyorsa, Maura'nın da ölmesini engelleyecek hiçbir şey yoktur.

Adam ön basamağın gölgesinde oturuyordu, gözleri boş bakıyordu, kaşlarının arasında bir kırışıklık vardı. Gansey'in annesi başparmağını kaşlarının arasına bastırırdı.

Richard Gansey III'ün kaşlarının arasına yerleştirip kaşlarının çatıklığını giderdi; bunu Gansey II'ye hâlâ yapıyordu. Adam yüzünü yukarı kaldırırken şimdi de bunu yapma dürtüsü hissetti.

"Onu buldum," dedi Adam, "ve bu hiç de iyi olmadı."

Gansey'in her şeyin yolunda olduğunu söylemesine ihtiyacı vardı ve her şey yolunda olmasa da Gansey sesini buldu ve "Elinden geleni yaptın. Calla bana telefonda söyledi. Seninle gurur duyuyor. Şimdi daha iyi hissetmeyeceksin, Parrish. Öyle olmasını bekleme."

Serbest kalan Adam sefilce başını salladı ve ayaklarına

baktı. "Mavi nerede?"

Adam gözlerini kırpıştırdı. Belli ki bilmiyordu.

Ronan, Adam'ın yanındaki basamağa otururken Gansey, "Ben içeri giriyorum," dedi. Gansey kapıyı arkasından kapatırken Adam'ın, "Konuşmak istemiyorum," dediğini ve Ronan'ın, "Ne hakkında konuşacakmışım?" diye cevap verdiğini duydu.

Calla, Jimi, Orla ve tanımadığı diğer iki genç kadını mutfakta buldu. Gansey söze *başınız* sağ olsun ya da kibarca, bu mutfağın dışında bir anlam ifade edecek bir şeyle başlamak *istemişti* ama bu bağlamda her şey her zamankinden daha sahte geliyordu.

Onun yerine, "Ben mağaraya gidiyorum. Giriyoruz."

İmkânsızdı ama çok da önemli değildi. Her şey imkânsızdı.

Calla'nın bunun kötü bir fikir olduğunu söylemesini bekledi ama söylemedi.

Küçük bir parçası hâlâ onun bunu yapmasını diliyordu: ensesinde gezinen küçük bacakları hissedebilen parçası.

Korkak.

Bunu aklının bir köşesine koymayı öğrenmek için uzun zaman harcamıştı ve şimdi de bunu yapıyordu.

"Ben de seninle geliyorum," dedi Calla, parmak eklemleri bardağın etrafında sıkıca kenetlenmişti. "Bu kadar yalnız uçma saçmalığı yeter. O kadar kızgınım ki..."

Bardağı mutfağın zeminine fırlattı; Orla'nın ayaklarının dibinde parçalandı. Orla önce bardağa, sonra da Gansey'e baktı, yüz ifadesi özür diler gibiydi ama Gansey Ronan'ın acısını anlayacak kadar uzun süre yaşamıştı.

"İşte!" Calla bağırdı. "İşte böyle bir şey. Amaçsızca yok edildiler!"

"Elektrik süpürgesi alacağım,"

dedi Jimi. "Ben bir Valium

alacağım," dedi Orla.

Calla hışımla arka bahçeye girdi.

Gansey geri çekildi ve merdivenlerden yukarı, Telefon/Dikiş/Kedi Odası'na çıktı. Burası ikinci katta bulunduğu tek yerdi ve Blue'yu arayabileceğini bildiği diğer tek yerdi. Ama Mavi ne oradaydı ne de yatak odası olduğu belli olan bitişik odada. Onun yerine koridorun sonunda Persephone'ye ait olduğu anlaşılan bir odada buldu; oda onun gibi kokuyordu ve içindeki her şey tuhaf ve zekiceydi.

Mavi yatağın yanında oturmuş, tırnaklarındaki cilayı agresif bir şekilde yontuyordu.

Başını kaldırıp ona baktı; öğleden sonra güneşi keskin ve güçlü bir şekilde arkasındaki yatağın kenarına vurarak gözlerini kısmasına neden oldu.

"Bu çok uzun sürdü," dedi.

"Telefonum kapalıydı. Özür

dilerim."

Tüylü halının üzerine bir parça daha cila döktü. "Sanırım acele etmenin bir anlamı yoktu."

Ah, Mavi.

"Bay Gray burada mı?" diye sordu.

"Onu görmedim. Bak, Calla'ya mağaraya gideceğimizi söyledim. Maura'yı bulmak için." Daha resmi bir şekilde, "Anneni." diye düzeltti.

"Oh, cidden! Richard Gansey'i üzerime salma!" Mavi tersledi ve hemen ardından ağlamaya başladı.

Kurallara aykırıydı ama Gansey onun yanına çömeldi, bir dizini sırtına, diğerini dizlerine dayadı ve ona sarıldı. Ona doğru kıvrıldı, ellerini göğsünde birleştirdi. Sıcak bir gözyaşının süzüldüğünü hissetti.

Köprücük kemiğinin dibine. Pencereden giren güneşe karşı gözlerini kapattı, kazağının içinde yanıyordu, ayağı uykuya daldı, dirseği

Mavi Çavuş metal karyola iskeletini ona doğru bastırdı ama o kıpırdamadı.

İmdat, diye düşündü. Gwenllian'ın başladığını söylediğini hatırlıyordu ve rüzgâra kapılmış bir iplik yumağı gibi gittikçe daha hızlı sarıldığını hissedebiliyordu.

Başlıyor, başlıyor -

Kimin kimi teselli ettiğini anlayamadı.

"Ben işe yaramaz yeni neslin bir parçasıyım," dedi Mavi sonunda, kelimeler tam da tenindeydi. Arzu ve korku kalbinde yan yana duruyor, her biri diğerini keskinleştiriyordu. "Bilgisayar nesli. Sıfırlama düğmesine basabileceğimi, her şeyi yeniden başlatabileceğimi düşünüp duruyorum."

Karıncalanmalar ve iğnelenmelerle yüzünü buruşturarak geri çekildi ve yanındaki karyolaya yaslanmadan önce ona bir nane yaprağı verdi. Kafasını kaldırdığında Gwenllian'ın kapı aralığında durduğunu fark etti. Ne kadar zamandır orada durduğunu söylemek imkânsızdı, kollarını sanki odaya itilmemek için kapı çerçevesine doğru uzatmıştı.

Gansey'nin baktığından emin olana kadar bekledi ve sonra şarkı söyledi,

"Kraliçeler ve krallar
Krallar ve kraliçeler
Mavi zambak, mavi
zambak Taçlar ve
kuşlar
Kılıçlar ve eşyalar
Mavi zambak,
zambak mavisi"

"Beni kızdırmaya mı çalışıyorsun?" diye sordu.

"Kızgın mısın şövalye?" Gwenllian tatlı tatlı cevap verdi. Yanağını koluna yaslamış, ileri geri sallanıyordu. "Eskiden ölümü hayal ederdim. O kutunun içinde yüzüstü yatarken bildiğim her şarkıyı defalarca söyledim. Her gözüme! Ulaşabildiğim her gözden beni aramasını istedim. Ve aptallık ve körlükten başka ne elde ettim!"

"Benim gibiysen başkalarının gözlerini nasıl kullandın?" Mavi sordu. "Eğer kendi psişik güçlerin yoksa."

Gwenllian'ın ağzı olabilecek en küçümseyici şekilde asılı kaldı. "Bu soru! Çekiç değilseniz bir çiviyi nasıl kırabileceğinizi sormak gibi bir şey."

"Her neyse," dedi Mavi. "Fark etmez. Gerçekten umurumda değil."

"Bana Artemus öğretti," dedi Gwenllian. "Babam bir-iki-üç-dört çalışmadığı zamanlarda. İşte bir bilmece, aşkım, aşkım, aşkım, ne büyür, aşkım, aşkım, aşkım, karanlıktan, aşkım, aşkım, aşkım, karanlıktan, aşkım, aşkım, aşkım."

Mavi öfkeyle ayağa kalktı. "Artık oyun yok."

"Geceleyin bir ağaç," dedi Gansey.

Gwenllian kollarının üzerinde sallanmayı bıraktı ve hâlâ yerde oturduğu yerden onu inceledi.

"Babamdan çok şey var," diye cevap verdi. "Senin içinde babamdan çok şey var. Bu Artemus, geceleri ağaç. Annen onu mu arıyor, mavi zambak? O zaman babamı aramalısın. Artemus ona olabildiğince yakın olacak Tabii onu engelleyen bir şey yoksa. Fısıldamak daha

iyi." Gansey'nin yanındaki döşeme tahtalarına

tükürdü.

"Onu arıyorum," dedi Gansey. "Yeraltına iniyoruz."

"Senin için bir şey yapmamı emret, küçük prens çocuk," dedi Gansey'e. "Kral kapını görelim."

"Baban insanları kendisi için bir şeyler yapmaya böyle mi ikna ediyordu?" diye sordu.

"Hayır," dedi Gwenllian ve bu konuda sinirlenmiş görünüyordu. "Onlara

sordu." Tüm bu yanlışlığa, bu imkânsızlığa rağmen, bu sıcak Gansey. Bu doğruydu: Glendower emirle değil, istekle hükmetmeliydi. Aradığı kral buydu.

"Bizimle gelecek misin?" diye sordu.



Colin Greenmantle tarihi binanın verandasına çıktığında
Çiftlik evinden aşağıya, aşağıdaki tarlaya baktığında, uzakta duran bir inek sürüsü ve çok yakınında duran iki genç adam gördü.

Aslında Adam Parrish ve Ronan Lynch'ti.

Onlara baktı.

Yukarı baktılar.

İki taraf da bir şey söylemedi. Çocukların ikisi de tedirgin ediciydi - özellikle Adam Parrish'in meraklı bir yüzü vardı. Meraklı bir insan olduğu için değil.
Ama daha ziyade yüz hatlarında tuhaf bir şeyler vardı. Bu batı Virginia türünün yabancı, yakışıklı bir örneğiydi; tüy kemikli, çukur yanaklı, kaşları açık ve zar zor görünüyordu. İç Savaş portrelerine göre vahşi ve çiğ kemikli biriydi. *Kardeş kardeşle savaştı*
çiftlikleri harabeye dönerken -

Ronan Lynch de Niall Lynch'e benziyordu, yani bir pislik gibi görünüyordu.

Oh, gençlik.

Böylece Greenmantle buzları kırdı. Aşağıya seslendi, "Egzersizlerinizi teslim ediyor musunuz?"

Biri karanlık, diğeri aydınlık iki korku filmi ikizine benzeyerek orada durmaya devam ettiler.

Adam Parrish hafifçe gülümsedi; bu, yaşından iki yılı bir saniyede sildi. Hem üst hem de alt çenesinde dişleri vardı. "Senin ne olduğunu biliyorum." Bu ilginçti. "Peki ben neyim?"

"Bilmiyor musun?" Adam Parrish yumuşak bir kayıtsızlıkla sordu.

Greenmantle gözlerini kıstı. "Bir oyun mu oynuyoruz, Bay Parrish?"

"Muhtemelen."

En azından oyunlar Greenmantle'ın uzmanlık alanlarından biriydi. Korkuluklara yaslandı. "O halde ben de senin ne olduğunu biliyorum."

Ronan Lynch, Adam Parrish'e büyük boy, şişkin bir zarf uzattı.

"Öyle olduğunu sanmıyorum," diye cevap verdi Adam.

Greenmantle onun yüzündeki korkusuzluktan hoşlanmamıştı. Bu korkusuzluk bile değildi: Tamamen bir ifade eksikliğiydi. Zarfın içinde ne olduğunu merak etti. *Bir Genç Sosyopatın İtirafları.*

Dedi ki, "Yoksul insanları aşağı çeken nedir biliyor musunuz, Bay Parrish? Gelir eksikliği değil. Hayal gücü yoksulluğudur. Karavan parkı banliyöleri hayal eder, banliyöler şehri hayal eder, şehir yıldızları hayal eder, vesaire vesaire. Yoksullar tahtı hayal edebilirler ama kral olmayı değil. Hayal gücü yoksulluğu. Ama siz, siz bu yuvaya gizlice giren bir guguk kuşusunuz. Sen yirmi bir Antietam Lane, Henrietta, Virginia'dan Bay Adam Parrish'sin ve iyi bir hayal gücün var, ama yine de bir taklitçisin."

Çocuk iyiydi. Greenmantle karavan parkının adresini okuduğunda gözlerinin etrafındaki deri sadece biraz gerginleşti.

"Ve seni bu ağaçtan yere fırlatmak çok kolay olurdu." Greenmantle dedi ki, eğer henüz gergin değilse. "Karavan parkınızdaki o günleri özlersiniz."

Adam Parrish ona baktı. Greenmantle onun, Piper'ı aynaya bakarken yakaladığında olduğu gibi tedirgin edici olduğunu bir anda fark etti.

Adam şişkin zarfı Greenmantle'ın görebileceği şekilde çevirdi. kırmızı-kahverengi bir şey sızdığını gördü ki bu asla iyiye işaret değildi. "Cuma *gününe* kadar Henrietta'dan çıkmazsan, o zarfın içindeki her şey gerçekleşir" dedi.

Ronan Lynch o zaman da gülümsedi ve bu bir silahtı.

Zarfı orada bırakmışlar.

"Piper!" Greenmantle onlar gittikten sonra seslendi. Ama o cevap vermedi.

Orada ama trans halinde miydi, yoksa aynalarda mırıldandığını duyduğu şeyi aramaya mı gitmişti, bilmek imkânsızdı.

Burası. Bu lanet yer. Alabilirlerdi.

Sonunda merdivenlerden indi ve dışarı açılan bir kapı bulmayı başardı. Zarfı açtı. Sızıntı çürüyen, kopmuş bir elden geliyordu. Küçük bir eldi. Bir çocuk eli. Altında, içinde evrak ve fotoğrafların bulunduğu, kan bulaşmış, ağzı kapalı plastik bir torba vardı.

Bireysel olarak, tatsızdılar. Toplu

olarak ise lanetleyiciydi.

Zarfın içindekiler, entelektüel seri katil ve sapık Colin Greenmantle'ın hikâyesini anlatıyordu. Cesetlerin ve ceset parçalarının nerede bulunabileceğine dair kanıtlar sunuyordu. Kınama mesajlarının ve cep telefonu fotoğraflarının ekran görüntüleri vardı - ve Greenmantle gerçek telefonunu karıştırdığında, bir şekilde bunların tüm korkunç ihtişamıyla telefonunda olduğunu keşfetti. Mektuplar, ev yapımı DVD'ler, fotoğraflar, bir yığın kanıt vardı.

Hiçbiri doğru değildi.

Hepsi hayal ürünü.

Ama önemli değildi. Doğru *görünüyordu*. Gerçeklerden daha gerçek.

Greywaren gerçekti ve o iki çocukta da vardı ama bunun bir önemi yoktu çünkü onlar dokunulmazdı ve bunu biliyorlardı.

Lanet gençlik.

Pislik yığınının en dibinde, el yazısı Niall Lynch'inkine o kadar benzeyen tek bir kâğıt parçası vardı ki, ancak oğluna ait olabilirdi.

"*Qui facit per alium facit per se*" der.

Greenmantle bu atasözünü biliyordu.
Bir şeyi başkasının aracılığı ile yapan kişi, o şeyi kendisi yapmış olur.



Tamam, gidiyoruz," dedi Greenmantle. "Ailevi acil durum. Boston'a dönüyoruz. Eşyalarını topla. Arkadaşlarını ara. O kitap kulübü kitabı için kancadan kurtuldun."

Piper çantasını alıyordu. "Hayır, ben erkeklerle çıkıyorum."

"Adamlar!"

"Evet," dedi Piper. "O korkunç Gri Adam beyaz bir araba mı kullanıyor? Şu yarışçı çocuk arabalarından biri. Bilirsiniz, arkasında büyük kanadı olan. Sürücünün ne kadar büyük bir üyesi olduğunu göstermesi mi gerekiyor? Çünkü onlardan biri beni takip ediyormuş gibi hissediyorum. Yani, ha, normalden daha fazla,
çünkü lütfen." Saçlarını savurdu.

"Gri Adam hakkında konuşmak istemiyorum," dedi Greenmantle. "Bagajınız hakkında konuşmak istiyorum."

"Eşyalarımı toplamıyorum. Sanırım bir şey buldum," dedi Piper.

Greenmantle ona zarfı gösterdi.

Kadın onun kadar etkilenmemişti. Dedi ki, "Oh, lütfen. Eğer bulduğumu düşündüğüm şeyi bulursam, bunu ortadan kaldırmak çocuk oyuncağı olacak. Kelime oyunu yapmak istemedim. Oh, bu çok tatsızdı." Güldü. "Tamam, ben yokum."

Adamlarla birlikte. Greenmantle ayağa kalktı. "Ben de seninle geleceğim. Yol boyunca benimle gelmen için seni ikna edeceğim."

Piper'ın bu zarfa karşı koyacak bir şey bulma şansı yoktu. Piper'ın bulabildiği tek şey moda egzersiz dersleri ve tüysüz köpeklerdi.

"Her neyse. Botlarını giy."

Piper'ın o geceki hedefi iki haydutla buluşmaktı.
Greenmantle işe almıştı. Aslında Greenmantle'ın beklediği kadar haydut değillerdi. Adamlardan birinin adı Morris'ti ve nafaka ile ilgili bir sorun onu suç dolu bir hayata sürüklemişti. Diğerinin adı Beast gibi görünüyordu ve - aslında o da tam olarak
Greenmantle bekliyordu.

İkisi de Piper'a sanki ne hakkında konuştuğunu biliyormuş gibi davrandılar. Piper onlara, "Elinizde ne olduğunu gösterin," dedi.

Morris ve Beast onları tam güneş batarken harap bir çiftliğe götürdü. Arabanın ışığında bile çiftlik evinin daha iyi günler gördüğü kolayca anlaşılıyordu.
Sundurma sarkmıştı. Birisi önüne neşeli bir sıra çiçek ekerek onu iyileştirmeye çalışmıştı.

Beast ve Morris onları çiftlik evinin önünden geçirip bir tarlaya götürdüler. Her türlü ekipmanları vardı. Piper'ın her türlü ekipmanı vardı. Greenmantle'ın botları vardı. Aslında dört tekerleği olmaması gereken bir aracın dördüncü tekerleği gibi hissediyordu.

Her zaman omzunun üzerinde duran Gri Adam'ın aslında omzunun hemen üzerinde durmadığından emin olmak için omzunun üzerinden baktı.

Greenmantle tarlada yürürken, "Pratik suçlar konusunda deneyimli değilim," dedi, "ama arabaları daha gizli bir yere park etmemiz gerekmez miydi?" Beast için "Daha sinsi mi?" diye ekledi.

"Orada kimse yaşamıyor," diye homurdandı Beast. Greenmantle hem dehşete kapılmış hem de ses tonunun düşüklüğünden etkilenmişti.

Morris, oldukça kültürlü bir ses tonuyla, "Daha önce buradaydık, kontrol ediyorduk," diye ekledi.

İki adam - haydutlar - haydut ve Morris - onları bir
taş bina. Greenmantle bunun bir çatısı olmadığını düşündü ama bir saniye sonra gözleri alıştı ve bunun gecenin içine doğru uzanan taş bir kule olduğunu gördü. İlk başta neden bir harabe olduğunu düşündüğünden emin değildi. Cahil Virginia'nın ortasında böyle bir kulenin neden var olduğundan da emin değildi ama en azından ilginçti ve ilginçliği severdi.

"Mağara burada," dedi Morris. Kapıda bir asma kilit vardı ama muhtemelen Beast'in azı dişleri tarafından kırılarak açılmıştı.

"Peki bu mağara size verdiğim tarife uyuyor mu?" Piper sordu.

"Neden bir mağaranın tarifini yaptınız?" diye sordu Greenmantle.

"Kendine zarar vermeden önce kapa çeneni," dedi ona nazikçe.

"Evet," dedi Morris. "Tarif ettiğin gibi bir kapı görmedim ama çok da uzağa gitmedik." Beast kapıyı açarken o da kapıyı itti.
büyük spot ışığı.

Mağaranın girişinde oturan devasa bir adamı aydınlattı. Dizlerinin üzerinde bir av tüfeği vardı.

"ŞİMDİ SİZE BU MAĞARANIN LANETLİ OLDUĞUNU SÖYLÜYORUM," dedi adam onlara. "VE BENCE ŞIMDI GITSENIZ IYI OLUR. KISA YOL TARLANIN KARŞISINDA."

Piper, Morris ve Beast'e baktı. "En son geldiğinizde bu adam burada mıydı?"

"Hayır, hanımefendi," diye yanıtladı Morris. "Efendim, kolay ya da zor yoldan o mağaraya gidiyoruz. Değil mi?"

Bunu Piper'a bir bakış atarak söyledi.

"Doğru," diye cevap verdi. "Yine de uyarı için teşekkürler."

Adamın kocaman kaşları çatıldı. "ORADA RAHATSIZ ETMEMENIZ GEREKEN ŞEYLER VAR."

Greenmantle, bu adamın daha sonra kendisini teşhis etmesinden çekindiği için, yüzünü gizlemek amacıyla gölgelerin içine doğru bir adım attı.

Doğrudan birinin göğsüne çarptı.

"Colin," dedi Gri Adam. "Hayal kırıklığına uğradım. Zarfı okumadın mı?"

"Ah, azizler aşkına," diye feryat etti Greenmantle. "Bu benim fikrim değildi."

"Sen," dedi Piper.

"Evet," diye onayladı Gri Adam. Garip bir şekilde o da Piper kadar donanımlıydı, sanki o da bir mağaraya girmek üzereydi. "Bay Dittley, nasılsınız?"

"İYİ YETER."

Gri Adam, "Geri kalanınızın gitme vakti geldi," dedi.

"Hayır, ne var biliyor musun?" Piper talep etti. "Ortaya çıkmandan ve ağırlığını etrafa atmandan bıktım usandım. Buraya ilk ben geldim ve planlarım vardı. Erkekler, erkekçe şeyler yapar."

Greenmantle bunun ne anlama geldiği hakkında en ufak bir fikre sahip değildi ama Dittley ayağa kalkarken Morris ve Beast hemen Gri Adam'a doğru yöneldi.

Gri Adam hayal kırıklığı yaratan iki saniye içinde Canavar'ı ya mezara ya da revire gönderdi. Morris'in daha iyi bir eşleşme olduğu ortaya çıktı. Jesse Dittley silahını indirip huysuz bir çocuk gibi Greenmantle'ın bileklerini tutarken, nefesleri kesilmiş ve yumrukları iç çekmiş bir halde sessizce dövüştüler.

"Herkes her şeyi bıraksın," dedi Piper.

Gri Adam'ın kafasına bir silah doğrultuyordu. Gümüşi bir silah. Greenmantle hâlâ siyah olanlar kadar tehlikeli görünmediğini düşünüyordu ama diğerleri açıkça öyle düşünüyordu. Gri Adam gözlerini kıstı ama Morris'i serbest bıraktı.

Bu konuda oldukça kendini beğenmiş görünüyordu. Gri Adam'a şöyle dedi: "Evet, nasıl bir his? Harika mı? Bunlardan birini kafama taktığın zamanı hatırlıyor musun?
Evet. Yapılacak en aşağılık şey."

Gri Adam'ın yüz ifadesi değişmedi. Yüzünde korku ifadesi olmaması mümkündü.

"Bunu nereden buldun?" Greenmantle karısına sordu. "Bana da aldın mı?"

Piper ona sertçe baktı ve çenesini salladı. "Bunu sen al." Jesse Dittley'nin tüfeğini kastediyordu, tüfeği tutmak için yere bırakmıştı. Greenmantle koyda. Greenmantle'ın aklına merhametin ne kadar anlamsız bir erdem olduğu geldi. Jesse Dittley Greenmantle'ı daha önce vurmuş olsaydı, Greenmantle şu anda tüfeğini tutuyor olmazdı.

Greenmantle tüfeği Jesse Dittley'nin göğsüne doğrulttu. Bütün bunlardan hiç hoşlanmamıştı. İşleri kendi başına yapmaktan hoşlanmazdı. Kiralamayı severdi.
insanlar onun için bir şeyler yapardı. Parmak izlerini kendine saklamayı severdi. Hapishaneyi sevmezdi.

Her şey için Piper'ı suçladı.

"Yoldan çekil," dedi ve sonra daha akılda kalıcı bir şey düşünmüş olmayı diledi.

"BUNU YAPMANA IZIN VEREMEM."

Greenmantle Jesse Dittley'e baktı. İnsanların bu kadar uzamasına izin verdiklerine inanamıyordu. "Bunu gerçekten olduğundan daha büyük bir mesele haline getiriyorsun.
olması gerekiyor."

Jesse Dittley yavaşça başını salladı.

"Geri çekilin!" Greenmantle denedi. Filmlerde bu anında işe yarardı. Birine silah doğrulttuğunuzda koşarak yolunuzdan çekilirlerdi. Orada öylece durup bakmazlardı.

Jesse Dittley, "Burası senin mağaran değil." dedi.

Piper onu vurdu.

Üç kez, hızlıca, gömleğinde ve kafasında siyah lekeler belirdi.

Ona dönüp baktıklarında, silahını Gri Adam'a doğrultmuştu bile.

Greenmantle dev adamın ne kadar inanılmaz derecede ölü olduğuna inanamıyordu. Çok ama çok ölüydü ve delik deşikti. Üzerinde delikler vardı. Greenmantle deliklere bakmaktan kendini alamıyordu. Muhtemelen onu boydan boya delmişlerdi.

"Piper," dedi. "Az önce o adamı vurdun."

"Başka kimse bir şey yapmıyordu, cidden. Tüm bu sik savurmalar!" Piper dedi ki. Gri Adam'a, "Onu mağaraya sürükleyin." dedi.

"Hayır," dedi Gri Adam.

"Hayır mı?" Vurulan insanlar yüzünü takınmıştı - yani her zaman takındığı yüzünü.

Greenmantle, "Onu vurmayın," dedi. Nabzı oldukça gergin hissediyordu. Tek düşünebildiği, bu olayın ne kadar akla yatkın olduğuydu.
zarfın içindeki belgeler bu akşamki olaylarla eşleştirildiğinde nasıl görünecekti? Piper suçun özenli bir planlama ve temizlik gerektirdiğini bilmiyor muydu? Zor olan vurmak değil, paçayı kurtarmaktı.

Gri Adam soğuk bir sesle, "Eldivensiz hiçbir cesedi taşımayacağım," dedi ve bu işte neden iyi olduğunu açıkça gösterdi. "Ben de eldiven olmadan onu vurmazdım. Parmak izleri ve barut
Kalıntılar hapse girmenin aptalca yollarıdır."

"Tavsiye için teşekkürler," dedi Piper. "Morris? Eldiven giymişsin. Şu herifi sürükleyin de gidelim."

"Peki ya *o*?" Morris Gri Adam'a bakarak sordu.

"Bağlayın onu. Onu da getireceğiz. Colin, neden orada dikiliyorsun?"

"Aslında," dedi Greenmantle, "sanırım bu sefer oturacağım." "Şaka yapıyor olmalısın."

Sadece şaka yapmıyordu, kusmayı da düşünüyordu. Bekar kalmalıydı. Boston'da kalmalıydı. Boston'da bekâr kalmalıydı. Kapıya doğru ilerliyordu; kızın sinirlenip onu da vurmaya karar vermesi ihtimaline karşı biraz korunaklı olduğundan emin olmak istiyordu. "Ben sadece ... geri döneceğim. Beni yanlış anlama, bence silahla harika görünüyorsun ama..."

"Bu sadece. Yani. Tipik. Her zaman 'Bunu birlikte yapacağız, sen ve ben' diyorsun ve sonra bunu her zaman kim yapıyor? Sen gidip yeni bir projeye başlarken ben. Tamam. Geri dön. Ama peşinden koşmamı bekleme."

Gri Adam'ın gözleriyle karşılaştı. Gri Adam, Morris tarafından elleri arkadan bağlanmak üzereydi. Etkili bir şekilde, fermuarlı kravatla.

Gri Adam Jesse Dittley'nin bedenine baktı ve bir an için gözlerini kapattı. İnanılmaz bir şekilde kızgın görünüyordu, yani sonuçta duygulara sahip olmalıydı.

Greenmantle tereddüt etti.

Piper, "Ya çişini yap ya da çömlekten çık," diye tersledi.

"Git artık Colin," dedi Gri Adam. "Hiç gelmeseydin ikimizi de bir sürü dertten kurtarmış olurdun."

Greenmantle gitme fırsatını yakaladı. Geri dönerken kayboldu. Tarlayı boydan boya geçti - yön duygusu çok kötüydü - ama arabaya bindiğinde yolu biliyordu. Uzaklara. Bütün yönler uzaktaydı.



Blue Sargent korkuyordu.

Korkunun zıttı için pek çok güzel kelime vardır. *Korkusuz, korkusuz, korkusuz.*

Bazıları *cesur* ve *yürekli* kelimelerinin birbirinin zıttı olduğunu düşünebilir. Ama Blue Sargent *cesurdu* çünkü korkuyordu.

Persephone ölebiliyorsa, herkes ölebilir. Maura ölebilir. Gansey ölebilirdi. Törene ya da alamete gerek yoktu.

Bir anda olabilir.

Tekrar Cabeswater'a gittiler. Calla da gelmişti ama hâlâ ulaşılamayan Malory, hiçbir açıklama yapmadan ortadan kaybolan Bay Gray ve o sabah Blue'nun kulağına sadece kısa bir fısıltı olarak gelen Noah yanlarındaydı.

Yine güvenlik ekipmanları ve kasklarıyla hazırlanmışlardı, ancak bu sefer çukura giden yolu Adam ve Ronan açacaktı. Bu Adam'ın fikriydi ve Ronan tarafından hemen desteklenmişti. Cabeswater pazarlık yüzünden Adam'ın ölmesine izin vermeyecek ve bilinmeyen nedenlerden ötürü Ronan'ı koruyacaktı.

Karanlıktı. Ronan'ın BMW'sinin ve Gansey'in Camaro'sunun farları, Ronan'ın evinin dışındaki nemli tarladan yükselen sisin içinde sadece birkaç metre ilerleyebilmişti.

Cabeswater. Persephone'nin öldüğü günle aynı gün olması imkânsız görünüyordu. Bazı günlerin içinde nasıl bu kadar çok saat olabiliyordu?

Arabaların dışında, Blue Calla'ya yalvardı, "Lütfen burada kal ve Matthew'a ayak uydur."

"Hayatta olmaz, tavuk. Ben de seninle geliyorum," dedi Calla. "Bunu tek başına yapmana izin vermeyeceğim."

"Lütfen," dedi Mavi tekrar. "Tek başıma değilim. Ve eğer -" Bitirmedi.

Senin de ölüp ölmediğini söyleyemedi.

Calla ellerini Blue'nun başının iki yanına koyarak düz olmayan saçlarını düzeltti. Blue, Calla'nın Blue'nun söyleyemediği her şeyi hissettiğini biliyordu ama bunu sorun etmiyordu. Kelimeler imkansızdı.

Calla, Blue'nun gözlerini inceledi. Parmakları Blue'nun ruhunu inceledi.

Lütfen bana güven, lütfen burada kal, lütfen bana güven, lütfen burada kal, lütfen ölme.

Sonunda Calla dedi ki, "Topraklama. Topraklama konusunda iyiyimdir. Burada kalıp seni topraklayacağım."

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı Mavi.

Cabeswater'ın içinde sis ve daha fazla sis vardı. Ronan, Ahır'dan getirdiği rüya ışığının yaydığı bulanık ışık havuzunda ilerlerken ağaçları selamladı. Adam ona hayalet ışık adını vermişti ve bu uygun görünüyordu.

Ronan saygılı bir şekilde güvenli geçiş

istedi. Blue'ya bir duayı hatırlattı.

Ağaçlar hışırdayarak cevap verdi, görünmeyen yapraklar gecenin

içinde hareket ediyordu. "Ne dediler?" Gansey aniden sordu. "Az

önce demediler mi

dikkatli ol?"

Ronan, "Üçüncü uyuyan. Onu uyandırmamamız için bizi uyardılar."

Mağaraya girdiler.

Tünelden çukura doğru inerken, Gwenllian bir krala layık olduğunu kanıtlamakla ilgili bir şarkı söyledi.

Daha derine indiler.

Gwenllian hâlâ şarkı söylüyordu, şimdi de görevler, sınavlar ve sahte şövalyeler hakkında. Adam'ın elleri hareket eden far huzmelerinde bir yumruk olup bir çözülüyordu.

"Lütfen kapa çeneni," dedi

Mavi. "Buradayız," dedi

Ronan. Gwenllian sesini kesti.

Adam uçurumun kenarında Ronan'a katıldı, ikisi de dibi görebilecekmiş gibi içeri bakıyorlardı. Etraflarındaki ışık

Sadece el fenerleri ve farlar tarafından değil, hayalet ışık tarafından da fırlatılan meraklı ve altın rengi.

Adam Ronan'a bir şeyler mırıldandı. Ronan başını salladı. "Hâlâ

dipsiz mi?" Gansey'nin sesi çok gerilerden geldi.

Ronan hayalet ışığı bir postacı çantası gibi asılı durduğu omzundan çözdü ve güvenlik halatlarından birine bağladı.

Mavi eskisinden daha çok korkuyordu. Korkutucu şeyleri yapan siz olduğunuzda korkusuz olmak daha kolaydı.

Ronan Adam'a, "Şunu indir," diye talimat verdi. "Aşağıya bir göz atalım, tamam mı?"

İki çocuk uzun dakikalar boyunca çukurun içinde hayalet ışığı sallayarak durdular. Onlar salladıkça çukurun üzerinde çılgınca ileri geri giden ışık şeritleri oluşuyordu.

Ama elde ettikleri sonuçtan tatmin olmamış görünüyorlardı. Adam öne doğru eğildi - Ronan onun kolunu sıkıca kavradı - ve sonra ikisi birlikte diğerlerinin beklediği yere döndüler.

"Hiçbir şey göremiyorum," dedi Adam. "İçeri girmekten başka

yapacak bir şey yok." "Lütfen -" Gansey başladı, sonra durdu.

"Dikkatli ol."

Adam ve Ronan önce birbirlerine, sonra da çukura baktılar. Cabeswater'a ya da birbirlerine güvenen, sevimli ve cesur görünüyorlardı. Korkmuş görünmüyorlardı, bu yüzden Mavi onlar için korkuyordu.

"Söyle," dedi Ronan Gansey'e.

"Neyi söyleyeyim?"

"Excelsior."

"Bu, ileriye ve yukarıya doğru," dedi Gansey. "Yükselmek anlamına gelir. Bu tam tersi."

"Oh, peki," dedi Ronan. "Kabak bir, kabak iki, kabak *üç* ve devam ediyor ve devam ediyor -"

Sonra sesi hâlâ yükselirken deliğin içinde kayboldu. Adam,

"Ben şarkı söylemiyorum!" dedi ama Ronan'ı takip etti.

Ronan'ın sesi şarkı söyledi, şarkı söyledi ve sonra aniden kesildi.

Bir sessizlik oldu.

Tam bir sessizlik, ancak yerdeki bir delikte elde edilebilecek türden bir sessizlik.

Sonra çakıl taşlarının kayaların üzerinde sallanması gibi bir ses duyuldu.

Ve daha fazla sessizlik.

"Tanrım," dedi Gansey. "Buna dayanamıyorum."

Gwenllian, "Endişe zayıflıktır kralım," diye seslendi. Sessizlik.

Sonra tanınmaz bir sesten boğuk, kesik bir bağırış. Adam, Ronan ya da tamamen başka bir şey.

Gansey korkunç bir ses çıkardı ve alnını duvara dayadı. Mavi'nin eli onunkini sıkıca kavramak için uzandı. O da dayanamadı ama Buna katlanmaktan *başka* yapacak bir şey yoktu. İçinde yeni, kara bir korku büyüyordu; ölümün bir anda ve herkesin başına gelebileceğini biliyordu. Ronan ve Adam ölmüş olabilirdi ve deprem olmazdı. Tantana olmazdı.

Dehşet, midesini dolduran kan gibiydi.

Cabeswater'a güveniyorlar mıydı?

Soru buydu.

O çukur Cabeswater'ın ulaşamayacağı bir yere kadar uzanıyor muydu? Bu ikinci soruydu.

"Bununla yaşayamam," dedi Gansey. "Eğer bir şey olduysa."

"Asla bir kral olamayacaksın," dedi Gwenllian. "Savaşın nasıl işlediğini bilmiyor musun?"

Ama acısı aslında Gansey için değildi; uzun zaman önce onu gömen ya da onunla birlikte gömülen biriyle alay ediyordu.

Birden aşağıdan bir ses geldi. "Gansey?"

"Adam," diye bağırdı Gansey. "Adam mı?"

Ses tekrar yükseldi. "Size aşağı iniş yolunu göstermek için geri geliyoruz!"



Bir iskelet vadisi bulmuşlar.

Çukur geniş ve derin olmasına rağmen dipsiz değildi. Dibi eğimli ve daralmış, onları Gansey ve diğerlerinden uzaklaştırmış, şaşırtıcı ve ani bir şekilde yüzeyden uzaklaştırmıştı. Hayalet ışığın dağınık bakışları altında Adam duvara yapışmış tuhaf yuvaları bir an için fark etti. Kendini yavaşlatmaya çalışarak ellerini savurdu. Yuvalar

Yuvaların delikleri siyah ve huzursuz bir şeyle kabarıyordu ama Adam ne olduğunu göremiyordu. Böcek yuvası olabilirlerdi, ama sonra önünde hızla Latince konuşan Ronan'ın sesini duydu ve Adam yanlarından geçerken bile onların daldan kuş yuvalarına dönüştüğünü gördü.

Adam bunun onların işi olduğunu fark etti. Sundukları şey buydu: Diğerleri için güvenli hale getirmek. Söz verdikleri şey buydu: Gansey'in sihirbazları olmak.

Böylece kaymışlar, fısıldaşmışlar, sormuşlar ve birlikte Cabeswater'ı yuvaları zararsız bir şeye dönüştürmeye ikna etmişlerdi. En azından bir süreliğine.

Sonra yamacın dibinden bir mağaraya fırladılar.

Şimdi diğerleri de onlara katılmıştı ve hep birlikte yeraltı vadisine bakıyorlardı.

Onlarla uzaktaki karşı duvar arasında bir kemik sürüsü, bir kemik ordusu, bir kemik trajedisi vardı. At iskeletleri ve geyik iskeletleri, minik kedi iskeletleri ve kıvrımlı gelincik iskeletleri vardı. Her biri koşunun ortasında yakalanmış, hepsi de vadi girişinde duran gençlere doğru yönelmişti.

Nedense dehşet değil, huşu etkisi yaratıyordu.

Odanın kendisi de bir harikaydı. Genişliğinin iki katı uzunluğunda, uçsuz bucaksız bir mağara odasıydı. Yüzlerce metre yükseklikteki mağaranın tavanındaki deliklerden aşağıya ışık parmakları süzülüyordu. Az önce geride bıraktıkları mağaranın aksine, bu vadide renk vardı: eğrelti otları ve yosunlar
ulaşılamaz güneş ışığı.

"Bulutlar," diye fısıldadı Mavi.

Doğruydu; tavan o kadar yukarıdaydı ki, sarkıtlarla delinmiş çatıya sis yapışmıştı.

Adam kendini Ronan'ın rüyalarından birine girmiş gibi hissetti.

Gwenllian gülmeye ve ellerini çırpmaya başladı. Kendisi de bir şarkı olan kahkahalar tavanda yankılandı.

"Biri şunu sustursun," dedi Ronan. "Ben yapmadan
önce." "Burası neresi?" Mavi sordu.

İlk inen Adam oldu. "Dikkatli ol -"

Gansey uyardı.

Gwenllian dans ederek ilerledi. "Neden korkuyorsun? Birkaç
kemikten mi?" Kedi iskeletlerinden birine tekme attı; kemikler
uçuştu. Adam irkildi. "Yapma bunu!" Mavi dedi ki.

Gwenllian, "Ölüler ölü kalır," diye cevap verdi ve bir uyluk kemiği kullanarak başka bir iskelete çarptı.

"Her zaman değil," diye uyardı Gansey. "Dikkatli olun."

"Evet, baba!" Ama başka bir büyük tekme için sarıldı.

"Ronan," dedi Gansey sertçe ve Ronan onu durdurmak için harekete geçerek kollarını arkadan bağladı.

Adam ön tarafa yakın bir hayvanın yanında durdu; hayvanın omzu kendisinden daha uzun, büyük kafatası daha da yüksekti ve hepsinin üzerinde, dev iskelete kıyasla bile devasa görünen bir dizi boynuz uzanıyordu. Çok güzeldi.

Blue'nun sesi çok yakından geldi. "Bu bir İrlanda geyiği."

Döndüğünde onu yanında, büyük beyaz kemiklerden birine dokunurken buldu.

Parmağını o kadar şefkatle üzerinde gezdirdi ki sanki canlıydı.

"Nesilleri tükendi," diye ekledi. "Hiç göremeyeceğim için kendimi hep kötü hissederdim. Baksanıza ne kadar çoklar."

Adam baktı; çok sayıda kemik vardı. Ama onlara bakmak, onların ötesini görmekti ve onların ötesini görmek de bu kemik manzarası karşısında yeniden gözlerinin kamaşması demekti. Parmak uçlarında asılı duran binlerce hayvan. Ne olduğunu düşünemese de ona bir şeyler hatırlatıyordu.

Başını çevirip girişe, sonra da Ronan ve Gwenllian'a baktı. Gansey iskeletlerin arasında bir rüyadaymış gibi ilerliyordu, yüzü merak ve dikkatle kaplanmıştı. İskelet bir yaratığın kemerli boynuna saygıyla dokundu ve Adam onun Ronan'a daha önce hiç bir yeri terk etmediğini söylediğini hatırladı

Orada oldukları için daha kötü. Adam o zaman Gansey ve Blue'nun hayranlığının burayı değiştirdiğini anlamıştı. Ronan ve Adam burayı büyülü bir yer olarak görmüş olabilirlerdi ama Gansey ve Blue'nun merakı burayı *kutsal kılmıştı*. Kemiklerden oluşan bir katedrale dönüşmüştü.

Cevaplar ve ipuçları arayarak vadide yavaşça yürüdüler. Odanın başka bir çıkışı yoktu. Sadece bu geniş alan ve zemini boyunca akan ve bir kaya duvarının altında kaybolan bir dere vardı.

"Bunun amacı ne?"

"Hileler ve daha fazla hileler," diye hırladı Gwenllian. "Hepsi cesur, genç ve yakışıklı - hepsi asil ve gerçek -"

"Bu kılıcı bu taştan kim çıkarırsa," diye mırıldandı Gansey. Mavi başını salladı. "Bu bir sınav."

"Onları uyandıracağız," dedi Ronan aniden. Gwenllian'ı serbest bıraktı. "Olan bu, değil mi?"

"Bu benim sınavım değil, cesur şövalye efendi," dedi Gwenllian.

"Sıra sende." Ona kovboy atışı yaptı.

Blue'nun gözleri İrlanda geyiğindeydi; ondan oldukça etkilenmişti. "Kemikleri nasıl uyandırıyorsun?"

"Tıpkı bir hayalperesti uyandırdığın gibi," diye mırıldandı Gwenllian, sözleri Ronan içindi. "Eğer bu kemikleri uyandıramıyorsan, babamı nasıl yetiştirmeyi umuyorsun? Ama omuzlarında ne görüyorum? Başarısızlık. Bu günlerde giyiyorsun, görüyorum - gözlerine uyuyor. Bunu daha önce de denedin, hatalı hayalperest, ama sende doğruluktan çok tutku var, değil mi?"

"Dur," dedi Gansey.

Bunu öyle bir şekilde söyledi ki, hepsi durdu ve ona baktı.

Sesinde ne öfke ne de haksızlık vardı. Omuzları dik, gözleri ciddi bir şekilde devasa iskelet geyiklerin yanında duruyordu. Adam bir an için şimdiki zamanı gördü, ama aynı zamanda Persephone'nin ona kendi ölümünü görmesi için ilham verdiği zamanki gibi uzanan geçmişi ve geleceği de gördü. Gansey'i şimdi burada, ama bir şekilde her zaman burada, bu anı terk etmek üzere ya da bu ana girmek üzere ya da bu anı yaşarken gördü.

Sonra düşünceleri kilitlendi ve zaman yeniden akmaya başladı.

"Onları kışkırtmayı bırak, Gwenllian," dedi Gansey. "Sence sen tek kişi sen misin? Neden alttan görme becerinizi yıkmak yerine cesaretlendirmek için kullanmıyorsunuz?"

Gwenllian, "Buradaki tüm genç erkeklerin altında neler olup bittiğini biraz görmek istiyorum," dedi. "İsterseniz ilk olarak siz benimle ilgilenmek için gönüllü olabilirsiniz."

Sonra Gansey gözlerini devirdi ve hiç de krallara yakışmayan bir şekilde nefesini üfledi. "Boş ver onu. Adam, bana bir fikir ver."

Adam elini kaldırmasa bile her zaman çağrılırdı. Ronan'ın daha önce başaramadığı şeyi düşündü, Blue ve Noah'yla dağın tepesindeki anı düşündü ve sonunda Persephone'un üçlünün gücü hakkında söylediklerini hatırladı. Sonra, "Ronan, rüyandaki şeyi getirdin mi?" diye sordu.

Ronan rüya ışığının altında asılı duran çantayı işaret etti.

"*Neyi*?" Mavi sordu.

Adam elini salladı; açıklama yapmanın sırası değildi. "Ahırları hatırlıyor musun? Onları inekler gibi uyandırmaya çalışıyorsun Ronan. Sana daha fazla enerji sağlamak için ley hattını yeniden yönlendirip yönlendiremeyeceğime bakacağım; Mavi güçlenecek.
Gansey... taşları hareket ettirebilir mi?"

Gansey başıyla onayladı. Planı anlamamıştı ama anlamasına da gerek yoktu: Adam'ın muhakemesine güveniyordu.

Ronan çantasını açarak hayalindeki şeyi artık oldukça yıpranmış olan kutup postundan dikkatlice çıkardı. Adam çömelip parmaklarını kayaya bastırırken onu çoğunlukla gözlerden sakladı. Kayaya dokunur dokunmaz artık tam olarak Cabeswater'da olmadıklarını anladı; kayanın altını kazmışlardı. Yine de ley hattı hâlâ oradaydı ve taşlardan bazılarını oynatırsa iskeletlere doğru yönlendirebilirdi.

"Blue, Gansey, bana yardım edin," diyerek onları yönlendirdi. Gwenllian dudaklarını bükerek onları izledi.

"Sen de yardım edebilirsin," dedi ona.

"Hayır," diye cevap verdi. "Edemem."

Ona yardım edemeyeceğini söylemedi ama anlaşılmıştı. Gansey bu sefer onu azarlama zahmetine bile girmedi. Sadece Adam'ın gösterdiği taşları taşımak için Mavi'yle birlikte çalıştı. Sonra sürünün en önündeki canavara döndüler.

Ronan gözlerini kaçırarak rüya şeyinin yanında bekledi. Sonra, etrafında durduklarında, tıpkı Ahır'da yaptığı gibi rüya kelimesinin üstünden nefes aldı.

Nefesi içinden geçip iskelete ulaştı. Bir sessizlik oldu.

Adam bunu *hissedebiliyordu*. Bu uçsuz bucaksız yeraltı vadisi enerjiyle doluydu, yaşamla titreşiyordu. Duvarlarda mırıldanıyordu. Her iskelette kemikten kemiğe, sonra da bir iskeletten diğerine geçiyordu. Yaylanmak istediler; yaşamı hatırladılar. Bedenlerini hatırladılar.

Ama hâlâ sessizlik vardı.

Adam, Mavi tarafından büyütülen ley hattının gücünün onu salladığını ve çektiğini hissetti. Onu yok etmiyordu, ama dağıtıyordu. Adam

Bu enerji için en doğru kap değildi ve onu daha uzun süre odaklanmış halde tutamayacaktı.

Blue'nun dudakları birbirine yapışmıştı ve Adam onun da bunu hissettiğini biliyordu.

Neden çalışmıyordu?

Belki de tıpkı Ahır'da olduğu gibiydi. Yakındılar ama yeterince yakın değillerdi. Belki de Gwenllian haklıydı; buna layık değillerdi.

Gwenllian onlardan geri çekiliyordu, kolları iki yanında gerilmişti, gözleri sanki birinin önce kırılmasını bekliyormuş ve izlemek istiyormuş gibi canavardan canavara atlıyordu.

Gansey sürüleri, Gwenllian'ı ve akan ışığı, görünmez bir savaşın içinde donup kalmış arkadaşlarını incelerken kaşları birbirine yaklaştı.

Adem, kuzgunların çukurunda asılı duran hatalı kralını görmeden edemiyordu.

Gansey onun alt dudağına hafifçe dokundu. Elini indirdi ve "Uyan," dedi.

Daha önce *dur* dediği gibi dedi. Bunu Adam'ın sayısız kez duyduğu, asla dinlemeyeceği bir sesle söylemişti.

Canavarlar uyandı.

Geyikler ve atlar, aslanlar ve şahinler, keçiler ve tek boynuzlu atlar ve Adem'in adını koyamadığı yaratıklar.

Bir an kemikleriydiler, sonra bir bütün oldular. Adam dönüşüm anını kaçırdı. Bu, Nuh'un lekeli hayaletten çocuğa, imkânsızdan mümkün olana dönüşmesi gibiydi. Her yaratık canlıydı, ışıl ışıldı ve Âdem'in hayal edebileceğinden çok daha güzeldi.

Şaha kalktılar, seslendiler, kişnediler ve sıçradılar. Adam,

Gansey'nin göğsünün inançsızlıkla kabardığını görebiliyordu.

Bunu yapmışlardı. Hâlâ da yapıyorlardı.

"Gitmek zorundayız!" Mavi bağırdı.

"Bakın!"

Yaratıklar dörtnala uzaklaşıyordu. Bir değil, yüzlerce farklı zihinlerin tek bir hedefi vardı ve bu hedef, bir mağara geçidiydi.

vadinin diğer tarafında belirdi. Açık bir ağız gibiydi ama yavaş yavaş kapanıyordu. Eğer içinden geçmezlerse, yakında yok olacaktı.

Ama hiçbir insan o kadar hızlı koşamaz.

"Bu!" Mavi bağırdı ve kendini İrlanda geyiğinin üzerine attı. Geyik devasa boynuzlarını savurdu ve iki büklüm oldu ama Blue ona tutundu.

Adam buna inanamadı.

"Evet -" Ronan, dedi ve bir geyiği kaptı, sonra bir başkasını, sonra da ilkel bir yaratığın yelesini yakaladı ve kendini çekti.

Yine de söylemesi yapmasından daha kolaydı. Hayvanlar hızlı ve ürkekti ve Adam bir avuç dolusu kürkle oradan uzaklaştı. Birkaç metre ötede Gansey'in sinirli bir şekilde ona kürkle kaplı bir avuç gösterdiğini gördü. Gwenllian güldü ve yaratıkların peşinden koşarak ellerini çırptı ve onları güttü.

"Koşun, küçük yaratıklar! Koşun! Koşun!"

Adam aniden öne doğru savruldu, omzu sızladı, bir tür yaratık yarı sıçrayarak üzerine atladı. Başını kapatarak yuvarlandı. Bir toynak daha ona çarptı - aklına Cabeswater'da çiğnenerek öldürülen eski Latince öğretmeni geldi.

Aradaki fark Cabeswater'ın Adam'ın ölmesine izin vermemesiydi.

Yine de yaralanmasına izin verecekti. Yoldan biraz daha uzaklaştı ve sonra tekrar ayağa kalktı.

"Adam," dedi Gansey, işaret ederek.

Adam'ın gözleri işaret ettiği şeyi buldu: Ronan'ın ve Blue'nun canavarları, kaybolmadan hemen önce küçülmüş mağara geçidinden atlıyorlardı.



Mavi kendini garip, alçak tavanlı, belirsiz bir mağarada buldu. Arkasından gelen ışık zemini aydınlatırken, zemin ondan uzaklaşıp sivri zeminli bir çukura doğru eğiliyordu.

Hayır. O zemin değildi. Yansıyan tavandı.

Uçsuz bucaksız, durgun bir göle bakıyordu. Su, çivili tavanı mükemmel bir şekilde yansıtıyor, ölü gölün gerçek derinliğini gizliyordu. Ölü ve rahatsız edici bir yanı vardı. Gölün diğer tarafında, loş ışıkta zar zor görülebilen başka bir tünel vardı.

Mavi titredi. Omzunun üzerine düştüğü yer ağrıyordu ve poposu da öyle.

Gölden uzaklaştı - tedirgin bir şekilde, çünkü bir aynanın neler barındırabileceğini kim bilebilirdi - ve diğerlerine dair işaretler aradı. Büyük, beyaz canavarının mağaranın bir parçası gibi uzakta ve hareketsiz durduğunu gördü. Ve savrulduğu yoldan yukarı çıkan mağara yolunu gördü.

"Buradasın," dedi Mavi, rahatlamıştı çünkü yalnız değildi: Ronan buradaydı. Mağarayı aydınlatan, hâlâ omzunda asılı duran hayalet ışığıydı.

Geyik kadar uzakta duruyordu, gözleri dikkatli, karanlık ve yabancıydı. loşluktan dışarı çıktı. Yine de içeri girmek için binmiş olması gereken yaratıktan hiçbir iz yoktu.

Birdenbire kuşkuya kapılarak sustalısını çıkardı. "Sen gerçek Ronan mısın?"

Alay etti.

"Ben

ciddiyim."

"Evet, kurtçuk," dedi Ronan. Ronan da onun gibi tedirgin bir şekilde etrafına bakıyordu, bu da Ronan'ın kendini biraz daha iyi hissetmesini sağlıyordu. Onu tedirgin eden göl ya da gölün altındaki bir şeydi.

"Neden bir şeye binmen gerekmedi?" "Ben

bindim. Kaçtı."

"*Kaçmak* mı? Nereye?"

Ona doğru yaklaştı ve sonra eğilip yerden gevşek bir taş aldı. El altından göle fırlattı. Bir ses geldi
Kulaklarına doğru esen hava gibi ve sonra kaya yok oldu. Mavi, taşın suya çarpıp kaybolduğu anı gördü - suyun içinde değil, hiçbir şeyin içinde.

Hiç dalgalanma yoktu.

"Ne var biliyor musun?" Ronan Mavi'ye sordu. "Sikeyim büyüyü.

Siktir et bunu." Mavi yavaşça gölün kenarına doğru yürüdü.

"Hey! Beni duymadın mı? Aptalca bir şey yapma. Geyik şeyimi yedi."

"Sadece bakıyorum," dedi Blue.

Cesaret edebildiği kadar yaklaştı ve sonra dibini görmeye çalışarak içeri baktı.

Bir kez daha yukarıdaki tavanın altın yansımasını, sonra suyun siyahını ve sonra da kendi yüzünü gördü, gözleri çukurlaşmış ve tuhaftı.

Yüzü suyun içinden ona doğru yükseliyor gibiydi, gittikçe yaklaştı, teni soluklaştı ve donuklaştı, ta ki kendi yüzü olmadığını görene kadar.

Annesininmiş.

Gözleri ölü, ağzı gevşek, yanakları çukur ve su doluydu. Yüzeyin hemen altında süzülüyordu. Yüzü en yakın, gövdesi uzağa düşüyor, bacakları Siyah.

Mavi titremeye başladığını hissedebiliyordu. Bu Persephone'nin ölümünden sonra hissettiği her şeydi. Tam o anda hissettiği keder onu yakıyordu.

"Hayır," dedi yüksek sesle. *"Hayır. Hayır."*

Ama annesinin yüzü bütün bu olanlardan sonra gittikçe daha ölü bir hal alarak havada asılı kaldı ve Mavi kendisinin ince, korkunç bir ses çıkardığını duydu.

Mantıklı ol - Mavi kendini bu hale getiremezdi. *Onu dışarı sürükleyin.*

Birden kolların onu sardığını ve gölün kenarından uzaklaştırdığını hissetti. Onu saran kollar da titriyordu ama demir gibi sıkıydılar, ter ve yosun kokuyorlardı.

"Bu gerçek değil," dedi Ronan ona, alçak sesle. "Gerçek değil, Mavi."

"Onu *gördüm*," dedi Mavi ve sesindeki hıçkırığı duydu. "Annemi."

"Biliyorum. Ben de babamı gördüm."

"Ama o *oradaydı* -"

"Babam toprakta öldü. Adem de anneni bu kahrolası mağaranın ilerisinde görmüş. O göl bir *yalan*."

Ama aklı daha iyisini bilse de kalbine gerçekmiş gibi geliyordu.

Bir süre öyle kaldılar, Ronan ona kardeşi Matthew'a sarıldığı gibi sıkıca sarıldı, yanağı onun omzundaydı. Ne zaman devam edebileceğini düşünse, annesinin cesedinin yüzünü tekrar görüyordu.

Sonunda geri çekildi ve Ronan ayağa kalktı. Başını çevirdi ama çenesinden akan gözyaşını görmeden önce değil.

"Sikerim böyle işi," dedi yine.

Mavi sesini normalleştirmek için büyük çaba sarf etti. "Neden bize bunu göstersin ki? Eğer gerçek değilse, Cabeswater neden bize böyle bir şey göstersin?
Korkunç mu?"

"Burası artık Cabeswater değil," diye yanıtladı Ronan. "Burası yerin altı. Göl başka bir şeye ait."

İkisi de gözlerini sağa sola çevirerek karşıya geçmek için bir yol aradılar. Ama bu çorak, kıyamet gibi manzarada onlardan başka hiçbir şey

yoktu

ve büyük canavar, bir mağara oluşumu kadar hareketsiz.

"Tekrar bakacağım," dedi Mavi sonunda. "Gerçekten ne kadar derin olduğunu görmek istiyorum."

Ronan ona hayır demedi ama onunla da gelmedi. Annesini ya da daha kötü bir şeyi tekrar görme düşüncesiyle titrememeye çalışarak kenara doğru yürüdü. Eğilerek gevşek bir taş daha aldı ve kenara vardığında, yansımanın yükselmesini beklemeden hemen içine bıraktı.

Taş, suyun yüzeyine çarpma noktasında kayboldu. Yine en ufak bir dalgalanma bile olmadı.

Ve şimdi, rahatsız edilmeden, su bir kez daha onun için bir görüntü oluşturmaya başladı, derinlikten yukarı süzülmesine izin verdi.

Dehşet yükselirken, Mavi birden Gwenllian'ın aynalarla ilgili dersini hatırladı.

Ayna büyüsü aynalar için bir şey değildir.

Eğer ölü göl ona Maura'yı ve Ronan'a babasını gösterdiyse, o zaman hiçbir şey yaratmıyordu - onların düşüncelerini kullanıyor ve onları geri yansıtıyordu.

Sadece devasa bir kehanet kasesiydi.

Tıpkı Nuh ve Âdem'i kestiği zamanki gibi içindeki blokları biriktirmeye başladı. Ölü cesedin yüzü yavaşça ona doğru yükselirken, onu görmezden geldi ve devam etti.

O bir aynaydı.

Bakışları bir kez daha suya odaklandı. Ceset yoktu. Yüz de yoktu. Hiç yansıma yoktu, tıpkı Neeve'in aynalarında hiç yansıma olmadığı gibi. Sadece suyun durgun cam yüzeyi vardı ve sonra, eğer gözlerini kısarsa, çatının yansımasının ötesinde, gölün dibinin alüvyonlu, pürüzlü yüzeyi vardı.

Sadece birkaç santim derinliğindeydi. Bir ya da iki. Kusursuz bir yanılsama.

Dudağına dokundu - bu ona Gansey'i hatırlattı ve durdu. "Karşıya doğru yürüyeceğim," dedi.

Ronan komik olmayan bir şekilde güldü. "Doğru, ama cidden."

"Ciddiyim," dedi Mavi ona. Sonra aceleyle, "Ama sen değil. Suya dokunabileceğini sanmıyorum. O taş gibi eriyip gidersin."

"Ve sen yapmayacaksın?"

Suya baktı. Deli bir insanın bilgeliğine güveniyor olması gerçekten inanılmazdı. "Hiç sanmıyorum. Çünkü ben böyleyim."

"Bunun doğru olduğunu varsayarsak bile," dedi Ronan, "tek başına mı gideceksin?" "Bu kıyıdan ayrılma," dedi Mavi. "Sonsuza kadar değil. Ama - söz veriyorum
makul bir süre kalacaksın. Diğer tarafın neye benzediğini göreceğim."

"Ortadan kaybolmadığınızı varsayarsak demek istiyorsunuz."

Zaten sınanmış olan cesaretini artırmıyordu. "Ronan, *dur*."

Normalde Nuh'u kendi iradesine boyun eğdirmek için kullandığı türden ağır bakışlarını ona yöneltti.

"Eğer oradaysa..." Mavi başladı.

"Evet, biliyorum," diye hırladı. "Peki. Bekle."

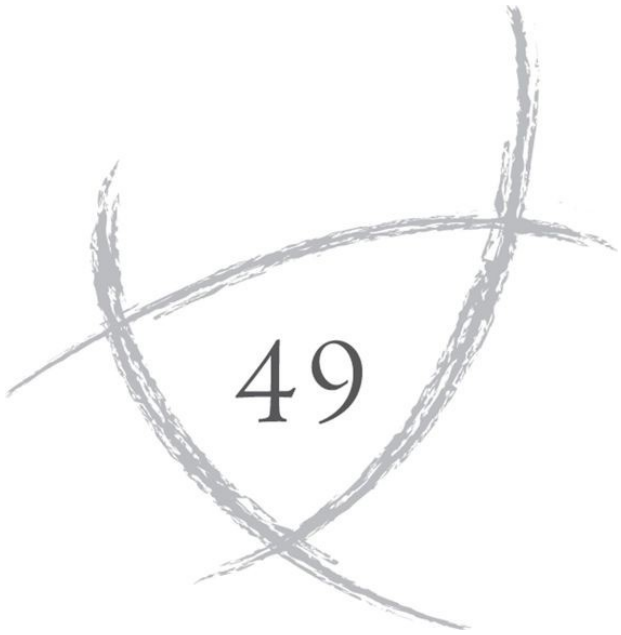
Başını eğerek hayalet ışığını çıkardı ve omzuna astı.

"Ama karanlıkta bekleyeceksin" deme zahmetine girmedi. *Ya* da "*Eğer hemen gölün içinde kaybolursam, buradan çıkış yolunu gözlerin görmeden bulmak zorunda kalacaksın"* demedi. Çünkü bu iki şeyi de ona verdiğinde zaten biliyordu.

Onun yerine, "Biliyor musun, o kadar da boktan biri değilsin," dedi. "Hayır," diye yanıtladı Ronan, "gerçekten öyleyim."

Suya dönerek, gözlerini kapatıp yapmak üzere olduğu şeyin korkusu ve korkunçluğuyla başını hafifçe sallamak için kendine kısa bir hediye verdi.

Sonra içeri girdi.



Göl ıslaktı, bu onu şok etti.

Her nasılsa, ceset sahteyse suyun da sahte olabileceğini düşünmüştü. Ama en azından iki santimlik kısmının gerçek olduğu ve tabanlarını soğuk bir şekilde ezdiği ortaya çıktı.

Ortadan kaybolmamıştı.

Arkasını döndüğünde Ronan'ın birkaç metre yukarıda kuru toprağa çömelmiş, kollarını dizlerine sarmış, karanlığın onu almasını beklediğini gördü. Onun gözleriyle karşılaştığında, arkasını dönmeden önce ona gülümsemeyen bir selam verdi.

Gözlerini gölün gerçek dibine, tavana ve duvarlara dikerek, gölün karşısına doğru yavaşça ilerledi - bu yerdeki hiçbir şeye güvenmiyordu, özellikle de içinde giderek daha fazla korku filizlenmeye başladığında.

Ronan'ı orada, karanlıkta bırakmayı düşünmek hoşuna gitmiyordu.

Ama tek başına ilerlemeye devam etti ve kalbindeki karanlığa daha fazla dayanamayacağını düşündüğünde gölün kenarına ve ardından gelen tünele geldi.

Kayanın üzerine çıktı ve sadece bir saniyeliğine orada durup korkusunun üzerinden damlamasına izin vermeye çalıştı.

Bunun için neden yalnız olmak zorundayım?

Bunun adil olmadığını fark etti. Sonra hayalet ışığı yeniden ayarladı ve yoluna devam etti.

Mavi doğru yolda ilerlediğini biliyordu çünkü üçüncü uyuyanın ince çekişini hissetmeye başlamıştı. Adam'ın söylediği gibiydi - dikkat etmezseniz kafanızın içinde sizinkine çok benzeyen bir sesti.

Ama Blue dikkat ediyordu.

Tarif ettiği oda çok uzakta değildi. Karanlık delikten *içeri* süzüldü, içinden bir sesin *yaklaş yaklaş yaklaş* dediğini hissediyordu, oysa içindeki gerçek ses *keşke kaçabilseydim* diyordu.

Ve işte oradaydı, tarif ettiği gibi. Girmek için çömelmek zorunda kalacağı kadar alçak, küçük, kepçeyle açılmış bir oda. Çömelmek umurunda değildi; bu onu rahatsız edici derecede savunmasız hissettiriyordu.

Diz çökmeye çok benziyor.

Ama bunu düşünen kafasındaki gerçek ses değildi; üçüncü uyuyanın taklit ettiği sesti.

Çocukların ya da Calla'nın ya da annesinin varlığını o kadar çok istiyordu ki... Her zaman var olduğunu sandığı o kadar çok insan vardı ki. Daha önce hiç gerçekten korkmasına gerek olmamıştı. Her zaman onu yakalayacak ya da en azından birlikte düşerken onunkini tutacak başka bir el vardı.

Mavi sürünerek odaya girdi. Ronan'ın hayalet ışığı alanı aydınlatıyordu. Diz çökmüş bir adama ne kadar yakın olduğunu fark edince irkildi. Adam birkaç santim ötedeydi, söğüt bacaklı ve bir şekilde tanıdıktı, hiç kıpırdamıyordu.

Ne bir rüya yaratığı gibi uyuyor, ne de kemikler vadisi gibi ölü. Ama sabitlenmiş, gözlerini dikmiş, yağlı siyah bir kolu olan donuk kırmızı bir kapıya bakıyordu.

Açık

Mavi gözlerini ondan ayırdı.

Ben bir aynayım, diye düşündü. *Ben burada etrafa bakarken sen de kendine bir bak.*

Hareketsiz adamın etrafında dolanıyor, görecekleri için kalbini çelikleştirmeye çalışıyordu. En kötü şeylere karşı korunmaya çalışıyordu. Sinsi bir umut, üçüncü uykucunun kafasındaki fısıltılarından daha kötü.

Ama işe yaramadı. Çünkü adamın diğer tarafında Maura Sargent vardı.

Hareketsizdi, ellerini koltuk altlarına sokmuştu ama *yaşıyordu*.

Yaşıyordu, yaşıyordu, yaşıyordu ve Blue'nun annesiydi, onu seviyordu ve onu bulmuştu.

Blue, Maura'nın bunu hissedip hissetmemesini umursamıyordu - hemen yanına koştu ve kollarını vahşice annesinin boynuna doladı. Çok rahatlatıcı bir şekilde annesi gibi hissetti, çünkü o *annesiydi*.

Maura büyük bir şaşkınlıkla onun altında hafifçe kıpırdandı ve sonra "Kıpırdamama izin verme!" diye fısıldadı.

"Ne?"

"Artık üç kişi olduğumuza göre onu açmaktan kendimi alıkoyamayacağım!"

Mavi adama baktı. Kaşları daha da çatılmıştı.

"Artık gitmeliyiz," dedi Mavi. "Gölü nasıl geçtiniz?" "Etrafından dolaştım," diye fısıldadı Maura. "Yukarıdan."

"Başka bir yolu var mıydı?" Mavi artık Maura'nın hayatta olduğunu bildiğine göre, kalbinde kızmak gibi başka duygulara da yer vardı. Mağaranın etrafına baktı ve alçak duvarlardan birinin tepesinde küçük bir açıklık gördü, tam o sırada adamın kapıya doğru sürünmeye başladığını gördü.

Mavi düşünmedi. İki büklüm oldu, hemen yanına gitti ve sustalıyı çıkardı. "Oh, hayır. Benimle gel, dostum."

Kendini bir bıçağa saplamayı kapıdan uzaklaşmaya tercih ediyor gibiydi. Sonunda birkaç santim geri çekildi. Sonra birkaç santim daha. Mavi ellerini bağlamak için bir şey aradı ama elinde sadece hayalet ışık vardı. Onu başının üzerine çekti ve dedi ki, "Sakın bunu

Şahsen, her kimsen, ama büyülü yüzünü takındığında sana güvenmiyorum."

Kendini biraz kahraman gibi hissederek sustalısının sapını dişlerinin arasına aldı ve ellerini arkadan bağlamak için ışığın yumuşak sapını kullandı. Adam itiraz etmedi ve kaşları minnettarlığa benzer bir şekilde yumuşadı.

Artık kapıyı açamayacağına göre dizlerinin üzerine çöktü, omuzları çöktü ve titrek bir iç geçirdi.

Maura ve bu adam ne kadar zamandır burada, o kapının ardında uyuyan şeyin çağrısına direniyorlardı? Bunca zamandır mı?

"Sen Artemus musun?" Mavi ona sordu.

Adam bitkin bir ifadeyle ona baktı.

Demek bu yüzden tanıdık geliyordu. Uzun bir yüzü ya da derin kaz ayakları yoktu ama ağzı ve gözleri hayatı boyunca aynaya baktığında gördüklerine benziyordu.

Hıh. Selam, baba. Sonra düşündü*, gerçekten, bu genetikle daha uzun olmalıydım.*

Diğer açıklığa, duvarın tepesindeki açıklığa baktı. Pek hoş bir delik sayılmazdı ama annesinin tırmanacak yeri yoktu.

Blue'nun bildiği bir deneyimdi, bu yüzden zaten geldiği yoldan daha kötü olamazdı.

Daha fazla düşünecek zamanı yoktu. Hâlâ eğilmiş bir halde, girdiği tünel açıklığına doğru ilerledi. Karanlığa doğru seslendi: "Ronan?"

Sesi boşlukta yayıldı ve yumuşadı, siyah tarafından yenildi. Bir duraklama. Bir yerden su damladı. Sonra: "Çavuş?"

"Onu buldum! Başka bir çıkış yolu var! Geldiğimiz yoldan çıkmayı başarabilir misin?"

Bir duraklama daha.

"Evet." "O zaman git!"

"Gerçekten mi?"

"Evet, karşıya geçemeyeceksen bir anlamı yok!" Karanlıkta ve bilinmezlikte orada olmak onun için daha tehlikeliydi ve

Annesi ve Artemus o tarafa döndüler.

Ailem, diye düşündü. Ailemi *bu şekilde geri götüremem*. Bu onun kaşlarını çatmasına neden oldu.

Maura'ya döndü. "Haydi. Kapıyı açmadan hareket edebilirsin. Biz gidiyoruz."

Ama Maura artık dinliyor gibi görünmüyordu. Bir kez daha kapıya bakıyor, kaşlarını çatıyordu.

Artemus'un sesi loşlukta yankılanarak onu şaşırttı. "Buna nasıl dayanabiliyorsun?"

Sesi aksanlıydı. Neden şaşırdığından emin değildi. İngiliz gibi bir şeydi ama kırpılmıştı, sanki İngilizce ana dili değilmiş gibi.

Mavi annesinin ellerini bağlamak için diğer seçenekleri düşündü; onu gitmeye zorlayıp zorlayamayacağını merak etti. Onunla savaşmak zorunda kalırsa bu korkunç olurdu. "Ben bir aynayım, sanırım. Ben sadece onu kendi üzerine çevirdim."

"Ama bu mümkün değil," dedi Artemus.

"Tamam," diye cevap verdi. "O zaman, muhtemelen yaptığım şey bu değil ve sen daha iyi biliyorsun. Şimdi sakıncası yoksa annemi bu mağaradan nasıl çıkaracağımı bulmaya çalışıyorum."

"Ama o senin annen olamaz."

Mavi babasından bunca yıldır umduğundan daha az hoşlanıyordu. "Siz, efendim, gerçek olduğunu düşündüğünüz pek çok varsayımınız var ve bence daha iyi bir zamanda, her şey hakkında uzun uzun düşünmelisiniz Doğru olduğuna eminsin. Ama şimdilik onu buradan çıkarıp şu deliğe sürükleyip sürükleyemeyeceğimi söyle. Çıkış yolu bu, değil mi?"

Işığın onu biraz daha iyi göstermesi için ellerini büktü. "Aslında biraz ona benziyorsun."

"Aman *Tanrım*, dostum," dedi Blue. "Hâlâ onun üzerinde misin? Başka kime benzediğimi biliyor musun? Yüzün. Bunu bir düşün ve ben de bunu kendim halledeceğim."

Artemus sessizliğe gömüldü, kollarını arkasına bağlamış, düşünceli bir ifadeyle oturuyordu. Mavi, Artemus'un gerçekten ne düşündüğünü bilip bilmediğinden emin değildi.

Yüzü nasıl görünüyordu ya da üçüncü uyuyanın esaretine geri mi düşüyordu.

Mavi annesinin kolunu tuttu ve deneysel bir çekiştirme yaptı. "Hadi gidelim."

Annesinin kolu kaskatı kesilmiş, Mavi'ye değil ama hareket etme kavramına direniyordu. Sonra, Mavi onu bıraktığında, Maura hemen kapıya doğru bir el uzattı.

Mavi tokatladı. Kapıya doğru döndü. "*Bırakın* onu!"

Ses, savunmasının etrafından dolanmaya çalıştı. *Kapıyı açarsanız hepiniz serbest kalırsınız, hem de bir iyilikle. Eminim o çocuğun hayatını kurtarmak istiyorsundur.*

Üçüncü uyuyan, yaptığı işte iyiydi.

Mavi, kapıyı açma ya da yardımı kabul etme şansı olmadığını bilse de, teklifin kalbinin derinliklerine işlediğini hissetti.

Annesine ne fısıldadığını merak etti.

Mavi kazağını çıkardı. Maura'nın ellerini tuttu - Maura direndi - ve sonra kazağın kollarını etraflarında döndürerek onları elinden geldiğince iyi bağladı. Kazağın şu anda nasıl mahvolduğunu ve esnediğini umursamamaya çalıştı ama Persephone bunu onun için yapmıştı ve bu da diğer her şey kadar korkunç hissettiriyordu. Her endişe ve her sevinç eşit hale gelmiş, öncelikler dehşet tarafından silinmişti.

Mavi, Artemus'un kolunu dirseğinden, Maura'nın kolunu da dirseğinden tuttu ve onları yukarı sürükledi. En azından bu küçük odada çıkabildikleri kadar yukarı. Onları birbirlerine doğru iterek ve dizlerinin üzerinden kaldırmak için sık sık duraklayarak kapıdan uzaklaşıp mağaranın deliğine doğru ilerlemeye başladı. Buradan çıktıklarında hepsinin yara bere içinde ve kanlar içinde olması umurunda değildi - yeter ki buradan çıksınlar.

Ama sonra bir yığın ceset aniden çıkışlarından içeri yuvarlandı.



Mağara başlangıçta hiç bu kadar büyük olmamıştı ama Mavi poposunun üzerine çöktüğünde daha da küçük görünüyordu. Odanın nüfusu aniden üç kişi artmıştı. Öndeki kişinin görkemli sarı saçları ve bir silahı vardı, arkasındaki adamın burun delikleri sıkışmıştı ve bir silahı vardı ve onun arkasındaki kişi -

"Bay Gray," diye sevinçle bağırdı Mavi. Onu gördüğü için o kadar minnettardı ki gerçek olduğuna inanamıyordu.

"Mavi mi?" diye sordu Gri Adam. "Oh hayır."

Olamaz mı?

Bir saniye sonra adamın ellerinin arkadan bağlı olduğunu gördü.

"Ne?" diye sordu elinde silah olan sarışın kadın. El fenerini Blue'nun yüzüne tutarak onu bir anlığına kör etti. "Sen gerçek bir insan mısın?"

"Evet, ben gerçek bir insanım!" Mavi öfkeyle cevap

verdi. Kadın silahı ona doğrulttu.

"Piper, *hayır*!" dedi Gri Adam ve kendini kadına o kadar sert ittirdi ki el feneri elinden düştü. Fener kayaya çarptı ve hemen söndü. Tek ışık Artemus'un ellerini bağlayan hayalet ışıktan geliyordu.

"Klas, Bay Gray," dedi Piper, gözlerini kırpıştırarak, hayalet ışığın geldiği yöne baktı ve sonra ona döndü. "Onu vurmayacaktım. Ama şimdi *seni* vurmanın zamanı gelmiş olabilir. Sen ne düşünüyorsun, Morris? Profesyonel kararına saygı duyuyorum."

"Lütfen yapma," dedi Mavi. "Lütfen, gerçekten, yapma."

"Bunu da vurabiliriz," diye cevap verdi Morris. "Kimse onları bulmak için bu kadar aşağıya inemez."

Arkasında, birkaç çakıl taşı tavandan aşağıya sıçradı ya da yakınlarda bir yerde. Mavi, bir hayvan sürüsünün dörtnala geçmesine izin vererek mağaraları tedirgin edip etmediklerini belli belirsiz bir endişeyle merak etti.

Piper Maura ve Artemus'u işaret ederek nihayet dikkatini onlara verdi. "Bu insanlar da mı gerçek? Neden böyle görünüyorlar?"

"Maura," dedi Gri Adam, bakışlarını Piper ve Blue'dan ancak şimdi ayırarak. Normalde canlı olan sesinde soluk soluğa bir ton vardı. "Mavi - nasıl oldu da -" Kaşlarını çattı, tanıdık bir kaş çatmaydı bu ve Mavi, üçüncü uyuyanın kafasının içinde şüpheler ve vaatler fısıldadığını duyduğunu biliyordu.

Mağaranın zeminine bir çakıl taşı daha düştü.

"Pekâlâ, boş ver," dedi Piper. Gözleri net, niyetli ve kesin bir şekilde kapıdaydı. Blue'nun aklında onun uyuyanı uyandırmak için geldiğine dair en ufak bir şüphe yoktu. "Bırak da düşüneyim. Burası çok klostrofobik. Biliyor musun, gidebilirsin, garip kız. Sorun değil. Bizi hiç görmemiş gibi davran."

"Bay Gray'i burada bırakmayacağım," dedi Mavi. Söyledikten sonra bunun cesurca bir şey olduğunu düşünmüştü ama o anda korkutucu olsa da gerçek olduğu için söylemişti.

"Dokunaklı bir düşünce ama hayır," diye yanıtladı Piper. "O gidemez. Lütfen beni kibarca istemek zorunda bırakmayın."

Gri Adam mağaraya sığabilmek için kambur duruyordu, elleri arkasındaydı. Taşlar ve toz, arkasındaki duvarları uğursuz bir şekilde titretiyordu. Mavi'ye, "Beni dinle. Onları al ve git. Bunu hak ettim. Ben böyle yaşadım ve geldiğim nokta bu. Sen yapmadın

Bunu hak edecek bir şey yapmadın, annen de yapmadı. Şimdi kahraman olma zamanı."

"Adamı dinleyin," dedi Piper. "'Bunu hak ettim' derken, kendi mutfağımda kafama silah dayadığını kastediyor ve haklı."

Düşün, Mavi, düşün - kafası uğulduyor ve bulanıklaşıyordu. Muhtemelen bilincinin köşesinde dolaşan üçüncü uykucuydu. Belki de tünelin yukarısında sürünen gölün korkusuydu. Belki de sadece burada korkunç bir şey olacağına dair giderek artan bir varsayımdı. Diğerlerinin çıktığı tünelden daha büyük bir kaya yuvarlanarak kurtuldu. Bu küçük mağara zaten çok küçüktü; tamamen çökmesi hiç de zor bir şey gibi görünmüyordu.

"Pardon, hızlandırabilir misiniz?" Piper sordu. "Kimsenin 'Bakın, bu boktan mağara çöküyor' demek istemediğini biliyorum, ama olaya biraz aciliyet katmak için bunu belirteceğim."

"Colin gibi konuşmaya başladın," dedi Gri Adam.

"Bunu bir daha söylersen seni taşaklarından vururum." Piper Mavi'yi işaret etti. "Gidiyor musun, gitmiyor musun?"

Mavi dudağını ısırdı. "Ona sarılıp veda edebilir miyim? Lütfen?"

Omuzlarını çökertti, kollarını kendine sardı, perişan görünüyordu. Son kısım zor değildi.

"*Ona* sarılmak mı istiyorsun? Ne hayvanat bahçesi ama," dedi Piper.

"Peki."

Mavi, Gri Adam'ın yanına eğilirken sıkıntıyla silahını onlara doğru doğrulttu.

"Ah, Mavi," dedi.

Kollarını savurdu ve karşılık veremeyeceği bir sarılmayla ona sıkıca sarıldı.

Yanağını adamın kirli sakalına yaslayarak fısıldadı, "Keşke o kahraman kısmını Eski İngilizce'de nasıl söylediğini hatırlayabilseydim."

Gri Adam söyledi.

"Kedi kusmuğuna benziyor," diye gözlemledi Piper. "Bu ne anlama geliyor?"

" 'Bir korkağın kalbi ödül değildir, ama yiğit adam parlayan miğferini hak eder. "

"Üzerinde çalışıyorum," diye cevap verdi Mavi, elinde sakladığı sustalıyı kullanarak adamın bileklerini bağlayan fermuarları sessizce keserken. Geri adım attı. Adam elleri arkasında, eğik duruyordu ama renksiz bir kaşını ona doğru kaldırdı.

"Tamam, çıkın buradan. Defol. Elveda," dedi Piper duvarın daha büyük bir kısmı huzursuzca hareket ederken, en üstteki yüzey tozlu bir şekilde yere doğru kayarken. "Git başka bir yerde kısa ol."

Mavi, Gri Adam'ın artık bir şeyler yapabileceğini umuyordu.

Sorun şu ki, Mavi Gri Adam'ı mağarada tamamen terk etmeye razı olsa bile Maura ve Artemus eskisinden daha hareketli değillerdi. Yapabileceği tek şey onlarla mücadele etmek için geri dönmekti.
mağara çıkışına doğru. Yine de, kendi bacakları yerine Maura ve Artemus'un korkunç derecede yavaş olması dışında, bu bir ateşli rüya gibiydi.

Piper buna otuz saniye kadar izin verdikten sonra "Bu çok saçma" dedi ve silahının emniyetini kapattı.

"Mavi, yere yat!" diye bağırdı Gri Adam. Çoktan hareket etmeye başlamıştı.

Piper'a ya da Morris'e çarpmış olmalıydı çünkü bedenler Artemus'a ve ardından Blue'ya karşı çılgınca itişti. Zaten dizlerinizin üzerindeyseniz düşmüş sayılır mıydınız?

Yakınlarda bir silah patladı ve yarım saniyeliğine sessizlik oldu. Her ses bu küçük odanın duvarlarına çarpıp parçalanmıştı ve geri geldiğinde sadece çınlıyordu. Kurşunun düştüğü ya da sıyrıldığı yerdeki tozlar boşlukta hareket etti. Daha fazla taş hızla kaydı. Blue'nun omuzlarından sıyrıldılar - bu *tavandı*.

Mavi kimin kolunun kimin kolu olduğunu ve eğilmesi mi, yumruklaması mı yoksa bıçaklaması mı gerektiğini kestiremiyordu. Emin olduğu tek şey, burada birinin her an ölebileceğiydi. Bunun tehdidi bulanık havada yoğun bir şekilde hissediliyordu.

Morris Gri Adam'ı boğuyordu. Blue bununla ilgilenmek istedi - yapabilir miydi? Ama Piper'ın ayaklarını sürüyerek düşürmüş olması gereken silahını aradığını gördü. Kendisi de zemini tarayan Mavi, *birinin* silahını gördü. Silahı almak için hamle yaptı ama Gri Adam'ın

ve Morris birlikte sendeleyerek geçtiler. İçlerinden biri silahı tekmeledi ve silah çılgınca kayaların üzerinden tünelin karanlığına doğru şakırdadı.

Diğer silah başka birinin elinde patladı. Ses onu düşünmek imkansızdı. Biri vurulmuş muydu? Kim ateş ediyordu? Tekrar olacak mıydı?

Mavi o durgunluk anında Morris'in hâlâ Gri Adam'ı boğmaya devam ettiğini gördü. Kolunu tam etli kısmından bıçakladı. Adam'ı bıçakladığında hissettiğinden çok daha az kötü hissetti.

Morris hemen Bay Gray'i serbest bıraktı ve onu kaldırıp tavana vurmaya başladı.

"Tamam, dur," dedi Piper. "Yoksa onu öldürürüm."

Herkes dönüp baktı. Piper Maura'nın kafasına bir silah doğrultmuştu. Sarı saçlarını gözlerinden uzaklaştırmak için başını savurdu ve ardından ağzındaki birkaç tutamı çıkarmak için dudaklarını üfledi.

"Ne istiyorsun, Piper?" diye sordu Gri Adam. Morris'i yere bıraktı. Morris yerde kaldı.

"Daha önce istediğim şeyi *istiyorum*," dedi Piper. "Kendimi iyi hissedebilmek için kadınların ve çocukların gitmesine izin verdiğim zamanı hatırlıyor musun? İstediğim şey *buydu.* Sanırım artık hiçbirimiz *bunu* elde edemiyoruz."

Onun arkasında Artemus gözlerini kırptı, bu dikkat çekiciydi çünkü daha önce gözlerini kırpmamıştı. Omzu, vurulmuş gibi görünen bir şekilde kanıyordu. Mağaranın zeminine her damladığında, kan birlikte akıyor ve düşen kayaların arasından kırmızı kapıya doğru süzülüyordu.

Yokuş yukarı.

Hepsi izlemek için durdu.

Piper'ın bakışları kapıya ve kapı koluna kadar onu takip etti ve sakız pembesi dudakları aralandı.

Sonra Artemus bağlı ellerini kullanarak hayalet ışığı kadının ellerine doğru savurdu. Silahın içine doğru savruldu ve kayda değer olmayan bir *çıtırtı* sesiyle çarpıştı.

Hayalet ışık söndü ve hepsi mağaranın kusursuz karanlığında durdular.

Kimse kıpırdamadı ya da kıpırdadılarsa bile sesleri çıkmadı. Piper dışında kimse silahı hâlâ Maura'nın kafasına dayayıp dayamadığını bilmiyordu.

Tavandan gelen taşların takırtısı dışında sessizlik vardı. En kötü ses mağaranın yukarısından ya da etrafından gelen bir sesti: kayaların üzerlerindeki mağarada hareket ederken çıkardığı bir tür gıcırtı. Daha yakınlardan bir inilti duyuldu ve Blue bunun Morris'e ait olduğunu düşündü.

Garip bir şekilde nefessiz kaldığını hissetti, sanki mağaranın havası tükeniyormuş gibi. Bu hissin gerçekte ne olduğunu biliyordu: panik.

Sonra herkes hareket etmeye başladı.

Piper'ın, Artemus'un ya da Maura'nın, sonra da belki Gri Adam'ın yönünden gelen karışık bir sesle başladı ve o kadar karmakarışık bir hal aldı ki kimin kim olduğunu anlamak imkânsızdı. Mavi gözlerini kaçırdı. Çünkü bıçaklamak istemediği birini bıçaklama ihtimali yüksekti ve yere düşen el fenerini bulmak için etrafı yoklamaya başladı.

Belki de bir kez daha çalışması için üst kısmın tekrar vidalanması gerekiyordu.

Maura'nın sesi aniden, "O kapıyı açma! Sakın açma!"

Mavi artık kapının nerede olduğunu bile söyleyemiyordu. Her yönden itiş kakış sesleri geliyordu.

Ama artık üçüncü uyuyanı da duyabiliyordu. Sanki *diğer* herkesin kafasındaki toplu fısıltılar o kadar gürültülü hale gelmişti ki mağaranın içine yayılmıştı. Mavi'yi çekiştirmiyordu ama karanlığın içinden süzülüp kollarında yoğunlaşıyordu. Parmaklarından aşağı damlıyordu.

Mavi, aynalı gölün nasıl oluştuğunu artık bildiğini düşünüyordu.

"Durdurun onu!"

Sesin kime ait olduğunu söylemek imkânsızdı. Yakınlarda bir yerde, birinin nefes alışının hızlandığını duydu.

Parmakları el fenerinin üzerine kapandı. *Hadi, hadi -*

Aniden bir gümbürtü ve yarım bir çığlık duyuldu.

El feneri tam zamanında yandı ve kırmızı kapının önünde kıvrılmış, başının arkasını tutmakta olan Piper'ı aydınlattı.

"Haydi," dedi Bay Gray. Yere çok kanlı bir taş bıraktı. "Derhal."

Kayalar şimdi eskisinden daha büyük bir şekilde yağıyordu.

"Buradan gidiyoruz. Hemen şimdi," dedi Gri Adam, hızlı ve etkili bir şekilde. Başını Artemus'a çevirdi. "Sen. Kanaman var. Bir bakayım mı? Oh, iyisin. Mavi mi? Sen iyi misin?"

Mavi başını salladı.

"Ya Maura?" Gri Adam ona döndü. Çenesinde çirkin bir çizik vardı ve kolları arkadan bağlı olduğu halde yere bakıyordu. Yüzünü incelemek için kirli perçemini alnından hafifçe kaldırdı.

"Onu kapıdan uzaklaştırmamız gerek," dedi Mavi. "Peki ya... diğerleri?"

Piper ve Morris'i kastediyordu. İkisi de yerdeydi. Blue bu konuda fazla düşünmek istemedi.

Bay Gray'in yüzünde hiç nezaket yoktu. "Aşağı inerken göstermediğiniz gizli güç rezervleriniz yoksa, onu ve Maura'yı taşıyamayız ve ben hangisini tercih ettiğimi biliyorum. Gitmemiz gerek."

Sanki bunu doğrularcasına, Mavi'nin girdiği tünel bir taş ve toprak yığını halinde çöktü.

El ele tutuştular. Mavi ve el feneri önden giderken, mağaranın tepesindeki küçük deliğe geri tırmandılar. Mavi birkaç metre sürünerek yukarı çıktı ve onlar yukarı tırmanırken cesetleri sayarak bekledi.

Bir (Artemus), iki (Maura) ve üç (Gri Adam), dört -

Dört

Topraktan neredeyse tanınmaz halde olan Piper, tünelin açıklığında belirdi. İçeri tırmanmamıştı ama açıklıkta çerçevelenmişti. Titreyen bir elinde silah vardı.

"Sen -" dedi ve sonra ne söyleyeceğini bilemiyormuş gibi durdu.

"Sadece git!" diye bağırdı Gri Adam. "Git Mavi, çabuk, ışığı götür!"

Mavi tünele doğru koştu.

Arkasında yine bir silah patladı. Ama tünelin hiçbir yerinde rahatsızlık yoktu.

"Devam et!" diye seslendi Gri Adam'ın sesi. "Her şey yolunda!"

Sonra çığlık denemeyecek kadar gırtlaktan gelen yarım tiz bir haykırış duyuldu ve mağara arkalarında çökerken bir ses patlaması oldu.

Mavi bu çığlığı duymak istemiyordu. Bu ağlama umurunda değildi. Annesini öldürmeye çalışan biri. Kendini, bunun durumu daha iyi hale getirdiğini düşünmeye zorlayamazdı.

Ama yapamadı, o yüzden tırmanmaya ve onları mağaradan çıkarmaya devam etti.

Dışarı çıktıklarında hava karanlıktı ama hiçbir şey kırmızı kapının yanındaki mağara kadar karanlık olamazdı. Hiçbir şey çimler, ağaçlar ve hatta yakındaki bir otoyolun asfaltı kadar güzel kokamazdı.

Buranın girişi bir tepenin yamacındaki sivri bir delikten ibaretti; *dışarı çıkmadıkça* nerede olduklarını söylemek imkânsızdı. Artemus ürkek bir şekilde yamaca yaslandı ve yarasına nazikçe dokundu.

Blue annesinin bağlarını çözdü; Maura kollarını Blue'nun boynuna doladı ve onu kendine çekti.

"Çok üzgünüm," dedi birkaç dakika sonra. "Çok çok çok üzgünüm. Sana bir araba alacağım ve yatak odanı büyüteceğim ve tek yiyeceğimiz yoğurt ve ..."

Kızın sözleri kesildi ve sonunda birbirlerini serbest bıraktılar.

Gri Adam onun dirseğinin yanında durdu ve o döndüğünde yüzünü buruşturdu, sonra da onun kirli yanağına dokundu.

"Bay Gray," dedi.

Sadece başını salladı. Parmağıyla kızın kaşlarından birini etkili, yetkin, aşık bir şekilde çizdi ve sonra Mavi'ye baktı.

"Gidip diğerlerini bulalım." dedi.



Adam Parrish uyanıktı.

Uyanıklığın zıttı *uyku* olmalıydı ama Adam hayatının son iki yılının çoğunu aynı anda ya ikisi birden ya da hiçbiri olmadan geçirmişti. Geriye dönüp baktığında, *uyanıklığın* gerçekten nasıl bir his olduğunu bildiğinden emin değildi.

Şimdi.

Ronan ve Blue ile birlikte Camaro'nun arka koltuğunda oturmuş, D.C. sokak lambalarının geçişini izliyor, Henrietta'dan uzaklaştıkça ley hattının nabzının düştüğünü hissediyordu. Kemikler Vadisi'nden çıkmalarının üzerinden bir hafta geçmişti ve her şey normale dönüyordu.

Hayır, normal değil.

Normal diye bir şey yoktu.

Maura 300 Fox Way'e dönmüştü ama Persephone dönmemişti. Çocuklar okula dönmüştü ama Greenmantle dönmemişti. Jesse Dittley'in ölümü
gazetelere hakim oldu. Makalelerden birinde vadinin yaşamak için tehlikeli bir yer gibi görünmeye başladığı belirtiliyordu: Niall Lynch, Joseph Kavinsky, Jesse Dittley, Persephone Poldma.

Persephone'nin bir soyadı olduğunu öğrenmek herkesi şaşırtmıştı.

"Beklediğiniz gibi miydi?" Gansey Malory'ye sordu.

Malory ve Köpek başlarını kaldırıp biniş kartlarına baktılar. "Daha fazla. Çok daha fazla. Çok fazla. Sen ve arkadaşların alınmayın Gansey ama bir süreliğine uykulu ley hattıma geri dönmek beni çok rahatlatacak."

Adam elindeki kabuğu temizledi; kuzgunların çukuruna düşüp sonra tekrar çıkarken aldığı çiziklerin en küçüğüydü. En kalıcı yara görünmezdi ama ısrarcıydı: Persephone'nin ölümünün bilgisi, ley hattının nabzı gibi Adam'ın içinde sürekli uğulduyordu.

Ona üç uyuyan olduğunu söylemişti. Biri uyanacak, biri uyanmayacak. Biri de ikisinin arasında. Diğerleri Gwenllian'ın aradaki kişi olduğunu düşünüyordu ama bu pek mantıklı değildi çünkü o hiç uyumamıştı.

Bu yüzden doğru olup olmadığını bilmiyordu ama üçüncü uyuyanın kendisi olduğuna inanmak hoşuna gidiyordu.

"Beni ziyarete gelmelisin," dedi Malory. "Gobleni görebilirsin. Nostalji olsun diye eski yollardan geçeceğiz. Jane de gelirse Köpek çok sevinir."

"Çok isterim," dedi Gansey kibarca. Sanki istermiş gibi, ama bu olmayacaktı. Malory muhtemelen bunu duyamazdı ama Adam duyabilirdi. Burada kalıp Glendower'ı ve onun iyiliğini arayacaktı.

Bir gece önce, Adam uyumak için eski numaralarından birine huzursuzca başlamıştı: iyiliğin çeşitli kelimelerini prova etmek, doğru olanı, fırsatı boşa harcamayacak olanı, yanlış olan her şeyi düzeltecek olanı bulmaya çalışmak. Ancak fark etti ki
kendini oyuna oldukça adamıştı. Başarılı olmayı istemek pek umurunda değildi; Aglionby'de hayatta kalacağını düşünüyordu ve gitmek istediği en az bir yere burs kazanmasının oldukça muhtemel olduğunu düşünüyordu. Ve bunu, okuldan ayrılmak istemek için kullanması gerektiğini düşünürdü. Cabeswater, ama şimdi istemek garip bir şey gibi görünüyordu. Gansey ya da Ronan'dan kurtulmayı istemek gibi.

Sonra bu iyiliğe ihtiyacı olan tek şeyin Gansey'in hayatını kurtarmak olduğunu fark etti.

"İşte geldik," dedi Malory, gözleri havaalanı terminalindeydi. Köpek ilk kez kuyruğunu salladı. "Annene seçimlerde iyi şanslar dile. Amerikan siyaseti! Bir ley hattından daha tehlikeli."

"Ona haber veririm," dedi Gansey.

Kaldırıma yanaştıklarında Malory sert bir sesle, "Sakın politikaya girme," dedi.

"Pek olası değil."

Konuşmanın özünde endişeli bir şey olmamasına rağmen Adam'a hâlâ endişeli geliyordu. Glendower'ı bulma vakti gelmişti. Bunu hepsi biliyordu.

Gansey el frenine bastı ve "Profesörü gönderdikten sonra içinizden biri ön tarafa geçebilir. Adam mı? Uyumuyorsa tabii."

"Hayır," dedi Adam. "Uyandım."



Sorun Piper'ın saatlerdir baygın olması değildi. Colin'in her zaman nefret ettiği ve onun her zaman sevdiği türden aksiyon filmlerinde, kahramanlar her zaman uşakları vurmak yerine onları bayıltırlardı. Kahraman olduklarını böyle anlardınız. Kötüler uşakları vururdu; kahramanlar ise kafalarına bir yumruk indirerek onları bayıltırdı. Birkaç saat sonra da kendilerine gelir ve hayatlarına devam ederlerdi. Piper, bunun gerçekten mümkün olmadığını, çünkü bir ya da iki dakikadan daha uzun süre baygın kaldığınızda bunun beyin hasarından kaynaklandığını belirten bir blog yazısı okumuştu. Yazı bir doktor ya da eskiden doktor olduğunu söyleyen biri tarafından yazılmıştı.

Bir tıp uzmanıyla evli biri, bu yüzden Piper bunun muhtemelen doğru olduğunu düşündü. En azından o aksiyon filmlerinden daha doğruydu.

Mağarada yatarken, Hollywood'daki beyin hasarlı tüm haydutları düşündü, onları öldürmekten daha nazik olacağını düşünen cesur kahramanlar tarafından bağışlanmışlardı.

Saatlerce baygın kalmadı ama saatlerce ya da günlerce yerde kaldı. Uyku içinde ve dışında yüzdü. Arada sırada mağaranın içinden başka bir inilti duyuyordu. Belki Morris, belki de sadece kendi sesi. Bazen gözlerini kırıp kalkma vaktinin geldiğini düşünüyordu ama sonra bu çok zahmetli bir iş gibi geliyordu, o yüzden yerde kalmaya devam etti.

Sonunda mağaranın erteleme düğmesine basmayı bıraktı ve kendini toparladı. Bu çok saçmaydı. Başı zonklayarak doğruldu ve gözlerinin alışmasına izin verdi. Işığın tam olarak nereden geldiğinden emin değildi. Etrafında moloz yığınları ve su vardı. Birden Colin'in onu en başta kendi fikri olan bu mağarada ölüme terk edip gittiğini hatırladı. Tipik bir durumdu. Her zaman kendisi için bir şeyler yapar ve bunu ikisi için yapıyormuş gibi davranırdı.

Birden ışığın nereden geldiğini fark etti: bir fener, eski moda bir tür, madenci lambası gibi. Ve fenerin diğer tarafında birbirine sarılmış eller vardı. Tombul, güzel eller. Kollara bağlı.
Bir bedene bağlıydı. Bu bir kadındı. Dalgalanmayan ve gözlerini kırpmayan bakışlarıyla Piper'a bakıyordu.

"Sen gerçek misin?" Piper sordu.

Kadın sakin bir şekilde başını salladı. Yine de Piper bu baş sallamayı gerçekliğin garantisi olarak görmedi. Burası rastgele kadınların ortaya çıkacağı türden bir yere benzemiyordu.

"Felçli misiniz?" diye sordu kadın nazikçe.

"Hayır," dedi Piper. Sonra durakladı. "Evet.

Hayır."

Bacaklarından biri ona itaat etmiyordu ama bu felç sayılmazdı. Muhtemelen kırılmış olduğunu düşündü. Durum hakkında pek iyi hissetmemeye başlamıştı.

"Bunu düzeltebiliriz," dedi kadın. "Eğer onu

uyandırırsak." İkisi de mezarın kapısına baktı.

"Eğer onu uyandırırsak bize bir iyilik yapacak," diye ekledi kadın. "Üç kişiyiz ama zar zor. Uzun sürmeyecek."

Morris'in inlediği yöne doğru belli belirsiz bir işaret yaptı.

Her şeyden önce kendi iyiliğiyle ilgilenen Piper anında şüphelendi. "O zaman neden onu kendin uyandırmadın?"

"Tek başına kraliçe olmak yalnızlık olurdu," dedi kadın. "Üç kişi olsaydık daha iyi olurdu ama iki kişi de idare eder. İki, üçten daha az istikrarlı ama birden daha iyi."

Piper sihirli matematikle son derece ilgisizdi. Şimdi düşünmeye başladığına göre, bacağı gerçekten acıyordu. Ayrıca sızdırıyordu. Buradaki her şeye sinirlenmeye başlamıştı. "Tamam, peki. Tamam."

Kadın lambayı kaldırdı ve Piper'ın ayağa kalkmasına yardım etti. Piper genellikle kendisini daha iyi hissetmesini sağlayan bir kelime söyledi ama bu durumda öyle olmadı. En azından şimdi diğer kadının gerçek olduğuna inanıyordu; ayakta durmasına yardım etmek için Piper'ın göğüs kafesini eziyordu. "Her neyse, sen kimsin?"

"Benim adım Neeve."

Kapıya doğru topallayarak giderlerken Piper, "Bu biraz aptalca bir isim," diye gözlemledi.

"Piper da öyle," diye yanıtladı Neeve yumuşak bir sesle.

Sonunda herhangi bir tören yapılmadı. Sadece ikisi de ellerini kapıya koydu ve itti. Büyülü bir his değildi; sadece bir tahta parçası gibi hissettirdi.

Mezarın içi zaten aydınlıktı. Neeve'in ayaklarının dibindeki fenerle benzer miktarda bir ışıktı bu. Aslında, tam olarak aynı miktarda ışık onlara geri yansıyordu.

İkisi sendeleyerek içeri girdiler. Yükseltilmiş bir tabut vardı, kapağı zaten aralıktı.

Uyuyan insan değildi. Piper neden öyle olmasını beklediğinden emin değildi. Onun yerine, küçük, siyah ve parlaktı, beklediğinden daha fazla bacağı vardı. Çok güçlüydü.

Neeve, "Bunu aynı anda yapmak zorundayız, böylece fa-" dedi.

Piper uzandı ve Neeve hareket edemeden ona dokundu.

"Uyan."



Maggie Stiefvater, *Shiver*, *Linger*, *Forever* ve *Sinner* romanlarının 1 numaralı *New York Times* çoksatan yazarıdır. *The Scorpio Races* adlı romanı Amerikan Kütüphane Derneği tarafından Michael L. Printz Onur Kitabı seçilmiştir. Kuzgun Döngüsü'nün ilk kitabı *Kuzgun Çocuklar*, bir *Publishers Weekly* Yılın En İyi Kitabı ve ikinci kitap *Rüya Hırsızları*, ALA Genç Yetişkinler için En İyi Kitap seçilmiştir. Aynı zamanda bir sanatçı ve müzisyendir. Kocası ve iki çocuğuyla birlikte Virginia'da yaşamaktadır. Kendisini www.maggiestiefvater.com adresinden online olarak ziyaret edebilirsiniz.

Maggie Stiefvater tarafından da

Kuzgun Çocuklar
Rüya Hırsızları

Akrep Yarışları

Ürperti
Linger
Forever
Sinner

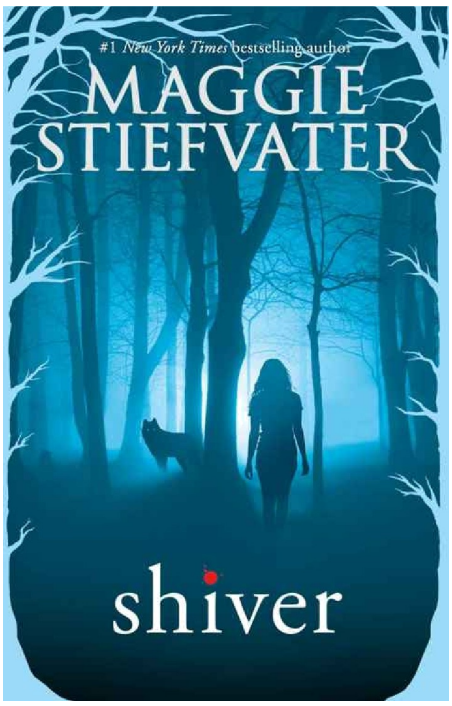
Ağıt: Peri Kraliçesi'nin Aldatma Baladı:
Bir Peri Buluşması

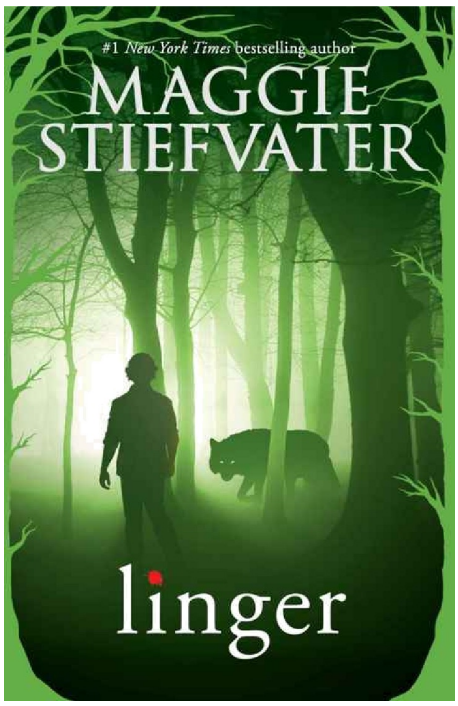
NEFES KESEN DÜNYA OP #J B£STSELLING AUTHOR

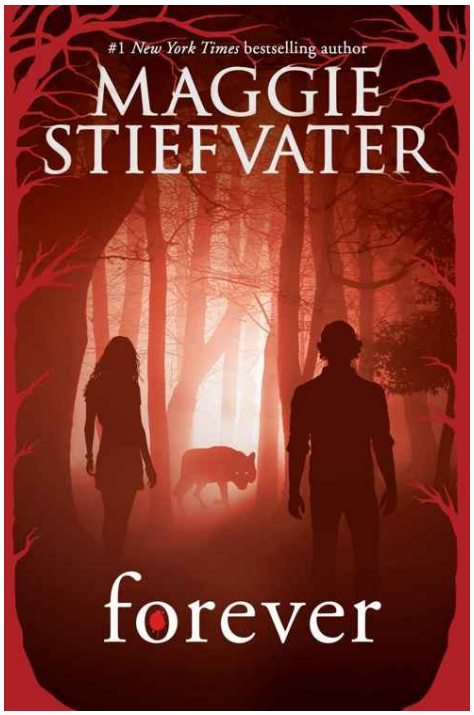
MAGGIIS YATR

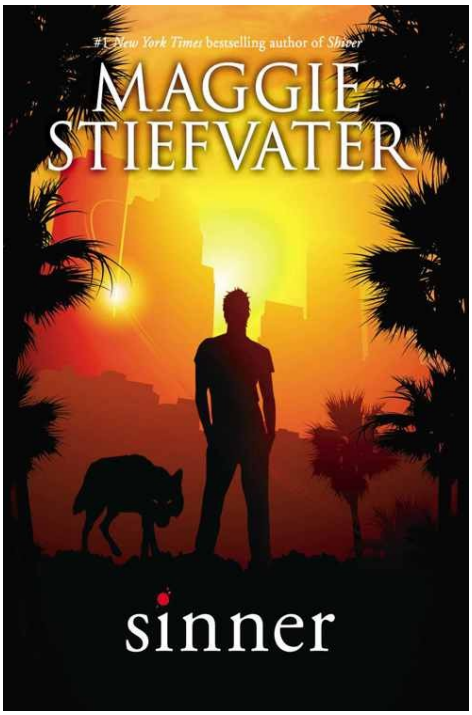
Start Reading Today!

The Shiver Series

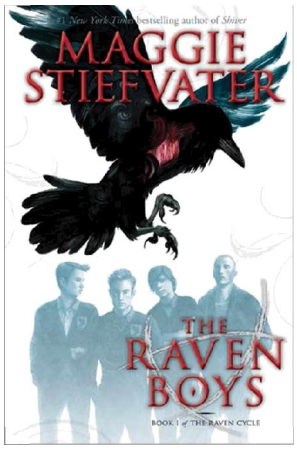




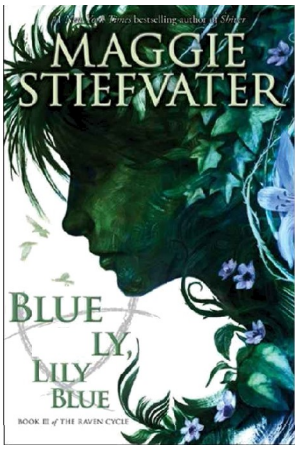

#1 New York Times bestselling author
MAGGIE STIEFVATER
forever


#1 New York Times bestselling author of Shiver
MAGGIE STIEFVATER
sinner

Kuzgun Döngüsü

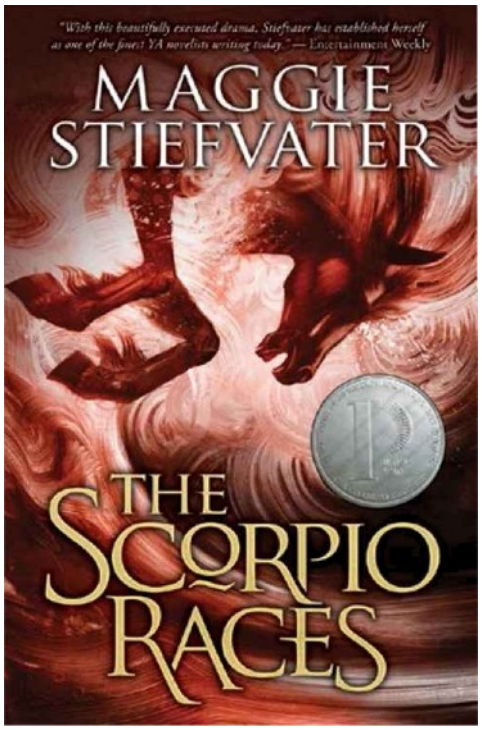






"Bugün yazan en iyi YA romancılarından biri."

-Entertainment Weekly





basılı olarak mevcuttur ve

ºBo ºlºd "'o ' s

SCHOLASTIC™ Scholastic Inc.

thisisteen.com ITIaggiestiefvater.com



MAGGIEe

this is teen

Birlikte aonneat yapabileceğiniz daha fazla kitap, yazar ve okur bulmak ister misiniz?



Arkadaşlarınızla ve favori yazarlarınızla etkileşime geçin, katılın haftalık yazar soru-cevaplarına katılın, etkinlik listelerine göz atın, kitap bulucuyu deneyin ve daha fazlasını yapın!

Ulusal sosyal deneyime katılın

www.fact wsteon

Telif Hakkı © 2014 Maggie Stiefvater

Tüm hakları saklıdır. *1920'den beri yayıncılık* yapan Scholastic Inc. şirketinin bir baskısı olan Scholastic Press tarafından yayınlanmıştır. SCHOLASTIC, SCHOLASTIC PRESS ve ilgili logolar Scholastic Inc. şirketinin ticari markaları ve/veya tescilli ticari markalarıdır.

Library of Congress Cataloging-in-Publication Data mevcut

Birinci baskı, Kasım 2014

Kapak resmi © 2014 Adam S. Doyle
Kapak tasarımı Christopher Stengel

e-ISBN 978-0-545-66290-1

Uluslararası ve Pan-Amerikan Telif Hakları Sözleşmeleri uyarınca tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, yayıncının açık yazılı izni olmaksızın çoğaltılamaz, iletilemez, indirilemez, kaynak koda dönüştürülemez, tersine mühendislik uygulanamaz veya elektronik veya mekanik, şu anda bilinen veya bundan sonra icat edilecek herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla herhangi bir bilgi depolama ve erişim sisteminde saklanamaz veya bu sisteme sokulamaz. İzinle ilgili bilgi için, Scholastic Inc: İzinler Departmanı, 557 Broadway, New York, NY 10012.



İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.